

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

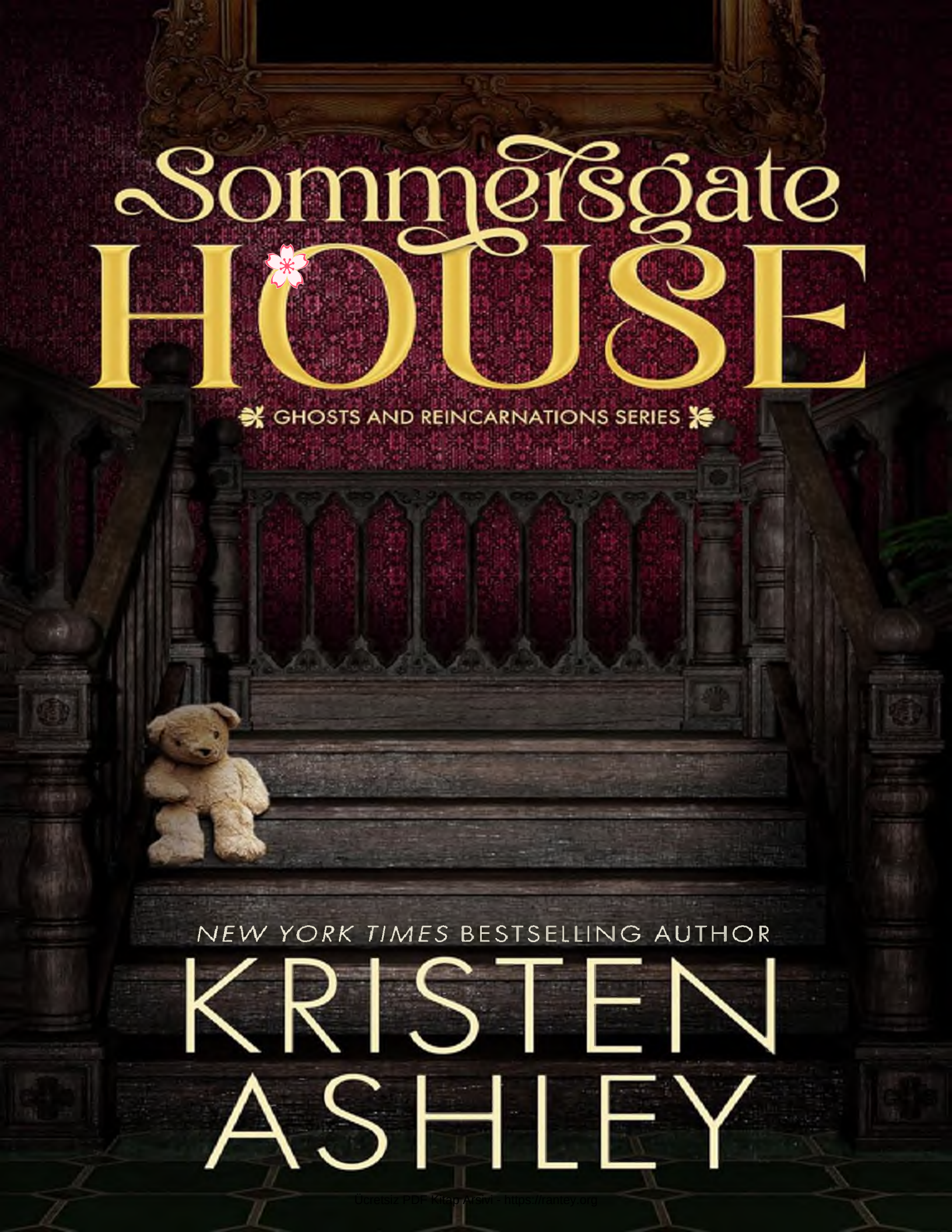
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sommersgate HOUSE

✧ GHOSTS AND REINCARNATIONS SERIES ✧

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN
ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sommersgate House

Kristen Ashley

Smashwords'te Kristen Ashley tarafından

yayınlanmıştır Telif hakkı 2011 Kristen Ashley

Kristen Ashley'nin diğerk kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluş Rock

Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Kristen Ashley'nin diğerk kitapları:

Lacybourne

Malikanesi

Penmort Kalesi

Üç Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen [Smashwords'e](#) geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Önsöz

Sommersgate Evi

Herkes Sommersgate House'un aşk için inşa edildiğini biliyordu.

Yaratıcısı Lord Archibald Ashton, Baron Blackbourne, hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Her taş parçası, her tahta parçası, her cam parçası (ve benzeri) en iyinin en iyisiydi. En kaliteli halıları buldu; en olağanüstü şömineleri sipariş etti; en olağanüstü mobilyaları satın aldı; en muhteşem avizeleri talep etti.

Her santimetrekaresi ihtişamlı olmalıydı. Bu, bağlılığın bir kanıtı olacaktı.

Sommersgate House, hayatının aşkı, güzel Lady Ruby için inşa edildi.

O halde, ikisinin de evin tamamlanmasından birkaç ay sonra ölmesi trajik bir olaydı.

Herkes bunun, evin lanetlenmesi için yeterli bir neden olduğunu düşündü. Onca sıkıntı, onca masraf, onca sevgi dolu adanmışlıktan sonra, her şeyin birkaç ay içinde felakete dönüşmesi, herhangi bir evin lanetlenmesi için yeterliydi.

Ve Sommersgate, bir zamanlar güzel (biraz gösterişli olsa da) olan ev, karanlık bir gün ve çılgın, yıkıcı bir akşamda lanetlendi, kötü, korkunç ve canavarca bir hale geldi.

On yıllar geçtikçe, lanet yerel bir efsane haline geldi. İnsanlar, bu büyük mülkün kapı evinin önünden yürürken, bisikletle geçerken veya arabayla geçerken bunu hissedebiliyorlardı. Kötü niyeti havaya bile sinmişti. Eve gidenler, görmeseler bile bunu *hissediyorlardı*.

Sommersgate House gerçekten de çok mutsuz bir yerd.

Ve bu, hayaletleri hesaba katmadan bile böyleydi.

Birinci Bölüm

Umut

O sabah Bayan Kilpatrick çok gergindi. Bayan K, bu sabah gelecek olan kişinin son anda vazgeçme ihtimalinin hala olduğunu biliyordu. Julia Fairfax'ın son anda ailesini, arkadaşlarını, evini, bildiği her şeyi bırakıp hayatının önümüzdeki on üç yılını Sommersgate House'da geçirmeyi reddedebileceğini biliyordu.

Evet, o sabah Bayan Kilpatrick gergindi. Günlük hizmetçisi Veronika gergindi. Ve ayrılmadan önce şoför Carter da gergindi.

En kötüsü de, ev gergindi ve şüphesiz, sadece harç ve taştan yapılmış olsa da (her ne kadar görkemli harç ve taştan yapılmış olsa da), Sommersgate kesinlikle *gergin* olabilirdi.

Bayan Kilpatrick, on yedi yaşından beri, son otuz yedi yıldır Sommersgate'te çalışıyordu ve bununla gurur duyuyordu. Günlük hizmetçilikten başlayarak, evin hizmetçisi gibi yüksek bir pozisyona kadar yükselmişti. Evin her köşesini, her sesini, her gıcırdayan döşeme tahtasını biliyordu. O evi, kendi kocasını tanıdığı gibi, baştan aşağı tanıyordu.

Dönüp Ruby'nin devasa mutfak masasına oturup, kitabını boyarken sarı buklelerinin sallandığını izledi. Her zamanki gibi, çocuk çizgilerin içini boyamaya ya da ten rengi için ten rengi tonu kullanmaya (bu durumda, Bayan Kilpatrick'in gördüğü kadarıyla ten rengi yeşil) ya da uygun başka bir renk kullanmaya (gökyüzü gümüş rengi, çimler mor renkti) hiç çaba göstermiyordu.

Dört yıl önce, Ruby birkaç günlük bir bebekken Bayan Kilpatrick'in kollarına verildiğinden beri, Bayan Kilpatrick bu çocukta olağandışı bir şey olduğunu biliyordu. Ruby, sonraki dört yılı onun haklı olduğunu kanıtlayarak geçirdi.

Ruby'yi izlerken, Bayan K. arabayı duydu.

Ruby, Sommersgate'te çeşitli sesleri ayırt edebilecek kadar uzun süre yaşamadığı için tereddüt etmeden boyamaya devam etti, ancak Bayan Kilpatrick, Carter'ın eve geldiğini biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve rahat bir nefes verdi. Heathrow'dan buraya gelirken bir sorun çıkmış olsaydı, Carter arardı. Artık evdeydiler ve Bayan K, Carter'ın bugün teslim ettiği değerli yükü, aylarca süren üzüntü ve umutsuzluğun iyileşmeye başlayacağını umuyordu.

Belki de bir asırlık üzüntü ve umutsuzluğun.

Elini saçına koydu, modaya uygun bob kesiminin esnekliğini kontrol etti, yaşlı sarışının saçlarında artık beyaz çizgiler vardı. Eteğinin önünü düzeltti, her zamanki gibi biraz çıkıntılı karnını görmezden gelmeye çalıştı, elektrikli su ısıtıcısını açtı ve Bayan Julia Fairfax'ın gerçekten Bayan Kilpatrick'in tüm dualarının cevabı olması için gökyüzüne bir dua etti. Ya da daha doğrusu, Bayan Kilpatrick'in küçük Ruby, Ruby'nin ağabeyi William ve kız kardeşi Elizabeth ve belki, sadece belki, amcaları Douglas için, ama en önemlisi Sommersgate House için ettiği dualar.

"Gel bakalım canım, Julia teyzen geldi."

Bu duyuru üzerine Ruby başını kaldırdı ve hemen boyamayı bıraktı. Sevinçle çığlık atarak (Sommersgate'te o kadar yabancı bir ses ki Bayan K'yi şaşırttı), bankın üzerinden atladı ve mutfaktan son hızla koştu. Bayan Kilpatrick geldiğinde, ön kapıda, kapının ağırlığını kaldırmaya çalışıyordu.

"Sabırlı ol, çocuğum. Kapının hemen dışında. Onu yakında göreceksin."

"Jewel teyze, buradayım!" Ruby gereksiz yere kapının arkasından bağırdı, ama Bayan Kilpatrick, ağır, siyah süslemeli demir menteşeli eski, çivili ahşap kapının çocuğun sesini bastırmaktan başka bir işe yaramayacağından emindi.

Kapının mandalını açtı ve tüm gücüyle kapıyı açtı. Ruby yıldırım gibi fırladı, mesafeyi koştu ve parlak bordo renkli Bentley'nin yanında çakıl yolda duran uzun boylu kadına atladı.

"Benim güzel bebeğim!" diye bağırdı Julia Fairfax. Çocuğu kollarına alıp kaldırdı ve tam bir daire çizerek döndürdü.

Bayan Kilpatrick bu sahneyi izledi. Carter, Bentley'nin bagajına gitmiş ve o da sahneyi izliyordu. Rahatlamadan gülümsememek zordu

ve Bayan K, Sommersgate'in etrafındaki havada rahatlamış bir nefesin titrediğini hissetti.

* * *

Margaret Kilpatrick, Julia Elizabeth Fairfax'ı on beş yıldır tanıyordu. Onun, yirmi bir yaşındaki genç, naif, inatçı bir kızdan güzel, sofistike, daha da inatçı bir kadına (o kadar inatçı ki, dik başlı olarak tanımlanabilecek kadar) dönüşmesini izlemişti.

Julia, göz alıcı bir dairesel çeşmenin yanında duran parlak Bentley'nin yanında duruyordu. Yeğenini sallıyor, gülümsüyor ve gülüyordu, sanki saray gibi bir malikanenin bahçesinde durmak için doğmuş gibi görünüyordu, ama kesinlikle öyle değildi.

Çok uzundu, inceydi ama vücudunun her yeri doğru yerlerinde dolgundu. Julia, çikolata kahverengi, dar kalem etekli ve belden büzgülü kadınsı bir ceketli zarif bir takım giyiyordu. Sarı saçları şık bir şekilde yukarıya toplanmıştı. Leopar desenli, sivri topuklu ayakkabılar giymişti ve dirseklerinden kahverengi bir paşmina sarkıyordu. Son on dört saati kalabalık havaalanlarında, havasız uçaklarda ve sıkışık arabalarda geçirmiş gibi görünmüyordu. Sanki öğle yemeğine çıkıyormuş gibi taze ve dinlenmiş görünüyordu.

"Ben bebek değilim," diye bağırdı Ruby, kıkırdarak.

"Sen *benim* bebeğimsin, hep öyleydin, hep öyle olacaksın," dedi Julia ve çocuğun yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

Julia, Ruby'yi indirmek için eğildi ve Bayan Kilpatrick'i fark etti. Elini uzatarak ilerledi ve "Bayan K." diye mırıldandı.

Bayan Kilpatrick ağlamamak için çabalarken boğazındaki kaslar çalıştı ve olacıklara kendini hazırladı. Julia Fairfax ve annesi Patricia Amerikalıydılar ve Sommersgate'teki katı hiyerarşik düzeni anlamıyorlardı ya da daha çok umursamıyorlardı. Evin hanımı Barones Monique Ashton, kızının Amerikalı kayınvalideleri ziyarete geldiğinde bundan nefret ediyordu. Diğer birçok şeyin yanı sıra, hizmetçilerle çok samimiydiler.

Julia, Bayan Kilpatrick'in koluna elini koydu, hafifçe sıktı ve yaşlı kadının yanağına samimi ve nazikçe öptü.

"Nasılsınız Bayan K?" diye sordu, Bayan Kilpatrick'in yüzünü okumaya çalışarak. O mesafeden Bayan Kilpatrick, Julia'nın uzaktan görüldüğü kadar taze ve rahat olmadığını fark etti. Cildi solgun ve gergindi ve normalde yaramazlık, neşe veya inatçı kararlılıkla parıldayan yeşil gözleri, sanki on dört saatlik bir yolculuktan sonra değil, haftalardır uyumamış gibi son derece yorgun görünüyordu.

"İyiyim, Bayan Julia, uçuşunuz nasıldı?"

Bayan K, her iki kadının isteği üzerine Julia ve Patricia'ya daha az resmi bir şekilde hitap etti. Lady Ashton, Bayan K'nin onların ilk isimlerini kullanması gibi herhangi bir samimiyet göstermesine asla izin vermezdi. Bayan K, birçok kez kendisinden istenmesine rağmen, onlara Jewel ve Patty diye hitap etmeyi kesin bir şekilde reddetti. Buna karşılık, Julia ve Patricia da Bayan Fairfax veya Bayan Fairfax diye hitap edilmesini kesin bir şekilde reddettiler. Sonunda, sözsüz bir uzlaşma sağladılar ve "Bayan Julia" ve "Bayan Patricia" isimleri ortaya çıktı.

Bayan K, Julia'nın elini dostça ama kısa bir şekilde sıkarak kolunu çekti ve Ruby önlerinde dans ederken kadını eve doğru yürüdü. Julia tereddüt etti ve Bentley'e baktı. Ne Julia ne de Patricia, kendilerine hizmet edilmesinden, çantalarının taşınmasından, valizlerinin açılmasından, çamaşırlarının yıkanmasından veya kapılarının açılmasından hiç hoşlanmazlardı.

"Merak etmeyin, Carter çantalarınızla ilgilenecek," diye onu rahatlattı Bayan K. "Uçuşunuz?"

Julia yorgun bir gülümsemeye, Sommersgate'te işlerin nasıl yürüdüğünü nazikçe hatırlatan bu sözlere zarifçe boyun eğdi.

Bayan Kilpatrick, Julia'nın elinden çekilmesine rağmen, genç kadın kolunu Bayan K'nin dirseğine takarak ilerledi. "Bittiğine sevindim, uçmaktan nefret ediyorum." Etrafına bakındı ve dramatik bir şekilde titredi. "Bu tozlu eski kaya yığını nasıl gidiyor? Ne yazık ki, başlarınızın üzerine yıkılmamış gibi görünüyor."

Bayan Kilpatrick, Sommersgate'in bu şekilde konuşulmasından biraz ürperdi. Bugün gibi gergin bir günde, insan dikkatli olmak zorundaydı.

Julia, kardeşi Gavin genç Lady Tamsin Ashton ile evlenmeden önce ve

geçen Noel'e kadar. Julia, evlenmeden önce (Bayan K'nin her zaman oldukça aşâğılık bulduğu) kocasını buraya getirmiş ve boşandıktan sonra tekrar gelmişti. Bayan K, evliliğin kutsallığına tamamen inanıyordu, ancak Julia'nın o korkunç adamdan yasal olarak kurtulduğunu öğrendiğı gün küçük bir dua etmişti.

Julia, birçokları gibi Sommersgate'i hem seviyor hem de nefret ediyordu, ancak çok azı gibi, duygularını paylaşmakta hiçbir sorun yaşamıyordu.

"O çocuklara iyi bakıldı," diye yanıtladı Bayan K, uzun koridordan çıkıp devasa merdiven boşluğuna girerken Ruby'ye başını sallayarak. Merdiven boşluğu, dört kişinin yan yana çıkabileceğı, granitten oyulmuş süslü bir merdiven ve tamamen kubbeli camdan yapılmış ve süslü ferforje ile bezenmiş devasa bir tavana sahipti. Duvarları, cinsiyetlerine göre madalyalar veya mücevherlerle süslenmiş, o dönemin modasına uygun giysiler giyen ciddi yüzlü ataların düzinelerce portresiyle süslenmişti.

Julia durdu ve etrafına bakındı, bir zamanlar bu alanı ısıtan devasa mermer şömineye bakakaldı.

"O çocuklara iyi bakanın siz olduğunu tahmin ediyorum," dedi Julia ve Bayan K bunun birden fazla anlamı olduğunu biliyordu. "Tammy ve Gav'ın çocukların buraya getirilmesini talep ederken kafalarından ne geçtiğini hayal bile edemiyorum."

"Bayan Tamsin bu evi çok severdi, Ruby de öyle," diye cevapladı Bayan K.

Ruby, Julia'nın yanında durmuş, parlak mavi gözleriyle ona bakıyordu ve Bayan K bu fırsatı değerlendirerek çocuğı inceledi.

Ruby son beş ayı şaşırtıcı derecede iyi atlatmıştı, ama dört yaşında bir çocuk, o yağmurlu gecede yaşanan korkunç olayları ne kadar anlayabilirdi ki? En çok acı çekenler William ve özellikle Elizabeth'ti.

Julia nerede olduğunu ve ne söylediğini fark etmiş gibiydi. Eğilip Ruby'nin buklelerinin üstüne bir öpücük kondurduktan sonra gözleri tekrar hizmetçiye döndü.

"Üzgünüm Bayan K, çok yorgunum. Yolculuk, evimi satmak, arabamı satmak... Geçen hafta her gün veda partileri, arkadaşlarla yemekler, her bir saç tokası için yer bulmakla geçti. Çılgınca bir haftaydı."

Bayan K anladı; son birkaç ay Julia için çok çalkantılı geçmişti. Her şeyden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Julia'ya güven verici bir gülümseme attı. "Su ısıtıcısını çalıştırdım. Sana bir fincan çay getireyim. Sıcak bir içecek her zaman iyi gelir. Kahve ister misin?"

Julia minnetle başını salladı ve Bayan K onu Sommersgate'te Julia'nın en sevdiği yere götürdü. Burası, büyük merdiven boşluğunun yanında, fayans ve taş döşeli zemini ve tereyağı rengi taş duvarları olan küçük bir odaydı. Merdiven boşluğuna ve salona geniş girişleri ve ön bahçeye açılan büyük çift kanatlı Fransız pencereleri vardı.

Bu alan, atların ön kapıya kadar geldiği günlerde evin girişi olarak kullanılıyordu. Otomobiller ve onları nefret eden ve ön kapısından çıkmalarını reddeden atadan kalma bir barones, Sommersgate'in trafiğini değiştirmişti. Bayan K, yan taraftaki çivili kapılara kadar uzanan yolu değiştirdi, çeşmeyi ekledi ve eski ön yolu bahçelere dönüştürdü. Daha sonra evin içindeki devasa alanı, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak, bulabileceğiniz en sıcak yerlerden biri haline getirdi. Bu alanda, konforlu, düğmeli deri kanepeler, sandalyeler ve puflar, bir başka süslü, büyük şömineyi çevreliyordu ve burada, içecekleri, tepsileri, kitapları veya bulmacaları koymak için sağlam ama zarif masalar vardı.

Tabii ki, kimse bu alanı pek kullanmıyordu, malikanenin sahibi ve annesi, oyunlar ve bulmacalarla vakit geçiren türden insanlar değildi.

Bayan K'nin zihni bu odadan Julia'ya geri döndü.

"Burada bekle. Hemen döneceğim," diye güvence verdi Bayan K.

Julia'nın şık ayakkabılarının tek tek yere vurma sesini duyarak telaşla uzaklaştı ve alaycı bir sesle Ruby'ye seslendi. Julia'yı dinleyen Bayan K., yemek odasının gölgesinde saklanan Veronika'ya neredeyse çarpıyordu.

"Güvenli bir şekilde geldi mi?" diye sordu Veronika, kırık İngilizcesiyle.

Rus kız altı aydır Sommersgate'te çalışıyordu. Bu, Bayan Kirkpatrick'in birkaç yıldır bir günlük işçi tutabildiği en uzun süre idi ve sırf bu nedenle kızı çok seviyordu. Personel işe almak, onlara

sonra onları kaybetmek ve yenilerini işe almak çok zaman alıyordu.

Veronika sadece kalmakla kalmadı, birçok insanın burun kıvırdığı bir işi gururla ve bitmek bilmeyen bir enerjiyle yaptı. Özellikle son aylarda, çocukların gelmesiyle onlardan çok daha fazlası isteniyordu.

"O güvende, valizlerini boşaltman gerekecek," dedi Bayan K kıza. "Ama önce onunla tanışmanı istiyorum." Emirleri nazik bir şekilde söylendi, ama Veronika içine kapandı ve Bayan K'nin kalbi kıza acıdı.

Veronika pek bir şey anlatmamıştı ama Bayan K bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu. Kız çekingen ve kendi gölgesinden bile korkuyordu. Monique Ashton onu sinirlendiriyor, Sommersgate House ise dehşete düşürüyordu. Her ikisi de olağandışı şeyler değildi ve diğer kızların uzun süre kalmamalarının nedeni genellikle buydu. Ama Veronika'nın bu işe ihtiyacı vardı, yoksa geldiği yere geri gönderilirdi ve Bayan K'ye göre bu onu en çok korkutan şeydi.

Douglas Ashton'ın bu minyon, genç, güzel, siyah saçlı kızı nereden bulunduğunu Bayan Kilpatrick bilmek istemiyordu. Bir gün Bayan K'ye, birkaç haftadır boş olan günlük işi doldurmak için bir kızın geleceğini söylemişti.

"Uygunsa, onu tutun. Referansı yok ama bu sizi ilgilendirmez, onu işe koyun," demişti.

Baron Blackbourne unvanına sahip ve Sommersgate House'un altıncı sahibi olan Douglas Ashton'ın gelip gidişleri Margaret Kilpatrick'in işi değildi ve bilseniz bile, Bayan Kilpatrick bilmek istemiyordu. Dahası, Lord Ashton'a asla soru sormazdı, milyon yıl geçse bile. Onun hayatında, hatırlayabildiği kadarıyla var olsa bile, referansları olmadan kovulurdu. Bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu ve yakışıklı kafasında bu konuda başka bir düşünceye yer vermezdi.

Bayan Kilpatrick, Douglas Ashton henüz bebekken Sommersgate'e gelmişti. Onu küçük bir çocukken tanımasına rağmen, bir erkek olarak ona büyük hayranlık duyuyor, ondan korkuyor ve onun için endişeleniyordu, sırasıyla.

Ayrıcalıklı bir aileden geldiği için, tamamen farklı bir yol seçebilirdi. Ancak Douglas Ashton başka bir şeye yönelmişti ve bu yönelim, istediği her şeyi elde etme arzusu, Bayan K'nin hayranlık duyduğu şeydi. Soğuk bir adam olmasına rağmen, Bayan Kilpatrick (kendisiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, biraz gururla) Douglas Ashton'ın kötü bir adam olmadığını (babası gibi olmadığını) düşünüyordu. Onun *iyi* bir adam olduğunu tam olarak söyleyemeyiz, ama kesinlikle zalim değildi ve yetiştirilme tarzını göz önüne alırsak, bu sonuca varmamak başlı başına bir başarıydı.

Onun kararlılığı ve acımasız taktikleri hakkında dolaşan söylentiler, kadının korktuğu şeydi. Hiçbir erkek, istediğini elde etmek için bu kadar çok çalışmamalı, bu kadar uzun süre çalışmamalı, ahlak ve etik değerlerini (ve söylentilere inanılacak olursa, hepsini) feda etmemeliydi. Lord Ashton reddedilebilecek bir adam değildi, bir şeyi isterse, o şey onun olurdu. Bayan K'nin referansı, tecrübesi ve pasaportundan başka hiçbir şeyi olmayan genç ve güzel bir Rus kızı işe almasını isterse, bunu elde ederdi. Ve elde etti de. Bayan K, onun emirlerini yerine getiren ya da sonuçlarına katlanan küçük bir ordunun sadece bir üyesiydi.

Onun için endişeleniyordu çünkü çok ulaşılmaz, çok soğuk ve çok yalnız görünüyordu. Kimseyi yoktu ve kimseye ihtiyacı yoktu ve Bayan K, kimsenin gerçekten böyle yaşadığına, en azından mutlu bir şekilde yaşadığına inanamıyordu. Douglas Ashton, Bayan Kilpatrick'i hiç umursamadığını gösteren hiçbir işaret vermemiş olsa da, o hemen hemen herkesi umursayan türden bir kadındı. Sommersgate'te büyüdüklerini izlediği iki çocuğa, ikisine de, hatta Lord Douglas Ashton'a bile, kalbinde özel bir yer ayırmıştı. Onun böyle olması onun suçu değildi, aslında çok *ama çok* farklı bir insan olabilirdi. *Bu* yüzden Bayan K onu seviyordu, ona ve evine bağlıydı, oysa o Bayan K'nin hislerini asla bilemeyecekti.

Margaret Kilpatrick'in dikkati tekrar Veronika'ya döndü. "Kahve konusunda bana yardım et, sonra Bayan Julia ile tanışabilirsin ve ardından valizleri boşaltmaya bakabilirsin."

Her zamanki gibi Veronika söyleneni yaptı ve Julia'ya zarif bir gümüş kahve fincanı, narin bir porselen servis takımı ve bir tabak bisküvi içeren bir tepsi getirdiler. Hepsi de bembeyaz bir keten peçete üzerinde duruyordu.

Julia, Veronika'yı görünce dudaklarında bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Veronika," diye başladı ve yine elini uzatarak kızın elini sıktı. Kız tereddütle buna izin verdi, ancak Julia onu yanağına hızlıca bir öpücük kondurmak için kendine çektiğinde şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. Julia, Veronika'nın şaşkın çığlığını düşünceli bir şekilde görmezden gelerek devam etti. "Yeğenlerime ve yeğenime baktığımı duydum. Teşekkür ederim."

Veronika başını salladı ve geri çekildi. Bu sıcak karşılama, daha önce hiç kimseden, hatta Bayan Kilpatrick'ten bile görmediği bir şeydi. Veronika Raykin ve Julia Fairfax sadece bir kez karşılaşmışlardı ve o zamanki koşullar çok kötüydü.

Julia ona gülümsedi ve Veronika ne yapacağını bilemez bir halde kaldı. "Valizinizi boşaltayım," dedi sonunda ve odadan çıktı.

"Biraz utangaçtır," diye açıkladı Bayan Kilpatrick.

Julia başını salladı, Veronika'nın gidişini düşünceli bir ifadeyle izledi.

"Zamanlaması pek iyi değildi, bu gotik canavara gelmek için..."

... Julia durdu ve Ruby'ye baktı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Söylesene, işler nasıl gidiyor?"

Bayan Kilpatrick, Julia'nın ne sorduğunu çok iyi biliyordu.

Son beş aydır Julia, Indiana'daki evinde, İngiltere'ye taşınmaya ve kardeşi ile eşinin vasiyetindeki katı şartlar altında kardeşinin çocuklarına bakmaya hazırlanıyordu. Bu şartlar katıydı ve herkesin sürprizine, çocukların İngiltere'de yetiştirilmesi, Sommersgate'te yaşaması ve Lord Douglas Ashton ile Bayan Julia Fairfax'ın vesayeti altında büyütülmesi de dahil edilmişti. Julia velayeti bırakmaya razı olmadığı sürece, ki açıkça razı değildi, bu, yüksek maaşlı işinden ayrılması, evini satması, eşyalarını dağıtması, arkadaşlarına ve ailesine veda etmesi ve en az on üç yıl boyunca Sommersgate'te yaşamak üzere yabancı bir ülkeye taşınması anlamına geliyordu.

Julia tüm bunları hiç şikayet etmeden yaptı, cenazeler ve vasiyet okunduktan sonra dört buçuk ay önce ülkeyi terk etti, keder ve jetlag'ın etkisiyle yıkılmış bir haldeydi ve sonraki zamanını hayatındaki bu değişime hazırlanarak geçirdi.

O sırada Douglas Ashton ve annesi Monique alışkanlıklarını hiç değiştirmediler. Evlerini terk edip Sommersgate'e taşınan üç yaşlı çocuğun bakımını

Bayan K, kocası Roddy, Veronika ve Sommersgate'in şoförü ve tamircisi Carter'ın ellerine bırakmışlardı.

Bayan Kilpatrick bunu umursamadı. Gururlu ve kibirli annesi, babası ve erkek kardeşiyle hiçbir ortak özelliği olmayan Tamsin Ashton Fairfax'ı açıkça çok seviyordu. On beş yıl önce, Bayan Kilpatrick, orta batıdan gelen uzun boylu, atletik, sarışın, mavi gözlü Amerikalı genç Gavin Fairfax'a hemen aşık olmuştu. Gavin, arkadaş canlısı ve dışa dönük biriydi ve Tamsin'i bir tanrıça gibi görüyordu (Bayan K de aynı fikirdeydi). İkisini de sevdiği için Bayan K, çocuklarını da seviyordu ve onlar için her şeyi yapardı.

Ama o onların ailesi değildi. Monique Ashton kendi iki çocuğuna annelik yapmaya ilgi göstermiyordu ve torunlarına daha da az ilgi gösteriyordu.

Douglas Ashton daha da kötüydü. Gece gündüz, şehirden şehire, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya seyahat ederek, insanlık dışı uzun saatler çalışıyordu. Nadiren çalışmadığı zamanlarda ise, çalışırkenki yoğunluğuyla oyun oynuyordu. Uzman bir kayakçı, hevesli bir binici ve uzun boylu, genç, korkutucu derecede zayıf sarışın, esmer ve kızıl saçlı kadınları toplayan bir koleksiyoncu olan Douglas, kendisinden başka kimseye karşı sorumlu olmayan bir adamdı. Ve beş ay önce karanlık, ıslak bir yolda bu durum değişmiş olsa da, Douglas Ashton değişmemişti.

Bayan Kilpatrick, Douglas'ın neden bu kadar çok çalıştığını bilmiyordu. O, para, mülk ve unvanla doğmuştu. Son derece yakışıklıydı ve Avrupa'nın en gözde bekarlarından biriydi.

Bayan K'nin kocası Roderick Kilpatrick, bunun güçten kaynaklandığını düşünüyordu. Bay Kilpatrick, Douglas ve babası için bahçıvan olarak çalışıyordu ve bu konuda oldukça güvenilir bir görüşe sahip olduğunu düşünüyordu (aslında Roddy, birçok konuda oldukça güvenilir bir görüşe sahip olduğunu düşünüyordu).

Bayan K, yaşlı Ashton'ı düşündüğünde her zaman ürperir ve çoğu zaman hızla haç işareti yapardı, çünkü oğluya çektiği acılar yüzünden kesinlikle arafta, hatta daha kötüsündeydi. O sahneleri, bağırışları, çirkin, iğrenç sözleri düşünmemeye çalışıyordu. Sadece bir hizmetçi olarak, Baron için varlığı yoktu, bu nedenle duydukları önemsizdi ve o çok şey duymuştu.

Genç Douglas'ın bunu nasıl dayandığını hayal bile edemiyordu, ama bu onun irade gücünün bir kanıtıydı. Bu durum, ağabeyini idolize eden Tamsin'i mahvetti. Bu ikisi gençken ayrılmazlardı, kontrollü şiddet veya yokluk ve ihmalin tek sabit olduğu bir evde birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar.

Bayan K, dayak izleri görmemişti ve bazen bunu diledi, çünkü Maxwell Ashton ne kadar yüksek bir konumda olursa olsun, Sosyal Hizmetler fiziksel şiddeti hoş görmezdi ve Bayan K bunu kesinlikle ihbar ederdi. Ancak Douglas'ın maruz kaldığı dayakların fiziksel izleri hiç görülmemiştir.

Oğluna sözlü olarak taciz etmediği zamanlarda, Maxwell kısa altmış yıllık hayatının tüm ilgi alanını oluşturan güç ve zevk peşinde koşarak zamanını geçirirdi. Bu yıllar, Gstaad'daki bir kayak pistinde geçirdiği ağır kalp kriziyle sona erdi.

Monique, kendi zevklerinin peşinde koşmaya bırakılmaktan oldukça mutlu görünüyordu. Ve tam da bunu yaptı, çocuklarını çoğu zaman kendi başlarına bırakarak.

Roddy Kilpatrick, Douglas'ın belki de gururlu bir baba ve annenin göstereceği türden, ikisinin de ilgisini hak ettiğini kanıtlamak istediğini düşünüyordu.

Bayan Kilpatrick buna inanmıyordu. Maxwell Ashton yıllar önce ölmüştü ve Douglas'ın yavaşlamaya ya da yerleşmeye niyeti yoktu. Dahası, annesini, diğer herkesi ve her şeyi olduğu gibi, soğuk bir kayıtsızlıkla görüyor gibiydi. Annesi vardı ve o da bu gerçeği kabul ediyordu, hepsi bu kadardı.

Söylentilere göre, aile servetini dört katından fazla artırmıştı ve bunu yapma şekli, başka bir deyişle, *şüpheliydi*. Bristol'da bir ofisi vardı ve Londra'daki ofislerinde tam kadro çalışıyordu. Bayan K, onun parayı nasıl kazandığını bilmiyordu. Tehlikeli bir adam olarak tanınıyordu ve iki yıl boyunca hiçbir haber vermeden gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu bir gerçektir. Yokluğuna dair hiçbir mazeret göstermeden geri döndüğünde, artık çocukça yakışıklı görünmüyordu, sert ağzını bozan ince bir yara izi ve gözlerinin kenarlarında rüzgar ve güneşin neden olduğu çizgiler vardı, bunlar polo oynamaktan kaynaklanmıyordu.

Kayboluşu hiçbir zaman açıklanmadı ve geri kalanı ise onu ilgilendirmiyordu.

Bayan Kilpatrick, Lord Ashton'ın kişisel asistanı Samantha Thornton'un Julia ile yakın temas halinde olduğunu biliyordu ve Julia ile annesi kazadan bu yana çocukları haftada bir veya iki kez arıyordu. Julia aptal değildi; çocukların hizmetçilerin bakımına bırakıldığını biliyordu.

"Hepimiz iyiyiz, burada olduğunuz için mutluyuz," diye cevapladı Bayan Kilpatrick, onu ve kocasını besleyen ve yolun yukarısındaki Bahçıvan Kulübesinde barındıran işverenlerine sonuna kadar sadık kalarak.

Julia, Bayan K'nin duygularını paylaşmıyor gibi görünüyordu, ama bunu söylemeyecek kadar sağduyulu biriydi.

Ruby'ye baktı. "Peki, yakında her şeyi halledeceğiz," dedi oldukça duygusal bir şekilde, Bayan K'nin ne demek istediğini merak etmesine neden oldu.

"Şey... bilirsiniz, Lady Ashton bir iş için ayrılmak zorunda kaldı..." *Bir gemi seyahatine*, diye düşündü Bayan K ama bunu söylemedi. Julia ve Patricia'nın, Lady Monique'in evlerine taşınacak bir aile üyesini karşılamak yerine Akdeniz'de bir gemi seyahatine davetini kabul edeceğini duyduklarında yaşadıkları şokun aynısını yaşıyordu. "Lord Ashton, Londra'da beklenmedik bir işi çıktığını ve bu gece geç saatlere kadar eve gelemeyeceğini söylememi istedi, ama sizin ve çocukların için güzel bir hoş geldin yemeği hazırladım..."

"Siz bir hazinesiniz Bayan K." Julia gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümsedi ve sonra yeğenine döndü.

Bayan K. başını sallayarak onayladı. "Veronika valizlerinizi boşaltınca, sizi odalarınıza götüreceğim."

Bunun üzerine, Ruby'nin Julia'ya konuşarak uzaklaştığını duyarak odadan çıktı.

Çocuklar, sık sık ziyarete gelen ve tatillerde Tamsin, Gavin ve çocuklarla buluşan Jewel teyzelerini çok seviyorlardı. Bayan K, Julia'nın parçalanmış bir ailenin yaralarını sarmanın bir yolunu bulacağına inanmak zorundaydı.

Sommersgate ve onun efendisi konusunda, Bayan K sadece umut edebilirdi.

Hevesle umut etmekten başka.

Bay Kilpatrick, karısının biraz deli olduğunu düşünse de, Bayan K, Sommersgate'i sevmek için yeterince uzun süredir orada yaşıyordu. Evin de iyileşmesi gereken yaraları vardı ve bunlar, Fairfax'ların üç çocuğunun yaralarından çok daha eski ve daha derin yaralardı.

Sommersgate'in ihtiyacı olan şey sevgi, kahkaha ve mutluluktan ve yüz yıldan fazla bir süredir evin bu üçünden de yoksundu. Bu inatçı Amerikalı kadının üç küçük çocuğun ezici kederini dindirebileceğini ve bir yığın taş, cam ve demire yapışmış bir asırlık kederi iyileştirebileceğini düşünmek zor bir işti.

En büyük zorluğu, tüm bunların anahtarı olan tehlikeli derecede soğuk kalpli Douglas Ashton'ın kalbini eritmekti.

Margaret Kilpatrick, otuz yedi yıldır o evde ne görülmüş ne de sesini duyulmuştu. Bu, onun ne gördüğü ne de duyduğu anlamına gelmiyordu. Julia Elizabeth Fairfax ile Lord Douglas Ashton, Baron Blackbourne arasında bir şey olduğunu biliyordu. Onların bile farkında olmadığı bir şey ve artık araya girecek kocalar ya da kardeşler yoktu.

Bayan Kilpatrick gergin olduğunu itiraf etmek zorundaydı, ama yine de umudu vardı.

İkinci Bölüm

Soğukluk ve Çılgılık

"Okçuluk takımındayım ve gelecek yıl polo oynayabilirim."

Willie, Julia'nın Sommersgate'te olduğunu ve çocukları güvenli bir şekilde kanatları altına aldığını söylemek için aramasını beklemek üzere işten izin alan Patricia ile telefonda konuşuyordu. Böylece, Patricia'nın sevgili oğlunu hiçbir zaman gerçekten kabul etmeyen (en azından Monique etmemiştir) ve Patty'nin iddiasına göre Tamsin'in hastanenin bebek odasında talihsiz bir karışıklığın sonucu olduğu kötü Ashtonların pençesinde kalmıştı.

O öğleden sonra, Willie ve Lizzie, kırk beş dakika uzaklıktaki lüks bir "devlet okulu" olan Tancote Yatılı Okulu'ndan eve gelmişlerdi. Orada yatılı değil, gündüz öğrencisiydiler. Eskiden yerel toplum okuluna gidiyorlardı, ama Monique bu sorunu çabucak halletmişti. Devletin finanse ettiği okula gitmelerini istemiyordu ve bunu dinleyen herkese memnuniyetsizliğini söylemekten çekinmiyordu.

Julia, Douglas'ın asistanı Sam'den, çocukların anne babalarının ölümünden kısa bir süre sonra yeni bir okula kaydolduklarını duyduğunda çok sinirlendi. Ancak, binlerce kilometre uzakta ve hiçbir şey yapamayan Julia, sadece dışlerini sıkıp bekledi.

Polo ve okçuluk, aman Tanrım, diye düşündü Julia alaycı bir şekilde, Willie'nin büyükannesiyile sohbet etmesini dinlerken, Lizzie'nin ödevini özenle yapmasını izlerken ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırken.

Ama her şey kesinlikle yolunda *değildi*.

Carter'ın şoförlüğünü yaptığı Bentley ile okuldan eve geldiler, şık okul üniformaları giymişlerdi ve hemen oturtulup salatalık sandviçleri ve yağsız yoğurt içeren "çay" ikram edildi.

"Onlara ne yediriyorsunuz böyle?" diye Bayan K'ye fısıldadı.

Bayan K omuz silkti ve "Lady Ashton onların sağlıksız beslenme alışkanlıkları edinmelerini istemiyor. Tabii misafirimiz olmadığı sürece, bu evde hiç şekerleme, cips veya puding bulundurmamız" diye cevap verdi.

"Peki ya bana verdiğiniz bisküviler ne olacak?" diye sordu Julia.

"Misafir ağırlıyordum," diye açıkladı Bayan K.

Tabii ki.

Julia, önümüzdeki on iki on üç yıl boyunca ürkütücü Sommersgate'te yaşamaya mahkum edilmiş olsa da, hâlâ *bir misafir* olarak görülüyordu.

Monique Ashton sağlık konusunda endişeli değildi; çocukların kilo almasından endişeliydi. Monique'in kendisi 10 kilo zayıftı ve modaya uygun, iyi yetiştirilmiş insanların iyi bir yetiştirilme tarzının kanıtı olarak kendilerini zayıflatmaları gerektiği görüşündeydi. Julia, Monique'in bu konuyu birden fazla kez dile getirdiğini duymuştu. Monique, çikolata, patates cipsi ve her türlü pudingi çok seven ve bunu görünüşünden de belli olan Patricia'ya sık sık anlamlı bakışlar atıyordu. Tamsin'in mutfağı her zaman üzüm, elma ve havuç çubuklarından çikolata kaplı malt toplarına ve mikrodalga popcorn poşetlerine kadar yiyeceklerle doluydu.

"Tamam, burada, Lizzie, büyükannen seninle konuşmak istiyor," diye seslendi Willie, Julia'nın düşüncelerini bölerek.

Lizzie kalemini yere attı ve telefona doğru sürünerek gitti. Kardeşinden telefonu alırken Julia'ya kısa bir bakış attı ve "Merhaba, büyükanne" dedi.

Julia yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Büyükanne.

Patricia bunu hiç sevmezdi. Monique "büyükanne" olarak adlandırılırdı. Patricia ise Grammy, Gramma ya da sadece Gram idi.

Julia, Lizzie'nin telefonda konuşmasını izledi. Kızın normalde parlak, kalın siyah saçları cansız ve yıkanmaya ihtiyaç duyuyordu. Yüzü solgun ve cansızdı.

Koyu mavi gözleri cansızdı.

Julia, son birkaç ayda, hatta son birkaç saatte çocuklarla yaptığı konuşmalardan, Ruby'nin

ebeveynlerinin kaybını sakinlikle karşıladığını biliyordu. Çocuk her zaman biraz tuhaftı. Ancak Julia'nın hiç çocuğu olmadığı ve böyle bir trajedi yaşayan çocuklarla hiç vakit geçirmemiş olduğu için, dört yaşındaki bir çocuğun nasıl tepki vereceğini gerçekten hayal edemiyordu.

Öte yandan Willie, İngiltere'de doğup büyümüş olmasına rağmen, herhangi bir iyi Orta Batılı çocuk gibi dayanıyordu. Görünüşü ve davranışları tam olarak on yaşındaki Gavin'e benziyordu. Uzun boylu, dik duruşlu, sarışın ve mavi gözlü, yakışıklı bir gençti ve ona bakmak Julia'nın kalbini kırıyordu, çünkü ona kardeşini çok hatırlatıyordu. Belki de karanlık anları vardı, ama tıpkı Gav gibi, bunu kız kardeşlerine hiç göstermiyordu. Her şey şakacı ve hafifti ve yoğun anlar sadece kendisine saklanıyordu.

Lizzie, hem erkek kardeşi hem de kız kardeşi ile oldukça farklıydı, sadece ten rengi açısından değil, onların açık tenine karşılık onun koyu tenli olması (Tamsin ve Douglas gibi) açısından da, aynı zamanda mizacından dolayı da.

Kız, bu duruma neredeyse hiç dayanamıyordu. Gavin, Tamsin veya Ruby gibi değildi. Julia'ya çok benzeyen, hassas, inatçı ve dramatik bir kızdı. Normalde zeki (ve aynı derecede çabuk öfkelenen), akıllı ve sevgi dolu olan Lizzie, çok sevdiği annesini kaybetmiş, ama belki de en çok, onu çok seven ve kendisinin de (delicesine) sevdiği babasını kaybetmiş olması, ona çok büyük bir darbe vurmuştu. On iki yaşındaki kız sorunlar yaşıyordu ve çevresinde tanıdık hiçbir şey yoktu, okulu ve eski okul arkadaşları gitmişti, evi de... ve ailesi de.

Büyükannesiyle biraz sohbet etti, ama kalbi açıkça orada değildi, sonra "Yine seninle konuşmak istiyor, Jewel Teyze" dedi.

Julia ahizeyi alırken, tanıdık bir kıkırdama elde etmek umuduyla, başının üstüne yüksek sesle, dudaklarını şapırdatarak bir öpücük kondurdu, ama Lizzie kucaklamadan kaçarak derslerine geri döndü.

"Merhaba anne," diye selamladı Julia.

Patty hemen saldırıya geçti. "Tamam, bu kadar yeter. Efendisi ve sahibi ilk gecenizde akşam yemeğine bile gelmiyor ve o bir yerlerde yatında geziniyor..."

Julia sözünü kesti. "Anne..."

Patty bunu kabul etmedi ve karşılık olarak sözünü kesti: "Bu hiç de iyi bir davranış değil. Unut gitsin. O çocukları eve nasıl geri getirebileceğini bul." Patty "ev" derken, Indianapolis'in 15 mil batısındaki küçük çiftlik kasabasını kastetmişti. Bu konu, son aylarda konuşmalarının tekrar eden bir temasıydı. "Onlara biz bakacağız, sen ve ben. Onlara sevgi dolu, mutlu bir yuva, büyük Noel kutlamaları ve doğum günü pastalarında pembe krema sunacağız. O ikisi açıkça ilgilenmiyor."

Julia, annesinden drama genini miras almıştı ama Patricia'nın bu konudaki yeteneğini hiçbir zaman tam olarak gölgede bırakamamıştı. Annesi elbette haklıydı, ama çocuklar zaten yeterince zorluk yaşamışlardı, bir de çirkin bir velayet savaşı yaşamalarına gerek yoktu. Julia, bu imkansız durumu çözmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ve bu imkansızdı. On yıldan fazla bir süredir (en azından) pek de hoş olmayan Monique Ashton'ın önünde esneyip durması, yakınında kendi ailesi veya arkadaşları olmaması ve tanıdık her şeyin çok uzakta olması nedeniyle, bu sadece imkansız değil, aynı zamanda düşünülemezdi.

Ve bu, Douglas'ı hesaba katmadan bile böyleydi.

Julia odanın kapısına doğru yürüdü ve fısıldadı, "Birkaç saattir buradayım, lütfen bana zaman verin, nasıl gideceğini bir görelim."

"Şükran Günü'nde geliyorum. Bahar dönemi ya da her ne diyorlarsa onu bekleyemem. Bebeklerimi görmek istiyorum," diye cevapladı Patty.

Julia'nın annesi, bebeğinin bebeklerine yakın olmak istiyordu. Gavin onun gururu ve neşesi idi. Acısını gizlemek için dramasını kullanıyordu ve Julia bundan memnundu. Bu tür bir Patricia ile başa çıkabilirdi, büyük sözler, asla yerine getirmeye niyetli olmadığı korkunç tehditler, Julia buna alışkındı. Annesi gizlediği yasını ortaya çıkarsa, Julia da kendini kaybederdi ve bunu yapamazdı, şimdi olmazdı. Güçlü olmak zorundaydı.

"Plana sadık kalalım anne. Buraya yerleşmek için zamana ihtiyacım var, çocukların da öyle. Artık daha fazla karışıklık yok. Artık daha fazla drama yok. Lütfen, lütfen, bırak ben halledeyim."

Patricia bir an tereddüt etti ve sonra abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Tanrıya şükür Bayan K var, en azından o, İngilizlerin soğukkanlılığına rağmen, kalbinde bir sevgi barındırıyor. Tamam, yarın beni ara. Seni seviyorum"

seni seviyorum, şimdiden özledim bebeğim." Ve Julia veda etmesine izin vermeden telefonu kapattı.

Julia odaya geri döndü ve telefonu yerine koydu. Bir an durup çocukları inceledi; Willie ve Lizzie ödevlerini yapıyor, Ruby ise tek başına bir oyun oynuyordu.

Julia yorgundu. Hayır, yorgun değil, bitkin. Ve bunun jetlag olmadığını biliyordu. Beş ay önce gece yarısı telefon çaldığından beri, tam bir gece uykusu uyumamıştı. O aynı korkunç gecede, annesiyle birlikte havaalanına koşmuşlar ve sonraki iki haftayı kendi acıları ve üç çocuğun acısıyla uğraşarak geçirmişlerdi.

Bir araba kazası.

Julia, Gavin'in çok hızlı sürdüğünü biliyordu. Yağmur yağıyordu. İngiltere'nin tehlikeli virajlı yollarından birinde, bir kır pubında akşam yemeği yedikten sonra eve dönüyorlardı. Hava karanlıktı. Gavin hızlı sürmüş olabilir, ama diğer arabanın sürücüsü daha hızlı sürüyordu, kontrolünü kaybetti ve virajda orta çizgiyi aştı. Gavin olay yerinde öldü, diğer sürücü de öyle. Tamsin üç gün on üç saat yaşadı, ama komadan hiç uyanmadı.

Sessizce hayata veda etti.

Yıllar önce bir yaz, Julia İngiltere'yi ziyaret ederken, bahçede Pimm's ve limonata içip, Lizzie ve Willie'nin Gavin'in onlara doğrulttuğu hortumdan kaçışlarını izliyorlardı. O zaman, kendilerine bir şey olursa çocukların vasisi olmasını istediler.

O da "Tabii ki!" demişti. Birisi onur duyduğunu ama bu sorunun, en karanlık hayallerinde bile asla gerçekleşmeyecek bir olaya ait olduğunu bildiği zaman söylediği gibi. Ruby henüz doğmamıştı ve Julia hala Sean ile evliydi.

Tabii ki, diye düşündü şimdi çocukları izlerken.

Douglas ile velayeti paylaşacağını bilmiyordu, ama ona İngiltere'ye taşınmasını istediklerini söylediler ve o da bunu kabul etti. Zaten böyle bir şey olmayacaktı, neden endişelensin ki?

Sean, her zamanki gibi, kızgındı. "Orası çok soğuk. Oraya taşınmıyorum," diye bağırmıştı (Indiana, Somerset'ten daha soğuk olmasına rağmen).

"Bu olmayacak, bu yüzden sinirlenmene gerek yok," diye cevap vermişti Julia, her zamanki gibi, onun kötü huyunu yatıştırmaya çalışarak (ve her zamanki gibi, başarısız olarak).

Şimdi Sean gitmişti, bu bir endişe azalmıştı ama belki de başka bir endişenin sebebiydi.

Tamsin ve Gavin neden Douglas'a ortak velayet hakkı vermişlerdi? Neden Julia'dan çocuklarıyla birlikte bu devasa, korkunç eve taşınmasını ve kimseye karşı sorumlu olmayan bir kardeşiyle bu sorumluluğu paylaşmasını istemişlerdi?

Julia, Tamsin'in kardeşini sevdiğini ve onda en iyi yanları gördüğünü biliyordu. Ama Julia bunu göremiyordu.

Ve Tammy, Gav'ı nasıl ikna etmişti?

Julia, Douglas Ashton'ı düşünmekle bile tüyleri diken diken olmuştu.

Bu hiç de hoş olmayan bir titreme değildi, hiç de bile. Hoş bir titremeydi, heyecan verici ve biraz da yaramaz.

Onu tanıdığı uzun yıllar boyunca, zihni Douglas'a gittiğinde, aynı heyecan verici, yasak titreşim omurgasından yukarı doğru yayılırdı.

Julia, onu ilk gördüğü anda ona delicesine aşık olmuştu. Belki de, kendine karşı tamamen dürüst olursak, ona her zaman aşıktı. O tam da öyle bir adamdı.

Yirmi bir yaşındaki bir kız için, güçlü vücudu, kalın, koyu saçları, güçlü çenesi ve neredeyse siyah denecek kadar yoğun mavi gözleri olan bu uzun boylu adam... tam da bir İngiliz aristokratı olarak düşünülmesi gereken biriydi. Şık bir aksanı vardı ve o kadar kibirli ve seksi ki, aynı odada bulunmak bile onu rahatsız ediyordu.

Ama sonra Sean gelmiş, ardından Douglas'ın gizemli ortadan kayboluşu olmuştu.

Julia, Sean'la yaptığı hatalardan çok şey öğrenmişti, kendine (her gün) bir daha asla tekrarlamayacağına yemin ettiği hatalardan.

Sean, Douglas'a çok benziyordu, çekingen, yakışıklı, gergin. Julia artık, ne kadar tehlikeli göründükleri, ne kadar

çekici, heyecan verici ve zengin oldukları ya da buz gibi soğukluklarıyla temsil ettikleri zorlukların, senin kesinlikle aşabileceğinden emin olduğun zorluklar olduğunun farkındaydı.

Bir kadının bir eşten ihtiyacı olan şey bir arkadaştı. Kedi kumunu temizleyecek, süt almak için markete gidecek veya lavaboyu tamir edecek biri.

Tüm tutku ve yoğunluk abartılmıştı ve Julia'nın deneyimlerine göre, acımasızlık ve olağanüstü bencilliği gizliyordu.

Julia, Douglas ile birlikte olma fikrinin saçma olduğunu biliyordu. Douglas Ashton'ın onu asla istemeyeceğini söylemeye gerek bile yoktu. Hayatının tamamını, geçen her arabanın sürücüsünü tanıdığı için ana caddeyi boydan boya el sallayarak geçebileceği küçük bir kasabada yaşamış bir Indiana kıızıydı (ve el sallamazsan, eve vardıklarında anneni arayıp "Jewel'in nesi var böyle? Az önce Main Street'te kafası bulutlarda araba sürerken gördüm. El bile sallamadı! Böyle araba sürerse kaza yapabilir!" diye sorarlardı).

Douglas, Tammy'ye hiç benzemiyordu. Boşanmış bir kadının kızına kendini alçaltmayı asla düşünmezdi. Douglas, Riviera'da tatil yapardı. Douglas, bir saatlik bir toplantı için özel jetiyle Paris'e uçardı. Douglas'ın yakışıklı ama stoik yüzü dergilerde basılırdı (genellikle podyum mankenlerini, Hollywood yıldızlarını veya Julia'nın bir haftada kazandığından daha pahalı saç modelleriyle debutantları eşlik ederken).

Julia devasa pencerelere doğru yürüdü ve hareketsiz bahçeye bakarak, en azından önümüzdeki on iki yıl boyunca birlikte yaşamak zorunda olduğu adam olan Douglas'ı düşünmeye devam etti.

Annesi aksine, ona karşı her zaman nazikti, sık sık centilmendi ve bazen geçici olarak dostça davranırdı, ama asla sıcak davranmazdı. Julia, onun tavırlarından endişe etmemeyi öğrendi, çünkü kısa sürede onun herkese böyle davrandığını ve babasının davranışlarına çok benzediğini keşfetti (Maxwell Ashton'ın zamansız ölümünden önce onu tanıdığı kısa süre içinde). Douglas'ın soğuk ilgisizliği efsaneviydi, nadiren gülümser ve daha da nadiren gülerdi.

O iki yıl boyunca ne yapıyorsa, geri döndükten sonra onda bir şey değişmişti. Garip, ama çekici,

sinister bir özelliği vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama her ne ise onu daha az çekici yapmıyordu, hatta bu gizemli çekicilik, uzaklığı da dahil olmak üzere, onun cazibesini artırıyor. Eskiden sessiz, dikkatli biriydi, neredeyse onun odada olduğunu unutabilirdiniz ama sonra sizi izlediğini fark edince irkilir, şaşırırdınız.

Julia, onun kendisini sık sık izlediğini fark etmişti, muhtemelen (şüphesiz biraz klinik bir şekilde) Ashton Ailesi Kalesi'ne nasıl girmeyi başardığını merak ediyordu.

Kayboluşundan (Julia'nın zihninde büyük harfle "K" ile yazılan) döndükten sonra, onu odaya girerken görmemiş olsanız bile, orada olduğunu bilirdiniz. Varlığı çok güçlüydü ve karanlık gözlerini size çevirdiği anda, Julia bunu tarif etmek için başka bir yol bulamadı, sadece "*aman tanrım*" diyebildi.

Julia, eski kocasının bu tür erkeklerle, yakışıklı, kibirli ve tamamen bencil erkeklerle uğraşmanın başlangıcı ve sonu olduğunu biliyordu. Sean'ın ona yaşattığı en ufak bir kalp acısını ya da hayatının ve özgüveninin yok olduğu günleri katlanmaktansa, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih ederdi.

"Yemek zamanı! Haydi çocuklar, yemek hazır. Sıcakken yiyin."

Bayan K. salonun içine girdi. Oda çok büyüktü, otuz (belki de kırk) kişi rahatlıkla sığabilirdi. Buz mavisi ve beyaz renklerle dekore edilmiş, üç devasa kristal avizeyle son derece resmi bir havası vardı. Devasa şöminede ateş yanmasına rağmen oda soğuktu.

Çocuklar çaydan sonra doğrudan o odaya gitmişlerdi. Sıcak deri koltukların bulunduğu girişe, biraz daha rahat olan kitaplarla dolu kütüphaneye veya kesinlikle daha uygun olan bilardo odasına ya da salona değil.

"Büyükanнем Monique, çocukların görülmesi gerektiğini, seslerinin duyulmaması gerektiğini söyler. Salon, büyükanнемin sabah odasından ve Douglas amcamın çalışma odasından en uzak yer," diye açıklamıştı Lizzie, Julia ise hiçbir tepki göstermemeye çalışıyordu, en azından yorgunluğuna rağmen aşırı sinirlenmesini belli etmemeye çalışıyordu.

Hepsi sessizce yemek odasına girdiler. Julia, sessizliğin sadece çocuklar için değil, personel için de çok önemli olduğunu çabucak öğrenmişti.

çocuklar için değil, personel için de çok önemli olduğunu öğreniyordu. Genç Rus kız bu konuda o kadar başarılıydı ki, Julia iki kez onun tarafından şaşırtılmıştı. Veronika bir hayalet gibi ortalıkta dolaşıyordu.

Julia, yemek odasına girerken, buranın evin en lüks odası olduğunu düşündü. Duvarlar, deri gibi görünmesi ve hissedilmesi için tasarlanmış kabartmalı kağıtla zengin bir şekilde kaplıydı ve koyu yosun yeşili, siyah ve altın vurgulu zengin bronz renklerle elle boyanmıştı. Odada sadece on sekiz kişilik uzun, parlak ceviz masası değil, aynı zamanda bir tarafında her biri dört kişilik masaların bulunduğu iki yarım daire şeklinde pencere ve Ruby'nin evini kuracağı devasa bir şömine de vardı. Bayan Kilpatrick, gitmişti dışarı çaba en elinden elinden yapabileceği. Başlangıç olarak, sulu karideslerle doldurulmuş yarım avokadolar, ardından fileto biftekler, buharda pişirilmiş brokoli, Brüksel lahanası, haşlanmış patates ve havuç ve son olarak, kalın, zengin, bal ile tatlandırılmış katmanlarla ayrılmış meyve parfe.

Yunan yoğurdu.

Julia ve Bayan K bunu bir olay haline getirmeye çalıştılar ve yemek, tereyağı, tuz veya sos olmadan bile hala lezzetliydi.

Yaşlı kadın tabakları kaldırırken, Bayan K'ye tüm samimiyetiyle "Siz harikasınız" dedi.

"Elinden geleni yapıyorsun. Şimdi, bir saat televizyon ya da bilgisayar izleyin, sonra ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye çocuklara söyledi, onlar da kısa süreli eğlencelerine koşarak gittiler.

Çocuklar gittikten sonra Julia, "Bir saat mi?" diye sordu, sinirleri giderek artıyordu.

"Lady Ashton, televizyon veya bilgisayar oyunları yüzünden beyinlerinin lapa haline gelmesini istemiyor," diye açıkladı Bayan K.

Julia, yas tutan üç çocuğa keyifli eğlencelere dalma fırsatı verilmediği düşüncesine dudaklarını sıkıştırdı, ama dilini tuttu ve başını salladı.

Büyükannenin veya Lady Ashton'ın ne istediği veya istemediği hakkında bir kelime daha duyarsa, yorgunluğu ve jet lag etkisiyle sevgi dolu zihnini kaybedecek ve evi inletecek bir çılgılık atacaktı. Bunun, imkansız ve akıl almaz durumuna hiç yardımcı olmayacağını biliyordu.

Çocukların kısa süren eğlencesinin ardından, Bayan K ve Julia önce Ruby'yi, sonra Willie ve Lizzie'yi yatırdı.

Lizzie'nin yatağına oturan Julia, Gavin'in eskiden yaptığı gibi, Patricia'nın eskiden yaptığı gibi, onu yanlarından sıkıca örttü.

"Burada olduğun için mutluyum, Jewel Teyze," diye mırıldandı Lizzie uykulu bir sesle, ama yorgun olmasına rağmen hiç de mutlu görünmüyordu.

"Ben de mutluyum," diye yalan söyledi Julia, öne eğilip yeğeninin şakağına bir öpücük kondurdu.

Julia kalktı ve odayı geçti, ama ışığı kapattıktan sonra birkaç dakika kapıda kararsız bir şekilde durdu, kızı ne yapacağını hiç bilemiyordu. Gavin'in orada olup ona söylemesini diledi, ama tabii ki o olsaydı, Julia'nın hiçbir şey yapmasına gerek kalmazdı.

Ağır bir kalple, Bayan K.'yi aramaya gitti.

Julia mutfığa geldiğinde Bayan K. ceketini giyyordu ve Bayan K. "Kocama gidiyorum" dedi. "Çocukların kahvaltısı saat yedide. En geç yedi buçukta çıkmaları gerekiyor. Yarın yatakta uzanırsın herhalde, yorgun düşmüş olmalısın."

Julia saate baktı. Saat dokuz on geçiyordu. Bayan Kilpatrick saat yediye kadar çocuklara yemek vermek için buraya geliyorsa, inanılmaz uzun saatler çalışıyordu.

"Kahvaltıya geleceğim Bayan K," dedi Julia kararlı bir şekilde hizmetçiye ve ses tonundaki bir şey Bayan K'nin başını kaldırmasına neden oldu.

Diğer kadın Julia'yı dikkatle süzdü. "Öyle olacağını sanıyorum, canım, ama yarın olmak zorunda değil. Kendine biraz zaman tanı. Ve endişelenme. Her şey yoluna girecek, hepinizin." Julia, Bayan K'nin sesinde kesin bir şeyden çok umut duyduğunu hissetti, ama bununla ilgilenmeye vakti yoktu, çünkü Bayan K o anda ayrıldı.

Julia mutfaktan çıkarken, Bayan K'nin çocukları uyuttuğu gibi evi de uyuttuğunu fark etti. Perdeler çekilmişti ve burada burada küçük ışıklar yanıyordu, ama bunlar karanlığı bozmuyor, büyük odaları ve yüksek tavanları olan bu büyük evin korkutucu gölgelerini uzatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sommersgate House, önümüzdeki on yıl boyunca evi olacaktı. Bu düşünceyle titredi.

Güzeldi, kibirli ve hatta küstahça güzeldi, ama sıcakkanlı değildi. Aslında, sanki kendi kişiliği, onu onaylamayan bir bakışla aşağıdan bakan kendi gözleri varmış gibi, somut bir şekilde sıcakkanlı değildi.

Aslında, ev ona Douglas'ı çok hatırlatıyordu.

Odaya doğru ilerlerken bu düşünceyi kafasından silkeledi.

Julia, misafir süitine yerleştirildiğini görünce şaşkınmamıştı. Misafir süiti, yemek odasının yanında, küçük bir şapele giden arka koridorun sonunda bulunuyordu (bu şapel, aslında ayrı bir bina olmasına rağmen eve bitişikti ve bir asır önce kesilmiş virajlı yolun bulunduğu eğimli tepenin içine sıkıca yerleşmişti).

Julia, üç çocuk da Douglas ve Monique gibi kendi odalarına sahip olsalar da, çocuklarla veya ailenin diğer üyeleriyle birlikte üst kata yerleştirilmemişti. Douglas'ın odaları (Tamsin, ona ve Douglas'ın babası öldükten sonra, gelenek gereği Douglas'ın unvanı, mülkleri ve içerdikleri her şeyi miras aldığı ana süite taşındığını söylemişti) kendi özel oturma odasını da içeriyordu, ancak Julia onu hiç görmemişti. Julia, üst katta hala dört yatak odası olduğunu biliyordu, ama yine de diğerlerinden uzak, izole bir konumdaydı.

Julia misafir süitini her zaman sevmişti, ama şimdi Monique'in hissetmesini istediği gibi, ayrı ve ailenin bir parçası değilmiş gibi hissediyordu.

Misafir süiti, deniz salyangozu mavisi ve yonca yeşili renklerle dekore edilmiş, mantar, gümüş ve altın renkleriyle vurgulanmıştı. Bu garip renk kombinasyonu işe yarıyordu, hatta iç mimarı bunun için ödüller kazanmıştı (Monique'e göre).

Carter (şoför, ayakçı ve olağanüstü bir tamirci) tarafından mükemmel durumda tutulan antika, yüksek bir tester yatak vardı. Yatak mavi ve yeşil perdelerle örtülmüştü ve şüphesiz üç milyar iplik sayısına sahip, yonca yeşili, saten bir yorganla kaplıydı. Yatağın başucunda, üç adet kabarık yastık ve önlerinde devasa bir Avrupa tipi kare yastık ile boncuklu, işlemeli, püsküllü veya büzgülü saten veya ipek kaplı çok sayıda dekoratif yastık bulunuyordu. Süslemeli, fildişi mermer şömineli bir şezlong, mantar rengi kadife ile kaplı, yonca yeşil kaşmir atkı sanatsal dekorasyon

ateşin önünde davetkar bir şekilde. Evin yan tarafında yükselen kulenin tabanını oluşturan dairesel bir pencere vardı ve içinde ortak bir puf bulunan iki rahat koltuk vardı, bu sefer periwinkle lekeli saten yonca desenli, biri başka bir örtüyle, bu mavi renkte ve ortada küçük, dairesel, karmaşık oymalı bir masa vardı. Odaya bakan bir yazı masası ve masayla uyumlu, kıvrımlı ayakları olan süslü bir sandalye vardı. Parlak parke zemin, çeşitli kalın ipek halılarla kaplıydı.

Şöminenin karşısında, her iki tarafı raylar, gömme çekmeceler ve raflarla kaplı bir koridordan başlayan giyinme odasına açılan bir kapı vardı. Bu kapı, bir tarafına yerleştirilmiş, parlak ışıklarla çevrili büyük bir aynaya ve ön tarafında deniz salyangozu rengi kadifeyle kaplı, kıvrımlı ayaklı bir tabureye sahip bir tuvalet masasının bulunduğu bir açıklığa açılıyordu. Tuvalet masasının arkasında, karşı duvara tavandan tabana uzanan üç yönlü bir ayna yerleştirilmişti. Daha ileride, mozaik karo zeminli, parlak gümüş muslukları ve duş başlıkları olan pençeli ayaklı, yuvarlak kenarlı bir küvet ve ayrı bir duş kabini bulunan pırıl pırıl beyaz bir banyo vardı. Mavi, mantar ve yonca desenli lüks havlular, ısıtılabilir havlu askılarından sarkıyordu ve çeşitli küçük bölmelere sarılmış, rulo haline getirilmiş ve yerleştirilmişti. Kalın halılar, zemine çekici bir şekilde serpiştirilmişti.

Julia, değiştirmeye vakit bulamadığı takım elbisesini çıkardı ve hızlıca duş aldı. Veronika, şampuan ve sabununun tam olması gereken yerde olduğundan emin olmuştu.

Yorgun olmasına rağmen Julia uyuyamayacağını biliyordu, Indiana'da gündüz vaktiydi ve zaten aylardır uykuya dalamıyordu.

Soluk mavi bir yoga pantolonu ve beyaz, nervürlü bir tişört bulup giydi ve Veronika'nın yaptıklarını inceledi. Kendi valizini açmamış olması Julia'yı rahatsız ediyordu, Veronika'nın uygunsuz davranacağı için değil, Julia başkalarının onun işlerini yapmasına alışkın olmadığı için. Yine de Julia, Veronika'nın çok iyi iş çıkardığını kabul etmek zorundaydı. Her şey yerine yerleştirilmiş, düzgün (hatta takıntılı bir şekilde) asılmış veya katlanmış ve Julia biraz şaşkın bir şekilde ütülenmiş olduğunu fark etti. Ayakkabılar özenle eşleştirilmiş ve mükemmel bir şekilde dizilmişti.

Tuvalet malzemeleri tuvalet masasında güzelce sergilenmişti ve Julia yatak odasına geri döndüğünde, yanında getirdiği çerçeveli fotoğraflar ve kokulu mumlar en iyi şekilde düzenlenmişti.

Çocukların, Gavin ve Tamsin'in Patricia ve Julia ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı, iki yıl önceki Patricia'nın Noel ağacının önünde birbirlerine sarılmış halde yatak başı masasının üzerinde duruyordu. Julia fotoğrafa baktı, gözlerinin arkasında tanıdık sıcak gözyaşlarını hissetti ve başını salladı. Pes edemezdi, yeterince gözyaşı dökmüştü ve şimdi iyileşme, ilerleme, imkansız (ve akıl almaz) bir durumdan en iyi şekilde yararlanma zamanıydı.

Oturdu ve masayı açtı. Muhtemelen Bayan K, raflara ve çekmecelere yazı defterleri, kalemler, kurşun kalemler ve diğer ofis malzemelerini koymayı düşünmüştü.

Sadece birkaç gün önce, Julia üç küçük kar amacı gütmeyen hastaneye bağlı bir hibe vakfının başkanıydı. Hastanelerin kârlarını dağıtmaktan sorumluydu. Küçük ekibiyle birlikte, temel araştırma laboratuvarları için ekipmanlardan doktor ve hemşire burslarına, hemşirelik, fizik tedavi, ebelik ve benzeri her türlü tıp alanında okuyan öğrenciler için burslara kadar her türlü hibe projesini talep edip değerlendiriyorlardı.

On iki yıl boyunca orada çalışmıştı. Orayı çok seviyordu. Çalışanlarını, görevlerini, hatta lanet masasını bile özleyecekti.

Julia, onu boğmak üzereymiş gibi görünen melankoliyi kafasından atmak için tekrar başını salladı ve bir proje yaklaşınca her zaman yaptığı şeyi yapmaya başladı.

Bir liste yazdı.

Bir cep telefonuna ihtiyacı olacaktı.

Bir bilgisayara ve e-postaya ihtiyacı olacaktı.

Ehliyet ve araba gerekecekti.

Çalışma izni ve vizesinin uzatılması gerekiyordu.

Ve ihtiyacı olan her şeyi yazmaya devam etti, sonra da öncelik sırasına koydu.

Başka bir kağıt çıkardı ve banka hesabında ve yatırım hesaplarında olduğunu bildiği miktarı yazdı.

Evinden ve arabasından iyi bir kâr elde etmişti. Biraz birikimi vardı. Yoksul değildi.

Parasını, ihtiyaçlarını ve karşılayabileceği şeyleri bütçelemeye başladı. Douglas ile birçok konuda konuşması gerekecekti, eve ne kadar katkıda bulunacağı da dahil. Böyle bir evi idare etmek olağanüstü bir masrafa mal olacaktı, onun katkısı damlaya damlaya göl olurdu. Ama o, masraflarını ödememeyi öğrenmemişti.

Rakamlara baktığında, işi olmadan parasının çok çabuk biteceğini fark etti. Altı aylık vizesi vardı ama çalışma ve sağlık sigortası hakkı yoktu. Sigortaya ihtiyacı vardı... ve liste uzayıp gidiyordu.

Julia listesine eklemeler yapmaya başladı ve sigortanın ne kadara mal olacağını merak etti, sonra kafasını eğip zihnini başka şeylere yöneltmeye çalıştı, böylece zihnini yorup uykuya dalabilir ve başka hiçbir şey düşünmezdi.

Dirseklerini masaya koydu ve elinin orta üç parmağını alnına dokundurdu, gözlerini kapattı ve orada zonklamaya başlayan hafif ağrıyı ovuşturarak gidermeye çalıştı.

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, düşüncelerini uzak tutamıyordu.

Hayatından çok fazla bir şey beklemiyordu. Hiçbir zaman büyük hayalleri veya hırsları olmamıştı. Lüks arabalar, devasa evler, egzotik yerlere seyahat etmek istemiyordu. Sean ona bunların tadını tattırmıştı ve bunları elde etmek için ödenmesi gereken bedel buna değmezdi.

Risk almayı seven biri değildi. İstikrarlı, tanıdık ve normal şeyleri severdi. Ailesinin yakınında olmasını, arkadaşlarının komşusu olmasını ve marketin hangi reyonunda kek karışımlarının olduğunu tam olarak bilmeyi severdi. Hayatı boyunca her şeyi bu şekilde tutmak için elinden geleni yaptı.

Hayatından memnundu (tabii Sean'dan boşandıktan sonra). Sevddiği bir evi vardı. Beş yıldır orada yaşıyordu ve geçen yaz son odayı da yenilemeyi başarmıştı, böylece halının her santimetresi, mobilyaların her parçası, her bir şarap kadehi tam da istediği gibiydi.

Ve özleyeceği arkadaşları vardı. Her yıl en uzun günde düzenlenen Josie'nin Margarita Mayhem Gecesi'ni özleyecekti.

Ve Noel Partisi'ni özleyecekti. Noel Partisi'nde herkes şık kıyafetler giyip Nutcracker Suite'i izlemeye gider, sonra Tom ve Mary'nin evine dönüp Mary'nin günlerce hazırladığı lezzetli atıştırmalıkları yerlerdi. Ve Kelly'nin her zaman çok eğlenceli geçen Yıllık Doğum Günü Partisi'ni.

Ve tabii ki annesi vardı. Patricia'yı gerçekten özleyecekti.

Üçü, Patricia, Gavin ve Julia, her zaman çok yakındılar. Babaları onları terk edip, kurduğu ve sonra terk ettiği ailesine ara sıra sembolik bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadığında, böyle olmak zorundaydılar.

Patricia asla "havalı" bir anne değildi. O sert ve sevgi dolu bir anne ve çok bilge biriydi. Hayat ona iyi davranmamıştı, genç yaşta iki çocuklu bir boşanma yaşamış ve eski kocası çocuk nafakasını ödemek yerine unutmayı tercih etmişti. Ayrıca başka bir ailesi olduğunu da unutmuştu ve güzel, zengin ve üst sınıf ikinci eşinden olan iki kızını ve oğlunu çok daha fazla seviyordu (ve bunu göstermekten de çekinmiyordu). Gavin şaka olarak onlara "Izod Ailesi" derdi, ama bu gerçekte çok komik olamayacak kadar gerçekçiydi ve annem bunu duyduğunda ağzının köşeleri her zaman gerilirdi.

Ancak tüm bunlara rağmen, Patricia mutlu bir yuva kurmuştu, kahkahalar, güzel anlar ve destekle dolu (ve bolca müdahaleyle). Yokluğunda, umursamaz bir babanın bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordu (bazen başarısız olsa da).

Yıllar geçtikçe, Patricia ve Julia'nın ilişkisi anne ve kızıdan sırdaş ve arkadaşlığa dönüştü.

Julia'nın buna ihtiyacı vardı. Sean'dan ayrıldıktan sonra, kalbi paramparça olmuş ve özgüvenini o kadar kaybetmişti ki, onu sürüklemek için bir çukur kazmak zorunda kalmıştı. Ayrıca istenmeyen bir kız çocuğu olarak yaşamak gibi bir yükü de vardı. Julia, bir daha asla başka bir erkek istemediğine karar vermişti. Hayatındaki erkekler kalbini parçalamış ve onu tekmelemişti. Babası onu istememişti. Sean'ın durumunda ise, dört yıl boyunca onun kötü ruh halini, acımasız sözlerini, kendine güvenine yönelik acımasız saldırılarını, flörtlerini ve sadakatsizliklerini çekmişti. Sonunda başka birini bulabileceğini düşündü (gerçi gerçekten aramadı). Ama Julia'nın kuralları vardı. O kişi kim olursa olsun, yakışıklı, zengin veya

başarılı olmayacaktı. Sadece *orada* olması gerekiyordu. Kötü bir gün geçirdiğinde onu dinleyecek. Market alışverişlerini yerleştirmelerine yardım edecek. Arada sırada arabayı sürecekti.

Her zaman arabayı sürmek zorunda olmaktan bıkmıştı. Sadece arabaya binip, başka birinin sürmesini istiyordu.

Ama şimdi, bu düşünce çok uzaklaşmıştı. Artık çocukları ve bu akıl almaz durumu vardı ve muhtemelen sonsuza kadar arabayı kendisi sürecekti.

Bu düşünceyle, elini indirdiğinde bunu hissetti ve başını kaldırdı.

Ne olduğunu bilmiyordu. Ayak bileklerine bir esinti geliyordu, ama sıradan bir esinti değildi, bu esinti çok soğuktu ve bir şekilde tehditkar hissettiriyordu. Çocuklardan biri çağırırsa diye odasının kapısını açık tutmuştu, belki de esinti oradan geliyordu.

Yine hissetti. Oda genelinde bir soğukluk değildi, sadece ayak bileklerinde bir esinti vardı. Ekim ortasıydı ve hava soğuktu, ama dışarıdaki soğukluk bile ayak bileklerindeki soğuk hava akımı kadar şiddetli değildi. Odaya bakındı ama hiçbir şey görmedi. Işıkların çoğunu açmıştı ama perdeleri çekmemişti. Karanlık geceye bakarak Douglas'ın eve gelip ön kapıyı açarak soğuğu içeri almış olabileceğini düşündü.

Elbette, süitinin önündeki yolda ilerleyen arabasının ışıklarını görmüş olmalıydı.

arabanın ışıklarını görmüş olmalıydı.

Pencereden dışarı bakmak için kalktı ve sonra onları gördü, iki far tepenin aşağısından ve şapelin bulunduğu virajdan geliyordu. Douglas eve yeni gelmişti, Julia onun çeşmenin yanına park etmesini izledi.

Sonra duydu. Bir

çığlık.

Korkutucu, korkunç, kan donduran, tiz bir kadın çığlığı.

"Tanrım, çocuklar..." Julia fısıldadı ve çığlığın geldiği yöne doğru olabildiğince hızlı bir şekilde koridora koştu.

Üçüncü Bölüm

Sorun

Douglas Ashton, Jaguar'ını Bristol Havaalanı dışındaki virajlı köy yollarında sürüyordu.

Normalde Carter onu havaalanından alırdı. Ancak o sabah ayrılırken Carter, Julia'yı almak için Heathrow'a gitmek zorundaydı.

Douglas, o anda bunun Julia ile ilgili katlanmak zorunda kalacağı uzun bir dizi rahatsızlığın ilki olduğunu düşündü.

Şimdi ise karanlık, ıssız yollarda tek başına arabanın direksiyonuna geçme fırsatından memnundu.

Birkaç saat sonra Japonya'dan alacağı telefonu, yarınki Münih seyahatini, öğleden sonra orada yapılacak toplantıyı ve ardından St. Petersburg'da halletmesi gereken işleri düşündü. Tüm planların hazır olduğundan ve hiçbir şeyin şansa bırakılmadığından emin olduktan sonra, zihnini Sommersgate'e ve orada onu bekleyenlere yöneltti.

Julia Fairfax.

O pislik kocasından boşandıktan sonra adını geri değiştirmişti.

Douglas'ın annesi Sean Webster'ı çok sevmişti. "Onun daha iyisini bulmayı nasıl hayal edebiliyor, anlamıyorum. Onu yakaladığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor bile," diye Monique, boşanmanın kesinleştiğini duyduğunda açıklamıştı. Douglas, Julia'nın neden o piç kurusuyla *yetindiğini* merak etmişti. ile karar verdiğini merak etmişti. yer . O oldu parapara Monique Monique'in defalarca bahsettiği gibi, ama Julia ilk andan itibaren onu açıkça geride bırakmıştı

Monique'in Sean hakkında bilmediği ve muhtemelen Douglas'ın da umursamayacağını düşündüğü şey, Sean'ın Tamsin dahil etekli her şeye asıldığıydı.

Tamsin Gavin'e hiç söylemedi, ama Douglas'a söyledi.

Kız kardeşi her zaman akıllı bir kız olmuştu. Gavin, Gavin olduğu için, çoğu zaman yumuşak başlı ve iyi huyluydu, ama son derece sadık ve Tamsin ve Julia'nın durumunda koruyucuydu, hemen aklını kaırıp çok aptalca bir şey yapardı.

Douglas o kadar fevri değildi.

Julia, Sean Webster'a aşık olmak için aşkın (ya da daha büyük olasılıkla, Douglas'ın kadınlar ve para konusunda engin tecrübesinin) gözünü kör etmiş olabilir, ama Douglas, Julia'nın onu yanında tutmayacak kadar akıllı ya da en azından gururlu olduğuna güveniyordu.

Julia bunu yapmadı.

Boşanma kesinleştikten üç ay sonra Sean'ın geçirdiği kaza herkesi şaşırttı.

Douglas şaşırmadı.

Hiç pişmanlık duymadı. Webster'ın kalıcı bir yaralanma yaşamamasını emretmişti. Ancak Douglas Ashton'ın otuz sekiz yıllık hayatında sevdiği tek bir insan vardı ve o da kız kardeşi idi. Kimsenin ona en ufak bir rahatsızlık vermesine izin veremezdi.

Sean Webster bu hatayı yaptı, bu yüzden Douglas onu rahatsız etti.

İssız bir kavşağı sorunsuzca geçen Douglas, son zamanlarda bariz nedenlerden dolayı olduğu gibi, düşüncelerini kız kardeşine yöneltti.

Büyürken, Tamsin, Kilpatrickler hariç, soğuk evlerinde tek sıcaklık kaynağıydı, ama onlar hizmetçiydi ve bu nedenle, Douglas ve Tamsin'e küçük yaşta, onların yerlerinin aile içinde olmadığı öğretilmişti.

Ama Tamsin, sanki başka bir aileden gelmiş gibi, onların ailesinden doğmamış gibiydi. Tatlı huylu, iyi kalpli ve Douglas'ı açıkça seviyordu. Douglas'ın dağları yerinden oynatabileceğini, dünyaları yönetebileceğini düşünüyordu. Gavin gelene kadar, Tamsin için güneş Douglas sayesinde doğar ve batardı.

Annesi onu görmezden geldiğinde veya babasının şiddetli azarlarından sonra bile, onda en iyi yanları görürdü. Douglas, düşüncelerinin babasına yönelmesine nadiren izin verirdi, çünkü bunun bir anlamı yoktu. Maxwell Ashton ölmüştü, ama babasının kalbi patlamadan yıllar önce Douglas için ölmüştü. Douglas, bunun

en büyük ironi olduğunu düşündü, çünkü babasının hiç kalbi olmadığını düşünmüştü.

Kız kardeşinin ölümü, Douglas'ın uzun zamandır çok ilgisiz olduğu için onu etkilemeyecek olan, istenmeyen, uzun zamandır gömülü kalmış anıların yeniden su yüzüne çıkmasına neden oldu. Artık bu anıların bilincinde dolaşmasına izin veriyordu, ama her zamanki gibi bağışık kalıyordu.

Douglas eve kötü bir not getirirse (birinciden daha düşük bir not, en az bir saat süren, çığlıklarla ve kızgın yüzlerle dolu bir azarlamaya neden olurdu) veya rugby ya da kriket takımlarının kaptanı seçilmezse (her iki takımda da en iyi oyuncu olmasına rağmen) ya da Douglas babasını hayal kırıklığına uğratan sayısız başka şeylerden herhangi biri olursa, Maxwell Douglas'a pencereleri sarsacak kadar şiddetli bir sözlü saldırı başlatırdı.

Ve Douglas babasını sık sık hayal kırıklığına uğratırdı.

Maxwell oğluna bir kez bile yumruk atmamıştı ama o zamanlar Douglas sık sık bunu yapmasını diledi. Douglas hayatında şiddet görmüş ve uygulamıştı ve bu tür yaralar çok daha çabuk iyileşiyordu.

"Tanrım, sana bakınca senin benim oğlum olup olmadığını bile merak ediyorum," Maxwell bir keresinde ona tükürürcesine, gözlerini küçümseyerek kısarak söylemişti.

Bu saçma bir açıklamaydı. Douglas, babasına neredeyse tıpatıp benziyordu, sadece on santim daha uzun ve beş kilo daha zayıftı.

İlk başta Douglas, babasına kendini kanıtlamak, onu gururlandırmak için çabaladı ve bu çabada kendini yıprattı.

Ergenlik çağında bir yerde bunu yapmayı bıraktı, ne olursa olsun, ne kadar çok olursa olsun, ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir şeyin babasını gururlandırmayacağını öğrendi.

Tüm bunlar olurken, Monique neşeyle yoluna devam etti, oğlunu bir kez bile savunmadı (ama Maxwell'i sık sık savundu), ailesinin paylaştığı kirli küçük sırla bir kez bile ellerini kirletmedi (ama sessizliğini korumak veya yoluna devam etmesini teşvik etmek için sık sık rüşvet kabul etti).

Babasını vazgeçtikten sonra, Douglas'ın kanıtlaması gereken tek şey Tamsin'in ona olan inancıydı.

Tüm bu zaman boyunca Tamsin hep yanındaydı. Çocukken onu sakinleştirir, büyüdülerinde onu cesaretlendirirdi. Bir olaydan sonra onu arar ve gülümsetmeye çalışır ya da Maxwell veya Monique'in kulaklarından uzak, fısıltıyla onu şiddetle savunurdu.

"Doug, sen onun *on* katı değerindesin! Belki on beş katı! Onun söylediklerine kulak asma," derdi.

Douglas, kız kardeşinin kendisine bu kadar bağlı olmasını hak edecek ne yaptığını hiç bilmiyordu.

Öte yandan, Maxwell güzel kızını çok severdi. Kız, babasının öfkesinin ve küçümsemesinin yükünü hiç taşımamıştı. Kendi başına, umursamayan bir anneden gelen işkencelere katlanmak zorundaydı. Ancak Tamsin babasına pek sevgi beslemiyordu, her zaman Douglas'a sadık kaldı ve ikisi ebeveynleri olmayan çocuklar gibi büyüdüler. Onları doğuran ve yetiştiren yetişkinler, ikisinin de özgürlüğe ulaşmasını umdukları yolda gerekli kötülüklerdi.

Douglas, Tamsin'in kısa bir süre de olsa özgürlüğün tadını çıkarmasından memnuniyet duyduğu nadir bir an yaşadı.

Kendi adına, o da kendi kaçış yolunu bulmuştu. Tamsin onun ne yaptığını veya zamanının çoğunu nasıl geçirdiğini bilseydi, Douglas onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Belki gurur duyardı, diye düşündü, ve kesinlikle korkardı. O ve diğer herkes, onun para ve güce düşkün olduğunu düşünüyordu ve bu doğrudu, iş taktiklerinden zevk alıyordu. Ama bu bir meydan okuma değildi ve Douglas birçok yönden babasına çok benziyordu, meydan okumalardan zevk alıyordu.

Artık Tamsin bunu asla bilemeyecekti (zaten ona söylemeyecekti, kimseye söyleme özgürlüğü yoktu).

Kız kardeşi ölmüştü ve ona bir karmaşa bırakmıştı. Onu neyin ele geçirdiğini asla bilemeyecekti. Tamsin'in zihni gizemli bir şekilde çalışıyordu ve çocukları Julia ve Sommersgate için dilekleri de bu gizemlerden biriydi.

Ya da belki de, Douglas dalgın dalgın düşündü, o kadar da gizemli değildi.

Tamsin her zaman umutsuz bir romantik olmuştu ve küçük bir kız olduğundan beri efsanevi Sommersgate Mitine, onun korkunç tarihine ve sözde lanetine inanıyordu. Ona, sevdiği evi lanetten kurtarmasını ve

bu evi sevdiği evi lanetten kurtarmasını ve bu evi yöneten uzun baronlar soyunu, onları rahatsız eden trajedi ve mutsuzluktan kurtarmasını umduğunu söylemişti.

Başka bir deyişle, kız kardeşi Douglas'ın aşık olmasını çaresizce istiyordu.

Bu arzu, Gavin'i bulduktan sonra, sevgili kardeşi için sahip olduğu ödülde bir parça istemekle birlikte önemli ölçüde arttı. Douglas, Julia'yı hayatına sokmasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Douglas, Tamsin'in romantik hayallerinde, Sommersgate'in üzerine çöktüğüne inandığı laneti sona erdirecek ve böylece Douglas'ı da etkileyecek olan Julia'ya aşık olacağından hiç şüphe duymuyordu.

Hala ışıkları yanık olan ve gece için kapanma işleriyle uğraşan bir kır pubının önünden geçerken, düşüncelerini şu anki zorluğuna çevirdi.

Julia Fairfax.

Julia'nın yeniden evlenmemiş olmasına şaşırdı. Teklif eksikliğinden olamazdı.

Keşke evlenseydi. Çocuklarına sevgi dolu bir yuva ve iki ebeveynin yerini alacak kişiler sunabilseydi, Tamsin ve Gavin onları Julia'ya bırakırlardı.

Douglas bunu kabul ederdi, tabii ki ailede sıklıkla görülen bir başka aptalca koca seçimi yapmazsa. Patricia Fairfax, bir mirasçı ile kaçan bir zampara ile evlenmişti, ancak o, Patricia'nın hemşire olarak çalıştığı aynı hastanede cerrah olarak çalışmaya devam ediyordu. Trevor Fairfax yeni sevgilisiyle bir ev kurdu, üç çocuk daha yaptı ve eski karısının yüzüne bunu her gün vurarak Patricia'nın bıktırıp başka bir işe geçmesine neden oldu.

Gavin ve Julia büyürken babalarını nadiren görürlerdi; Trevor Fairfax diğer ailesine o kadar bağlıydı ki. Gavin, çok uluslu bir inşaat şirketinde elektrik mühendisi olarak İngiltere'de görevlendirildiğinde, kayınbiraderi yıllardır babasını görmemişti.

Douglas'ın araştırmasına göre (ve o, müstakbel kayınbiraderini kesinlikle araştırmıştı), Gavin ve Julia babalarını pek özlememişlerdi. Trevor düğüne davet edilmemişti ve torunlarını hiç görmemişti. Ve Douglas'a göre, bu konunun sonu buydu.

Bu da, elbette, bu konunun gerçekten de burada bittiği anlamına geliyordu. Ama şimdi, Fairfax ailesi başka bir sorun yaratıyordu ve Douglas birçok şeye karşı büyük bir sabır gösterebilirdi, ancak sorunlara karşı sabrı yoktu.

Julia Fairfax, annesiyle birlikte onun evinde yaşayacaktı ve bu iş yürümeyecekti.

Annesi için hiçbir sevgi beslemiyordu ama o onun annesiydi. En azından varlığını ona borçluydu. Ama annesi zor bir kadındı ve Gavin'i zar zor tolere etse de, annesini ve kız kardeşini nefret ediyordu.

Julia, Gavin'in kız kardeşi ve Douglas, Gavin'i seviyordu. Gavin, Douglas'ın hem saygı hem de sevgisini kazanan birkaç tanıdığından biriydi. Julia ayrıca Tamsin'in çocuklarının vasi olarak seçilmişti ve bu, Gavin'e olan saygısının yanı sıra, Douglas'ın bu durumu çözmek için bir yol bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Başka herhangi bir durumda, Julia'ya aylık bir miktar para ödeyip, çocukları yaşadığı ücra kasabaya götürmesine izin vermekten memnun olurdu. Ya da Julia'ya daha da fazla para ödeyip, onun gitmesini sağlardı. Çocukları götürseydi, Douglas, Samantha'nın ilerleme raporlarını toplamasından ve tatillerde ve doğum günlerinde uygun hediyeler göndermesinden memnun olurdu. Tamsin'in çocuklarını oldukça seviyordu, hatta onlara karşı bir sevgi besliyordu, ama onları yetiştirmek gibi bir isteği yoktu.

Ancak Tamsin'in istediği bu değildi. Tamsin, çocuklarının Sommersgate'te büyütülmesini ve bunu kendisinin ve Julia'nın yapmasını istiyordu ve Douglas, ne kadar rahatsız edici olursa olsun, kız kardeşinin isteklerine saygı duyacaktı.

Ancak Julia ile ilgili başka bir sorun daha vardı.

Onunla ilk tanıştığı anı hatırlıyordu, daha doğrusu, onu gördüğü ilk anda onu istediğini hatırlıyordu.

O zamanlar çok farklıydı. İngiltere'ye ilk kez geldiğinde, ülkesinden ilk kez ayrılmıştı. Olağanüstü güzel, uzun boylu ve düzgün vücutluydu, kalın sarı saçları, yeşil gözleri ve çok uzun bacakları vardı. Dikkat çeken bir duruşu vardı, zamansız ve modaya uygun kıyafetleri zahmetsizce giyiyordu. Amerikalılar buna "havalı" diyordu ve Gavin de

aynı şekilde düşünmüştü, bu da (Tamsin'in Douglas'a söylediği gibi) Amerikalı'nın kız kardeşinin seçici gözünü çekmesinin nedenlerinden biriydi.

Douglas, Tamsin ve Gavin'in nişan partisinde bir kuzeninin Julia'yı "biraz korkutucu" olarak nitelendirdiğini duymuştu. O anda bu sözlere şaşırılmıştı, ancak eski moda bir film yıldızının zarafeti ve özgüveniyle davranan Julia'yı izlerken, özgüveni daha az olanların bunu doğru bulabileceğini anlayabilmişti.

Julia daha gençken, kahkahasıyla ortamı neşelendirirdi. Sevecen biriydi ve Gavin'e, annesine ve sonunda Tamsin'e utanmadan sarılırdı.

Ama artık o dönemden çıkmıştı ya da büyük olasılıkla Webster onu bu davranışından vazgeçirmişti.

Şimdi hala çocuklara karşı sevgi doluydu. Ayrıca, sizinle konuşurken elinize veya kolunuza dokunma ya da uzun bir süre sonra birbirinizi gördüğünüzde sarılma gibi Amerikan, ya da belki de Ortabatı özelliğine sahipti.

Monique bundan nefret ediyordu.

Artık Julia'nın artık naif veya saf olmadığını biliyordu. Doğal zarafeti, yapmacıksız bir zarafete dönüşmüştü, bu zarafet ise çok az da olsa keskin bir kenara sahipti. Kuzeni artık onu "biraz korkutucu" bulmayacaktı, ama şüphesiz çok korkutucu bulacaktı.

Bu, Douglas'ın hoşuna gitti.

Julia, yıllar boyunca Douglas'a hep itaat etmişti.

Gavin ile aynı üniversiteden mezun olmuştu, Sean Webster gibi bir pisliği seçtikten sonra bile kendini iyi savunmuştu ve Tamsin'e ailesinin bir üyesi olarak koşulsuz sevgi göstermiş, aynı sevgiyi Tamsin'in çocuklarına da bolca göstermişti. Hiç sorgulamadan, hayatının her parçasını ve sahip olabileceği geleceği geride bırakarak, kardeşi ve Tamsin'in isteği üzerine Sommersgate'e taşınmıştı. Bu, sadakatini gösteriyordu ve Douglas sadakati her şeyden üstün tutuyordu. Sadakat, nadir bulunan bir şeydi, kendisi hayatında sadece dört kişinin sadakatini görmüştü: kız kardeşi, arkadaşları Forsythes ve Nick.

Onu tanıdığı süre boyunca, Douglas kolayca ve zevkle Julia ile ilişkiye girebilirdi ve bu seçeneği sık sık düşünmüştü.

bu seçeneği sık sık düşünmüştü.

Her zaman bu düşünceleri kontrol etti, çünkü ilişkisini bitirdiğinde ortaya çıkacak olan kötü sonuçları istemiyordu (çok nazik bir adam olan ama sadece karısını değil, annesini ve kız kardeşini de son derece koruyan Gavin'i kızdırma fikri hoşuna gitmiyordu ve Julia'yı kız kardeşi olarak benimseyen Tamsin'in vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordu).

Şimdi, onu, ondan nefret eden annesi ve kız kardeşinin yas tutan çocuklarıyla birlikte yaşayacaktı ve hem onlar hem de kendi huzurunu sağlamak için her şeyin yolunda gitmesini sağlayacak bir yol bulmak zorundaydı.

Ve bu bir sorundu. Çözümü olmayan bir sorun. Bu da Douglas'ı sabırsızlandırıyordu. Çözemediği bir sorunla hiç karşılaşmamıştı ve bu duyguyu sevmiyordu.

Yarısı şekillenmiş bir planı vardı. Tabii ki, her zaman bir planı vardı.

Annesine Julia'nın Sommersgate'te tam olarak hangi konuma sahip olduğunu açıkça göstermek için kamuoyuna açık bir şey yapması gerekecekti. Kendi haline bırakılırsa, Monique bir hafta içinde Julia'yı dadılık görevine indirgeyecekti. Ama Julia, Grace Kelly'nin duvar çiçeği olması kadar dadıydı. Ne yazık ki, Ashton ailesi üyesi olmak, hayatlarını nispeten kamuoyunun gözü önünde yaşamak anlamına geliyordu ve Douglas, Julia'yı Tamsin'in çocuklarının teyzesi ve dolayısıyla Ashton ailesinin bir üyesi olarak hak ettiği yere koymaya niyetliydi. Ve bunu hemen yapmaya niyetliydi.

Geri kalanına gelince, Julia konusunda on beş yıldır dürtülerini kontrol etmeyi başarmıştı, on beş yıl daha zor olmayacaktı. Douglas çok az çabayla dürtülerinin çoğunu kontrol etmeyi başarırdı. Zaten nadiren evde olurdu ve Julia, çok çekici olsa da, sadece onun evinde yaşayan bir kadın olacaktı.

Monique'in tavrı dışında hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyordu.

Ve bunu da kontrol edebilirdi ve edecekti, bundan hiç şüphesi yoktu.

Yolu takip ederek şapelin etrafından dolaştı ve çeşmeyi geçip ön bahçeye park etti. Carter'ın

onun geldiğini duyacağını ve arabayı garaja götürüp park edeceğini biliyordu.

Douglas evrak çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. Julia'nın süitinde ışıkların yandığını ve perdelerin açık olduğunu fark etti. Bu saatte neden uyanık olduğunu merak etti, saat on birden çok geç olmuştu ve Julia yorgun olmalıydı.

Ağır kapıyı iterek açtı, arkasında kilitlemekle uğraşmadı. Carter bunu da halledecekti.

Doğrudan çalışma odasına gitmeyi planlıyordu. Julia uyanık olsa bile, bu saatte onunla birlikte olmak istemeyecekti ve Japonya'dan yakında gelecek olan telefon için, o da Julia'nın yanında olmak istemiyordu. Onu son gördüğünde, gözlerinin kederle çökmüş olduğunu hatırlıyordu, ama Indiana'daki işlerini hallettikten sonra doğrudan Sommersgate'e taşınacağını kararlı bir şekilde söylemişti. Ve sözünü tutmuştu.

Koridorda ilerledi, çalışma odası yemek odasının karşısındaydı ve tam odaya girmek üzereyken, gözünün ucuyla beyaz bir ışık gördü.

Hemen alarma geçerek yemek odasına döndü ve Julia'nın doğrudan kendisine doğru koştuğunu gördü.

Gece yarısı evinde koşan bir kadın görünce hazırlıksız yakalanan adam, hazırlıklı değildi ve Julia ona çarptı, onu geriye doğru savurdu. Sonra, adamın otomatik olarak beline attığı kolundan kurtulmak için onu itti.

"Çocuklar..." Julia, o bir şey söylemeden önce acil bir şekilde mırıldandı ve sonra uzaklaşarak merdivenleri iki basamak birden atlayarak yukarı koştu.

Orada durup merdivenlere bakarak, bunun jet lag'ın garip bir tezahürü mü olduğunu yoksa onu takip etmesi mi gerektiğini düşündü. Evin içinde, koridorda yankılanan ayak sesleri dışında sessizlik hakimdi. Hayatı boyunca anne ve babasının ruh hallerini değerlendirerek geliştirdiği ve seçtiği gizli hayatla bilendiği keskin tehlike algısı, hiçbir şey algılamadı.

Kararını verdi ve sakin bir şekilde çalışma odasına girdi, ışıkları açtı, çantasını masanın üzerine bıraktı, kravatını çıkardı,

ceketini çıkardı ve bunları kanepeye attı, sonra neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktı.

Çalışma odasından çıktığında, kadın merdivenlerden aşağı koşuyordu.

Çılgınlık yayıyor gibi görünse de, her zamanki gibi bunu şık bir şekilde başardı. İnce, dar bir st ve kalçalarına düşük oturan, doğru yerlere yapışan açık mavi bir pantolon giymişti. ıplaktı, ayak parmakları koyu, zengin bir kırmızıya boyanmıştı ve kalın, sarı saçları yüzünün etrafında ve omuzlarının altında yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu. Giysileri ne kadar ince olursa olsun, onlarla sokakta yürüyebilir ve her kadının aynı kıyafeti istemesini, her erkeğin Douglas'ın şu anda ona baktığı gibi ona bakmasını sağlayabilir gibi görünüyordu.

Onun önünde kayarak durdu.

"Bir ığlık duydum," dedi nefes nefese. Bu, onun duymayı beklediğı şey değildi.

O cevap veremedi, kız her zamanki gibi elini göğsüne koydu, belinden hafifçe eğildi ve iki kez titreyerek nefes aldı.

Tekrar dikleşti ve "ocuklar iyi, uyuyorlar. Ama korkunç bir çığlık duydum" dedi.

Adam, göğsündeki eline baktı, sonra da kadına, sessizce onu szd.

Topuklarını dönüp çalışma odasına girip kapıyı kapatabilir, onu tuhaf delilik anında bırakabilirdi. Ya da çok daha hoş bir fikir, onu kucaklayıp odasına götürmek ve onu o kadar yormak ki bu saçma davranışlarına son versin, uykuya dalıp onun işine dönmesine izin versin.

Bu istenmeyen ve hoş olmayan ama çok ilginç düşünceyi kafasından atmak için neredeyse başını sallamak zorunda kaldı. Onu ilk gecesinde yatağa sürüklemek ve geçici delilik belirtileri gösterirken onu baştan çıkarmak, Sommersgate House'a hoş geldin demek için en iyi yol değildi.

Jet lag, yabancı bir ortam ve sevdiği her şeyi geride bırakıp yabancı bir ülkede yeni bir hayata başlamak gibi son derece duygusal bir durumun etkisi altında olan bu kadının, soğuk bir koridorda durup tuhaf hayallere kapılmasını engelleyemezdi.

yabancı bir ülkede yeni bir hayata başlamak gibi son derece duygusal bir durumun etkisiyle geçici delilik belirtileri gösterirken onu yatağa sürükleyip baştan çıkarmak, onu Sommersgate House'a hoş geldin demek için en iyi yol değildi.

"Çalışma odasına gel, sana bir içki getireyim," diye teklif etti.

O harekete geçmesine rağmen kadın kıpırdamadı. "Beni duydun mu? Douglas, bir kadının çığlığını duydum. Bir... kadının... çığlığını."

Yürümeye devam etti ve beklediği gibi, bir an tereddüt ettikten sonra kadın onu takip etti. Kendine bir viski, kadına da bir şeri doldurdu.

Kadehi kadına uzattı.

"İç" dedi sadece.

Kız bardağı aldı ama içmedi. Adam viskisini dudaklarına götürdü ve yudumlarırken bardağın kenarından kızı izledi.

Kadın, sanki aklını kaçıran oymuş gibi ona bakıyordu, güzel yeşil gözleri aynı anda hem yuvarlak hem de daralmış gibi görünüyordu.

"Douglas..."

"Julia, sakın ol. Otur, iç," diye emretti ve herkes gibi onun da itaat etmesini bekledi.

"Douglas! Bir kadının çığlığını duydum!"

O içini çekti. Hayatı boyunca Sommersgate'te yaşamıştı, elbette bu hikayeyi daha önce duymuştu.

"Hiçbir şey duymadın. Jet lag yaşıyorsun. Muhtemelen uyuyordun ve rüya görüyordun."

"Jet lag insanı hayali şeyler duymaya sevk etmez. Ne duyduğumu biliyorum. Ve uyumuyordum," diye sertçe karşılık verdi.

Douglas onu izledi. Nefesi yavaşlamıştı ama hala kapıdan dışarı bakmaya devam ediyordu, sanki orada bir şey görecekmış gibi.

Oturmamış, içmemiş, ona söylediği hiçbir şeyi yapmamıştı.

En son ne zaman birinin ona bu tonda konuştuğunu hatırlayamıyordu. Aslında, babası dışında, hiç kimse ona bu tonda konuşmamıştı.

Ayrıca, verdiği bir emrin hemen yerine getirilmediği bir anı da hatırlayamıyordu.

Bu onun için yeni bir duyguydu ve ilgi çekiciydi. "Şimdi bir şey duyuyor musun?" diye sordu, endişeli gibi davranarak.

"Hayır."

"Bu... ılığı duyduğunda ne yapıyordun?"

"Listeler yapıyordum. Bütçe yapıyordum. Tamamen uyanıktım ve..." Durdu ve kapıya doğru baktı. Başını yana eğdi ve bir şey dinliyor ya da bir şey düşünüyor gibi görünüyordu.

Sonra derin bir nefes aldı ve dişlerini dolgun alt dudağına ısırđı. Gözleri tekrar ona döndüğünde, bir sonuca varmış gibi görünüyordu.

"Evet, evet, haklısın. Sadece... Çok yorgunum. Üzgünüm. Uyuyamıyorum. Uzun zamandır iyi uyuyamıyorum. Üzgünüm."

Konuşmayı bitirdiğinde, Douglas kaşlarını kaldırdı ve başını sallayarak kanepeye işaret etti. Bu sefer, kadın onun sözsüz emrine uydu ve oturdu. Bir yudum aldı, sonra ağzını genişçe açtı ve dilini yakmış gibi nefes verdi. İfadesi o kadar saçmaydı ki, Douglas neredeyse gülmek üzereydi.

"O *ne*?" diye sordu, sorusunun kaynağını belirtmek için bardağı kaldırarak.

"Şeri," diye cevapladı Douglas, masaya doğru yürüyüp bacağını masaya dayadı. Sonra onu izlerken viskiden bir yudum daha aldı.

"Üzgünüm ama bu çok kötü," dedi kadın, bardağı önündeki masaya koyarak.

"Bu tatlı bir şeri, sek bir şey ister misin?"

Sherry diye bir şey düşününce komik bir şekilde dehşete kapılmış gözlerle ona baktı ve "Hayır. Hayır, teşekkürler, hayır. Ne tatlı ne de sek sherry. Sherry, iğrenç. Sherry mi içiyorsun?" dedi.

Douglas, sıkı ve çekici kıyafetiyle kanepesinde oturan kadına bakarken, bunun çok tuhaf bir konuşma olduğunu düşündü ve bu konuşmayı yapmamayı tercih ederdi. Ayrıca, yapmak istediği birçok şeyi düşünmek için zamanı yoktu (ve kendine de izin vermezdi), özellikle de onunla ya da daha doğrusu ona *yapmak* istediği şeyleri, çünkü kısa süre sonra telefonu alacaktı.

"Viski," diye cevapladı, sabırla. "Biraz viski alabilir miyim?"

Onun isteğini yerine getirmek için içki dolabına doğru yürüdü, zihinsel durumunu yatıştırmak ve onu yatmaya ikna etmek için ona biraz içki vermek istedi. Yapacak çok iş vardı ve kız onun dikkatini dağıtıyordu.

"Viski sever misin?" diye sordu.

"Nefret ederim," diye cevapladı ve o bu tuhaf yoruma döndüğünde, kadının yine kapıya baktığını gördü. Elini kaldırıp saçlarını yüzünden çekmiş, sonra ona bakıp kolunu indirmişti. Bu gereksiz hareketlerin bile doğuştan zarif olduğunu fark etmeden edemedi. Yüzünde makyaj yoktu ve saçları yavaşça yüzünün etrafına düşüyordu. Otuz altı yaşında olduğunu biliyordu ama on yıl daha genç görünüyordu.

Sesi alçak ve derindi, ama tamamen kadınsı ve çok duyusal. O sesle adını söyleme şeklini her zaman sevmişti.

Bunu unutmuştu.

Ona viskiyi getirirken, Julia bacaklarını kaldırıp kanepede çapraz bacaklı oturdu. Annesi, Sommersgate'de bir kadının, Julia'nın giydiği şey ne olursa olsun, ne kadar çekici olursa olsun (ve her ne olursa olsun, o şey couture değildi), ayaklarını altına kıştırarak çapraz bacaklı oturduğunu görse kalp krizi geçirirdi. Bu düşünce de Douglas'ı neredeyse gülümsetmişti.

"İçince ısınmış gibi hissediyorum," dedi

Julia. "Anlamadım?" diye sordu.

"Viski. Tadı berbat ama içince ısınır. Kemiklerim donuyor." Ve bunu göstermek istercesine, dramatik bir şekilde titredi.

Üşüdüğüne şaşırmamıştı. Üzerinde neredeyse hiç giysi yoktu.

Zorlukla gözlerini kadının vücudundan ve onu ısıtmanın daha iyi yollarını düşünmekten alıkoydu ve alaycı bir şekilde, "Sommersgate'e hoş geldin," dedi. Ve bunun üzerine, kadına selam vermek için kadehini kaldırdı.

Viski bardağına bakmakta olan yeşil gözleri ona doğru kaydı ve bir saniye içinde, gülmeden önce parladı.

Daha önce onu güldürdüğünü hatırlamıyordu, ancak başkalarının güldürdüğünü görmüştü. Kızın her zaman sınır tanımayan, boğazından gelen, zengin bir kahkahası vardı ve bu kahkaha sadece ağzını değil, tüm vücudunu kaplıyordu. Adam, kızın kahkahasını duymaktan ve izlemekten her zaman keyif almıştı.

O da bunu unutmuştu.

Bu tür bir kahkahanın sorumlusu olmak, alışılmadık derecede *hoş* bir şeydi.

Hoş olmayan şey ise, onun gerçekten yorgun görüldüğünü fark etmektir. Yüzü aydınlandıkça, yorgunluk yerini Julia'ya gelince çok daha aşına olduğu bir ışıltıya bıraktı. Ve kahkaha kesilir kesilmez, yorgunluk tekrar yüzüne yerleşti. Bu, bitkin çizgilerle kendini göstermiyordu, aslında, o bunu iyi saklıyordu. Kahkaha atana kadar fark etmemişti. Ama solgundu ve kahkaha kesilince, gözlerinde her zamanki parlaklık yoktu.

Kadehini kaldırarak selam verdi ve içindikileri bir dikişte içtikten sonra yüzünü buruşturdu.

Yüzündeki acı ifadeyi silip attıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Eve geç geliyorsun ve evinde deli gibi koşuşturan bir kadın var. Muhtemelen kendini neye bulaştırdığını merak ediyorsundur. Söz veriyorum, bu gelecek yılların bir göstergesi değil." Ve bununla birlikte, yüzünü hiç değiştirmeyen ve kesinlikle gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme attı.

Adam cevap vermedi ve kadın da bir cevap beklemiyor gibiydi. Ayağa kalktı ve bardakları topladı.

"Bunları mutfığa götürüp seni rahat bırakayım." Kapıya doğru dönerek, "İyi geceler, yarın görüşürüz?" dedi.

"Julia," diye onu durdurdu ve Julia geri döndü. "Bardakları bırak. Veronika halleder."

Tereddüt etti, bardaklara, sonra ona baktı ve biraz şaşkın görünüyordu.

"Sabah görüşürüz," dedi adam, bu olayı ve kadını kafasından silip attı.

Julia yine tereddüt etti ve adam, zihni çoktan Julia'nın gideceği zamana odaklanmışken, onun bundan sonra ne yapmayı planladığını merak etti.

Sonra kadının ona doğru yürüdü, elini koluna koydu, ona yaslandı ve yanağına öptü.

Mandalina ve yasemin kokuyordu.

"İyi geceler," dedi yumuşak bir sesle. "Yarın görüşürüz."

Adam masasına yaslanarak, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kadının çalışma odasından çıkıp karanlık koridora girmesini, gözden kaybolana kadar izledi.

Evet, bir sorunu vardı ve bu sorun Julia Fairfax'tı.

Sonra telefon çaldı ve Julia'yı tamamen aklından çıkardı.

Dördüncü Bölüm

Ruby'nin Arkadaşı

Ertesi sabah Julia, şekersiz yulaf lapasına oturdu ve tiksintiyle ona baktı.

Dün gece Douglas'tan ayrıldıktan sonra, yumuşak çarşafı olan büyük, yumuşak yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Garip davranışını kafasından atamıyordu. Eğer kötü bir velayet savaşına gelirse, bu davranış, üç çocuğu yetiştiremeyecek kadar deli olduğunu kanıtlamak için kesinlikle gündeme getirilebilirdi ve getirilirdi.

Dün gece ona ne olmuştu?

Sorun evdi, lanet olası ev. Ürkütücüydü.

Hiç çığlık duymamış ya da ürkütücü bir soğuk hava akımı hissetmemişti.

Kafası karışık ve aşırı duygusal, yorgun, jet lag ve evini özlemişti.

En azından kendine böyle söylüyordu ama bütün gece boyunca, birinin değil, *bir şeyin* odada onunla birlikte olduğunu kafasından atamadı.

Sanki sadece birkaç dakika uyumuş gibi hissederek, sabahın köründe yataktan kalkmayı başarmıştı, ki gerçekte de öyle olmuştu. Bayan K'ye çocukları okula hazırlamasında yardım etmeye kararlıydı. Bayan Kilpatrick yeterince yük üstlenmişti ve artık onun yükünü hafifletme zamanı gelmişti.

Ortalık karmakarışıktı, ama Douglas evde olduğu için sessiz ve kontrol altındaydı ve çocukların Douglas'ı rahatsız etmemeleri gerektiğini çoktan öğrenmiş oldukları belliydi (ancak Bayan K'den Douglas'ın evde değil, sabah koşusuna çıktığını öğrendi).

Lizzie ve Willie, karton gibi tadı olmasına rağmen, ya da belki de bu yüzden, şimdi yemeklerini hızla yiyorlardı.

Julia, onların kalkmalarını, yıkanmalarını, giyinmelerini ve sırt çantalarını doldurmalarını sağlamıştı. Bütün bunlardan sonra, Julia kahvaltıya yardım etmek için mutfığa geldi, ama Bayan K onu kovdu ve

yemeği beklemesi için yemek odasına oturmasını emretti. Julia, kahvaltı için büyük, resmi yemek odasında oturmalarına  a ırdı. Orada geçirdiği ilk gecenin ak am yemeği kutlama amaçlıydı ama kahvaltı?

Çocuklar ve Bayan K. için giyinirken çaba sarf etmişti. Kimsenin kendisi için endi elenmesine gerek yoktu ve berbat göründüğünü biliyordu. Hafif makyajla gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemeye çalıştı. Kömür grisi, paa kısmı geniş, kadife pantolon giymişti, kemer halkalarına, üzerinde kabartmalı, geniş bir deri kemer geirilm ti ve kemerin ucu, büyük, gümüş, kovboy tarzı bir toka ile bitiyordu. Yüksek topuklu siyah botlar ve dar kesim, yuvarlak yakalı, kolları dirseklerden itibaren hafifçe genişleyen ve bileklerine kadar zarifçe uzanan uzun kollu siyah bir ti  rt giydi. Siyah deriden yapılmış, mat g m  ten d v lm   bir diskin sallandığı bir kolye taktı ve büyük, geniş, gümüş halkalı k pelerle kıyafetini tamamladı.

"Rock yildızının karısı gibi giyiniyorsun," diye Gavin onu sık sık takılırdı. "Hayır, giyinmiyorum!" diye savunurdu Tamsin.

"Tamam, rock yildızının biraz klas karısı gibi giyiniyorsun," diye kabul ederdi Gavin.

Bir zamanlar mutlu, şimdi ise yıkıcı olan anıyı ve yulaf lapasını bir kenara iterek, kahvesine uzandı ve Douglas yemek odasına girerken bir yudum aldı.

Onun gelişiyle Julia neredeyse boğulacaktı. Ko uda olması gerekiyordu, kahvaltıya katılacağını hiç tahmin etmemişti. Aslında, d n geceki davranışından sonra bu sabah onu tamamen görmemek istiyordu.

Gözleri gizlice onun üzerinde dola tı ve geniş çizgili, m kemmek kesimli lacivert bir takım elbise, kırı ksız beyaz bir gömlek ve ince desenli, açıkça pahalı lacivert bir kravat giydiğini fark etti. Kalın, koyu kahverengi saçları du tan çıkmış olduğu için hala hafif ıslaktı ve yakasında kıvrımlı, uzun duruyordu. Çenesi pürüzsüz bir şekilde tıra lıydı ve üst dudağındaki yara izi onu hem tehditkar hem de seksi gösteriyordu.

Sadece böyle bir odanın sahibi olan bir adamın yapabileceği şekilde, saf bir kibirle odaya girdi.

"Günaydın Douglas amca!" Ruby ağzı dolu halde yüksek sesle seslendi.

"Günaydın Ruby," diye cevapladı Douglas, Lizzie'nin Julia'nın yanına oturduğu sandalyenin arkasına doğru yürürken, kızın omzuna hafifçe dokundu. Julia, Lizzie'nin omzunu kaldırmasını izledi, sanki bu hareketi derinleştirmek istermiş gibi, ama bu hareket kısa sürede kayboldu ve aynı hızla kızın omuzları da çöktü.

"Will... Elizabeth," dedi Douglas, Julia'nın sağındaki masanın başına oturup peçetesini kucağına koyarken.

"Günaydın," dedi Willie, ağzı da dolu halde. Lizzie sadece belirsiz bir ses çıkardı.

Douglas indigo rengi gözlerini Julia'ya çevirdi, Julia (yıllar boyunca birçok kez olduğu gibi) gözlerinin kalın kirpiklerle çevrili olduğunu ve bu yüzden canlı mavi renginin daha koyu görüldüğünü fark etti.

"Bu sabah iyileştin mi?" diye sordu.

Tabii ki öylece bırakmayacaktı. Konuyu açmak zorundaydı.

"Kesinlikle," dedi Julia, parlak, sahte bir gülümsemeyle yalan söyleyerek, sanki bir an bile bekleyemeyecek kadar lezzetli bir dondurma kasesini yiyormuş gibi yulaf lapasını kendine doğru çekti. "Çok sağlıklıyım," diye ekledi.

Kısa bir tereddüt oldu ve sonra o, gözleri hala Julia'nın üzerindeyken, "Bunu görebiliyorum," dedi.

sürükleyerek), gözleri hala Julia'nın üzerinde, "Görüyorum," dedi.

O yavaş konuşma tarzında ve gözlerinde, Julia'nın midesini hiç de hoş olmayan bir şekilde bulandırıcı bir şey vardı.

"Neyden iyileştin?" diye Willie araya girdi, neyse ki o anı keserek, üzerinde çok az tereyağı olan bir parça tost uzattı.

"Hiçbir şey, dün gece uyuyamadım ama şimdi iyiyim," diye yalan söyledi Julia, bir lokma yedikten sonra kendini kusmaktan alıkoymak için büyük bir çaba sarf etti. Douglas hala ona oldukça yakından bakıyordu ve Julia bunun olmamasını gerçekten istiyordu.

"Ev yüzünden," dedi Willie. "Yabancıları sevmez. Ama sana alışacaktır."

Julia tüm soğukkanlılığını kaybetti ve Ruby kıkırdayarak, ağzı açık bir şekilde yeğenine baktı.

Lizzie hiçbir tepki vermedi. "Ne?" diye sordu Julia.

Willie gözlerini Douglas'a çevirdi ve tosttan büyük bir ısırık aldı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı ve Julia, son davranışından sonra kararını verdi.

Gece bu konuyu kapatmak akıllıca olurdu.

Bayan Kilpatrick içeri girdi, Douglas'ın önüne haşlanmış yumurta, iki dilim çıtır çıtır domuz pastırması ve taze kızarmış ekmek koydu ve tüm bu işlem boyunca tek bir ses çıkarmadan dışarı çıktı.

Julia, tabağına aç bir şekilde bakarak, kahvaltıda yumurta ve domuz pastırması yemek için ne yapması gerektiğini düşündü (özellikle de mutfağa girip kendisi için hazırlayamadığı için) ve bir kaşık daha yulaf ezmesi yedi. O anda, tek bir dilim domuz pastırması için ruhunu bile satardı.

"Bu hafta sonu," diye başladı Douglas, gümüş servis takımından kendine kahve doldururken, "hep birlikte Londra'ya gideceğiz. Siz dördünüz gündüzleri ve cumartesi gecesi gezmeye çıkabilirsiniz, Julia, seninle birlikte bir sanat sergisinin açılışına katılmanı istiyorum."

Julia, Willie'ye bakmaktan vazgeçip Douglas'a bakmaya başladı.

"Anlamadım?" diye sordu, ağzını açık bırakmayı zorla bırakarak.

Soru, Willie'nin yüksek sesli çığlıklarında kayboldu. Çocukların ve hizmetçilerin sürekli dikkatli bir sessizlik içinde olduklarını düşünürsek, bu sesin yüksekliği Julia'yı bile şaşırttı.

"Londra! Harika!" diye bağırды Willie, kamyon şoförü gibi kornasını çalarak kolunu sallayarak.

Ruby, bunun kendisinin de heyecanlanabileceğinin iyi bir işareti olduğuna karar verdi ve çocukça bir sevinç çığlığı attı.

"Elizabeth, Londra'ya gitmek ister misin?" diye sordu Douglas yeğenine sessizce.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lizzie cevap verdi.

"Diana'nın elbiselerinin bulunduğu Kensington Sarayı'na mı?" diye sordu, kafasını kaldırıp amcasına bakmadan, kasesindeki yulaf lapasını karıştırmaya devam etti.

"Eğer istediğin buysa," dedi Douglas Lizzie'ye ve Julia'ya döndü. "Veronika'yı da götür, böylece fazla yükün olmaz."

Böylece hafta sonu planları yapıldı ve Julia bu süreçte sadece iki kelime söyleyebildi, ama kimse ona kulak asmadı. Julia, Veronika'nın kendi planları olup olmadığını merak etti, ama sormamaya karar verdi, çünkü Douglas için bunun bir önemi yoktu.

Londra'ya gitmek istemediğini, daha çok uyumak ve yeni evine alışmak istediğini, tanıdık olmayan, kalabalık bir şehirde dolaşmak istemediğini söylemek istedi. Ya da masaya bir kavanoz reçel ya da şekerlik koymak istediğini söylemek istedi, çünkü en azından kahvesine şeker koyuyordu, yulaf ezmesinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Ya da Douglas'ın bu fikirleri çocuklara sunmadan önce ona danışmasının iyi bir fikir olabileceğini söylemek istedi.

Ama sonra Ruby'yi fark etti.

Küçük kız Julia'nın omzunun üzerinden pencerenin dışına bakıyordu.

Julia, çocuğun dikkatini çekenin Carter olup olmadığını görmek için döndü, ama baktığında hiçbir şey görmedi.

Çocuğa geri döndüğünde, Ruby el sallıyordu. Julia tekrar pencereden dışarı baktı ama hiçbir şey görmedi.

"Ruby," diye seslendi, "kime el sallıyorsun?"

"Ruby'nin hayali bir arkadaşı var," diye cevapladı Willie, açıkça grubun sözcüsüydü.

"O hayali değil," diye karşılık verdi Ruby. "Orada, pencerenin önünde duruyor ve Jewel teyzeye bakıyor."

Julia tekrar pencereden dışarı bakmak için döndüğünde, omurgasından bir ürperti geçti.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi Willie.

"Hiçbir şey," diye düzeltti Julia, hala hiçbir şey görmeden.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," diye düzeltti Willie, aşırı tatlı bir şekilde Ruby'yi gözlerini ona doğru çıkararak alay etti.

"O tam orada ve benim arkadaşım. Beni seviyor. Ve Jewel teyzeyi de seviyor," diye karşılık verdi Ruby.

"Yeter, Ruby. Yemeğini ye," diye emretti Douglas ve küçük Ruby tek kelime etmeden itaat etti, ama o ses tonuyla bir deniz piyade çavuşu bile itaat ederdi.

Bayan K geri geldi ve Carter'ın çocukları okula götürmeye hazır olduğunu duyurdu.

Hepsi, Ruby bile, kirli tabaklarını masada bırakarak koltuklarından fırladılar ve kapıdan çıktılar.

"Bir saniye bekleyin..." diye seslendi Julia ve hepsi durdu. "Tabaklar..." diye söylemeye başladı ama sözü kesildi.

"Bulaşıkları personel halleder, Julia," diye hatırlattı Douglas.

Julia, kendini kontrol etmek için bir kez daha Herkül gibi bir çaba gösterdi. O, kirli tabaklarını masada bırakacak şekilde yetiştirilmemişti ve ne Tamsin'in ne de Gavin'in çocuklarını tabaklarını bırakacak şekilde yetiştirdiğini biliyordu. Elbette bir dadıları vardı, Gavin çok seyahat ediyordu. Ayrıca haftada üç gün gelen bir hizmetçileri de vardı, neden olmasın ki, Tamsin zengindi. Ama çocuklar sadece yarı aristokrattı. Gavin ve Tamsin, diğer yarılarının kibar, nazik ve iyi huylu Orta Batılılar olduğunu garanti etmişti.

Bir an için yenilgiye uğrayan Julia taktik değiştirdi. "Öyleyse öpücük istiyorum. Bana öpücük vermeden buradan çıkamazsınız."

Willie gözlerini devirdi ve öne doğru eğildi, her saniyeden nefret ettiğini gösterircesine, sanki dünya rekoru kırmak istercesine hızla kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Lizzie de acele etmedi ama söyleneni yaptı. Julia, Ruby'yi kucaklayıp, kıvranan ve kıkırdayan çocuğun yüzünü öpücüklerle donatırken, ikisi de odadan koştular.

"Git hadi Ruby, kardeşlerine benim için veda et," dedi Julia.

Bunun üzerine Ruby odadan dışarı koştu.

Douglas ile yalnız kalan Julia ne yapacağını bilemedi, bu yüzden onun kahvaltısına özlemle baktı.

"Düşündüm de..." diye başladı, sonra durdu, bir an ona baktı ve kibarca devam etti. "Bayan Kilpatrick'ten size yumurta yapmasını isteyebilir miyim?"

Telaşla bakmayı bırakıp bir kaşık daha yulaf lapası aldı.

"Hayır, hayır, yulaf ezmesini çok severim! Nefis, nefis," diye yalan söyledi ve kaşığı ağzına götürmek üzereyken, bir erkek eli gözüne çarptı, parmakları kaşığı kavradı ve Douglas onu elinden sertçe çekti.

Şaşkın bir şekilde, kaşığı kasesine bırakıp kaseyi yerinden kaldırmasını izledi. Sonra kendi tabağını onun önüne koydu.

Julia onun az önce yaptıklarına inanamadı ve ona ne söyleyeceğini bilemedi. Burası onun eviydi ve o burada misafirdi, ama

yine de bu kadar kibirli davranması! Onun bu çirkin davranışına nasıl tepki vereceğini düşünmeye çalıştı ve diplomasi en iyisi olduğuna karar verdi.

"Yapamam..." diye başladı, ama yine sözü kesildi.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye emretti, başını tabağına eğerek, bakışlarını onun yüzüne sabitleyerek ve Julia kendini tartışmak için çok yorgun, çok şaşkın ve çok aç (ve belki biraz da korkak) buldu.

Bu yüzden yemeğe başladı.

"Pazar akşamı, şehirden döndüğümüzde, anlaşmamız hakkında konuşmak istiyorum," dedi Douglas.

Kadın bir parça domuz pastırması aldı ve onu izledi. Adam hiçbir şey göstermiyordu, hiçbir duygu, kız kardeşinin ölümüne üzüntü. Dün gece, ne yapıyorsa onu yaptıktan sonra eve geç geldi ve yine erken kalktı, giyinip ne yapıyorsa ona geri dönmeye hazırdı ve sanki spa'dan çıkmış gibi görünüyordu.

"Julia?" Artık duygusuz görünmüyordu, sabırsız görünüyordu.

"Evet, olur. Bu iyi bir fikir. Sabırsızlıkla bekliyorum." O gevezelik ediyordu.

"Güzel." Kahvesinden son bir yudum aldı ve peçetesini masaya attı. "Cumartesi akşamı görüşürüz."

Yine boğulmak üzereydi.

Cumartesi akşamı!

"Cumartesi akşamı... ama bugün Çarşamba!" diye bağırdı. Boş odaya seslendi.

Adam gitmişti.

Ve Julia hala izlendiğini hissediyordu.

* * *

Veronika, odasına girdiğinde Bayan Julia'nın yatağının yapılmış olduğunu görünce şaşırıldı.

Amerikalı kadının mutfakta telefonla konuştuğunu duymuş ve Julia başka bir şeyle meşgulken temizliği yapmak için acele etmişti. Lady Monique Ashton'ın beklediği titiz standartlara göre görevlerini yerine getirmek niyetiyle odada koşturuyordu.

Banyolar her gün iyice temizleniyordu. Kullanılmış havlular her gün alınarak yıkanıyor. Ayrıca her gün toz alınarak ve süpürgeyle temizlik yapılıyordu.

Çarşamba ve cuma günleri çarşafar değıştiriliyordu. Yerdeki giysiler toplanır, tüm dış giysiler temiz ve ütölü keten çuvallara konur ve Carter tarafından kuru temizlemeye götürölürdü. İç çamaşırları özenle elde yıkanır ve havada kurutulurdu. Havlular, çarşafar, peçeteler, masa örtüleri Veronika tarafından yıkanır, kolalanır ve ütülenirdi. Ağır temizlik, Bayan Kilpatrick'in dini bir bağılılıkla denetlediğı sıkı bir programla yapılırdı.

Amerikalı kadın, Veronika'nın İngiltere'de tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Yatağını kendisi yapıyordu. Havlusunu katlayıp askıya geri asıyordu. Veronika'ya normal bir ses tonuyla konuşuyor ve Veronika sadece yanından geçerken bile ona gülümsüyordu.

Veronika ona nasıl davranacağını bilemiyordu.

Lady Tamsin de öyle biriydi, ama Lady Ashton etrafta olduğunda fazla samimi davranmamaya dikkat ediyordu. Veronika, Bay Gavin'i sadece bir kez, çok kısa bir an için görmüşdü ve o sırada Lady Tamsin'i öpüyordu, bu yüzden Veronika onları rahat bırakmıştı.

Veronika, bu sevimli çiftin ölümünden fayda sağlayan tek kişi olduğun için büyük bir suçluluk duyuyordu. Bayan Kilpatrick'in çalışma saatleri anormal derecede uzun olmaktan, aşırı uzun olmaya başlamıştı. Çarşamba'dan Pazar'a kadar çalışan ve Pazartesi ve Salı günleri izinli olan Veronika, son beş ayda çok fazla fazla mesai ve fazla mesai ücreti kazanmıştı. Bu, yükünü büyük ölçüde hafifletmişti.

Soğuk ve dar eski hizmetçi odasından taşınabildi ve yerel kasabada küçük, eski püskü mobilyalı bir stüdyo daire tuttu. Ayrıca eski bir araba da satın alabildi. Telefon bağılattı (aramak için kimsesi olmamasına rağmen). Hatta yerel Tesco'dan üzerinde parlak daireler basılı tabaklar, çatal bıçak takımı ve güzel plastik bardaklar bile satın aldı.

Veronika, yaklaşık yedi ay önce o karanlık gecede Lord Douglas Ashton ile tanıştığından beri tüm bu iyi şansa rağmen, hala buna güvenmiyordu.

Veronika şanslı bir kız değildi, hiç olmamıştı.

Ve o karanlık sokakta, aylar önce, şansının tükendiğinden emindi. Savunmasızdı, yalnızdı ve onu takip eden adamlar sonunda harekete geçmişti. Onu o sokakta tuzağa düşürdüler, ağzında kan tadı hissedene kadar yüzünü dövdüler

ve nefes almakta zorlanana kadar karnını dövdüler, onu duvara itip boğazına bıçak dayadılar ve *korkunç* taleplerde bulundular. Öleceğini ya da kaybolacağını, belki de yaşadığı yalnız hayattan daha da kötü bir hayata satılacağını biliyordu.

Sonra, birdenbire Lord Ashton ortaya çıktı.

Veronika onun orada ne yaptığını hiç bilmiyordu ama neredeyse her gece Tanrı'ya onun orada olduğu için şükran duası ediyordu.

Üç iri adam vardı ama Lord Ashton terlemeden onları halletti. Karanlık gözlerini ona çevirdiğinde, nefesinin bile hızlanmadığını ve ifadesinin kızgın değil, garip bir şekilde uzak olduğunu fark etti. Saldırganlarla başa çıkarken gösterdiği kontrollü ve tecrübeli şiddet, boğazına dayanan bıçaktan neredeyse daha korkutucuydu.

"Benimle gel, güvende olacaksın," diye emretti, akıcı bir Rusça konuşarak.

Kız, gitmemekten çok korkuyordu ama aynı zamanda kalbinin derinliklerinde güvende olduğunu biliyordu.

Adam onu bir otele götürdü, kayıt yaptırdı ve bir haftalık ücreti peşin ödedi.

O, onun bir şey isteyeceğini, daha önce kimseye vermediği bir şey isteyeceğini tahmin ediyordu ve korkmasına rağmen, ona vereceğini biliyordu. Birincisi, o onun hayatını kurtarmıştı, ikincisi ise, ağzındaki yara izi onu biraz tehditkar gösterdiği dışında, çok yakışıklıydı.

Uzun boylu, zayıf ve tamamen mükemmeldi. Ve o, onun kahramanıydı.

Ama o, onu odasına güvenle götürüp ağzındaki kanı silmesi için ıslak bir havlu uzattıktan sonra, dönüp gitmeye başladı. Yalnız kalma düşüncesi onu o kadar korkuttu ki, tüm hayat hikâyesini hızlı ve korku dolu cümlelerle anlattı.

Adam, onun hüzünlü öyküsünü dinledi, yüzündeki ifadesiz ifade hiç değişmedi. Veronika öyküsünü bitirdiğinde, adam başını salladı ve tek kelime etmeden gitti. Veronika, her şeyin bittiğini düşündü ve ne yapacağını bilemedi. Kalamazdı ama gitmeye de çok korkuyordu.

On beş dakika sonra, odadaki telefon çaldı ve telefonda verimli bir kadın vardı, Veronika'ya biraz bozuk Rusça ile başına gelecekleri anlattı. Bir hafta içinde pasaportu ve İngiltere'ye biletini aldı.

Hepsi bu kadardı ve işte buradaydı.

Çok sayıda bacası ve çatı penceresi, ferforje süslemeleri, gökyüzüne doğru uzanan garip şekilleri, kavisli kuleleri ve zarif şapeli olan bu büyük, ürkütücü evde hemen işe başladı.

Bayan K ilk günden itibaren ona karşı nazikti, ama Veronika'nın ona güvenmesi aylar sürdü. Carter huysuz ve sessizdi, ama Veronika, Bayan K'nin isteği ya da Lord Ashton'ın emriyle, hem Carter'ın hem de etrafta olduğunda Bay Kilpatrick'in kendisine göz kulak olduğunu fark etti. Onların kolay kabulü ve yeni görevlerinde ona verdikleri nazik ve verimli eğitim rağmen, Veronika hala korkuyordu. Lord Ashton'ın yendiği adamlar, yenilgiyi kabullenebilecek türden değillerdi.

Bir gün onu bulacaklarından korkarak yaşıyordu.

Ancak yeni hayatında, tüm bu endişelerle birlikte, onu en çok korkutan şey evdi. Özellikle geceleri, çocuklara bakarken duyduğu sesler, hissettiği esintiler ve dışarıda dolaşan bir adamın gölgesini gördüğünde.

Hayır, onu en çok korkutan ev değildi. İşini kaybetmekti. St. Petersburg'a geri dönemezdi.

Ve Lady Ashton kolay bir hanımefendi olmadığı için her gün, her saniye işini kaybetmekten korkuyordu.

Her şey mükemmel olmalıydı, elektrikli süpürgeyle yerde tüy kalmamalı, duşta ıslak bez unutulmamalı, aile veya misafirlere aşına olunmamalıydı. Aksi takdirde sonuçlar korkunç olurdu. Veronika, Lady Ashton'ın hoşnutsuzluğunu, keskin dilini ve öfkeli bakışlarını hissetmişti. En büyük özenle yerine getirilmesi gereken kurallar ve sorumluluklar vardı, Veronika iki kez dikkatsiz davranmıştı, bir kez daha olursa Veronika gideceğini biliyordu.

"Oh! Demek buradasın," Julia sanki onu arıyormuş ve onunla konuşmak istiyormuş gibi selamladı. Veronika banyosunda işini bitiriyordu ve Amerikalı kadının yaklaşmasını izledi.

"Şunlara bak... İnanabiliyor musun? Sam'e bir cep telefonu ve bir bilgisayara ihtiyacım olduğunu söyledim, ne kadar oldu... iki saat önce mi? Ve bak."

Veronika, Bayan Julia ona üzerinde küçük yazılar ve telefon veya bilgisayar resimleri olan bir deste kağıt gösterdiğinde geri çekildi.

"Sam, 'Birini seç, bu öğleden sonra sana teslim ettireceğim' dedi. Bu öğleden sonra!" Bayan Julia başını salladı ve Veronika, kadının yorgun yüzünde parlayan sarı saçların hareketini izledi. Lord Ashton ve annesinin aksine, Veronika kendi kötü deneyimlerinden, bu kadının yas tuttuğunu anlayabilirdi.

Rusya'da sevdiğiniz birini kaybettiğinizde siyah giyinir, göğsünüzü vurur, ağlar, çılgık atar ve tabutu takip eder, yere atlayarak Tanrı'yı lanetlersiniz. Veronika bunu biliyordu, kısa hayatında bunu üç kez yapmıştı.

Burada, İngiltere'de değil.

Burada, bir gün Lady Tamsin ve Bay Gavin hayattaydı, ertesi gün yoklardı ve her şey her zamanki gibiydi.

Veronika, Bayan K'nin mendiline burnunu sümkürürken yakalamıştı ve Carter bir hafta boyunca konuşmamış, dudakları sıkı ve solgun bir şekilde dolaşmıştı.

Ancak aile, en ufak bir terslik olduğunu gösteren hiçbir işaret göstermedi.

Ama Bayan Julia, başına siyah bir şal sararak, iyice bağırıp göğsünü dövmekten fayda görecektir gibi görünüyordu. Keder, vücudunun her çizgisine kazınmıştı.

Kısa ve hüzünlü hayatında Veronika annesini, babasını ve kız kardeşini kaybetmişti. Acıyı bilirdi ve Bayan Julia'nın gözlerindeki bakış, Veronika'nın birçok sabah aynada gördüğü bir bakıştı (ve bazen *hala* aynada görüyordu). Saklamaya çalışabilirdi ama belli oluyordu.

"Hangisini seçmeliyim?" diye sordu Bayan Julia, gerçekten bir cevap istediği anlaşıyordu.

Veronika kağıtlara baktı, üzerinde yazan kelimeleri anlamıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

"Ben de bilmiyorum," diye iç geçirdi Bayan Julia ve koridordan aşağı doğru yürüdü. Küçük Ruby sırt üstü yatakta yatıyordu, kolları ve bacakları sanki kar meleği yaparken yakalanmış gibi açılmıştı. Julia yatağa atladı, çocuğun tişörtünü yukarı çekti ve karnına o kadar yüksek sesle öpücük kondurdu ki, çocuk kahkahalarla çığlık attı. Bu, Veronika'nın gülümsemesine neden oldu. Bu evde kahkaha duymamıştı... Aslında, *hiç* duymamıştı.

Ancak, üç çocuktan Ruby'nin bir gün bunu en zor bulacağını biliyordu. Şu anda ne hissettiğini bilmiyordu, sadece kayıp ve şaşkınlık. Ona göre, anne ve babası her an geri dönebilirdi.

Ama bir gün, diğerlerinin sahip olduğu değerli anılar olmadan, Ruby en zor zamanları yaşayacaktı.

"Yani, bizimle Londra'ya geliyor musun?" Julia'nın ona konuştuğunu anlaması biraz zaman aldı, çünkü görmezden gelinmeye o kadar alışmıştı ki. Veronika, Julia'nın önceki gece kullandığı havluları taşıyarak orada duruyordu.

"Ben... evet. Çocuklara bakmak için," diye cevapladı

Veronika. "Hiç Londra'ya gittin mi?"

Veronika başını salladı.

"O zaman cumartesi günü bizimle geleceksin," diye karar verdi ve Veronika sadece ona baktı. "Kensington Sarayı'na Diana'nın elbiselerini görmeye ve Madame Tussaud's'a balmumu heykelleri görmeye gideceğiz."

"Ve insanların kafalarını kestikleri Londra Kulesi'ne!" Ruby, her iki kadın da duyabilecek kadar yakın olmalarına rağmen bağırdı.

Julia dönüp Veronika'ya baktı, yorgun, hüzünlü gözleri şefkat doluydu.

"Bunu ister misin, Veronika? Diana'nın elbiselerini görmek ister misin?" diye sordu.

"Ve kafaları kestikleri yeri!" Ruby tekrar bağırdı ve Julia çocuğa hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

Veronika ne diyeceğini bilemedi. Yaptığı iş için para alıyordu. Londra'da gezintiye çıkarsa kovulur muydu? Bayan K, Amerikalının artık Ashton ailesinin bir üyesi olduğunu ve ona öyle davranılması gerektiğini söylemişti. Bayan Julia gitmesi gerektiğini söylerse, reddedemezdi.

Her zaman Londra'ya gitmek istemişti, her zaman her yere gitmek, seyahat etmek ve maceralar yaşamak, yeni şeyler görmek, yeni insanlarla tanışmak, farklı yemekler yemek ve farklı müzikler dinlemek istemişti. Ama bunlar hayallerdi ve on yedi yaşında olmasına rağmen hayatının böyle olduğunu biliyordu. İş ve yalnızlık, Londra'da gezinti değil. Veronika'nın hayalleri çoktan ölmüştü.

"Merak etme Veronika, sana iyi bakacağız," dedi Bayan Julia yumuşak, boğuk sesiyle, Veronika'yı yakından izleyerek.

"Evet! Jewel teyze herkese bakar. Babam hep öyle der."

İki kadın da dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini önünde birleştirmiş, Londra'ya gideceği için heyecanla parlayan gözlerle bakan çocuğa baktılar.

Veronika Amerikalı kadına döndü ve diğer kadının gözlerinde parıldayan gözyaşlarını gördü. Ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak bilen Veronika, küçük Ruby teyzesinin çaresizliğini görmeden önce aceleyle öne çıktı.

"Gel, kızım. Bayan Kilpatrick'in ne yaptığını görmeye gidelim, belki ekmek yapıyordur. Ona yardım edersin."

Her zaman maceraya hazır olan Ruby, odadan fırladı.

Veronika hemen peşinden gitti, ama Amerikalı kadına biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı kapatmak üzere döndüğünde, Julia oradaydı, bir eliyle kapıyı tutarak Veronika'yı durduruyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Julia, sesi o kadar acı doluydu ki, Veronika onu duyar duymaz kendi boğazında bir düğüm hissetti.

Veronika başını salladı ve kapıyı nazikçe kapattı.

Hayır, Veronika Amerikalı kadını nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Ama nedense, şansının döndüğüne inanabileceğini hissediyordu.

Beşinci Bölüm

Douglas'ın Koruması

Julia merdivenlerden aşağı inerken, Londra'nın lüks Kensington semtindeki Douglas'ın evinin kapı zili çaldı. Veronika'nın, kendisi ve çocukların DVD izlediği odadan çıktığını gördü ve ona el salladı.

"Ben açarım," dedi kıza. Veronika başını salladı ve geldiği yere geri döndü.

Julia kapıyı açtı ve koyu saçlı, ustaca sarı çizgilerle vurgulanmış kısa boylu bir kadın içeri daldı.

"Tamam... Umarım çok geç kalmamışımdır ama yapacak bir milyon işim vardı," dedi kadın selam vermeden.

Ama merhaba demesine gerek yoktu.

Julia, Sam Thornton'la hiç tanışmamıştı ama sesini her yerde tanırdı.

Sam içeri girer girmez bir tur attı ve durdu. Julia, Sam'in çok iyi kesilmiş siyah bir takım elbise ve imkansız derecede yüksek topuklu siyah ayakkabılar giydiğini gördü, ama yine de Julia'dan en az on santim daha kısaydı.

"Görüyorum ki acele etmeme gerek yokmuş. Vay canına, ne güzel bir elbise," dedi Sam, gözleri Julia'yı baştan aşağı süzerken.

"Sam," dedi Julia ve öne doğru yürüdü, eğildi ve aylardır tanıdığı ama hiç tanışmadığı kadına sıkıca sarıldı.

Son üç gün, son beş ayda olduğu gibi, Sam onun can simidi olmuştu. Julia'ya bir cep telefonu ve dizüstü bilgisayar ayarlamış, teknisyeni Sommersgate'e çağırarak Julia'nın yeni bilgisayarını sadece eve döşenmiş olan yüksek hızlı geniş bant internet ağına değil, aynı zamanda Douglas'ın evindeki karmaşık kablolu ağa da bağlatmıştı. Sam ona bir e-posta adresi de almıştı ve bu sayede Julia evindeki ailesi ve arkadaşlarıyla iletişim halinde olabilirdi ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Sam, Julia'ya ehliyet ve İçişleri Bakanlığı için gerekli tüm formları göndermişti. Sağlık sigortası araştırması yapmış ve

Julia'nın alanında iş ilanları ve gönüllü çalışma fırsatları gönderdi. Hatta Julia'ya bir banka hesabı açtırmayı bile araştırdı, ancak terörist faaliyetleri önlemek için çıkarılan yasalar nedeniyle bu şu anda imkansız görünüyordu ve bu nedenle Julia'nın ülke vatandaşı olması gerekiyordu. Görünüşe göre Douglas onun için bir hesap açmak zorundaydı, bu da Julia'nın hiç ihtiyacı olmayan bir sıkıntıydı ve Pazar günü onunla konuşması gereken bir konuydu.

Günler geçtikçe Julia, Douglas'ın "düzenleme" olarak adlandırdığı bu durumdan ve onun yanında olmasa bile ona bu kadar çok güvenmek zorunda kalmaktan giderek daha fazla rahatsız olmaya başladı. Ona olan borçları giderek artıyordu ve Julia, bu borçları hesaplamak için özenle güncellenen listeler hazırlıyordu, böylece (onunla konuşacak kadar uzun süre görüşürse) borçlarını ödeyebilecekti.

Julia Sam'den uzaklaştığında, diğer kadın her zamanki hızlı konuşma tarzıyla konuşmaya başladı.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi, Julia'nın sevgi gösterisine açıkça telaşlanmış bir şekilde. "Bu gece giyecek uygun bir şeyin olmaması ihtimaline karşı yarım düzine elbise getirdim, ama endişelenmeme gerek yokmuş gibi görünüyor." Julia'nın kıyafetini işaret etti ve sonra hızla başka bir düşünceye geçerek etrafına bakındı. "Çocuklar nerede?"

Julia cevap vermeden, Sam doğrudan salona yöneldi ve diğer kadının durumu ve etrafındaki her şeyi kontrol altına alması Julia'yı gülümsetti.

Elbisesine bakarak, Sam'in gardırobunu bile kontrol altına almasını eğlenerek düşündü. Julia'nın elbisesi yeşilimsi yeşil saten, yüksek mandarin yakalı, karmaşık akuamarin kurbağalar ve kıvrımlı kordonlarla süslenmişti. Etek ucu soluk sarı, koyu pembe ve akuamarin renklerinde abartılı bir şekilde işlenmişti, siyah ve altın rengi vurgular vardı ve her iki tarafında uyluklarına kadar yüksek yırtmaçlar vardı. Narin ama tehlikeli görünümlü, yüksek topuklu, arkası açık bir çift ayakkabı giyiyordu. Saçlarını arkada topladı ve taç kısmına yeşim taşlı altın bir toka takarak kalın, dalgalı sarı saçlarının tokaya dökülmesini sağladı.

Sam'i takip ederek salona girdi ve çocukların onu tanıdığı belliydi, çünkü etrafına toplanmışlardı ve Sam onlara sevgiyle

sarılmalarla karşıladı. Ya onu tanıyorlardı ya da çantasından cömertçe dağıttığı büyük çikolatalardan etkilenmişlerdi.

Julia'nın haftası çok yoğun geçmişti; yerleşmek, işleri yoluna koymak, çocukların programlarını anlamak... Bu programlar arasında Ruby'nin gündüzleri jimnastik ve bale derslerine gitmesi, Willie ve Lizzie'nin akşamları piyano ve keman derslerine gitmesi ve Lizzie'nin ayrıca bale dersleri vardı. Ayrıca ev ödevleri, enstrüman çalışmaları ve evde yemek ve yatma saatlerinin katı programı da vardı.

O gün erken çıkmışlardı ve Julia, devasa olmasına rağmen yine de klostrofobik hissettiren bu ürkütücü evden kurtulduğu için çok mutluydu. Orada tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir tuhaflik hissediyordu ve Ruby'nin hayali arkadaşı (kızın sürekli bahsettiği) onu ürkütüyordu.

Carter onları Londra'ya götürdü ve orada Kensington Sarayı'nı, turistlerle dolu Madame Tussaud's müzesini ve aynı derecede kalabalık olan Londra Kulesi'ni ziyaret ederek son derece yoğun bir gün geçirdiler.

Hâlâ iyi uyuyamayan Julia, bütün gün ayakta kalarak kalabalıklarla mücadele etmiş, çocuklara göz kulak olmuş ve bir yerden diğerine koşturmuştu, bu yüzden bitkin düşmüştü.

Bütün hafta, sonunda uyuduğunda bile uykusu huzursuzdu, tam olarak hatırlayamadığı garip rüyalarla doluydu ya da pencerede, muhtemelen bir ağaç dalı ya da çalıdan gelen tuhaf bir tıkırtıdan rahatsız oluyordu, ama gecenin karanlığında bu ses başka bir şey, daha da kötüsü gibi geliyordu.

Sam, bu akşam Douglas ve onun iki arkadaşı Charlotte ve Oliver Forsythe ile akşam yemeği yiyeceğini söylemişti. Julia, Tammy ve Gav'ı ziyaret ettiğinde Charlotte ve Oliver ile birkaç kez karşılaşmıştı. Charlotte, parlak bir moda dergisinin genel yayın yönetmeniydi ve Oliver'ın ailesi bankacılık sektöründeydi. "Bankacılık" Tammy'nin, ailesinin ülke çapında yüzlerce şubesi olan bir bankanın kontrol hisselerine sahip olduğunu ifade etme şekliydi. Julia ikisini de severdi. Her ikisini de çok iyi tanımasına rağmen, Tammy ve Gav'ın iyi arkadaşları olduklarını biliyordu.

Sonra hep birlikte bir sanat galerisinin açılışına gideceklerdi. Sam, orada "paparazzilerle" karşılaşacağı konusunda onu uyardı. Bu yüzden Sam'in

"elbiselerine" ihtiyaç duyuluyordu, çünkü Sam, Julia'nın bu saldırı karşısında kendinden emin olmasını istediğini söylemişti.

"Ve her kız bilir ki, kendine güven genellikle harika bir kıyafetle gelir!" Sam (haklı olarak) böyle ilan etmişti.

Bu, Julia'nın beklemediği bir şeydi. Bu akşamı pek ipe çekmiyordu, çok iyi tanımadığı insanlarla giyinip akşam yemeği yemek, zaten azalan enerjisini daha da tüketmeye yetiyordu. Ama "paps"larla karşılaşmak her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Paps", İngiliz argosunda "paparazzi" anlamına geliyordu. Tamsin ve Gavin'in, Tamsin'in Lady Tamsin Ashton Fairfax rolünde desteklediği balolarda ve diğer etkinliklerde sık sık fotoğraflandığını biliyordu. Ama Douglas, fotoğrafçılar tarafından resmen avlanıyordu. Julia, onun yüzünü Amerika'daki çeşitli dergilerde onlarca kez görmüştü. Sam ona hatırlatana kadar, Julia onunla birlikteyken paparazzilerle de karşılaşacağı aklına gelmemiştir. Bu benzersiz bir deneyim olacaktı, ama Douglas hedefteyken paparazzilerin ona ilgi duyacağını hayal edemiyordu. Belki de o kadar kötü olmazdı, diye düşündü (ya da daha doğrusu umdu).

"Eğer senin için sorun olmazsa, bu akşam çocukları sinemaya götürmeyi düşünüyorum," dedi Sam, Julia'nın düşüncelerini bölerek.

"Harika!" Willie, Julia'nın onun en sevdiği kelime olduğunu öğrenmeye başladığı kelimeyi bağırdı.

"Leicester Square'de, Lizzie, *Harry Potter* gibi tüm büyük galaların yapıldığı yerde." Lizzie, Willie kadar heyecanlanmayınca Sam devam etti.

"Tamam," diye mırıldandı Lizzie, kendisine doğrudan konuşan birini görmezden gelemeyecek kadar kibar, ama aynı zamanda heyecanını da göstermeyecek kadar da temkinliydi.

"Sorun olur mu?" diye sordu Sam Julia'ya ve Julia başını sallayıp gülümsedi. Çocuklar buna bayılacaktı ve zaten yeterince sade, lüks evlerde tıkalı kalmışlardı.

Veronika'nın gruptan uzakta durduğunu gördü, yüzü dikkatlice ifadesizdi ve Julia'nın bir fikri vardı.

"Veronika'yı da götürebilir misin? Eminim Leicester Meydanı'nı görmek ister ve çocuklara yardım eder," diye sordu Julia, odanın diğer ucundaki genç kıza bakarak ve ona göz kırparak.

"Tabii ki. Ronnie, sen de bizimle geliyorsun!" diye duyurdu Sam ve Julia, Veronika'nın özenle kontrol ettiği yüzünün olumlu bir şekilde aydınlandığını memnuniyetle izledi.

Rus kız o gün bir nimet olmuştu. Çocuklara özenle baktı, onlara karşı son derece nazikti, ara sıra ihtiyatlı bir şekilde sevgi gösterirdi ve işini çok ciddiye aldığı belliydi. Ayrıca, Veronika'nın gördükleri manzaralara hayranlıkla daldığını birkaç kez fark etmişti ve Julia, sadece kendisi ve çocuklar aktivitelerinin tadını çıkarırken onu Carter'la bırakmak yerine yanına aldığı için memnun oldu.

"Ama hemen gitmeliyiz, yoksa gösterimizi kaçıracağız. Hadi! Çabuk olun!" Sam, çocuklar ve Veronika ceketlerini almak için salona girerken ellerini çırpıttı.

Julia, akşam çantasını taşıyarak Sam'in yanında yürüyordu ve çantayı açarak çocuklar ve Veronika için biraz para çıkardı.

"Hepsini alabilecek kadar büyük bir araban var mı?" diye sordu ve iki elli sterlinlik banknot ayırdı, çünkü Londra'da sinemaya gitmenin ne kadara mal olacağını bilmiyordu. O gün her şeyin fahiş fiyatlarını düşünürsek, yüz sterlin bile yetmeyebilirdi.

"Merak etme. Taksiyle gideceğiz. Londra taksisine binmeden Londra'yı yaşamış sayılmazsın. Dışarıda elbiselerinizle birlikte bir taksi bekliyor. Evime uğrayıp elbiseleri bırakacağız ve sonra yola çıkacağız," dedi Sam, ön kapıdan birkaç metre uzaklıkta dururken.

"Sonra hemen geri gelebilir misin? Ruby geç saatlere kadar dışarıda kalmamalı," diye rica etti Julia.

Sam güldü. "Beş yeğenim ve iki erkek yeğenim var. Bizim için endişelenme, ne yapacağımızı biliyorum. Bir şey olmaz."

Julia ona parayı uzatmaya başladı, ama o sırada arkalarından derin bir ses geldi.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Douglas.

Julia hızla döndü ve Douglas'ın açık kapıda durduğunu gördü. Douglas, yine mükemmel dikilmiş

lacivert takım elbise giymiş, bu sefer çizgili olmayan. Takım elbisenin yanında koyu bordo bir gömlek ve tek renkli bir kravat vardı.

Çarşamba gününden beri onu görmemişti, telefonda bile konuşmamıştı. Onu ve içindeki rahatsız edici ve kafa karıştırıcı duyguları zihninden uzaklaştırmayı başarmıştı. Orada durmuş, hem yakışıklı hem de ulaşılmaz görünüyordu. Onu görünce, o duygular davetsiz misafir gibi içini doldurdu ve bir an nefesinin hızlandığını hissetti.

Ruby ona doğru koştu ve kollarını bacaklarına doladı. O, kafasına hafifçe dokundu, Julia bunu ayrılma işareti olarak algıladı ve Douglas, Willie'ye başını sallayarak "Merhaba, Douglas Amca" dedi ve kızın yanından geçerken Lizzie'nin yanağına kısa ve dalgın bir şekilde dokundu.

"Sam çocukları sinemaya götürüyor. Ben de ona biraz para veriyordum," diye açıkladı Julia.

Sam, uzatılan banknotları görmezden gelerek, "Benim harcama hesabına yazarım. Değil mi patron?" dedi ve Douglas'a sırtarak cevap beklemeden kalabalığa seslendi. "Gitmezsek geç kalacağız ve siz ikiniz de gitmezseniz geç kalacaksınız... çocuklar! Haydi!" diye emretti ve çocukları kapıya doğru sürükledi, Julia ise elinde banknotlarla orada kalakaldı.

"Bekleyin!" diye seslendi Julia. "Çocuklar... öpücükler!" Hepsi geri gelip, yanaklarına kısa bir öpücük kondurdular ve kapıdan dışarı koştular, arkalarından da kendini görünmez yapmaya çalışan sessiz Veronika geldi.

Julia arkasını döndüğünde, Douglas gitmişti. Çalışma odasında bir ışık yanıyordu ve Julia notları çantasına koyarak kapıya doğru yürüdü. Douglas çantasını masanın üzerine koymuş, elinde telefon tutuyordu.

"Carter," dedi ahizeye, "ön kapıda buluşuruz." Ahizeyi yerine koyarken başını çevirip ona baktı. "Hazır mısın?"

Julia yanıt olarak kollarını hafifçe yanlara açtı ve kendine baktı.

"Öyle görünüyor," dedi, ses tonu artık iş gibi değil, çok farklıydı. Ona bakıyordu, gözleri vücudunu tembel bir şekilde aşağı doğru kayıyordu.

Gözlerindeki bakıştan, tanıdık bir titreme omurgasından yukarı doğru kayarken midasının bulandığını hissetti, sonra midasını sıktı ve hoş bir sıcaklık hissetti, ama bu hoş olmayan bir sıcaklıktı.

Ne yapmaya çalışıyordu? *Merhaba, yeni hayatının son üç günü nasıldı? diye* bile sormamıştı. Şimdi ise onu akşam yemeği gibi süzüyordu.

Bunu düşünecek ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bunun yerine, "Yukarı çıkıp şalımı alacağım" dedi.

Sonra dönüp kaçtı ve merdivenleri çıkarak odasına gitti. Yataktan pembe paşminasını aldı ve üzerine sardı, serbest ucunu sol omzunun üzerine attı. Derin bir nefes aldı ve düşündü: *Bunu yapabilirim, sadece birkaç saat, çorbamın içine yüzüstü düşmemek için kendimi tutabilirim, sonra her şey bitecek ve geri dönüp uyuyabileceğim.* Bunu kendine söylediğinde (ve neredeyse buna inandığında), merdivenlerden aşağı indi.

Kaldırımında Carter, Bentley'nin kapısını onlara açtı, arkalarından kapattı ve Londra gecesinin karanlığına daldılar.

Julia pencereden dışarı bakarken garip bir utangaçlık hissetti ve bunu yorgunluğuna ve Douglas'ın önceki bakışına bağlamaya karar verdi. O her zaman dışa dönük biriydi ve herhangi bir geçmişe sahip herhangi biriyle konuşmayı kolay bulurdu. Sadece onların ilgi alanlarını öğrenir ve sonra sorular sorardınız. Neredeyse herkes kendinden bahsetmeyi severdi. Basit.

Ama o kadar yorgundu ki, Douglas ile nasıl sohbet edeceğini düşünemiyordu ve sonra geç de olsa Douglas'ın da konuşmadığını fark etti. Ona dönüp baktı ve onun bacaklarını izlediğini gördü. Karanlık olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama arabada bir şey hissetti ve bu şey yanaklarını kızarttı.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu, tuhaf hissini gidermek için.

"Uzun," diye kısa bir cevap verdi ve bakışlarını bacaklarından yüzüne çevirerek daha fazla bilgi vermedi. "Seninki?" diye sordu.

"Aynı."

Ve konuşmaları bu kadarla sınırlı kaldı. Kısa bir süre sonra, Indiana'da bile Julia'nın duyduğu, son derece moda olan ve tüm ünlülerin uğrak yeri olan şık bir restoranın önünde durdular.

Julia'nın Indiana'da bile adını duyduğu ve ünlülerin uğrak yeri olan şık bir restoranın önüne geldiler.

Restoranın önü kalabalıktı ama kapılar arkalarından kapandığı anda, modaya uygun bambu ve bolca camla dekore edilmiş sakin bir ortama dönüştü. Hostes hemen gerginleşti ve onlara nazikçe Charlotte ve Oliver'ın oturduğu masaya kadar eşlik etti.

Julia, minyon, ince, şık, siyah saçlı Charlotte ve uzun boylu, düz saçlı Oliver'ın onu dostça bir samimiyetle karşılaşmasından hoş bir sürpriz yaşadı.

Henüz oturmuşlardı ki, bir garson masaya geldi.

"İçecek ister misiniz Lord Ashton?" diye saygıyla sordu.

Douglas, Julia'ya bakmadan, "Bayan Fairfax, zeytinli sek votka martini alır. Ben de aynısından, cinli, zeytinsiz." dedi.

Julia şaşkınlıktan dilini yuttu.

Doğruydu, içki konusunda katı bir rejimi vardı. Meksika yemeği yerken veya sıcak yaz akşamlarında margarita. Spor izlerken mikro bira. Arkadaşlarıyla evde takılırken veya nadiren plaja gittiğinde baharatlı rom ve diyet kola. Akşam yemeğinde sek kırmızı şarap. Tatlıdan sonra kahveyle birlikte amaretto. Neşeli hissettiğinde veya Teksas chili yerken mojito. Ve şık gecelerde, zeytinli sek votka martini.

Douglas'ın onun en sevdiği içkiyi bilmesinden mi, yoksa sipariş verirken ona danışmamış olmasından mı daha çok şok olduğunu bilmiyordu. Hiçbir erkek, Sean bile, onun isteğini sormadan onun için sipariş vermemişti. Bu his endişe vericiydi çünkü sinir bozucu olsa da, bir şekilde de lezzetliydi.

Çelişkili bir şekilde hoşnut olduğu rahatsızlığını gizlemeye çalıştı ama Charlotte'a baktığında, diğer kadın onu yakından izliyordu. "Ee!"

Charlotte aniden bağırdı ve Julia irkildi. "Nasılsın ? Monique henüz saçını başını yolmaya başlamamış, ki bu senin için büyük bir başarı, canım." Sonra içkisini kaldırarak Julia'ya eğlenceli bir selam verdi.

"Monique Akdeniz'de," dedi Douglas, garson çoktan uzaklaşmış, çok ünlü ve güçlü bir müşterinin isteğini yerine getirmek için aceleyle gitmişti.

"Oo, ne şans. Demek bu zamanı şanslı yıldızlarını sayarak geçiriyorsun," diye sordu Charlotte, gözlerinde bir ışıltıyla Julia'ya.

Julia, Charlotte'u nasıl yorumlayacağını ve nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, ama Oliver onu kurtardı ve uyarıcı bir şekilde "Charlie" dedi.

"Yeterince uzun süredir buradadır, neyle karşı karşıya olduğunu bildiğini düşünüyorum," dedi Charlotte, kocasının uyarısını umursamadan neşeyle ve Julia'ya döndü. "Ben sana bahis yapıyorum." Gözleri hala parıldıyordu ama içinde Julia'ya Charlotte Forsythe'in sadece Monique hakkında değil, her şeyi çok iyi anladığını söyleyen nazik bir spelatiflik vardı.

Bu kesin destek açıklamasıyla Julia rahatlamaya ve akşamın tadını çıkarmaya başladı.

Yemekler lezzetliydi, porsiyonlar az olsa da, Charlotte ve Oliver iyi arkadaşlardı. Oliver ve Douglas'ın birlikte okula gittiklerini, birlikte rugby ve kriket oynadıklarını, araba, at ve hızlı ya da tehlikeli olan her şeyi yarıştırdıklarını öğrendi. Charlotte ise "gln karşısındaki" kızlar okulunda okurken, onları takip eder, fırsat buldukça yaramazca onları kışkırtırdı.

Julia, Charlotte'u hemen çok sevdiğini fark etti. Charlotte espriliydi, kocasına açıkça aşıktı ve Douglas'a hiç saygı duymuyordu.

Julia'nın yemekten ve arkadaşlığından aldığı zevk, yemek bittikten ve kahvelerini yudumlarken Douglas arkasına yaslanıp kolunu Julia'nın sandalyesinin arkasına koyduğunda bozuldu.

Bu tamamen erkeklere özgü bir hareketti ve uygunsuz bir şekilde samimi bir hareketti. Ve Douglas'ın bunu yapma şekli bir şekilde... *yırtıcıydı.*

Dahası, masaları diğer müşterilerin ve hatta personelin büyük ilgisini çekiyordu ve Douglas'ın davranışları son derece tuhaftı.

Doğru, o ve Douglas yıllardır tanışıyorlardı, tatillerini birlikte geçiriyorlardı, birbirlerinin evinde birçok kez yemek yediler ve

hatta başkalarıyla ve baş başa birçok sohbet yapmışlardı.

Ve Douglas'ın ona üç kez, çok unutulmaz üç kez, geçici bir şefkat gösterdiği anlar olmuştu.

İlki, ilk ziyaretlerinden birinde, bir yaz tatilindeydi. Tamsin ve Gavin'in evinin dışındaydılar, Gavin barbekü yapıyordu, diğerleri ise yemek yiyip içiyorlardı. Julia eve girerken ayak bileğini burktu. Douglas yeni gelmişti ve Julia düşmeden onu yakalayacak kadar yakındaydı. Ne yazık ki, bacağı oldukça kötü burkulmuştu ve Douglas onu bir sandalyeye oturtmuş, güçlü kollarıyla desteklemişti. Julia oturduktan sonra, Douglas dikkatlice, hatta sevgiyle eğilip ayak bileğini kaldırarak incelemişti. Gavin devralmak için öne çıkmıştı ama Julia, Douglas'ın (onun için garip olan) düşünceli ilgisini hiç unutmamıştı.

İkincisi, boşanması kesinleştikten sonra Gavin ve Tammy'yi ilk kez ziyaret ettiğindeydi. Yalnız kaldıkları bir anda, Douglas sessizce ona iyi olup olmadığını sordu ve Julia, Douglas'ın cevabını gerçekten önemseydiğini hissetti. Douglas, eski kocasına düşkün olan Monique'in aksine, Sean'ı hiç sevmediğini açıkça belli etmişti. Ancak Julia, Douglas'ın Sean'dan hoşlanmaması ve bunu sorarak bir şey ifade etmek istemesi değil, onun gerçekten iyi olup olmadığını emin olmak istediği hissine kapılmıştı.

Son olarak, Tammy ve Gavin'in cenazesinden sonra Julia, Sommersgate'deki kütüphanede kimsenin onu bulamayacağını düşündüğü sakin bir köşe bulmuştu. Douglas, onu bulmakla kalmamış, onu aramaya gelmiş gibi bir izlenim bırakmıştı ve tek kelime etmeden, sertleşmiş vücudunu kollarının arasına almıştı. Bu şefkatli davranış karşısında, Julia onun gömleğine sarıldı, yüzünü göğsüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu. Kaybının ağırlığı ruhuna yerleşirken, keder tüm vücudunu titretti. Douglas bunu sessizce kabul etti ve tüm bu süre boyunca, hem (kendisi için) dalgın hem de (Julia için) rahatlatıcı bir şekilde sırtını okşadı. Sonra Patricia içeri girdi ve Douglas, yine tek kelime etmeden onu annesinin kollarına bıraktı ve uzaklaştı.

Julia, bunları aklından çıkararak, Douglas'ın koltuğuna kolunu koymasıyla ilgili duygularını da umursamamaya çalıştı. Gavin kolunu koltuğunun arkasına koyardı ve bu kesinlikle saldırgan ya da sahiplenici bir hareket değildi (ama belki koruyucu bir hareketti). Julia, belki de bu kardeşçe bir jestti, diye düşündü.

Bu rahatlatıcı düşünce zihninde yer edindiğinde, Julia rahatladı. Ta ki Charlotte'u görene kadar. Julia, Charlotte'un hiçbir şeyi kaçırmadığını fark etti. Charlotte, kaşlarını kaldırarak ve Julia'ya çok şey anlatan kadınsı bir bakışla bu hareketi fark etmişti. Julia bunu da zihninden çıkarmaya karar verdi.

Kahvelerini içtikten sonra, Charlotte ve Oliver kendi arabalarıyla galeriye giderken, Carter Douglas ve Julia'yı götürdü.

"Bu akşam iyi bir arkadaş değilim," dedi ona ve başını ona çevirdiğini izledi. "Hala biraz jet lag'im olduğunu düşünüyorum ve uzun bir gün oldu. Üzgünüm."

O başını salladı ama cevap vermedi.

"Akşam yemeği çok güzeldi ve Charlotte'u çok sevdim," diye tekrar denedi, garip hissini ortadan kaldırmak için çaresizce.

Bir an cevap gelmedi, sonra derin sesi garip bir şekilde daha düşük, daha boğuk çıkararak sordu, "Parfümün ne, ne marka?"

Karanlıkta gözlerini kırptı. "Neden?" diye sordu, onun tuhaf sorusu karşısında şaşkınlık içinde.

"Bu olağanüstü," dedi, öyle bir ses tonuyla ki, bunun iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı olağanüstü olduğunu anlayamadı. "Nedir bu?" diye tekrarladı.

"Bir dükkandan almadım. Bir arkadaşım benim için yapıyor. O biraz, şey... sıradışı biridir. Bunun benim 'özümün' aromatik bir tezahürü olduğunu söylüyor." Douglas buna cevap vermedi, Julia tereddütte sordu: "Çok mu güçlü?"

"Hayır," diye cevapladı Douglas ve başka bir şey söylemedi.

Julia şaşkın bir şekilde oturdu ve bu konuyu kapatmanın en iyisi olacağını düşündü. Sonra (Julia'da sık sık olduğu gibi) merakı sağduyusunu bastırdı.

"Neden parfümümü soruyorsun?"

"Sana yakışıyor," diye cevapladı.

O anda galerinin önünde durdular ve Julia bir şey düşünmeden Douglas kapıyı açtı.

Hâlâ bu garip konuşmanın etkisindeydi. Julia, Douglas'ın kendisine olağanüstü dediğini düşündü, bunun iyi mi kötü mü olduğunu hâlâ bilmiyordu ama iyi bir şey olduğunu hissediyordu.

Sonra bunu daha fazla düşünemedi. Flaşlar patlamaya başladı ve çığlıklar çılgınca yükselirken, o arabadan indi ve kapıdan ona yardım etmek için elini uzattı. Julia elini onun eline koydu ve arabadan çıkarak göz kamaştırıcı ışıklara doğru yürüdü. Çığlıklar daha da yüksek ve çılgınca hale gelince, anında kafası karıştı ve elini bıraktı. Göz kamaştırıcı flaşlar aralıksız olarak patlarken, onun adının tekrar tekrar söylendiğini duydu.

Douglas onu ileri doğru çekerek, daha doğrusu kapıya doğru sürüklerken, elinin tekrar sıkıca tutulduğunu hissetti.

Kapıdan geçtiler ve dışarıdaki kalabalık, içerideki kalabalığın yanında hiçbir şeydi. Her yer insanlarla doluydu.

Galeriye girdikleri anda biri Douglas'a doğru koştu.

"Lord Ashton! Buradasınız!" Genç, hevesli, aşırı makyajlı bir kadındı. Julia'ya meraklı gözlerle baktı, onu baştan aşağı süzdü, bir yargıya vardı ve Julia'nın düşündüğü kadarıyla onu reddetti. "Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Şampanya," dedi Douglas kısa bir şekilde ve sonra kadını tamamen görmezden geldi.

Girerken Julia'nın elini bırakmıştı ama şimdi parmaklarını belinin yanından başlayarak sırtının alt kısmına kaydırды ve onu ileriye doğru yönlendirdi, kolunu beline tamamen dolayarak onu durdurdu ve sanat eserleriyle dolu ilk duvara vardıklarında parmaklarını nazikçe ve sıkıca yan tarafına bastırdı.

Nefesini toparlayacak ya da belindeki elinin ve yanındaki vücudunun hoş sıcaklığını hissedecek zamanı bile olmadan bir ses duydu.

"Douglas!" diye bağırdı bir adam, kalabalık galerinin gürültüsünde bile gereğinden fazla yüksek sesle. Douglas kolunu indirdi ama Julia'nın yanında durmaya devam etti. Yaşlı adam göbekliydi, parlak beyaz saçları ve çok kırmızı yanakları vardı. "Yine yaptın

. Bu bir sonraki Picasso. Ben zaten iki tane aldım. Onları nasıl buldun?" diye sordu, konuyla ilgisi olmayan bir şekilde.

O da Julia'ya baktı ve meraklı ilgisini gizlemeye çalışmadan gözlerini tekrar Douglas'a çevirdi.

Douglas, adam konuşmaya devam ederken cevap vermedi: "Hepsi şaheser, daha önce hiç görmediğim türden."

Julia sonunda yaşlı adamın neyi kastettiğini anladığında, dikkatini duvarlardaki sanat eserlerine çevirdi.

Her bir eser, başka hiçbir süsleme olmadan iki pleksiglas levha arasına asılmıştı. Eserler buruşuk kağıt parçaları üzerine çizilmişti ve Julia'nın gördüğü kadarıyla her biri, sanatçı telefonla konuşurken kurşun kalemle çizilmiş karalamalar gibi görünüyordu.

Julia bir sanatsever olduğunu iddia edemezdi, ama o bile bundan daha iyi karalamalar yapabilirdi. Ve eserlerin genelinde yer alan kan, bağırsaklar ve şiddet temaları olmasaydı, kendi bakış açısından bunları kabul edebilirdi.

"Bunlar iğrenç!" Charlotte, Oliver'la birlikte onlara katıldığında neşeyle bağırdı. Beyaz saçlı adam, Douglas'ın tam sessizlik işaretini açıkça anladı ve uzaklaştı. "Seni bu kişinin patronu yapan neydi? Tanrım."

Julia şaşırılmıştı. Douglas'ın serginin patronu olduğunu bilmiyordu ve rahatsız edici karalamalara daha yakından baktı. Ayrıca, her eserin yanındaki duvarlara gizlice yapıştırılmış fiyatlara baktı ve şok içinde nefesini tuttu, her eser küçük bir servete mal oluyordu.

Kız şampanyalarıyla geldi, Douglas Julia'ya bir kadeh uzattı ve kendininkini Charlotte'a verdi. "İki tane daha," dedi kıza teşekkür etmeden ve kız da teşekkür beklemiyordu ki, hemen kalabalığın içine karışarak isteğini yerine getirdi.

"Bunları hiç görmemiştim," dedi Douglas geç kalmış bir şekilde Charlotte'a. "Samantha, benim nüfuzumu ve paramı kullanarak insanları benim hakkımda şüpheye düşürecek şok edici şeyler yapmaktan hoşlanıyor."

"Eh, başardı," diye cevapladı Oliver, sesinde kahkaha vardı. "Bunlara bakılırsa, sen çok rahatsız bir bireysin."

"Çirkin olsun ya da olmasın, çoğu satıldı," dedi Charlotte ve sonra öne çıkıp kolunu Julia'nın beline doladı. "Tuvalete gidiyoruz," dedi ve Julia bir şey söylemeden onu kalabalığın içinden çekip götürdü.

Julia bir şey söyleyemedi kalabalığın içinden geçerek onu sürükledi. "Tuvalete gitmiyoruz, sigara içmem lazım ve Ollie yeniden başladığını bilmiyor," diye Julia'ya komplo kurarcasına fısıldadı, yine Julia'ya cevap verme şansı vermeden.

Julia'yı galeriden geçerek arka taraftaki koridordan dışarıya, bir sokağa çıkardı. Diğer konuklar, şaşırtıcı derecede düzenli ama dumanlı sokakta sigara içmek için personel ile kaynaşmıştı.

Charlotte, Julia'yı sigara içen kalabalığın içinden çekip aşağıya indirdi, onları görebilecekleri ama duyamayacakları bir mesafede durdurdu ve ince, altın bir çakmakla gizlice sigarasını yaktı.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Charlotte, Julia'ya pek seçenek bırakmamış olmasına rağmen. "Şimdi gerçekten konuşabiliriz. Söylesene, nasıl gidiyor?"

Sözleri dedikoducu değil, nazikti. Yine de Julia, onun bir aile dostu olduğunu biliyordu ve çaresizce biriyle, *herhangi biriyle* konuşmak istemesine rağmen, kendini ihtiyatlı davranmaya zorladı.

"Yerleşiyorum..." diye başladı.

"Saçmalık," dedi Charlotte. Bu garip kelime Julia'yı güldürdü ve rahatlamasını sağladı.

"Tamam, zor oldu," diye kabul etti Julia.

"Zor, en sevdiğin Jimmy Choo ayakkabılarının topuğu kırıldığında olur. Hayatın altüst olduğunda bunun için başka bir kelime vardır." Sigara içti ve dumanı Julia'dan uzağa üfledi. "Hadi, Charlie teyzeye anlatabilirsin," diye cesaret verici bir gülümsemeyle onu ikna etti.

Julia da gülümsedi. Konuşacak birine ihtiyacı vardı ve Charlotte gerçekten endişeli görünüyordu, bu yüzden pes etti. "Yorgunum, bitkinim... Çocuklar, şey... İşler iyi gitmiyor."

"Monique," diye tahmin etti Charlotte, ismi bir küfür gibi telaffuz ederek ve Sommersgate'deki durumu doğru bir şekilde değerlendirerek. "O kadın bir kabus. İyi bir anne değildi ve kesinlikle iyi bir büyükanne de değil."

Julia, onun açık sözlülüğünden şaşırmış ve sözlerine merak duymuştu. Tamsin (ve kesinlikle Douglas değil) annesiyle olan ilişkisi hakkında hiç konuşmamıştı, ancak Julia bunun

Julia, bunun kendi ve Gav'ın Patricia ile olan ilişkisine hiç benzemediğini biliyordu. Ancak bunun onu ilgilendirmedini de biliyordu.

"Her şey düzelecek," diye Julia onu teselli etti, kendisi de buna inanmaya çalışarak. "Buraya geleli bir hafta bile olmadı. Douglas'la gerçekten konuşma fırsatım olmadı."

"Douglas'la *gerçekten* konuşan var mı?" Charlotte, sigarasını havada sallayarak daha da açık sözlü bir şekilde sordu. "Onu seviyorum ama o, Muhafızlar kadar yaklaşılabılır biri." Bir kez daha derin bir nefes aldı ve kalabalığa baktı, Oliver'ın onun bu alışkanlığını keşfedeceğinden endişeleniyordu, sonra gözleri tekrar Julia'ya döndü. "Dinle beni, ben Tammy'nin arkadaşıydım, onu özlüyorum. O harika biriydi ve hayatımın önemli bir parçasıydı. Ama sana ve Douglas'a bunu yapmasına neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyorum. O evi seviyordu, Tanrı bilir neden, orası dünyadaki en ürkütücü yer. Ama o evle bir bağı vardı. Sanırım Gavin'i çocukları oraya götürmesi için ikna etti ve seni korumak için Douglas'ı da vasi yaptılar."

Julia bu açıklamaya şaşırdığını gizleyemedi. O da saatlerce Gavin ve Tamsin'in, onu ve Douglas'ı giderek daha imkansız, hatta akıl almaz, belki de felaket bir duruma sokarken ne gibi niyetleri olduğunu anlamaya çalışmıştı. Özellikle de Julia, Douglas yakınındayken midesinin sıkışmasını kontrol edemiyorsa.

"Sence?" diye sordu Julia.

"Başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum. Tammy Douglas'ı çok severdi ama onun hakkında kendini kandırmazdı. O iyi bir adam ama, kabul edelim ki, bir baba figürü değil." Julia buna gülmeden edemedi, Charlotte ona sıırttı ve devam etti. "Yani, Tammy çocukları Sommersgate'e göndermek ve senin onları yetiştirmeni istedi çünkü ikisi de senin harika olduğunu düşünüyordu ve herkes senin o çocukları sevdiğini biliyor. Ama Monique'in sorun olacağını bilmeleri gerekiyordu. Dolayısıyla, zavallı Douglas bu karmaşaya atıldı. Kız kardeşini çok severdi, biliyorsun."

Hayır, bilmiyordu. Hayranlık, *insanların*

Charlotte devam etti. "Senin ne demek istediğimi anlıyorsan, onun seni korumaya karar verdiği açık. Bu yüzden sana tavsiyem, onun seni korumasına izin vermen.

Charlotte devam etti. "Anladığın üzere, seni korumaya karar verdiği açık. Bu yüzden sana tavsiyem, onun

kabul etmen."

Julia kaşlarını çatdı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Sizi paparazzilerin önüne sürükleyerek konumunuzu ve onun size olan ilgisini ilan etmek için hiç vakit kaybetmeden kolunu size dolması. İnanın bana, oradaki herkes..." Sigara ile galeriyi işaret etti. "Sizin kim olduğunuzu, neden burada olduğunuzu ve bu ülkeye geldiğinizde, artık kayınbiraderinin çocuklarının dadısı olan fakir bir akraba gibi saklanmadığınızı biliyor. Hayır, bunun yerine, buradasın, muhteşem görünüyorsun... ve bu arada, gerçekten muhteşem görünüyorsun, o elbise harika... ve şampanya içiyorsun. Ve Douglas'ın ilgisi çok aranan bir şey. O sana ışığını tutuyor, Monique bile onu gölgeleyemez. İnan bana, Douglas'ın yaptığı hiçbir şeyin, tek bir şeyin bile bir amacı yoktur. Bu..." diye, sokağı cömertçe işaret etti, "annesi geri döndüğünde ve bu konuda başka herhangi biri geri döndüğünde, ona çekilmesini söylemenin ince bir yoludur. Aferin ona!" Julia'nın görüşüne göre, yanan sigara göz önüne alındığında, oldukça tehlikeli bir şekilde ellerini çırparak sözlerini bitirdi.

Douglas'ı yıllardır tanıyan bir kadından gelen bu haber o kadar hoş karşılanmıştı ki, Julia'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Oh hayır, yapma!" diye bağırdı Charlotte, Julia'ya yaklaşıp kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Makyajın muhteşem ve herkes sana bakacak. Onu mahvedemezsin. Al, bir sigara iç, seni sakinleştirir."

"Ben yıllar önce bıraktım," dedi Julia, gözyaşlarını tutmak için derin bir nefes alarak.

"Şey, şu anda üç çocuğun ahlaki rehberi olduğun için, şimdi yeniden başlamak için uygun bir zaman değil. Ben de bırakmalıyım, yoksa Ollie benden boşanır." Julia'nın kolunu bir kez daha sıktıktan sonra elini çekti. Sigara izmaritini yere attı ve güzel ayakkabısının burnuyla ezdi. Omuzlarını düzeltti, Julia'nın kolunu dirseğine taktı ve ilerlemeye başladı, ama Julia onu sıkıca geri çekti ve kadına baktı. Aylardır ilk kez kendini daha az gergin ve endişeli hissediyordu ve bu duygular, karanlık sokakta bile yeşil gözlerini parıltıyordu.

"Ben..." Julia, duygularını nasıl ifade edeceğini bilemediği için tereddüt etti, sonra devam etti, "teşekkür ederim. Bana bunu söylediğin için minnettarım."

Charlotte başını salladı ve Julia'nın koluna nazikçe vurdu, gözleri şefkatle doluydu. "Bu kadar yeter, gidip onlara ne kadar muhteşem olduğunu gösterelim."

Ve Charlotte da öyle yaptı.

Gecenin geri kalanında Julia harika vakit geçirdi. Yanılmıştı, Charlotte sadece esprili değildi, aynı zamanda çok komikti. Birbiri ardına şampanya içtiler ve Charlotte onu herkese tanıttı, Julia'yı neredeyse ağlayacak kadar güldüren çılgın yorumlar yaptı.

Douglas, Charlotte'un o akşamki kararlı çabalarına kaybolmamıştı, Charlotte Julia'yı bir kişiden diğerine, bir içkiden diğerine götürse de, her zaman Douglas'ın yanına geri dönüyorlardı. Charlotte, Julia'yı onun yanına, ona gülümsemesi veya eğilip kulağına bir şey fısıldaması için yeterli süre kalacak şekilde bırakıyordu ve herkese, Julia'nın gerçekten onun "gözdesi" olduğunu açıkça gösteriyordu ve herkes de kesinlikle bunu izliyordu. Sonra Charlotte, Julia'yı tekrar göstermeye götürürdü.

Julia, paparazzilerin flaşları patlarken ve Carter sakin bir şekilde kapıyı tutarken Bentley'nin yanındaki kaldırımında durduğunda, hala yorgundu ama aylardır hissetmediği kadar rahattı.

Charlotte, ona kısa bir kucaklaşma ve her iki yanağına birer öpücük verdikten sonra, eline bir kart sıkıştırdı.

"Bilgilerim, telefonum, cep numaram, ev numaram, asistanımın numarası, e-posta adresim... Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara, ne zaman olursa!"

Julia başını salladı. "Çok iyisin Charlotte."

"Charlie, tüm arkadaşlarım bana Charlie der." Bu sözlerle ve Julia'ya anlamlı bir bakış atarak, Oliver'la birlikte ayrıldılar.

Bentley'e binip sokaklarda güvenle ilerlerken, Douglas'ın "İyi vakit geçirmişsin gibi görünüyor" dediğini duydu.

"Charlotte çok tatlı," dedi Julia mutlu bir şekilde, ilk yeni arkadaşını ve belki de Douglas'ın davranışını ve Tammy ile Gav'ın isteklerini açıklayacak, hayatını çok daha kolaylaştıracak bir açıklama bulduğu için heyecanlanmıştı.

Sessizce eve gittiler ve evin önünde arabadan indiler. Ön kapıya doğru yürürken Julia, topuğu kaldırımındaki bir çatlağa takılıp tökezledi ve öne doğru yalpaladı. Douglas onu kendine doğru çekip kolunu omzuna attı.

"Dikkat et," diye fısıldayarak uyardı, Julia yukarı bakarken ona baktı, Julia'nın yüzünde hala küçük bir rahatlama gülümsemesi vardı, tam o sırada yanlarında bir flaş patladı.

"Defolun!" diye bağırdı Carter, Douglas Julia'yı içeriye sürüklerken, tehditkar ama şaşırtıcı derecede çevik bir hareketle fotoğrafçıya doğru ilerledi.

Ancak akşamın bu şekilde sona ermesine rağmen, Julia'nın sakinliğini hiçbir şey bozamadı.

Douglas, başka bir şeyle meşgul olduğu için kısa bir "iyi geceler" dedi ve doğrudan çalışma odasına gitti.

Julia ise çocukları kontrol ettikten sonra hızla yatmaya hazırlandı ve aylardır ilk kez derin bir uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

Anlaşma

Pazar akşamı çocukları yatırdığı sırada, Julia'nın sakinliği yok olmuştu.

O sabah Kensington'daki evde dinç bir şekilde uyanmıştı. Güvercin grisi yünlü, uzun, A kesim bir etek giymişti. Etekle uyumlu, belinden göğüslerinin hemen altına ve bileklerinden dirseklerine kadar nervürlü bir balıkçı yaka kazak giymişti. Bu kazak, belini çok ince gösteriyordu. Yumuşak, is grisi süet botlar ve yıllar önce kardeşi ve Tammy'nin doğum günü hediyesi olarak aldığı elmas küpeler giymişti. Saçlarını ensesinde at kuyruğu şeklinde topladı ve uzun zamandır ilk kez neşeli, hatta belki de iyi bir ruh haliyle güne başladı.

Douglas'ı çalışma odasında değil, salonda gazete okurken buldu. Koyu kahverengi kadife pantolon ve ona uyan bir balıkçı yaka giymişti, rahat ve gevşek görünüyordu ve bir kez olsun çalışmıyordu.

"Günaydın," dedi odaya girerken. Gazeteden başını kaldırıp ona baktı.

"Julia." Yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu ama gözleri yine yavaşça vücudunu baştan aşağı süzdü.

O, onun bakışlarını görmezden geldi ve ona gülümsedi. Charlotte'un, Tamsin'in tuhaf son arzusu aracılığıyla onu koruduğu ve sessizce koruyucu rolünü üstlendiği hakkındaki sözleri hâlâ aklının bir köşesindeydi.

Gülümsemesi üzerine adam gazeteyi bıraktı ve kaşlarını kaldırarak sözsüz bir şekilde aklından geçenleri sordu.

"Peki... bugün mü?" diye sordu.

"Bugün," dedi kısa bir şekilde, gazeteyi katlayıp önündeki masaya atarak, "Carter seni ve çocukları Patisserie Valerie'ye kahvaltıya götürecek. Birkaç telefonum var, bu yüzden burada kalmam gerekecek. Çocuklarla birkaç yere daha uğrayıp manzarayı seyredeceksiniz. Öğle yemeği için eve götürecek bir şeyler bulmalısınız. Sonra Sommersgate'e geri döneceğiz."

O dinlemiyordu; bunun yerine, masaya attığı gazeteye bakıyordu. Gazetede, onun ve Douglas'ın büyük, renkli bir fotoğrafı vardı.

Galeriye giriyorlardı, ellerini sıkıca tutmuşlardı, Douglas onu öne doğru çekerken kollarını aralarında uzatmışlardı. Douglas profilden görünüyordu, ifadesi sert ve hiçbir şey göstermiyordu. O ise yere bakıyordu, paşminası bir omzundan düşmüş, dirseğinin kıvrımına asılmıştı. Douglas'a yetişmek için adımları uzundu ve eteğinin yanındaki yırtmaç buna uyum sağlamak için açılmış, bacaklarının şok edici bir kısmını göstermişti.

Aralarındaki mesafe ve ifadesiz yüzlerine rağmen, kenetlenmiş eller kolayca yanlış anlaşılabilir bir yakınlık hissi veriyordu. Aslında, aynı pozisyonda iki başka insan görseydi, onların sevgili olduklarını düşünürdü. Arkadaşlar ya da kardeşler, eller sıkıca kenetlenmiş, erkek kalabalığının içinden geçerek kadını koruyarak önde yürürken, böyle yürümezlerdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, fotoğrafa bakarken soğukkanlılığını kaybetti.

Douglas'ın gözleri kağıda düştü.

"Unut gitsin," dedi, Julia onun bu saçma isteğinin yerine getirilmesini beklediğini merak etmeye başladığı bir tonla. O sadece, o söyledi diye "unut gitsin" diyemezdi.

Birincisi, hayatında ilk kez fotoğrafı gazeteye çıkmıştı. Şehirde bir gece geçiren, paparazziler tarafından yakalanmaktan rahatsız olan bir çift aşk kuşu gibi görünüyorlardı.

Çocuklar bunu görseler ne düşünürlerdi?

"Ama..." diye başladı.

"Önemli değil," diye sözünü kesti, koltuğundan kalkarak ona, "Çocuklar. Kahvaltı," diye seslendi.

Söylediği tek şey buydu, onu odada fotoğrafla ve çocuklara bakması için verdiği son emirle yalnız bıraktı.

O, onun çıktığı kapıya tamamen inanamayan ve giderek azalan bir sakinlikle baktı. Sonra kağıdı aldı ve

yukarı koştu ve çocukların görmemesi için çantasına attı.

Douglas'ı geride bırakarak, muhteşem bir pastanede güzel bir kahvaltı yaptılar. Sonra Carter, Veronika'nın artık gizlemeye gerek duymadığı sevincine, onları Buckingham Sarayı'na götürdü. Çocuklar daha önce görmüşlerdi, ama Ruby, Veronika'nın elinden tutarak, altın armalı devasa siyah kapıları olan saray gibi malikaneye hayranlıkla bakıyordu. Julia, arabayla gitmek yerine, Westminster Abbey ve Big Ben'e kadar kısa mesafeyi yürüyerek geçmeye karar verdi, ardından köprüyü geçip, sonsuza kadar süreceğ gibi görünen bir kuyrukta bekledikten sonra, sonunda London Eye'da muhteşem bir yolculuk yaptılar.

Willie ve Ruby, öğle yemeğinde ne yiyecekleri konusunda kavga ettiler: hamburger mi (Willie) yoksa kızarmış tavuk mu (Ruby)? Julia, Lizzie'nin karar vermesini sağlayarak bu sorunu çözdü. Julia, büyük yeğenini dışa açmaya çalışıyordu ve her sabah duş almasını, saçını yıkamasını ve birkaç lokmadan fazla yemek yemesini sağlamayı başarmış olsa da, Lizzie hala kararlı bir şekilde içine kapanık davranıyordu.

Lizzie'nin kararıyla, eve büyük bir kova tavuk aldılar ve Julia, Veronika'nın çocukları yatırmasına yardım etti, sonra Carter ve Veronika ortadan kayboldular.

Julia, çalışma odasında telefonla konuşan Douglas'ı bulmaya gitti. Kapıyı çaldı ve onun emriyle kapıyı açtı. Douglas masasının arkasında oturmak yerine ayakta duruyordu, kolunu uzatmış ve ona baktığında bir kağıt parçasındaki bir yeri gösteriyordu.

Onun bakışları Julia'nın bacaklarını titretmişti. Douglas çok çekici, uzun boylu ve etkileyici biriydi, koyu renkli gözleri çok yoğundu.

Julia, kendine sessizce küfrederek bu aptalca düşünceleri bir kenara bırakıp sakinliğini geri kazandı.

Kapının önünde nazikçe durdu ve evrensel işaret dilini kullanarak sessizce yemek olduğunu haber verdi (başka bir deyişle, çatalıyla yemeği ağzına götürüp çiğniyormuş gibi yaptı). Ne yaptığını fark edince, kendini aptal gibi hissederek, onu hızlıca yalnız bıraktı.

Çocuklar, hafta sonunun simgesi olan kızarmış, yağlı, yasaklanmış lezzetleri yiyip bitiriyorlardı ki Douglas yemek odasına girdi.

"Sana bir bacak ayırdım!" Ruby ona bağırarak duyurdu ve Julia daha önceki garip duygularını bastırdı. Garip şeylerin kendisini etkilemesine izin veriyordu ve artık alıştığı bahaneleri - yorgunluk ve vatan hasreti - tekrarlamaya başladı ve kendini biraz daha iyi hissetti.

Yemeği bitirdikten sonra Veronika masayı topladı ve Julia çocukların eşyalarını topladığından emin oldu ve hep birlikte arabalara doğru yürüdüler. Douglas'ın Londra'da bir Jaguar'ı vardı ve her zamanki otoriter tavrıyla Julia'nın onunla birlikte binmesini emretti. Sonra onu arabaya o kadar hızlı bir şekilde bindirdi ki, çocuklara veda etme şansı bile olmadı.

Julia, Lizzie'nin onunla gitmesini istemişti. Lizzie, Julia'nın kalbini parçalayan bir özlemle ona bakıyordu. Julia, Lizzie'nin Gavin'in yerini doldurmak istediğini biliyordu ve bunun için tek seçenek Douglas'tı. Ancak Douglas'ın hiç ilgilenmediği açıktı.

Julia koltuğunda dönüp onlara baktı. Lizzie Bentley'in arka koltuğuna tırmanırken, Veronika ön koltuğa yerleşiyordu. Willie sabırsızlıkla Lizzie'nin arkasında dans ediyor, sırasını bekliyordu ve Ruby zıplıyor, Julia'ya el sallıyordu.

Julia da el salladı.

Douglas, Londra sokaklarında ustaca manevralar yaparak sonunda otoyola çıktı ve tüm bunlar tam bir sessizlik içinde gerçekleşti.

En sağ şeride geçtikten sonra, diğer iki şeridi sanki salyangoz hızında gidiyormuş gibi geçtiler. Julia'nın üzüntüsüne rağmen, arabanın yumuşak sürüşü ve sürekli uyku yoksunluğu, başını cama dayayarak uykuya dalmasına neden oldu.

Uyluklarını hafifçe sıkan bir el onu uyandırdı. Gözlerini açtığı anda Douglas'ın üzerine eğildiğini, yüzünün ona yakın olduğunu ve elinin hala üzerinde olduğunu gördü.

"Uyan, eve geldik," dedi, derin sesi garip ve davetkar bir şekilde yumuşaktı.

Sersemlemiş bir şekilde etrafına bakındı, başını salladı ve uykuya daldığı için kendine küfretti. Salya akıtmamış, horlamamış ya da başka bir utanç verici şey yapmamış olmasını içtenlikle umdu.

Sommersgate'in garaj yoluna park etmişlerdi. Güneş batıyordu ama ev, bahçeler ve batıdaki dalgalı tarlalar hala ışıkla kaplıydı.

tarlaları kaplıyordu. Hafta sonu boyunca harika bir hava vardı, soğuk ama kuru ve ılıktı.

Kendini toparladıktan sonra, bacaklarındaki titreme hissinin ve karnındaki hoş sıcaklığın onun yakınlığında ortaya çıktığını fark etti.

Bu nedenle Julia, arabadaki samimi havayı dağıtmak için "Harika!" dedi ve dışarı çıkmak için döndü, ancak Douglas'ın uyluklarındaki eli sıkılaştı.

"Julia."

İstemese de geri döndü. Aslında, *gerçekten* istemiyordu.

Gözleri onunla buluştuğunda "Evet?" diye sordu.

Ben masumiyet ve ışıgım, bacağımdaki elinden habersiz, masumiyet ve ışık, masumiyet ve ışık, diye kafasında tekrarlardı.

Nedense, o sırttı, bu etki ona şok etkisi yarattı ve gözlerinin köşelerinde güzelce kırışan çizgileri izledi ve aynı gözler, çok yakın mesafeden onun gözlerine bakarken tembelce ısındı. O tanıdık heyecan omurgasını sararken, midesinin gergin bir şekilde altüst olduğunu hissetti.

Bunu gizlemek için, "Evet?" diye tekrarlardı. Aslında hissetmediği bir sabırsızlığı ifade etmek için kelimenin sonunu keskin bir şekilde kesti. Gerçekte, bunu itiraf etmekten nefret etse de, orada sonsuza kadar oturabilirdi.

Sanki onun düşüncelerini tam olarak biliyormuş gibi gülümsemesi genişledi, bronz tenine karşı parıldayan dişleri ve dudağındaki ölümcül çekiciliğe sahip yara izi onu tamamen etkisiz hale getirdi.

"Bu akşam konuşuruz," dedi, ona söylemek üzere olduğu şeyi... ya da yapmak üzere olduğu şeyi daha iyi düşündüğünü düşündürerek. Neyse ki, elini çekti ve o da aceleyle arabadan indi, neredeyse koşarak eve girdi (imkansız derecede ağır ön kapılarla kısa bir mücadele verdikten sonra) ve doğruca odasına gitti.

Bu gece "anlaşmaları" hakkında konuşacaklardı.

Bu iyiydi, diye düşündü. Bazı şeyleri halletmeleri gerekiyordu.

Hayır, bazı şeyleri halletmesi gerekiyordu. Kendini toparlaması, biraz dinlenmesi, düşüncelerini toplama ve vücudunu

kontrol altına almalı ve hayatının geri kalanının onu nereye götüreceğini bulmalıydı.

Onu götürmeyeceğine kararlı olduğu bir yer vardı ve o da, önümüzdeki kaç yıl boyunca birlikte yaşamaya zorlandığı adamla, akılsızca bir ilişkiye girmektir.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun. Ya da gülümsemesi ne kadar güzel olursa olsun.

Güzel kıyafetini soluk bir kot pantolon ve aynı derecede soluk, dar bir siyah tişörtle değiştirdi. Tişörtün üzerinde, Gavin'le birlikte okudukları Purdue Üniversitesi'nde popüler bir barın reklamını yapan sarı harflerle "Harry's Chocolate Shop – Home of the Great Indoorsman" yazıyordu. Rahat kıyafetlerdi ve ona evini hatırlatıyordu.

Onları zırh gibi giydi.

Kendini hazırlamak için notlarını topladı, daha fazlasını yazdı ve dikkatlice okudu.

Çocuklar Julia ve Douglas'tan yarım saat sonra geldiklerinde, o ve Veronika onlarla, çantalarla, ödevleriyle, akşam yemekleriyle ilgilendiler ve sonra onları yatırdılar. Douglas sadece yatma vaktinde ortaya çıktı, bir saat önce yatmış ve uyuyan Ruby'yi kontrol etti ve Julia Lizzie'yi geldiği ilk geceden beri yaptığı gibi, yanlarından baştan aşağı yatırırken Willie'ye baktı.

"İyi misin, Jewel teyze?" diye sordu Lizzie, Julia'yı şaşırtarak.

Julia'nın ilk tepkisi, kızın yanağına bir öpücük kondurmak ve koyu renk saçlarını geriye doğru düzeltmek oldu, sonra da onun üzgün ve endişeli gözlerine gülümsedi. Yeğenini hafife almıştı, şüphesiz hassas durumunda Julia'nın tedirginliğini hissediyordu.

Julia dürüst olmaya karar verdi. Patricia, Julia ve Gavin'e her zaman dürüstlüğün en iyi politika olduğunu söylerdi.

"Hayır, Lizzie bebeğim, ama iyi olacağım. Sen endişelenme, uyu."

Julia yeğenini tekrar öptü ve talihsiz bir şekilde Douglas'la merdiven başında karşılaştığı için odadan çıktı.

"Sohbet etme vaktimiz geldi mi?" diye sordu, birlikte merdivenlerden inerken özenle kibar davranarak.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye cevapladı.

"Sorun değil," dedi Julia, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, "Beklerim."

Doğrudan odasına gitti, aynaya baktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kendine cesaret vermek için bir içki stoğu olmasını dilediğini fark etti, sonra bu düşünceyi kafasından silip attı.

Bu iyi bir şeydi, diye düşündü, önlerinde uzun yıllar vardı ve bazı temel kurallara ihtiyaçları vardı.

Kuleye oturdu, notlarını tekrar gözden geçirdi ve bekledi. Sonra biraz daha bekledi.

Hazır olduğunda gelip onu alacağını düşündü ama otuz dakika geçtikten sonra hala bir ses yoktu. Ve her geçen dakika öfkesi artıyordu.

Burası elbette onun eviydi, ama bu, Bayan K veya Veronika gibi onun emirlerini beklemesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Hayatı böyle mi olacaktı?

Kesinlikle hayır.

Öfkeyle notlarını alıp çalışma odasına yöneldi.

Kapı açıktı ve o da kapıyı  almadan içeri girdi. Adam yine telefonda konuşuyordu, masasının arkasında oturuyordu ve kadının gelişini görünce koyu renk gözlerini ona çevirdi.

O bakışa ve onun zengin döşenmiş, erkeksi odaya ne kadar mükemmel uyduğuna karşı kendini hazırlaması gerekiyordu. Odanın bir duvarının çoğunu kaplayan devasa bir şömine vardı, yanında süslü bir dolap duruyordu, üstünde karmaşık kesimli, lik rle dolu kristal sürahiler ve bir erkeğin eline sığacak şekilde yapılmış sağlam, kesme kristal bardaklar vardı. Karşı duvar kitap raflarıyla kaplıydı ve kitaplarla doluydu, aralarına (muhtemelen paha biçilmez) sanat eserleri serpiştirilmişti. şöminenin karşısında, zengin, kahverengi s etle kaplı, iki geniş koltuklu koltukla çevrili, devasa, rahat bir kaneppe vardı. Ortada, yoğun oymalı, dikdörtgen bir masa vardı, ahşabı göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahipti. İki sandalye daha masasına bakıyordu ve bahçeye bakan tavandan tabana pencerelerin yanındaki köşede eski bir küre vardı. Parlak cilalı ahşap zeminler, pahalı olduğunu belli eden kalın tüylü, desenli halılarla kaplıydı.

Julia orada dururken, bir an ne yapacağını düşündü. Kaba davrandığının farkındaydı, ama

Douglas'ın programına göre çalışmaktan bıkmıştı. Salı günü İngiltere'ye gelmişti, Monique gitmişti, o gece geç saatlerde gelmiş, hiçbir yardımda bulunmamış, hiçbir talimat vermemiş ve sonra Çarşamba günü ayrılmış, günlerce geri dönmemişti. Telefon yok, e-posta yok, hiçbir şey yok. Onunla konuşmadan, onun için hafta sonunu planlamıştı. Ve bugün Pazar gecesi, Tanrı aşkına, kim Pazar gecesi geç saatlere kadar çalışır ki?

Seçenekleri aklından geçti. Kanepede rahatça oturup, o kaba bir şekilde istediğini yaparken bütün gece beklemek zorunda kalmış gibi mi görünmeliydi? Kendine bir içki mi hazırlamalıydı? Ona da bir tane mi hazırlamalıydı? Onun devasa, tam da adını hak eden baron masasının karşısındaki iki sandalyeden birine oturup ona anlamlı anlamlı bakmalı mıydı?

Onun kendisini görmezden gelemeyeceği fikri hoşuna gitmişti, ki onun bunu yapabileceğini ve yapacağını biliyordu. Sandalyeye oturmak yerine, masanın önüne yürüdü, onun tam karşısına geçti ve kalçasını hafifçe çevirerek masanın kenarına dayadı. Bir eliyle notları okumak için başını eğdi, diğer elinin uzun tırnakları ise masanın yüzeyine sabırsızca vuruyordu. Melodiyi tutturmayı başarabilseydi ıslık çalardı, ama bunun abartılı olacağını düşündü.

"Bir şey çıktı." Douglas'ın söylediğini duydu ve ona baktığında, sandalyesine yaslanmış, onu izliyordu, gözleri okunamazdı. "Hayır. Seni ararım."

Veda etmeden ahizeyi yerine koydu. "Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet... seni." Sağ kaşı kibirli bir şekilde kalktı ve midesi bulandı. "Yani... seninle konuşmak istiyorum," diye bitirdi.

Kendine tekme atabilirdi. İyi bir başlangıç değildi.

Douglas ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Evet." İçki içmeyi o kadar çok istiyordu ki, bunu haykırmak istiyordu (ama yapmadı).

"Viski?"

Aslında bir iki shot tekila içmek istiyordu ama bu paha biçilmez kristal sürahilerin içinde tekila gibi sıradan bir içki olacağını sanmıyordu.

"Öyle olsun," diye cevapladı Julia.

Adam içkileri doldurdu ve birini ona getirdi. Kadehi ona uzattıktan sonra, kendi kadehinden bir yudum aldı ve diğer elini cebine sokarak topukları üzerinde sallanmaya başladı.

"Siz başlamak ister misiniz? Yoksa ben mi başlayayım?" diye kibarca sordu.

Kadın onu dikkatle izledi. Bildiği kadarıyla, geçen hafta çocuklarla yaklaşık iki saat geçirmişti. Ne söyleyeceğini tahmin edemiyordu ve merakı onu neredeyse önce başlamasına izin verecekti.

Bunun yerine, bir yudum aldı, ateşli sıvı boğazından geçerken yüzünü buruşturdu ve "Sakıncası yoksa ben başlamak istiyorum" dedi.

"Buyurun," dedi ve nazikçe kanepeye doğru işaret etti.

O da oturacağını düşünerek oturdu, ama adam ayakta kaldı. Ona bakmak zorunda kalacağını fark edince hatasını hemen anladı. Umursamıyormuş gibi davranarak bunu gizledi. Bacaklarını kanepeye çekip yanına koydu, sanki bu rahat bir düzenlemeymiş ve Patricia'nın oturma odasında televizyonun önünde oturuyormuş gibi rahatmış gibi davrandı.

Adam yine elini cebine koydu ve onu süzdü. Patricia, onu hiç kandıramadığını, en ufak bir şekilde bile, hissetti.

"Bir listem var," dedi.

"Görüyorum." Sesi dikkatlice kontrol altındaydı, ama o, öfkesini bastırmaya çalışmadığını, daha çok eğlencesini sakladığını hissetti. Ona keskin bir bakış attı, ama yüzü sesi kadar ifadesizdi.

Daha fazla uzatmadan, konuya girdi. Çocukların yemekleri, programları, yatılı okulları, bilgisayar veya televizyon başında geçirebilecekleri süre, uymak zorunda oldukları doğal olmayan sessizlik.

Monique hakkında da söyleyecek birkaç şeyi vardı, ama bunu dikkatli bir şekilde yaptı. Hiçbir suçlamada bulunmadı, bunun yerine çocukları yetiştirmek için tam olarak kimin seçildiğini ve bundan sonra bunun nasıl devam edeceğini açıkça belirtti.

Ayrıca, kendisi ve çocukları için yerleşmesi gerektiğini de söyledi. Bir banka hesabı, bir iş, para kazanma ve emeklilik katkı payını sürdürme imkânına ihtiyacı vardı.

(ancak bu son kısmı paylaşmadı). Sağlık sigortası, ehliyet, araba, süresiz vize ve çalışma izni almanın aciliyeti konusundaki endişelerini açıkladı.

Ayrıca, ev ve çocukların masraflarına maddi olarak katkıda bulunmak istediğini söyledi ve ödeyebileceği aylık tutarı değerlendirmesini ve bunu tartışmalarını istedi.

Konuşmasını bitirdiğinde, kendisiyle gurur duyuyordu. Kısa, mantıklı ve kontrollü konuşmuştu. O ise sabırla ve kesintiye uğratmadan dinlemişti.

İçki dolabına geri döndü ve kendine bir viski daha doldurdu. O ise, o ana kadar unutmuş olduğu içkisini dikkatlice yudumladı.

Adam içki dolabından döndü, uyluklarını dolabın kenarına dayadı ve kadına baktı.

Kadın da ona baktı. Birkaç saniye geçti.

Sonunda, daha fazla dayanamadı.

"Ee?" diye sordu, sesi istediğinden daha keskin çıkmıştı ve kontrolünü kaybetmesine izin verdiği için kendini azarlardı. Çeşitli nedenlerden dolayı bu kontrole ihtiyacı vardı.

"Julia, çocuklar yatılı okula gidiyorlar çünkü bu, devletin onlara sunabileceği her şeyden çok daha üstün. Ders alıyorlar çünkü okul dışında da başarıları olmalı. Bu değişmeyecek."

"Douglas..."

Elini kaldırarak onu kesmek istedi ve o, sözünü kesmeden konuşmasına izin verdiği için ağzını kapattı. Ona *da* aynı fırsatı vermeli ve aynı fikirde değilse ona söylemeliydi.

"Yemekleri, aldıkları dersler ve ders sayıları, programları, televizyon..." Bu önemsiz ayrıntıları aşan bir şekilde sözünü bitirdi. "Bunları senin yetenekli ellerine bırakıyorum."

Hemen rahatladığını hissetti; onunla tartışmayacaktı.

"Peki Monique bu konuda ne düşünecek? Onunla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Annemi kontrol edeceğim," diye cevapladı o kadar sert bir ses tonuyla ki, Julia neredeyse Monique için üzölmeye başladı. "İşin, vizen ve ehliyetin konusunda Sam'i görevlendireceğim. Ve sana banka hesabını açtırmak için seni bankaya götürebilmem için ona programımı boşaltmasını isteyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi ve içtenlikle söyledi. O kadar rahatlamıştı ki, kendine ve çılgın duygularına güvenebilseydi, ona sarılır ve kocaman, ıslak bir öpücük verirdi. "Sam demişken, o zaten çok yardımcı oldu, tam bir nimet oldu. Bana bir telefon, bir bilgisayar aldı..." Julia listelerini gözden geçirdi ve ona ne kadar borçlu olduğunu söyledi. "Sana hemen geri ödemem gerek. Sam, hesabına para transferi yapmama yardım edebilir mi?"

"Saçmalama," diye cevapladı, Einstein'ın görelilik teorisini sunarken kendini gülünç hissedeceği bir şekilde.

"Bana bilgisayar falan alamazsın..." diye başladı Julia.

"Bana ödeme yapacağını söylemen bile aşağılayıcı," diye araya girdi Douglas. "Burada olmak için tüm hayatını feda ettin, en azından senin için bunu rahat ve konforlu hale getirebilirim."

Bu sözler onu susturdu. Memnun mu olmalıydı, yoksa kızgın mı olmalıydı, bilemiyordu. Bu çok hoş bir düşünceydi, ama ona borçlu hissetmek istemiyordu.

O, kadının çelişkili duygularını fark etmemiş gibi görünüyordu ve devam etti. "Araba konusunda, garajdan bir tane alabilirsiniz. Ben Jaguar'ı, annem MG'yi, Carter ise Bentley'i kullanıyor. Diğerlerinden birini alabilirsiniz ve eğer beğenmezseniz, Sam'e ne istediğinizi söyleyin, o da size teslim edilmesini ayarlayacaktır."

Julia'nın ağzı açık kaldı.

Arabayı teslim ettirecek miydi?

Bu çok fazlaydı, tüm güzel duygular bir anda uçup gitti ve rahatlaması geldiği kadar çabuk kayboldu.

O bir kelime bile söylemeden, adam devam etti. "Ve aylık..." tereddüt etti, sonra devam etti, "burada yaşamak için *ödeme*" *konusunu* hiç tartışmayacağız. "Ödeme" kelimesini sanki tadı iğrençmiş gibi söyledi. "Bu fikir diğerinden daha da saçma."

"Ama ben yapamam..." Julia tekrar başladı.

Viskiyi bir dikişte içti ve bardağı gürültüyle masaya koyarak onu etkili bir şekilde susturdu.

"Aileme bakabilirim, Julia," dedi katı bir şekilde ve o, onun kendisini aile olarak gördüğü bu olağanüstü gerçeği kafasında sindirmeye çalışırken, devam etti. "Kız kardeşim neden bana becerim ve isteğim olmayan bir görevi emanet etti, bilmiyorum, ama yapabileceğim tek şey sana ve çocuklara bakmak. Ve bu konuda tartışmaya gerek yok."

Sanki sadece o söylediği için tartışmanın bittiği gibi, tartışmaya yer olmadığını söyledi.

O bunu kabul edemezdi ve etmeyecekti de. Bu onun doğasında ya da yetiştirilme tarzında yoktu. On altı yaşından beri çalışıyordu, yerel Dairy Queen'de bir iş bulmuş, böylece kendine kıyafet alıp arkadaşlarıyla dışarı çıkabiliyor ve annesinin zaten ciddi şekilde zor durumda olan mali durumuna yük olmuyordu. Onun kendisine "bakmasına" izin vermeyecekti.

Israr etti. "Douglas, anlıyorum ama..." "Konu kapanmıştır," dedi.

Ona baktı, gülmek mi yoksa çığlık atmak mı gerektiğini bilemedi, ikisini aynı anda yapabilmeyi diledi.

"Yapamam..." diye tekrar başladı.

"Sana söyleneni nasıl yapmanı sağlayabilirim?" diye sordu sakın bir sesle, ama sakın görünmüyordu. Gözleri parlıyordu ve Julia, Douglas'ın tam bir kayıtsızlığına o kadar alışmıştı ki, onun eğlenip eğlenmediğini ya da çok sinirli olup olmadığını anlayamıyordu.

"Söyleneni asla yapmam," dedi Julia, bunun hiç de eğlenceli olmadığını düşündüğü için.

"*Bu*, önümüzdeki on üç yıl için iyiye işaret değil," dedi, ses tonu tam tersini seçtiğini gösteriyordu.

"Üzgünüm, burada yaşayıp hiçbir katkıda bulunamam."

"Çocuklara bakacaksın."

"Bir gün ben de çalışmaya başlayacağım. O zaman ne olacak?" diye sordu.

"Başa çıkacağız, insanlar her gün böyle şeyler yapıyor," diye omuz silkti.

"Evet, ama çocuklarla ilgili olarak senden daha fazla sorumluluk almanı istiyorum.

Özellikle şimdi, özellikle Lizzie. Sanırım sana güveniyor..."

Adam sertleşti, eğlencesi bir anda kayboldu ve onu tekrar keserek, sert bir şekilde konuştu. "Onun acısını nasıl dindireceğimi bilmiyorum ve ayrıca

Gavin'in yerini doldurmaya niyetim yok."

"Ama..." Julia, onun tepkisi ve sözlerine şaşkınlıkla başladı.

"Listenizdeki her şeyi konuştuk mu?" diye sordu kibarca ve kesin bir şekilde. Douglas'a göre bu tartışma açıkça kapanmıştı.

"Evet. Ama Douglas..." Julia tekrar denedi.

Douglas yine sözünü kesti. "Güzel, bitirmem gereken bir telefon görüşmem var." Ve Julia'nın şaşkın bakışları arasında masasına doğru yürüdü.

Julia kovulmuştu.

Ne yapacağını bilmeden orada durdu. Onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bir dakika önce, o kadar yakışıklı ve o kadar seksi ki, bacakları titriyor ve midesi bulanıyordu, bir dakika sonra ise o kadar otokratikti ki, ona bir şey fırlatmak istiyordu.

Douglas, bazı kağıtları karıştırırken telefonunu aldı ve kadının odadaki varlığını fark etmeyi bile düşünmediğini anladı.

Orada bir haftadan az süredir bulunuyordu, tüm hayatını geride bırakmıştı, önündeki hayat hala belirsizdi ve tüm bunların ortasında ona bağımlı üç çocuğu vardı ve bu arada... *o adam*.

Bunu tek başına yapması gerekmiyordu. Tammy ve Gav ona yardım edilmesini istiyorlardı ve bu, bedava yemek bileti, araba kullanımı ve Douglas'ın sanat galerilerinde ona "iyilik" yapmasından çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Öfkesini kontrol etmek için mücadele bile etmedi, sadece kendini bıraktı. Viski bardağını bir dikişte içti, ateş boğazına çarptığında bir an için öğürerek masasına doğru fırladı.

"Affedersiniz!" diye bağırarak, parlak yüzeye bardağını sertçe vurdu ve adamın başını birden kaldırmasına neden oldu. "Eminim ki, yönetim kurulu odasına ya da çalıştığınız yere girip herkese emir vermeye alışkınsınızdır, ama korkarım bu benimle işe yaramaz. Kız kardeşin ve erkek kardeşim bizi bekliyorlardı, hayır, bize güveniyorlardı, *hayır*, o çocukları birlikte büyütmemize izin vererek bize onur *verdiler* ve senin paranı harcayıp sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmene izin vermeyeceğim. Sen çekil

ağırlık, sen de bu işe karışacaksın ve bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylemeyi keseceksin, çünkü ben artık bıktım..." diye bağırdı ve öfkeyle elini çenesine doğru uzattı.

Elinde ahize vardı ama o konuşmasını bitirdikten sonra yavaşça yerine koydu.

"Bitirdin mi?" diye sordu, sesi tamamen nazikti. Kadın derin bir nefes aldı.

Bitirmiş miydi? Bilmiyordu. Belki de çok ileri gitmişti.

"Hayır, Julia," dedi adam sessizce, "bu sorgulanamayacak kadar muhteşemdi. Sadece puanını al ve git."

Kadın tereddüt etti. "Öyle mi yaptım?" Adam sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Hedefine ulaş," diye açıkladı kadın.

Adam başını hafifçe eğdi.

Şaşırmıştı. Memnundu. Nedense, aynı zamanda korkmuştu da.

Bir puan sadece bir puan demekti, bu da burada bir oyun oynandığını gösteriyordu. Ve o Douglas Ashton ile oyun oynamak istemiyordu. Douglas Ashton her zaman, *her zaman* kazanırdı.

Yine de, onun tavsiyesini dinlemenin akıllıca olacağını düşündü.

"Peki o zaman, sohbet için teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye yalan söyledi. "İyi geceler."

Gitmek için döndü ama adamın onu çağıran sesi onu durdurdu. Geri döndü.

"Evet?" diye sordu.

Adam yine o hoş bakışıyla ona bakıyordu, gözlerinde hayranlığa benzer bir şey vardı, bu bakış nefesini kesmişti.

Konuşurken sesi ipek gibi yumuşaktı. "Bu odada bana son kez iyi geceler dediğinde, bir öpücük eşlik etmişti."

Hoş bir titreme omurgasından yukarı doğru kaydı, boynuna kadar çıktı ve midesinin altüst olduğu gibi kafa derisini de karıncalandırdı.

Julia, büyük bir iradeyle bunu görmezden geldi.

"Geçen sefer sana kızgın değildim," dedi kibirli bir tavırla.

Kesinlikle bir oyun oynanıyordu ve "anlaşmaları" hakkındaki bu tartışmadan sonra bile, temel kurallardan emin değildi.

"Bir dahaki sefere geç saatte sohbet ettiğimizde bunu aklımda tutacağım," diye cevapladı, sonra telefonu eline aldı ve o anda

o anda en iyisi odadan kaçmak olduğunu hissetti.
Ve tam da öyle yaptı.

Yedinci Bölüm

Douglas'ın Kararı

Ertesi sabah Douglas erken kalktı ve her zamanki koşusu yerine, ahıra gidip atlarından birini egzersiz için dışarı çıkardı. Atlar ilgisizlikten şişmanlamış ve tembelleşmişti. Tamsin ve Gavin eskiden haftada bir kez Sommersgate'e gelip onları dışarı çıkarırlardı, ama artık onlar yoktu ve bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Kestane rengi aygırını eyerledi ve bir saatten fazla bir süre Sommersgate'i çevreleyen ormanda sürdü. İşini bitirdiğinde, Carter'a bırakmak yerine, Douglas atı kendisi fırçaladı. İşini bitirdiğinde, eve geri döndü, duş aldı, giyindi ve telefonu eline alıp Samantha'yı aradı.

Samantha telefonu açtı, sesi sanki saatlerdir uyanıkmiş ve bu süre içinde karmaşık bir sufle pişirirken Orta Doğu'da barışı sağlamış gibi geliyordu.

Ona, akşamları Sommersgate'te olabilmesi için elinden geldiğince programını boşaltmasını ve kendisi ve Julia için bankasında randevu almasını söyledi.

"Anlıyorum," diye anlamlı bir şekilde cevap verdi. "Bu kararın muhteşem... senin... yeşil saten elbisenle bir ilgisi var mı?"

Sam birkaç yıldır onunla çalışıyordu ve tüm asistanlarından daha uzun süre dayanmıştı. Bunu başarabilmesinin nedeni, inanılmaz derecede zeki olması, dört haftalık yavru köpekler kadar enerjik olması, tamamen ihtiyatlı olması ve ondan korkmamasıydı. Bu nedenle, diğerlerine asla yapmayacağı kadar ona sık sık hoşgörü gösterirdi.

"Sadece yap," dedi ona.

"Tamam patron," diye neşeyle onayladı ve telefonu kapattı.

Yemek odasına doğru yöneldi ve çocukların sohbetlerini ve Julia'nın boğuk-yumuşak sesini merdivenlerden yukarıya doğru yükselirken duyabiliyordu.

Evet, Samantha'nın sorusuna cevap olarak, yeşil elbiseydi. Julia'nın cumartesi akşamı giydiği yeşil elbise muhteşemdi. O yeşil elbise, hatta yüce olarak tanımlanabilirdi.

Aynı zamanda yeşil gözlerdi, Julia'nın Charlotte ile güldüğü sırada ya da dün gece kızginken ona baktığı sırada gözlerinin parladığı anlardı.

Aynı zamanda başka bir şey, şaşırtıcı bir şey de vardı.

Boş kafalı kadınları elde etmeye meraklıydı çünkü onları elde etmek kolaydı ve atmak da bir o kadar kolaydı.

Julia ile birlikte olmakta farklı bir şey vardı. Julia

Fairfax, boş kafalı olmaktan çok uzaktı.

Akşam yemeğinde Charlotte ve Oliver ile sohbet ederken, ikisini de ustaca konuşturup Charlotte'un her zamanki yeteneğiyle yemeği renklendirmesine izin vermesini izledi. Sonra, Charlotte onu galeride tanıtırken, Julia'nın insanların söylediklerini dikkatle dinlediğini ve doğal cazibesiyle onların çekingenliğini eritirken yargılayıcı yüzlerin değiştiğini fark etti. Jetlag olduğunu itiraf etmesine rağmen bu cazibeyi kullanabiliyordu.

Julia yanına dönüp gözlerine gülümseyerek, dikkatini çekmek için zorla söylediği banal bir şeyi duymak için kulağını eğdiğinde, sadece gurur duyabileceği bir şey hissettiğini fark etti.

Julia nadiren kimseyle rahatsız görünürdü (ancak onun yanında sık sık öyle görünürdü). Bayan Kilpatrick ile olduğu gibi uzak arkadaşlıklar kurdu ve Charlotte ile olduğu gibi, sanki aralarında binlerce kilometre ve aylar yokmuş gibi tanıdıklar edindi.

Ancak dün gece, Julia farklıydı. Tutkulu ve eloquent, Julia'yı sadece listelerini sakın bir şekilde okuyup, davasını akıcı bir şekilde anlatırken değil, özellikle de ona sinirlenirken hayranlıkla izlediğini fark etti.

"Jewel'e karşı hiçbir erkek şanslı değildir." Douglas, Gavin'in bir keresinde Julia'nın duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğini duymuştu. "O otoriter, inatçı, çok ateşli ve tavırlı. Değerinden çok daha fazla baş ağrısı yaratıyor."

Gavin bu sözleri alay etmek için söylemiş olabilir, ama yüzündeki ifade, bunların değerli nitelikler olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Douglas da ona katılmaya başlamıştı. Kendilerini daha çekici, daha zor, daha ilginç göstermek için zorlu olmaya çalışan birçok kadın tanımıştı.

Gerçekten zorlu bir kadınla hiç tanışmamıştı.

Bunu düşünürken, Douglas, Julia'nın tutkulu doğası ve doğal hitabetiyle geçmişte birkaç kez dikkatini çektiğini hatırladı.

Julia ve Gavin'in siyaset hakkında tartıştıkları ve tartışmanın kavgaya dönüştüğü bir anı hatırladı. Tamsin akıllıca tarafsız kalmış ve Douglas, Julia'nın Gavin'in alaycı kışkırtmaları karşısında muhteşem ahlaki öfkesinin tırmanışını izlemişti. Olağanüstü bir konuşma yeteneği olan Julia, tiradını, yumuşak başlı Gavin'i bile parçalayan ve onu haklı olduğunu kabul etmeye zorlayan ezici bir sözle bitirmişti.

Julia'nın sorunu, Douglas'ın memnuniyetle düşündüğü gibi, belirsiz bir şekilde ilginç hale gelmişti.

Yemek odasına varmadan önce Carter onu durdurdu.

"Bir telefonunuz var, efendim," dedi Carter ve bu alıştırılmış konuşma Douglas'ın dikkatinden kaçmadı.

Douglas yemek odasına gitmek yerine çalışma odasına gitti. Kapıyı kapatması gerekirdi, ama Julia ve çocukların koridorun karşısında oturduğunu görebiliyordu ve bu mesafeden onu duyamazlardı. Arka planda onların hoş sohbetlerini duymak gibi alışılmadık bir istek duyduğunu fark etti.

Hangi hattın yanıp söndüğünü gördü, içini çekti ve telefonu kaldırdı.

Nick diğer uçtaydı. Douglas dinledi ve duyduklarına öfkeyle dudaklarını sıkıştırdı.

"Akşamüstü orada olacağım," dedi Douglas ve telefonu kapattı. Hemen Samantha'yı aradı ve plan değişikliğini açıkladı.

"Biliyorsun, bunu yapmayı bırakmalısın. O çocuklar..." diye başladı, sözleri ve tonu son derece uygunsuzdu. Douglas, Sam'e karşı hoşgörölü davranıyor olabilirdi ama şimdi tehlikeli bir alana giriyordu.

O, kadının sözünü kesti. "Senin fikrini istersem, sana sorarım."

"Tamam o zaman, öyle yapacağım." Ses tonunda verimlilik yeniden yerini buldu ve tekrar telefonu kapattı, ama bu sefer bunu onaylamadığını anlayabilirdi.

Sam'i aklından çıkardı ve çocukların hoş geldin sesleri arasında yemek odasına girdi. Julia başını kaldırdı ve hızla

başka yere baktı. Yorgun olduğunu ve bitkin göründüğünü anlayabilirdi ve onu yakından incelediğinde, biraz kızgın olduğunu da fark etti.

Neredeyse gülümsedi.

Hiç zaman kaybetmemişti; masada bir şekerlik, bir tereyağı kabı ve üç kavanoz reçel vardı.

"Bak, Douglas amca! Marmelat!" Ruby, her şeyi yüksek sesle söylemek zorunda olduğu bir dönemde olduğu için bağırdı. Bir parça tost o kadar coşkuyla sallıyordu ki marmelat etrafa sıçradı ve arkasında yere damladı.

"Evet, Ruby," dedi otururken, "belki de onu yemek odasına bulaştırmak yerine yemelisin."

Ruby kıkırdadı ve Douglas, Julia'nın dudaklarının seğirdiğini gördü, ama tam bir gülümsemeye izin vermedi.

Douglas Lizzie'ye bir bakış attı ve eğlencesi kayboldu.

Kız onu rahatsız ediyordu. Ailesinin ölümünü çok zor kabulleniyordu. Julia, Douglas'ın ona el atması gerektiğini düşünüyordu ama o ne yapacağını bilemiyordu.

Kızın yanında olmak ona zor geliyordu. Kız, on iki yaşındaki annesine neredeyse tıpatıp benziyordu, büyük, koyu mavi gözleri ve parlak kahverengi saçları vardı. Douglas, kızın sonunda kendini toparlayacağını umuyordu ve kısa sürede Julia en azından küçük bir başarı elde etmeyi başarmıştı. Lizzie'nin hijyeni bozulmuştu ve kilo kaybediyordu. Şimdi saçları eski parlaklığını biraz geri kazanmıştı ve tereyağı ve reçel sürülmüş bir yığın tost yiyordu.

Aslında, etrafına bakındığında, tüm çocukların yemeklerini zevkle yediklerini fark etti. Son aylarda, hızlıca yiyorlardı ama o, bunu bir an önce bitirmek için hızlıca yediklerini fark etmişti. Şimdi ise yemeklerini zevkle yiyorlardı ve Lizzie neşeli ve gülümseyen bir hali olmasa da, yemek yiyordu. Will ve Ruby, sanki piyangoyu kazanmış gibi davranıyorlardı.

"Çocuklar, ne hakkında konuşmuştuk?" diye sordu Julia.

Julia'nın önünde yemek yoktu ve sadece bir fincan kahveyi yudumluyordu.

"Teşekkürler Douglas amca!" Ruby avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Londra'da geçirdiğimiz hafta sonu için teşekkürler, çok eğlendik," dedi Will

sanki bir senaryodan okuyormuş gibi söyledi, yüzündeki boş ifade

sesi, sadece aptalca olarak tanımlanabilecek yüz ifadesiyle çelişiyordu. Douglas, bu etkinin, kardeşine cevap verme zahmetine girmeyen Lizzie'yi ortaya çıkarmak olduğunu gördü.

"Evet, teşekkürler," diye yarım ağızla karşılık verdi Lizzie.

Douglas Julia'ya baktı, sandalyesi geriye itilmişti ve o sandalyede bükülmüş, sırtı hafifçe ona dönük, bacakları önünde çaprazlamış oturuyordu. Soluk pembe oje sürülmüş ayak parmakları çıplak ayağıyla, rahatça ya da öfkeyle, hangisi olduğunu anlayamadı, sallanıyordu.

Julia, kahvesini iki eliyle kavrıyordu, sanki kahve ona kutup soğuğunda sıcaklık sağlıyormuş gibi, ve kahvesine, sanki kahve ona hayatın anlamını söyleyebilecekmiş gibi bakıyordu.

Kahve fincanına uzandı ve kendine bir fincan doldurdu. "Rica ederim," dedi çocuklara.

"Geri dönebilir miyiz? Gidebilir miyiz, gidebilir miyiz, gidebilir miyiz?" diye sordu Ruby.

"Tabii ki Ruby, ne zaman gitmek istersin?" diye sordu, kahvesini yudumlarırken Julia'nın kasıtlı olarak sergilediği soğuk tavrının tüm ağırlığını hissediyordu.

"Yarın?" diye denedi Ruby.

Çocuğa gülümsedi ve nazik bir ses tonuyla, "Hayır, Ruby, yarın çok fazla olur. Ama yakında," dedi.

"Söz veriyor musun?" diye bağırdı.

Adam başını salladı ve Bayan Kilpatrick içeri girerek kahvaltısını önüne koydu ve Carter'ın çocukları okula götürmeye hazır olduğunu duyurdu.

Çocuklar dervişler gibi koşturup durdular ve hepsi Julia'nın yanında durup ona sarılmak ve öpmek için durdular. Douglas, bu alışılmadık sevgi gösterisinin artık sabah programının, hatta Julia'dan ayrıldıkları her anın beklenen bir parçası olduğunu fark etti. Ruby bile durup ona bir öpücük verdi, sonra onu geride bırakacak kardeşlerinin peşinden gereksiz yere koştu.

Julia, ona karşı kaba görünmeden onu kısmen bile olsa uzak tutamadığı için masaya döndü ama tek kelime etmedi.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu.

"Aç değilim," diye cevapladı, sesi daha fazla konuşmaya davet etmiyordu ve gözleri artık odanın karşısındaki duvar kağıdına sabit bir hayranlıkla bakıyordu

sanki ayrılabilceği ve kaba g r nmeyeceği anı saniye saniye sayıyormuş gibi.

"Bu yeni sabah ritüelini açıklamak ister misin?" diye sordu.

Bu, onu sahte soğukluğundan sıyrılmasını sağladı ve şaşkın yeşil gözlerini ona çevirdi.

" ocukların ne yiyeceğine benim karar verebileceğimi söylemiştin," dedi ve reçel kavanozlarına baktı.

"şekerlikten bahsetmiyorum, Julia," diye açıkladı. " ocukların senden her ayrıldıklarında fiziksel sevgi gösterilerini talep etmenin... alışılmadık olduğunu düşünüyorum." Ses tonu, istediğinden daha yargılayıcı geliyordu ve o da buna tepki olarak sertleşti.

"Bu bir gelenek," dedi kadının sesi keskin bir tonda.

"Garip bir gelenek," dedi adam, kadına düz bir bakışla bakarken, kadın parıldayan gözlerini adama kaldırdı.

"Aslında hayır. Annem her zaman yatmadan önce, okula gitmeden önce ya da büyüdüğümüzde arkadaşlarımızla dışarı çıkmadan önce onu  pmemizi ve sarılmamızı isterdi. Bundan nefret ederdik. Özellikle de başkalarının önünde ya da onunla kavga ettiğimiz zamanlarda. O zaman bile ona iyi geceler öpücüğü vermek zorundaydık. Bir gün, lise son sınıftayken annem hastalandı. Çok ağır bir zatürre geçirdi ve uzun süre hastanede kalmak zorunda kaldı. Bir iki gün durumu pek iyi görünmüyordu. Yatmadan önce ona öpücük ya da sarılma veremedim ve bunu özlediğimi fark ettim, aslında bunu yapmak için çaresizdim çünkü onun bu kadar hasta olması beni çok korkutmuştu. O zaman onun bilgeliğini anladım, çünkü en beklemediğiniz anda her şey olabilir. Ve eğer son yaptığınız şey sevdiğiniz birine sarılmak ya da öpücük vermekse, bu, ne olursa olsun bununla başa çıkmanızı biraz daha kolaylaştırır.

O durdu ve o, biraz şaşkınlıkla, onun nefes almakta zorlandığını fark etti. Yine de devam etti, ama bu sefer sesi titriyordu.

"Gavin ve Tammy'nin aynı nedenle o çocuklara da aynı şeyi yaptığını biliyorum ve o çocukların son yaptıkları şeyin anne babalarına veda öpücüğü ve kucaklaşmak olduğunu bilmek her şeyi biraz daha iyi hale getiriyor."

O zaman Douglas, kadının nefes almasının neden zor olduğunu, sesinin neden titrediğini anladı. Gözlerinin kenarlarında parıldayan gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Kendisi de boğazında garip bir yumru hissetti

ve ellerini ona dokunmamak için istem dışı olarak yumruk haline getirdi, ona dokunmamak için gösterdiği bu sürekli çaba artık bir alışkanlık haline gelmişti.

Ve şimdi ona dokunmak çok istiyordu. Dün gece, ona öfkeyle bağırdıktan sonra ve çocuklarla ilgili şikayetlerini sıralarken kanepede ağırbaşlı bir şekilde otururken ona dokunmak istemişti. Yorgunluk ve jetlag yüzünden uyurken arabada ona dokunmak istemişti. Galeriye giderken Bentley'de ona dokunmak istemişti, tek koklayabildiği parfümü ve tek görebildiği sonsuz bacaklarıydı.

Douglas'ın istediği şeyi yapmadığı pek sık olmazdı. Şimdi, özellikle de duygularıyla mücadele ederken, orada yalnız ve son derece üzgün bir şekilde otururken, onu teselli etmek istediğini fark etti. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır hissetmediği bir şeyin göğsünü sıkıştırdığını hissettiği için, onun kendisini teselli etmesine ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

"Julia," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Julia derin ve titrek bir nefes aldı.

"Yani, görüyorsun," dedi, sesinde hala titreme vardı ama konu kesinlikle kapanmıştı, "bu bir gelenek."

Onun kendini toparlaması için bir süre bekledi, çünkü onun kontrolü elinden bırakmaktansa kontrolü elinde tutmayı tercih edeceğini doğru bir şekilde anlamıştı. Bunu anlıyordu. Ancak bunu onu izlerken yaptı.

Julia son derece izlenmeye değer biriydi. Yüzü sadece güzel değil, aynı zamanda ifade doluydu. Artık yüzeye çıkan, ham duyguları onu daha da çekici kılıyordu. Kadınların gözyaşlarına asla tahammül edemezdi, ama o zamana kadar hiç gerçek gözyaşları görmemişti.

Ona karşı artan bir çekicilik hissettiğini fark etti. Bunun var olduğunu her zaman biliyordu, ama gücünün bu kadar büyük olması onu şaşırttı.

O sadece ona dokunmak istemiyordu. Onu öpmek istiyordu. Charlie ile geçirdiği geceden açıkça keyif aldığı, yanakları kızarmış, sesi mutluyken arabada onu öpmek istemişti. Onun büyüleyici kokusu ile çevriliydi ve o inanılmaz elbisenin içinde bacaklarının ve kalçalarının nasıl görüldüğünü *tam olarak* biliyordu. Ve yine, eve vardıklarında onu uyandırdığında, gözleri

ve sesi uykudan boğuk çıkarken onu uyandırdığı zaman. Ve ayrıca, dün gece ona öfkesini döktükten sonra.

Hayır, dün gece onu öpmek *istememişti*, bunu yapmak için *can atıyordu* ve bundan çok daha fazlasını. Kendini durdurmak için aralarına masayı koymak zorunda kalmıştı.

Ve şimdi, o kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken, o onun kontrolünü kaybetmesini çok istiyordu. Dudaklarını tatmak, tutkuyla boğuk sesiyle adını fısıldamasını duymak istiyordu.

Onu istiyordu.

Evet, Julia sorunu kesinlikle oldukça ilgi çekici hale geliyordu.

Julia kendini toparlamaya başladığında, zihni bu gelişmeyi kabullendi ve hemen bir karar verip bir plan yaptı. Bunun, *tüm* sorunlarına, özellikle de Julia ve çocuklara mükemmel bir çözüm olduğunu fark etti.

"Senden bir ricada bulunmak istiyorum," dedi.

Julia gözlerini ona çevirdi, acısını zar zor gizliyordu ve bu durum onun ses tonunu yumuşattı.

"Tamsin, yıllardır meme kanseri araştırmalarına fon sağlayan yerel bir hayır kurumu için bağış toplama balosu düzenleyen bir komitede görev yapıyordu. Bu yıl, komitenin başkanıydı, ta ki..." Devam etmesine gerek kalmadan sözünü kesti.

"Evet?" diye sordu Julia, duygularını kontrol etmek için çaba göstererek normalden daha kalın bir sesle.

"Ailemizi ve Gavin'i temsil etmek için benimle birlikte katılmanı istiyorum. Bence Tamsin de bunu isterdi."

Tamsin, Julia'nın her yerde ve her zaman yanında olmasını isterdi. İkisi kardeş gibiydi, birbirlerini hatırlatan bir şey gördükleri anda birbirlerine e-posta gönderir, küçük hediyelerle dolu paketler gönderirlerdi.

Douglas, Julia'nın başını salladığını gördü, üzüntüsü eriyip gidiyordu ve ona küçük, çekingen bir gülümseme attı.

"Çok sevinirim," diye kabul etti ve kısa süreli de olsa bir ateşkes sağlandı.

"Vay vay vay, *ne kadar da* samimi!" Kapıdan zarif ama soğuk bir kadın sesi geldi ve Douglas başını kaldırıp annesinin orada durduğunu ve Julia'ya tepeden bakarak durduğunu gördü.

Monique, beyaz bir takım elbise, şeffaf siyah bir bluz ve kocaman siyah beyaz bir şapka giyiyordu. Douglas annesine uzak bir küçümsemeye baktı. Sanki *Dynasty* dizisinin tekrar yayınından çıkmış gibi görünüyordu. Altmış dört yaşındaydı ve sıkı bir diyet ve egzersiz programı, aylık spa ve kuaför ziyaretleri, yılda iki kez plastik cerrah ziyaretleri ve sarsılmaz kararlılığı sayesinde yirmi genç görünüyordu.

O bir bir bir ve ve yürüyor ilerlerken, gözlerindeki ifade soğuktu.

Bir beyefendi gibi ayağa kalktı, ama başka bir nedeni yoktu. "Anne," diye selamladı onu ihtiyatla, çünkü onun

Onu görmezden geldi.

"Sen!" diye suçlayıcı bir ses tonuyla, kötü niyetli bir bakışla, kardeşinin kayınvalidesine bakan Julia'yı işaret etti. Julia, şok olmuş bir ifadeyle, kendisine doğru işaret eden parmağa gözlerini dikmişti.

Julia refleks olarak onu yakaladı ve koltuğundan atladı. Douglas dişlerini sıktı.

Julia refleks olarak kağıdı yakaladı ve koltuğundan fırladı. Douglas dişlerini sıktı.

"Anne," dedi dişlerini sıkarak, sesinde bir uyarı vardı.

"Çok uzun sürmedi, değil mi?" diye tısladı Monique. "Hemen öldürmeye kalktın, değil mi?"

Julia kağıda bakıyordu ve Douglas, kağıtta Kensington'daki evinin önünde çekilmiş fotoğraflarının basılı olduğunu gördü.

Kabul etmek zorundaydı, fotoğraf çok suçlayıcı görünüyordu. Onu tökezledikten sonra yakaladığını biliyordu, ama fotoğrafta ikisi sarılan iki sevgili gibi görünüyorlardı. Bu durumun yeni planına çok uygun olması nedeniyle, bu gelişme karşısında memnuniyetini gizlemek zorunda kaldı.

Julia dehşetle fotoğrafa baktı.

"Bu bir hata. Ben..." diye başladı Julia.

"Sen bir parazitsin, işte bu... Bu beklenen bir şeydi ama bu kadar çabuk yapışmayı başardığına inanamıyorum."

Bu kaba söz üzerine Douglas sertçe araya girdi.

“Anne, Londra'da bir sanat sergisinin açılışındaydık. Julia ayağı takıldı, ben onu yakaladım, fotoğrafçı da şanslıydı. Bunun için Akdeniz'den buraya kadar geldin mi?”

Onun sözleri ve ses tonu, annesinin davranışını gülünç hale getirmişti.

Görünürde sarsılmış olan Julia'dan öfkeli bakışlarını ayırdı.

Julia, Monique'e, sonra Douglas'a, sonra tekrar Monique'e baktı.

Monique ise onun sözlerinin doğruluğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. O da önce ona, sonra Julia'ya baktı.

Adam sinirli görünüyordu, ki öyleydi de. Julia ise sarsılmış ve kırılmış görünüyordu.

Ve o, geçici olarak, oldukça görkemli olduğunu fark etti.

Çıplak ayakla, dar kot pantolon ve önünde pembe renkli "Eat at Ed's" yazan, aynı derecede dar çikolata kahverengi tişört giymiş halde orada dururken bile, bir şekilde Monique'in şıklığına denk görünüyordu. Yaralı ve hazırlıksız yakalanmış olsa da, Monique'in aristokrat geçmişi ve iyi yetiştirilmesine rağmen bile eşleşemeyeceği, neredeyse asil bir yanı vardı.

Douglas, Julia'dan gözlerini ayırdı ve annesinin kararını izledi. Belki Douglas'a inandığı için, belki rakibinin beklediği kadar kolay lokma olmayacağını fark ettiği için, belki de Douglas'ın desteğini alamayacağını hissettiği için, hoşnutsuz bir şekilde geri çekildi.

"O," diye cevapladı Monique Douglas'a geç kalmış bir şekilde, sesi artık buz gibi değil, hafif bir tondaydı, "ve Beatrice sinirlerimi bozuyordu. O kadını sadece birkaç saatliğine tahammül edebildiğimi unutmuşum, neden onunla üç hafta geçirebileceğimi düşündüğümü anlamıyorum."

Tirajını bırakmaya karar vererek, başka bir şey söylemeden, döndü ve her zamanki gibi selam vermeden uzaklaşmaya başladı, haftalardır görmediği Douglas'ı sordu ya da Monique'in torunlarının bakımını üstlenmek için evinden bir okyanus ötesine taşınan Julia'yı sordu.

"Anne," diye seslendi Douglas, sesi o kadar sert ki Monique bile durup döndü.

"Evet, canım?" diye cevapladı.

Annesine baktı ve gözlerinde kötülük parıldadığını gördü. Sözleri, onun yılların tecrübesinden bildiği o şeker gibi tatlı ses tonuyla söylenmişti

Yıllardır onun sahte anneliğine katlanıyordu ve bunu her zaman görmezden gelebilmişti. Nedense bugün bu durum onu rahatsız etmişti.

"Julia'ya söylemen gereken birkaç şey var," dedi.

Gözlerini kısarak ona bakmaya çalıştı. O ise sakince oturdu, kahve fincanını eline aldı ve bir yudum aldı, bu sırada annesini izlemeye devam etti.

Fincanı tabağına koyduktan sonra, ona kaşlarını kaldırarak baktı.

Annesi dramatik bir şekilde iç geçirdi ve hiç de hoşnut olmayan bir tavırla pes etti.

"Sommersgate'e hoş geldin, Julia. Yanlış anlaşılma için özür dilerim."

Julia'yı baştan aşağı süzdü ve ifadesinden gördüklerini yetersiz bulduğu anlaşılıyordu. Sonra, başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Douglas iç geçirdi.

Sonra gözlerini, Monique'in arkasından bakarak yüzünde saf bir inanmazlık ifadesi olan Julia'ya çevirdi.

"Otur, Julia," diye sessizce emretti. Bir kez olsun, söyleneni yaptı.

"*Bu... ne... idi?*" diye sordu, sesi dehşetle doluydu.

"Korkarım ki artık eldivenler çıkarıldı," diye açıkladı Douglas, onu izleyerek.

Julia'nın gözleri ona kaydı ve Douglas, gözlerinin kocaman ve anlamsız olduğunu gördü. Julia elindeki kağıda baktı ve sonra sanki yanıyormuş gibi masanın üzerine attı. Titrek bir eliyle saçlarını yüzünden çekip derin bir nefes aldı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi.

"Her şey

Her şey yoluna girecek."

Douglas, kendini kandırmaya çalışırken onu izledi. Bu sefer, o yanında dururken, neredeyse hiç zarar görmeden çıktı. Zihinsel durumunu göz önüne alındığında, annesinin acımasız, amansız zehirine karşı koyamayacağını biliyordu. Ateşli ve cesur olsa bile, yorgundu ve hala kardeşi ve Tamsin'in kaybıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Bir hafta içinde paramparça olacaktı; en fazla iki hafta verebilirdi.

Ve bunu anlamak, onu rahatsız etmekten öteye geçiyordu.

On dakika önce, Julia, annesi ve bu düzenlemenin zor olacağını bilmek, basit bir rahatsızlıktı, kontrol etmesi gerektiğini anladığı bir şeydi.

Şimdi ise, annesinin, karısı olmaya karar verdiği kadına karşı duruşunu izlemek, kabul edilemez bir durumdu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Douglas, kendini inkar etmekten bıkmış bir şekilde ayağa kalkarken. Julia'nın elini tuttu ve onu sandalyesinden sertçe çekip kollarının arasına aldı.

Julia kaskatı kesildi ve ona karşı direndi, elleri göğsünde, gözleri uyanık ve şaşkındı.

Başını geriye eğip, "Ne yapıyorsun...?" diye sormaya başladı.

O, Julia'nın tepkisini görmezden geldi ve Sommersgate'teki ilk gecesinden beri, hatta on beş yıl önce onu ilk gördüğünden beri yapmak istediği şeyi yaptı.

Douglas onu öptü.

Bir koluyla onu belinden sıkıca kendine doğru çekerken, diğer eliyle sırtından aşağı kayarak kalçalarını daha sıkı kendine doğru çekti.

Kız, göğsüne daha fazla güçle bastırdı ve dudaklarına boğuk bir iniltiyle hayır dedi, ağzını onun ağzının altında açtı. Bu altın fırsatı değerlendiren adam, haksız bir avantaj elde etti, dilini kaydırıp ve öpücüğü derinleştirdi.

Dili onun diline dokunduğu anda, vücudu alev aldı. Kadının ağzında, sarhoş edici bir tatlılığın altında hafif bir kahve tadı vardı. Her iki koluyla da kadını kendine doğru çekti ve dilini istila etmekten ikna etmeye çevirdi. Dilini onu kızdırmak için kullandı ve elleriyle kadını sert vücuduna doğru şekillendirdi.

Bunun işe yaradığını görmekten memnun oldu.

Kızın ellerinin aniden göğsüne baskı yapmayı bıraktığını ve yukarı doğru kaymaya başladığını hissetti, kızın parmakları omuzlarında kıvrılıp tutunmak için durduğunda. Dudakları gevşedi ve başını eğerek ona daha iyi erişim sağladı.

Davetini kabul etmekte tereddüt etmedi. O anda öpücük çılgınca devam etti.

Kız, omuzlarına yapıştı, tırnakları onun tenine batarken, onun ateşine ayak uydurdu, dili onun diliyle düello yaptı. Kanının ısındığını, kalbinin çarptığını, kızın vücudunun giysilerinin içinden bile olağanüstü sıcak olduğunu hissetti.

Sonunda, kızın elleri kalktı, boynuna doğru kayd, parmakları saçlarına kayd ve başını kendine doğru çekerek kendini öpücüğe tamamen teslim etti. Yumuşak vücudunu ona bastırdı, tutkusu patladığında giysilerinin içinden cildini yakacak kadar sıcaktı. Ona istediği her şeyi verdi ve o da memnuniyetle aldı, sonra daha fazlasını aldı. Kadının tekrar inlediğini duydu, ama bu sefer inkar değil, arzu dolu bir iniltiydi. Bu ses, kanını damarlarında hızla akıtmaya başladı ve kadının vücudunu kendine daha da yaklaştırarak, onun özünü emmeye çalıştı.

Bunun iyi olacağını bekliyordu ama böyle olacağını beklemiyordu.

Kadının tadı tatlıydı ve mandalina ve yasemin kokuyordu. Tek yapabildiği onu hissetmek, tadını almak ve onu tanımlayan egzotik kokuyu koklamaktı - lezzetli, keskin, yumuşak, ıslak ve muhteşem. Kadın, onun duyularını o kadar tamamen sarmıştı ki, ondan başka her şey kaybolmuştu. Duygular o kadar aşırıydı ki, onu yere atıp yemek odasında orada sahip olmak için can atıyordu.

Bu düşünceyle vücudu gerildi ve tüm kontrolünü kaybetmeden önce, ağzını onunkinden ayırdı ve düzensiz bir nefes aldı.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Kız onun kollarından kurtuldu ve titreyerek önünde durdu, iki elinin parmaklarını dudaklarına bastırdı. Yeşil gözleri yeşim rengi koyulaşmıştı ve ona hayretle bakıyordu.

"Tanrım," diye tekrarladı, bu kez kadının akli başına gelip anın büyüğü bozulmadan ona tekrar uzanmaktan kendini alıkoymak için bir küfür olarak.

Ancak bunun için henüz çok erken olduğunu ve Douglas'ın usta bir stratejist olduğunu biliyordu. Doğru zaman gelmeden asla istediği hedefe doğru bir adım atmazdı.

"Neden bunu yaptın?" diye sordu, sesi alçak ve yumuşaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi, ama içinde bir suçlama vardı.

"Birkaç günlüğüne gidiyorum, ne zaman döneceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak.

"Hayır!" diye şaşırtıcı bir cevap verdi. Sesi korkmuş gibiydi ve gözleri Monique'in çıktığı kapıya kaydı.

"Julia," diye adını söyledi ama kadının ondan uzaklaşıp kendini kontrol etmeye çalıştığını gördü.

"İyi," diye cevapladı, fikrini bir anda değiştirerek. "İyi, ben iyiyim, hepimiz iyiyiz. Git hadi."

İyi olmayacaktı ve bunu anlamaya başlamıştı. Ve nedense bu onu memnun etti.

"Sana cep numaramı bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa ara ya da Samantha aracılığıyla bana ulaşabilirsin."

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Biz iyi olacağız."

"Her ihtimale karşı numaramı bırakacağım."

"Neden beni öptün?" diye tekrar sordu, sesi daha güçlü, gözleri parıltıyor, tonu emrediciydi.

Neden onu öpmüştü?

Ve daha da önemlisi, neden onun karısı olacağına karar vermişti?

Çocukların ebeveynlerine veda öpücüğü verdikleri hüzünlü hikayesi yüzünden mi?

Çünkü bir haftadan kısa bir süre içinde, çocuklar ona tepki vermeye başlamışlardı. Oysa annelerinin ve onun sözde bakımı altında dört aydan fazla bir süre boyunca, giderek daha fazla içine kapanık ve ilgisiz hale gelmişlerdi, çocukluklarını bir dayanak noktası olmadan geçiriyorlardı.

Çünkü annesi çok cadalozdu ve Julia ile olan ilişkisi onu çılgına çevirirdi, ki itiraf etmeliydi ki, bu fikir hoşuna çok gitmişti?

Çünkü onun cazibesi, zarafeti ve kot pantolonla da saten elbiseyle de aynı derecede göz kamaştırıcı görünüşü yüzünden mi?

Yeşil elbisesi, uzun bacakları, düzgün kalçaları ve parıltıyan gözleri yüzünden mi?

Çünkü on beş uzun yıl boyunca onu altına almak için beklemişti ve artık beklemekten bıktığına karar vermişti?

Yoksa sadece onun mükemmel bir barones olacağına karar verdiği için mi, belki de Tamsin o kadar da deli değildi ve

önündeki bu sevimli yaratığın onun yanında muhteşem bir hayat süreceğine karar verdiği için mi?

"Hoşça kal demek için," diye açıkladı. O, deliymiş gibi ona baktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye bitirdi.

Ve tam da yapmak istediği gibi onu tekrar kucaklamadan önce, topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Sekizinci Bölüm

Oyun

Julia yatağına uzanmış, karanlık tavana bakıyordu. Pencerede bir tırmalama sesi geliyordu ama o perdeleri çekmişti.

Perdeleri çekmek zorunda kalmıştı çünkü dün gece tırmalayan şeyin ne olduğunu görmüştü.

Ruby'nin hayali arkadaşıydı. Ama o hayali değildi. O gerçektir. Tam olarak gerçek değil, bir hayalet. Yakışıklı, uzun boylu ve Julia'nın bilmediği bir dönemden kalma eski moda bir takım elbise giyen bir adamdır. Koyu saçlı ve koyu gözlüydü ve onunla ilgili tek iyi şey, içeri girmek istemesi ama girememesiydi. Bunu biliyordu çünkü onun denediğini ve başaramadığını görmüştü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, yatakta dönüp dururken, "lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" Son iki hafta tam bir kabus gibiydi.

Monique adında bir kabus.

Kadın korkunçtu, gerçekten korkunçtu.

Julia herkeste iyi veya hoş bir şey bulmaya çalışıyordu ve her gece Monique'in sevimli veya hatta kabul edilebilir tek bir küçük özelliğini bulmak için kafasını yoruyordu.

Hiçbiri yoktu.

Personel ondan korkuyordu, en çok da Veronika. Julia bunun nedenini anlayabiliyordu. En iyi zamanlarında Monique otoriterdi. En kötü zamanlarında ise acımasızdı. Julia, Veronika'nın bir parça tozu kaçırdığı veya merdiven korkuluğunu yeterince parlatmadığı için onu soğuk bir şekilde parçaladığını görmüş ve kadının saf kötülüğünden şaşkına dönmüştü. Sanki Veronika çılgın bir uyuşturucu partisi vermiş ve kazara evi yakmış gibi davranıyordu.

Çocuklar ise ona ve teyzeleriyle olan ilişkisine nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Çocuklara karşı da aynı derecede otoriterdi, ancak küçümseyici sözlerle karşı kendini tutuyordu. Muhtemelen, eğer denerse Julia'nın gözlerini oyaracağını bildiği içindi

gözlerini oymaya başlayacağını biliyordu, bu da Julia'nın Monique'in Julia gelmeden önce çocuklarla nasıl davrandığını merak etmesine neden oldu.

Monique hiç vakit kaybetmedi.

Aslında, Douglas'ın ayrıldığı günün ertesi günü başladı.

Pazartesi günü Monique bütün gün yoktu, odasında ya da sabah odasında kaldı, Julia'yı tamamen görmezden geldi ve çocukları da yok saydı.

Salı günü, Bayan K'yi Julia'yı bulup sabah odasına çay içmeye davet etmesi için gönderdi.

Ruby, kasıtlı olarak davet edilmedi.

Julia, ateşkes görüşmesi yapmak umuduyla, istenildiği gibi geldi. Monique, soluk pembe bir bluz ve krem rengi özel dikim pantolon giymişti ve pahalı, uyumlu bir çift ayakkabı giyiyordu. Koyu kahverengi saçları düzgün bir topuz halinde toplanmıştı. Pürüzsüz, yüksek elmacık kemikleri, ustaca uygulanan allıkla parlıyordu.

Julia'nın tahminine göre, çiçek desenli chintz kumaşla kaplı bir sandalyeye başını asil bir şekilde eğdi, bu da Julia'ya oturması için bir davet gibiydi. Sabah odası, tıpkı salon gibi, buz mavisi ve beyaz renklerle dekore edilmişti, ancak bu oda biraz daha az resmi, ama yine de soğuktu.

Julia oturdu ve Monique sahte bir tatlılıkla "Çay ister misin?"

diye sordu. "Hayır, teşekkürler, çay içmem" diye cevapladı

Julia.

Monique onu görmezden geldi ve zarif bir porselen fincana çay döktü, bir dilim limon ekledi ve ona uzattı.

Julia, kadının kabalığı karşısında şaşkınlıktan hareketsiz kalarak fincanı elinde tuttu.

"Birbirimizi yanlış anlamayalım, sen ve ben," dedi Monique, kendi fincanından bir yudum alıp Julia'ya kayıtsız bir şekilde, sanki bir kayanın altından çıkmış bir şey gibi bakarak.

"Monique," diye başladı Julia, ilişkileri düzeltmek için geçici bir zemin hazırlamak umuduyla, "Sadece o çocuklar için doğru olanı yapmak ve seninle ve Douglas'la iyi geçinmek istiyorum."

"Douglas, canım, seninle konuşmak istediğim konu o."

Julia gerildi ve Monique, bu özel görüşmenin ne hakkında olduğunu açıklamakta gecikmedi.

"Kardeşin, ruhu şad olsun," sahte bir kederle elini kalbine koydu, "biraz yanlış yönlendirilmiş kızımı ikna etti

onun ilgisine layık olduğunu düşündü. Ama şimdi ona söylemem gereken şeyi size söyleyeceğim. O benim aileme layık *değildi* ve özellikle sen, oğluma layık değilsin. Senin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum. O resimlerin neyi gösterdiğini biliyorum. Niyetini biliyorum. Ve sana izin vermeyeceğim...

Ama Julia artık onu dinlemiyordu. Monique küçük röportajında ölümcül bir hata yapmıştı. Julia'ya saldırmış olabilirdi, bu da Julia'nın nazik ya da en azından diplomatik bir şekilde tepki vermeye çalışacağı anlamına gelirdi.

Ama Gavin aleyhine tek kelime bile etmemeliydi.

Julia fincanını o kadar sert bir şekilde masaya koydu ki, fincan tıkırdadı, ayağa kalktı ve kadına baktı.

"Bir daha bana kardeşimden bahsetmeye *cüret etme*, Monique. Kendimi *yeterince* açık ifade ettim mi?" diye fısıldadı, sesi öfkeli bir tıslama gibiydi.

Monique bir an şaşkın göründü ama çabucak toparlandı. "Sana hatırlatayım mı, yaşadığın yer *benim* evim, uyuduğun çarşafılar *benim, benim...*"

"Aynı fikirde değilim ama kocanın ölümünden sonra bunların hepsi Douglas'ın malı olmadı mı? Burada kalmamla bir sorunun varsa, bu tür konuşmaları bırakıp doğrudan oğlunla konuşmanı rica ederim."

Monique'in başka bir şey söylemesine izin vermeden odadan çıktı.

Öfkeden titriyordu ve odadan çıktığında, o anda düşünseydi, muhtemelen kapıda dinliyor olan Bayan K ve Veronika'ya neredeyse çarpıyordu.

Konuşacak (daha doğrusu dertlerini anlatacak) birini arıyordu, ama Bayan K ona nazikçe baktı ve Veronika titrek bir gülümsemeye ona baktı ve ikisi de olabildiğince çabuk uzaklaştılar.

Bu, elbette, ikisinin de sırdaşı olamayacağı anlamına geliyordu.

Normalde Patricia'yı arardı, ama annesinin aklını kaçıracığını ve ilk uçağa atlayıp geleceğini biliyordu.

İçinde bir bir bir bir delilik o
düşündü Douglas'ı aramayı düşündü.

Bunun yerine Charlotte'u aradı.

Charlotte dinledi ve Julia tüm hikayeyi anlatamadan, yeni arkadaşı "O kadın *ığrenç*" diyerek sözünü kesti.

Nedense bu yorum Julia'yı rahatlatmıştı.

"Kötü bir pembe diziden çıkmış bir sahne gibiydi," dedi Julia ve geriye dönüp baktığında saçma ve *tam* da kötü bir pembe diziden çıkmış bir sahne gibi görünen bu anıyı hatırlayarak gülmekten kendini alamadı (maalesef öyle değildi).

"Douglas yokken ve bir molaya ihtiyacın olursa, çocukları toplayıp Londra'ya gel. Ollie ve benim evimizde bolca yer var."

"Charlie," dedi Julia, hala gülerек ve yeni arkadaşının bu teklifinden duyulanarak, "Araba kullanamıyorum. Henüz arabam ve ehliyetim yok."

"O zaman ben seni almaya gelirim!" dedi Charlotte.

Julia reddetmek zorunda kaldı. Kaçmak istese de, bu çocukları okuldan almak, hayatlarını bir kez daha altüst etmek anlamına gelirdi ve bunu yapamazdı.

Hayır, sıkışıp kalmıştı ve elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. Ancak ne yazık ki Monique henüz işini bitirmemişti.

Ertesi sabah kahvaltı masasında şekerlik, tereyağı ve reçel yoktu. Julia Bayan K'ye bunların nerede olduğunu sorduğunda, Bayan K, Lady Ashton'ın masayı hazırlarken bunları koymamasını söylediğini açıkladı.

Bunun üzerine Julia bunları masaya kendisi koydu.

Ertesi sabah yine yoktu. Julia tekrar koydu.

Ve bu böyle devam etti.

Akşam yemekleri de aynı mücadelenin bir parçasıydı. Sonunda Julia, Carter'ı görevlendirip Ruby'yi de yanına alarak marketten kendisi alışveriş yapmaya gitti.

Bayan K sağlıklı yemekler yapmaya devam etti. Julia, Ruby'nin "yardımıyla" onunla birlikte çalışarak tereyağlı sarımsaklı ekmek ve kalın soslar ekledi, kekler ve turtalar yaptı.

Monique'in eve geldiği dördüncü geceydi ve ilk kez onlarla akşam yemeği yemeye tenezzül ettiğinde, akşam yemeği dondurmali cevizli turta ile sona erdi.

Julia tatlıyı getirdiğinde, Monique tiksintiyle ona baktı.

Julia, hala içine kapanık olan Lizzie için sağlıklı bir dilim keserken, Monique, "O çocuğa iyilik yapmıyorsun, zaten kilo problemiyle mücadele ediyor" dedi.

On iki yaşındaki Lizzie'nin kulakları bu hakareti algıladı ve sertleşti.

Julia yeğenine baktı, kızın gözleri hüznünlüydü, yanakları çökmüştü. Lizzie, anne babası öldüğünden beri muhtemelen 10 kilo vermişti. Kilo problemi yoktu.

Nazik davranmak için dilini tutmalı ve özel bir anda Monique ile konuşmalıydı, ama Julia nezaket gösteremeyecek kadar öfkeliydi.

"Monique, Hollywood'daki çöp gibi zayıf vücutları ve kocaman kafaları olan lolipop kızlarının çekici oldukları gibi saçma bir izlenime kapılmış olabilirsin, ama onlar... çekici... *değiller*. Başka bir gezegenden gelen uzaylılar gibi görünüyorlar! Lizzie'nin kilo vermesi değil, kilo *alması* gerekiyor."

Monique ona ölümcül bir bakışla bakıyordu ve başka seçeneği olmayan Julia da ona bakmaya devam etti. Üç çocuk da şaşkın bir sessizlik içinde izliyordu, ama sonunda Julia bakışma yarışını bozdu ve hiçbir şey olmamış gibi tatlı servisine devam etti, Monique ise buz gibi bir sessizlik içinde masadan kalktı.

O olaydan sonra, mantıksız bir fikir olduğunu bildiği halde Douglas'ı tekrar aramak istedi. Charlie'nin onu araması sayesinde bunu yapmaktan kurtuldu.

Arkadaşına lolipoplu kız yorumunu anlattı ve Charlie kahkahalarla güldü.

"Buraya gelmeyi unut, ben seni ziyarete geliyorum. *Bunu* görmem lazım."

Julia da onunla birlikte güldü, ama Charlie ne kadar eğlenceli göstermeye çalışsa da, bu hiç de eğlenceli değildi ve ertesi gün durum daha da kötüleşti.

Carter'dan onu markete götürmesini istediğinde, Lady Ashton'ın Julia'yı ancak *kendisinin* onayladığı yerlere götürebileceğini söylediğini söyleyerek reddetti.

"Anlıyorum," dedi Julia sessizce, Carter gerginlikten mi öfkeden mi bilemediği bir şekilde elindeki kapağı sıkarken, yüzü dikkatlice ifadesizdi ama dudakları incecik olmuştu. "Sorun değil Carter, hava çok güzel. Yürürüm!"

Güzel bir gün değildi. Hava soğuk ve griydi, yağmur yağacak gibi görünüyordu. Ama bu onu durdurmuyacaktı. *Hiçbir şey* onu durduramazdı.

Birleşik Krallık'ın her yerinde çapraz çapraz yürüyüş yolları vardı, Gavin ona bunları göstermişti. Kütüphanede bir yürüyüş haritası buldu, rotasını çizdi, birkaç şemsiye aldı ve Ruby ile birlikte bir keşif gezisine çıktı. Gidiş dönüş iki milden fazlaydı ve ikisi de son yarım milde yağın yağmurla sırlıklam olmuş ve yorgun düşmüştü, ama önemli değildi. Ruby çok sevmişti ve Julia, o kadının kendisini yenemeyeceğine kararlıydı. Monique, personeli ona karşı kullanmayacaktı ve Julia, hizmetçilerin zaten mutsuz olan hayatlarının, Julia'nın yaptıkları yüzünden daha da kötüleşmesine izin vermeyecekti.

Neyse ki, ertesi gün ehliyeti postayla geldi.

"Rahatladım!" diye bağırdı mektubu açarken ve kahvaltı bulaşıklarını temizleyen Veronika irkildi. Julia doğruca ona doğru yürüdü, iki yanağını tuttu ve kızın alnına öpücük kondurdu. "Özgürüm!" diye bağırdı, onun coşkusuna tanık olmak için içeri giren Bayan K'ye ve Julia ehliyetini onlara gösterdi, sonra annesine e-posta atmak ve Charlie ile Sam'i aramak için uzaklaştı.

O akşam, her şeyin yoluna gireceğini düşünürken, pencerenin arkasındaki adamı gördü. Adam ona yalvarırcasına bakıyor ve camdan ona uzanmaya çalışıyordu. Elleri cama dokunmaya çalıştığı anda, adam kayboldu, görüntüsü parıldayarak eriyip gitti.

Julia onu görünce çılgılık atmaktan kendini alıkoydu, o yok olduktan sonra bir süre onun bulunduğu yere bakakaldı ve sonra perdeleri kapattı. Gecenin geri kalanını gördüklerine inanmamaya çalışarak (ve başaramayarak) geçirdi.

Hayalet diye bir şey yoktu. Yoktu, değil mi?

Ertesi gün, Monique neyse ki Londra'da bir spa ziyaretine gitti, ne zaman döneceğine dair bir şey söylemeden ve veda etmeden.

Adamın görüntüsü hala zihninde ön planda olan Julia (hayalet görmek, Monique veya Douglas'ın tuhaf bir şekilde tutkulu veda öpücüğünden kurtulmak için bir rahatlama *değildi* (o, onu *hiç* öpmemişti, tutkulu ya da

başka türlü) öpüşmeleri aklından çıkmıyordu), öğleden sonra mutfakta bulunan Bayan K ve Veronika'ya yaklaştı.

Nazikçe konuya girmeden, sadece "Dün gece pencereimin dışında bir adam gördüm" dedi.

Geçen hafta, özellikle Lady Ashton etrafta olduğunda, ne görülmeye ne de duyulmaya çalışarak çaresizce geçiren Veronika, küçük bir çığlık attı.

Bayan K, Monique'in yokluğundan yararlanarak çocukları şişmanlatmak için lezzetli kokulu bir güveç pişirdiği ocaktan döndü.

"Ah canım," diye mırıldandı.

"Oh, evet, haklısın," diye cevapladı Julia, ama aslında "*oh, evet*"in yetersiz bir ifade olduğunu düşünüyordu. "Ruby de onu görüyor. Ona el sallıyor, hatta geçen gün onunla konuştuğunu bile gördüm."

Ruby, Carter'la birlikte Lizzie ve Willie'yi almaya gitmişti. Bayan K, ona bakan Veronika'ya baktı. Genç kızın yüzü solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Tamam, yapacak bir şey yok. Siz ikiniz, evet, Veronika, ikiniz de oturun," diye emretti Bayan K, başını mutfak masasına eğerek.

Daha fazla ikna edilmeye gerek kalmadan, Veronika ve Julia, dostane sarı muşamba örtülü büyük ahşap mutfak masasına birlikte oturdular. Bayan K, güvecin kapağını kapattı ve onlara dönmek üzereyken, Bay Kilpatrick kapıdan içeri girdi.

Julia, Roderick Kilpatrick ile sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Bayan K'ye göre, kocası arazinin bakımını yapar, bahçıvanları denetler, avcılarının girip girmeyeceğine karar verir ve ayrıca Douglas'ın çevrede sahip olduğu diğer birkaç mülk ve çiftliğin bakımını ve denetimini yapardı. Bol miktarda kaba gri saçları, büyük, sarkık bıyığı ve kırmızı yanakları vardı.

"Bayan Julia. Veronika," onlara şapkasını dokundurdu ve karısına baktı, "Daha sonra gelirim."

"Sen kal, Roddy, o Efendiyi gördü."

Bu, Roddy'yi durdurdu ve başını Julia'ya çevirdi, sonra karısının sert bakışını görmeden önce kaçmaya çalışır gibi göründü

Gözlerini ondan ayırmadan, "Veronika, onu gördün mü?" diye sordu Bayan K.

"Veronika, onu gördün mü?" Bayan K sordu, sesi eş olarak otoritesini yitirmiş ve nazikleşmişti.

Veronika gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Yapacak bir şey yok, Rod," dedi Bayan K kararlı bir şekilde, gözleri tekrar ona döndü.

Bay Kilpatrick iç geçirdi ve Kilpatrick çifti Julia ve Veronika'nın karşısına oturdu.

"Korkacak bir şey yok, kızlar. Gerçekten yok. O ve karısı, bu evin var olduğu sürece buralardaydılar," dedi Roddy Kilpatrick.

Julia, Veronika'ya baktı, Veronika da ona baktı, koyu renkli gözleri korkuyla doluydu.

"Gerçek hikayeyi kimse bilmiyor," diye başladı Bayan K. "Bazıları onun onu öldürdüğünü söylüyor, bazıları ise başka birinin ikisini de öldürdüğünü söylüyor. Gerçek şu ki, onun cesedini dışarıda buldular, soğuktan donmuş ve içeri girmeye çalışmış gibi görünüyordu. Evde ise metresini buldular ve o boğulmuştu."

Veronika'nın İngilizcesi çok iyi olmayabilir, ama *bunu* anladı ve korkmuş bir çığlık attı.

"Hiçbir şey çalınmamıştı, zorla girilme izi yoktu, tüm kapılar içeriden kilitliydi ve ikisini de bu kadar nefret edecek düşmanları olduğunu bilen kimse yoktu. Kimse onların herhangi bir sorunu olduğunu da bilmiyordu," diye devam etti Bay Kilpatrick.

"Onlar kimdi?" diye sordu Julia.

"Bu evin sahibi lord ve lady," diye açıkladı Roddy Kilpatrick. "O, onun için burayı inşa etti, ilçedeki en büyük, en görkemli evi. Zengindi, babasının ölümünden sonra baron olmuştu ve herkes onun paradan, unvandan veya başka herhangi bir şeyden daha çok onu sevdiğini söylüyordu. O, bir tüccarın kızıydı, onun sınıfından değildi ama ona kur yapabileceği kadar yeterliydi. Onun da onu aynı şekilde sevdiğini söylüyorlardı. Bu evde haftalarca, belki de birkaç ay yaşadılar ve sonra bu olay oldu."

"Bir erkek bebek bıraktı," diye ekledi Bayan K. "O, annesi tarafından büyütüldü ve soyu güvendeydi, ama o zamandan beri, içeri girmeye çalışıyor ve

O ise, kimse ne yaptığını bilmiyor." "O mu?" diye sordu Julia.

"Hiç ayak bileklerinizde bir esinti hissettiniz mi? Ya da fısıltılar duyduunuz mu? İnsanlar bazen onun çığlık attığını söylüyor," diye açıkladı Bay Kilpatrick. Julia'nın ağzı açık kaldı ve Bay Kilpatrick başını salladı. "Evet, o. Kimse onu görmez ama hissederler. Onu dışarıda mı tuttuğunu yoksa içeri almaya mı çalıştığını kimse bilmiyor."

Bayan K hikayeyi buradan devraldı. "Lady Tamsin'in de inandığı gibi, bu evin lanetli olduğu söylenir. Lanet, ancak yaşayan bir Sommersgate baronu gerçekten sevdiği ve onun da onu gerçekten seven bir gelin bulduğunda kalkacak ve o zaman Eski Efendi geliniyle yeniden bir araya gelmek için içeri alınacak ve onlar da Sommersgate de huzur bulacak."

"Ama," diye başladı Julia, "bu ev yüz yıldan daha eski. O kadar zaman içinde karısını seven bir baron mutlaka olmuştur."

Karı koca birbirlerine baktılar, sonra Julia'ya baktılar ve başlarını salladılar.

"O sınıftaki kişilerde bu pek sık görülmezdi, canım," diye açıkladı Bayan K.

"Ama şimdi, bu günlerde öyle... değil mi?" diye sordu Julia, Monique ve Maxwell'i düşünerek (Monique'in ölen kocası dahil *kimseyi* sevebileceğini hayal edemiyordu).

Julia yine başlarını sallamalarıyla karşılandı.

O sırada çocuklar eve geldiler, mutfığa gürültüyle girdiler ve hikaye zamanı sona erdi.

Ama Julia, kız gitmeden önce Veronika'yı aramak için bir fırsat buldu. Bulduğunda, Julia onun koluna dokundu.

"İyi misin?" diye sordu Julia. "Bu, şey... hayalet meselesi," diye açıklamaya devam etti.

"Üzücü," dedi Veronika, gözleri bu tek kelimeyi çok daha anlamlı hale getiriyordu.

Julia başını salladı ve gülümsedi, tam uzaklaşmak üzereyken Veronika onu durdurdu.

"Sen?" diye sordu ve tereddütle devam etti. "İyi misin?" Julia tekrar başını salladı ama Veronika, korkmuş ama kararlı bir ifadeyle devam etti. "Hayaletlerle değil,..." Cümlesini yarım bıraktı ve Julia ne demek istediğini tam olarak anladı.

Julia düşünmeden kızı kucakladı ve bir süre sonra Veronika da ona karşılık verdi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Julia. "Benim için endişelenme. Hepimiz için her şey yoluna girecek," dedi Julia içtenlikle. "Söz veriyorum."

Bu sefer Veronika başını salladı, uzaklaştı, Julia'ya güzel ama çekingen bir gülümseme attı ve sonra uzaklaştı.

Bu düdü. Bu gece farklıydı.

Tırmalama sesi geri gelmişti, kararlı ve azimli bir şekilde. O dışarıdaydı.

Saat geç olmuştu ve Monique gitmiş olsa da, tırmalama sesi ve Julia'nın aklındaki her şey onun uyumasını engelliyordu. Geceleri ortalama beş saatten az uyuyordu ve sürekli yorgundu.

Douglas ortadan kaybolmuştu, haber yoktu, iz yoktu. Gururu, ona ve Samantha'ya ne yaptığını ve ne zaman döneceğini öğrenmek için aramasını engelliyordu. Evde olması gerekirdi; iki haftadan fazla süredir yoktu. Çocuklara yardım etmesi gerekiyordu ve telefon etme nezaketini bile göstermedi. Çok kızgındı ve onu tekrar gördüğü anda ona haddini bildirecekti.

Öyle düşünmek zorundaydı. Bazen ona bakışını ve onu öptüğünü düşünmesine izin verse...

Öptüğünü!

Hâlâ anlayamıyordu.

Haklıydı, bir oyun oynanıyordu. Belki de onun hata yapmasını, annesinin düşündüğü gibi para peşinde koşan bir canavar gibi görünmesini sağlamaya çalışıyordu. Belki de onu baştan çıkararak, onu küstah bir fahişe gibi göstererek, çocuklara bakmaya layık olmadığını kanıtlamaya çalışacaktı. Nedenini bilmiyordu, çünkü o çocuklara pek ilgi göstermiyordu, ama Douglas Ashton'ın zihninin nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki?

Dikkatli olmazsa, o başarılı olacaktı. Onun için uzun zaman olmuştu. Sean'dan beri sevgilisi olmamıştı. Douglas onu öptüğünde, o da onu öptü, istemiyordu ama kendini tutamadı.

O iyi bir öpüşücüydü.

Hayır, iyi öpüşen biri değildi, *mükemmel* öpüşen biriydi.

Ve o Douglas'tı.

Bir zamanlar onun kendisini öpmesini hayal ederdi, bunun için ona neredeyse para ödeyecekti (tabii ki onun paraya ihtiyacı yoktu ya da almazdı). Onun kendisini öpmek isteyeceğini hiç hayal etmemiştir, bunu yapmasını bırakın.

Ve o sert, seksi dudakların, gizemli yara iziyle onun dudaklarına değmesi çok, çok güzeldi. Tadı... tadı... şey, tam bir erkek ve seks gibi tadı vardı, dilini onun diline değdirdiğinde, dilini ağzında hissettiğinde, aklındaki tek düşünce onun ağzını vücudunda, vücudunun her yerinde hissetmektir. O, onun direnişini kırmak için neredeyse hiç çaba sarf etmedi ve o, ona sarıldı ve şehvetle onu öpmeye başladı.

Vücudu çok sıcaktı, sertti ve...

Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Douglas'ı düşünmeyecekti, düşünemezdi. Kendini kontrol altına almalıydı. Bundan sonraki on yılı, malikanenin efendisinin peşinde koşarak geçiremezdi. Bu aşağılayıcıydı ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti.

Tırmalama sesi sinirlerini bozuyordu ve artık dayanamayacak hale geldiğinde, örtüleri geri attı ve gerginliğini yatıştırmak ve umarım uykuya dalmak için bir viski almak üzere Douglas'ın çalışma odasına doğru yürüdü. Gerekirse sarhoş olacaktı, cehennem gibi sürekli tırmalama sesinden kaçınmak için çalışma odasındaki kanepede uyuyacaktı. Leylak rengi kaşmir bornozunu pijamalarının üzerine attı ve odasından çıktı.

Çalışma odasının perdeleri açıktı ve ay ışığı odayı aydınlatıyordu. Ay o kadar büyük ve parlaktı ki, ışıkları açmaya gerek duymadı, doğrudan içki dolabına gitti ve Douglas'ın kullandığını gördüğü sürahiyi aldı. Bir bardak uzanırken derin, bariton bir ses duydu.

"Uyuyamıyor musun?"

Julia irkildi, döndü ve neredeyse sürahiyi düşürüyordu.

"Douglas!" diye bağırdı Julia şaşkınlıkla.

Douglas, kapıya sırtını dönmüş, pencereye bakan koltukta oturuyordu. Sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi, ayaklarını önündeki masanın üzerine uzatmış, rahatça uzanmıştı. Sanki bakması gereken üç çocuğu yokmuş gibi. Sanki Sommersgate'de herkesin hayatını cehenneme çeviren, yıllardır böyle davranan cadalog bir annesi yokmuş gibi.

Sommersgate'de herkesin hayatını cehenneme çeviren ve yıllardır bunu yapan huysuz bir annesi yokmuş gibi. Sanki bunların hiçbirini onu etkilemiyormuş gibi.

Bu durum onu hem öfkeliyordu hem de sinirlendirirdi. Elinde bir bardağın parıltısını görebiliyordu.

"Julia," diye selamladı sakın bir sesle.

"Eve geldin," diye gereksiz bir şekilde belirtti ve kendini aptal hissetti.

Onu, ölümden beter bir kader olan Monique'e terk ettiği için ona bağırması gerekirdi. Ama bir şey onu durdurdu.

Bir şey onu tedirgin ediyordu.

Cevap vermedi, sadece ona baktı, yüzü kısmen gölgede, kısmen ay ışığıyla aydınlatılmıştı ve bu etki kesinlikle uğursuzdu.

"Karanlıkta oturarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Düşünüyorum," diye kısa bir cevap verdi.

Orada sessizce durdu, sürahiyi tutarak onun daha fazla konuşmasını bekledi.

Adam konuşmadı.

Kız döndü, sürahiyi yere koydu ve geri döndü. O sırada adam sessizce sandalyesinden kalkmıştı ve kızın hafif korku hissi, uğursuzluk tehditkar bir hal alarak yoğunlaştı.

Şimdi ne yapıyordu?

Kaçmak istedi ama merakı galip geldi. Patricia her zaman

"merak kediye öldürür" derdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam birkaç adım öne çıktı, bir adım uzaklıkta durdu ve ona doğru eğildi.

Kız endişeyle keskin bir nefes aldı ama adam sadece onun arkasından uzanıp, az önce koyduğu sürahiyi aldı ve içkisini yeniledi.

Onu yerine koymak için tekrar eğildi ve Patricia geç kalmış bir şekilde, "Yolunuzdan çekileyim" dedi.

"Düşünüyorum," dedi adam derin sesiyle, Patricia'yı olduğu yere çivileyen bir sesle, durup bardağından bir yudum aldı, "her şeyi bırakıp üç çocuğa bakmaya gelen bir kadın hakkında. Binlerce kilometre uzakta yaşayan ve aslında pek tanımadığı çocuklar. Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Beni mi kastediyorsun?" diye Julia aptalca sordu.

O cevap vermedi.

Aralarında sağlıklı bir mesafe bırakmak için ondan uzaklaştı. Ses tonu, sorusu ve genel *tavırlarıyla* onu korkutuyordu.

Douglas'ın ruh hali olmazdı. Douglas, Teflon tarafından korunan bir hayat sürerdi.

"Sence neden yaptım?" diye sordu, onu anlamaya çalışarak. "Sen söyle," diye cevapladı.

Julia, aralarına mobilya koyarak onun masasının önüne kaçtı. Douglas dönmek zorunda kaldı ve yüzü yine ay ışığıyla aydınlandı. Yüzü boş, doğal olmayan, dikkatli bir şekilde boş bir ifadeyle bakıyordu.

"Tamsin ve Gavin istediği için yaptım," diye Julia bariz cevabı verdi. Yine hiçbir şey söylemedi ve Julia'nın gerginliği onu devam ettirdi. "Çocukları pek tanımadığımdan değil. Düzenli olarak telefonda konuşurduk. Tatilleri birlikte geçirirdik, ben tatillerde oraya gelirdim. Biliyorsun, her geldiğimde beni görürdün." Bu doğrudu, dalgın bir şaşkınlıkla fark etti; öyle yapmıştı. Ne kadar meşgul olursa olsun, İngiltere'ye her geldiğinde (onun ortadan kaybolduğu dönem hariç) Douglas'ı görürdü.

Douglas içki dolabına yaslandı ve yüzünde hiçbir ifade olmadan onu izlemeye devam etti.

"Işığı açabilir miyiz?" diye sordu, sesi biraz tiz çıkmıştı, tonu lanet olasıca ve açıkça tedirgindi.

"Hayır." Onun cevabı ile endişesi daha da arttı ve o devam etti. "Kariyerini mahvettin, evini sattın, her şeyi geride bıraktın. Bu, olağanüstü derecede asil bir fedakarlık gibi görünüyor. İnanılmaz derecede asil bir fedakarlık bile denebilir."

"Gavin benim için aynısını yapardı," dedi ona, onun sorularının ardındaki niyeti anlamaya başladıkça endişesi öfkeye dönüşmeye başladı.

Tam olarak neyi ima ediyordu? Bunun onun için çocuk oyuncağı olduğunu mu düşünüyordu? Hayatını mahvetmekten, kariyerini durdurmaktan ve onun Attila the Hun gibi annesiyle, evden çok uzak, komik bile olmayan bu güzel ama inanılmaz derecede gösterişli evde yaşamaktan heyecan duyduğunu mu düşünüyordu?

Cevap vermedi, sadece onu izlemeye devam etti ve kadın açıklamak zorunda hissetti.

"Aslında, o da kendi tarzında benim için yaptı. Biz birbirimizi koruruz, her zaman öyle yaptık," dedi duygulu bir sesle.

"Gavin senin için hayatını feda mı etti?" diye sordu, artık inanmamasını gizlemeye çalışmadan. "Bu ne zaman oldu?"

"Sean'la birlikte. Aslında 'hayatını feda etmedi' ama yakalanmış olsaydı..." Julia durdu, sesi hala gergin geliyordu ama biraz da kavgacı bir ton vardı.

"Webster? Nasıl?" diye sordu Douglas, sesi hala inanmaz gibiydi.

Julia başını salladı. Bu bilgiyi ona güvenebilir miydi? Açıkçası bu saldırıyla bir yere varmaya çalışıyordu ve Julia, onun nereye varmak istediğini çok iyi anlıyordu. Monique'in suçlamalarını ciddiye almış ve uzun süre düşünerek, Julia'nın da Monique ile aynı nedenle geldiğine karar vermişti. Öpücüğün de buna katkısı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bu saçma ve kibirli varsayım onu çok kızdırsa da, sadece ona karşı çıkmak için bile olsa açıklamak gerektiğini hissetti. Gavin artık yoktu ve bu, Douglas'ın kardeşi hakkındaki fikrini değiştirirse de, olsun. Gavin'e bu konuyu hiç açmamış, şüphelendiğini hiç söylememişti, ama Gavin artık yoktu, ne önemi vardı ki?

"Gavin'e Sean'ın bana yaptıklarını anlattım," diye çekinerek başladı.

"Aldatma," diye araya girdi Douglas ve bunu bildiğine şaşırdı.

Ama yine de, herkes biliyordu, Julia bile.

Hafifçe omuz silkti ve "Evet, o..." dedi, daha fazlasını paylaşmak istemediği için durakladı ve "ve diğer şeyler" diye bitirdi.

Gözleri kısıldı, içkisini masaya koydu ve ona doğru iki adım attı.

O da iki adım geri çekildi ve poposu masanın kenarına çarptı. Kızgın olabilirdi ama bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyordu ve dahası, bu onu ilgilendirmezdi. Kendini savunmak zorunda bıraktığı için öfkelenmeye başlamıştı, tıpkı

korkuyordu. Böyle düşüncelere daldığında çok korkutucu oluyordu, hem de çok.

"Başka ne var?" diye sordu, ilerlemeyi bıraktığında. "Hiçbir şey, sadece... şimdi aptalca geliyor ama o zamanlar..."

"Evet?" diye sordu, belli ki konuyu derinlemesine anlamak istemiyordu ve açıklaması için ısrar ediyordu.

"Sean çok acımasız olabiliyordu," diye cevapladı Julia basitçe.

Acımasız kelimesi yetersiz kalırdı. Sean'ın ona karşı konuşma şekli acımasızdan da öteydi. Ruhunu parçalıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu Douglas.

Derin bir nefes aldı, nasıl açıklayacağını merak ederek, Douglas gibi bir erkeğin bunu anlayıp anlayamayacağını merak ederek.

"Bana vurmadı ya da başka bir şey yapmadı." Gözleri kaçtı. Bunu düşünmekten nefret ediyordu ve yıllar içinde bunu bir kenara bırakmayı öğrenmişti. Sorun onda değildi, kendine defalarca söyledi, sorun Sean'daydı. Sean yıkıcı, aşağılayıcı, baskıcı ve incitici biriydi. Onu böyle yapan Julia değildi, Sean hep böyleydi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, bu hala Julia'nın kalbini acıtıyordu. "O sadece... bazı şeyler söylerdi," diye bitirdi.

Sessizlik.

Sonra çok daha sessiz, tehlikeli derecede sessiz bir ses tonuyla Douglas, "Sözler mi?" diye sordu.

"Evet, şeyler. Aptalca şeyler. Nefret dolu şeyler. Sadece beni incitmek için söylenen şeyler. Onlar sadece kelimelerdi ve onlara güç vermek benim aptallığımdı."

Yine sessiz kaldı ve bu sözlerin kendi kulağına bile aptalca geldiğini hissetti.

"O acımasız, zorba biriydi," diye açıkladı, o kadar zayıf olduğunu hatırlayarak kendine kızgın ve o eski anıların şimdi içini parçalamasına izin verdiği için kendine daha da kızgın. "Sadece benim kendimi küçük hissetmemi istiyordu, böylece o büyük adam olabilirdi. Bunun beni etkilemesine izin vermemeliydim ama onu seviyordum ve onun da beni sevmesini istiyordum, bu yüzden izin verdim. Bunun beni etkilemesine izin verdim. O... niyeti... sadece..."

Güçlü, zengin, formda, uzun boylu, ünlü ve muhtemelen hayatı boyunca hiç kendini küçük hissetmemiş bir adama bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sean'ın her gün metodik bir şekilde onun mizah duygusunu, eğlence duygusunu, benlik duygusunu nasıl elinden aldığını, sonunda

güvenini paramparça edip onu titreyen bir enkaz haline getirene kadar. Sean hiç durmadı ve kadın ondan hep korktu, söyleyeceklerinden ve yapacaklarından korktu, onun hoşnutsuzluğuna neden olacak herhangi bir şey yapmaktan korktu. Kadın, başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünden korkmaya başladı ve Sean'ın gördüğü çirkin şeyleri onların da görüp görmediğini merak etmeye başladı. Sadece işlevini yerine getirebilmek için etrafına bir cesaret duvarı örmek zorunda kaldı.

Sonra, tabii ki, Sean nihayet gittiğinde kendini yeniden bulmak için uzun ve zorlu bir yolculuk başladı.

"*İncitti*," diye bitirdi ve sesi, Sean'ın ne kadar yıkıcı olduğunu o tek kelimeyle açıkça ortaya koydu.

Douglas tekrar öne doğru yürüdü ve Julia geri çekilecek yeri olmadığı için yerinde kaldı.

"Peki kardeşin bu konuda ne yaptı?" diye sordu, sesi hala sakindi, tehditkarlığı bir şekilde ortadan kalkmıştı ama bu onu daha az korkutmadı. Aksine, şimdi onun sakin sesi de şaşırtıcı bir şekilde nazikti, bu yüzden daha da korkmuştu.

Douglas ona yukarıdan bakıyordu; o kadar yakındı ki, vücudunun ısını hissedebiliyordu. Julia bunu görmezden geldi ve devam etti, bu tartışmayı bitirip yoluna devam etmek için.

"Şey," diye tereddüt etti, ifadesiz yüzüne bakarak, "boşanmadan sonra, tabii ki, ben bitirene kadar bekledi, sanırım... Bilmiyorum, ama sanırım Gavin, Sean'ın bir kaza geçirmesini ayarladı."

Douglas hareketsiz kaldı ve o hızla devam etti, "Onun yaptığını bilmenin bir yolu yok ama polis kazanın şüpheli olduğunu söyledi. Benimle birkaç kez görüştüler, benim de bu olayla bir ilgim olabileceğini düşündüler ama hiçbir şeyi kanıtlayamadılar. Gavin çok kızgındı, zaten Sean'dan nefret ediyordu ve Sean'ın söylediği bazı şeyleri ona anlattığımda... Şey... bir keresinde, ben lisedeyken, bazı erkekler benim hakkımda kötü şeyler söylüyorlardı ve Gavin beşine birden saldırdı. Sonunda Gavin'i fena halde dövdüler ama o da yenilmeden önce onlara ciddi zarar verdi ve o olaydan sonra, o konuşmalar kesildi. O andan itibaren benim Gavin Fairfax'ın kız kardeşi olduğum biliniyordu ve kimse benimle uğraşmazdı. Bu durum sosyal hayatımı mahvetti, inan bana." Bu çok kötü bir şakaydı ama o, çok ağır olan ortamı hafifletmeye çalışıyordu.

Douglas'ın yüzü artık boş değildi ve onun şakasına gülmemişti. Douglas'ın bakışları şimdi garip bir şekilde yoğundu (ya da Douglas'ın normal bakışlarından daha yoğundu) ve ona bakarken başını geriye eğmek zorunda kaldı.

Nefesini tuttuğunu fark etti.

"Yani, Webster 'seni rahatsız ettiği' için Gavin onun kaza geçirmesini ayarladı mı?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama altında Julia'nın tam olarak tanımlayamadığı bir duygu vardı.

"Evet. Bilmiyorum, belki. Gavin için tamamen karakterine aykırı bir şey değil. Çok uyumlu birine benziyordu ama sevdiği birine bulaşmazdı. Polisin söylediklerine bakılırsa, durum kötü görünüyor. Sean herkes tarafından sevilen biri değildi, bu yüzden başkaları da yapmış olabilir, ama Gavin, babamız bizi terk ettikten sonra, küçük bir çocuk olmasına rağmen, ailenin reisi olarak hayatımız boyunca annemi ve beni korudu. Bu yüzden beni korumak, benim için intikam almak için böyle bir şey yapabileceğini düşünürüm. Sean çok ağır yaralanmadı, hayatta kaldı. Sadece bir uyarıydı." Durumu olduğundan daha az kötü göstermeye çalışıyordu. "Biz yakınız," diye devam etti. "Sadece üçümüz vardık, hepimiz birbirimize göz kulak olduk. Gavin bana göz kulak oldu ve şimdi... şimdi ben onun çocuklarına göz kulak oluyorum," diye omuz silkerek bitirdi ve onun anlamasını umdu. Ondan uzaklaşmak, onun tuhaf yoğunluğundan kaçmak, Sean hakkında konuşmayı bırakmak istiyordu.

"Gavin, Webster'ın kaza geçirmesini ayarlamadı," dedi Douglas kesin bir sesle, sözleriyle onu şaşırtarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben yaptım," diye tereddüt etmeden açıkça söyledi.

Julia nefesini tuttu ve inanamayan gözlerle ona baktı.

Sonra "Ne?" diye bağırdı.

"O bir pislikti," diye açıkladı.

Julia ona şaşkınlıkla baktı, sonra fısıldadı, "Sen mi? *Sen* mi yaptın?" "Tekrar yapabilirim," diye mırıldandı, sanki kendine söylüyormuş gibi.

"Ama neden? Neden yaptın?" Julia onun son sözünü duymazdan geldi. "O bir pislikti," diye tekrarladı Douglas.

"Gavin mi istedi?" "Hayır."

Sonra anladı. "Tamsin,"
diye fısıldadı.

O kadına yaklaştı ama kadın fark etmedi. Onun inanılmaz açıklaması karşısında çok şaşırılmıştı.

"Sean öldükten çok sonra bana anlattı," diye açıkladı Julia. "Sean'ın ona oldukça tatsız bir şekilde asıldığını söyledi. Sana da anlattı, değil mi?"

Julia, onun kendisine ne kadar yakın olduğunu o anda fark etti. Hareket ederse, göğüsleri onun göğsüne değecekti. Hem onun öngörülemez ruh hali hem de vücudunun onun yakınlığına verdiği şiddetli tepki nedeniyle paniğe kapılmaya başladı.

"Sana ne dedi?" diye sordu, aniden konuyu değiştirerek ve Julia tereddüt etti.

"Ne?" diye gözlerini kırptırdı, anlamamıştı.

"Webster. Sana ne derdi?" "Neden bilmek istiyorsun?"

Ve neden bilmek istiyordu ki? Bu sadece onu ilgilendiren bir şey değildi, aynı zamanda onun umursayacağını da hayal edemiyordu.

"Sadece söyle," diye ısrar etti.

"Söylemek istemiyorum, bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

Onu daha da şaşırtan şey, adamın iki elini de kaldırmasıydı. Yüzünü nazıkçe çenesinin iki yanına koyarak tuttu ve Julia'nın vücudu hareketsiz kaldı.

Douglas ona nadiren dokunurdu, *kimseye* nadiren dokunurdu ve kesinlikle ona hiç böyle dokunmamıştı.

"Söyle bana." Sesi artık ikna ediciydi, yüzü yakındı. Onunla baş edemiyordu, uğursuz Douglas, nazik Douglas, şiddetli Douglas, ikna edici Douglas, eskiden hep sadece... *Douglas'tı*.

Tanrım, başı dönüyordu.

Sakinleşmek için titrek bir nefes aldı, sonra bir tane daha.

Belki açıklasa, ona güvenir. Belki bu aptalca oyunu bitirir ve bir tür uzlaşma içinde yaşayabilirler, onu rahat bırakır ve sadece çocukları yetiştirebilirler. Belki onu ve Gavin ile olan bağını biraz anlarsa (her ne kadar onun kimseyle böyle bir bağı olduğunu sanmasa da), ona şüpheye düşme

. Ve belki, ona söylerse, ondan uzaklaşırdı, böylece o da düzgün düşünebilir, onu ihanet eden duygularını ve vücudunu kontrol altına alabilirdi. Karnı sıcaktı ve eriyormuş gibi hissediyordu ve bu his acımasızca aşağıya doğru yayılıyordu.

"Çılgınca bir durumdu, o deliydi," dedi sessizce aceleyle. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Kıyafetlerimi beğenmiyordu, saçımı beğenmiyordu. Çok yiyordum, çok konuşuyordum ya da aptalca şeyler söylüyordum. Akşam yemeği partisi verirdik ve tatlıyı nasıl hazırladığım konusunda bana bağıırdı. Markete giderdim ve her zaman sevdiği kahveyi alsam bile doğru kahveyi almamış olurdum. Bilmiyorum, her şeydi ve hiçbir şeydi." Başparmakları şimdi nazikçe çenesini okşuyordu, onun dokunuşunu canlı bir şekilde hissetti ve buna tepki vermemek için dudağını ısırđı. "Artık önemi yok," diye fısıldadı. "Çok uzun zaman önceydi."

"O bir aptaldı," diye mırıldandı Douglas ve sözleri, eriyen bir hisin tüm vücuduna yayılmasına neden oldu.

"O birçok şeydi," diye onayladı Julia, sesi titriyordu. "Şimdi acaba...?"

"Nasıl hissettin?" diye sözünü kesti. "Kaza hakkında?"

"Ben..." Artık onun arkasında olduğunu bildiği için ne diyebilirdi ki? Onun bunu yapabilecek kapasitede olması onu korkutuyordu, ama Gavin'den bunu kabul etmişti, her ne kadar kesin olarak bilmiyor olsa da. O sadece kendi kız kardeşi için aynı şeyi yapıyordu. Ama onun bu tür bir şiddete, kız kardeşi adına uyguladığı şiddete kapasitesi olduğunu anlamak, onu hem çekiyor hem de itiyordu.

"O anda umursamıyordum," diye yalan söyledi. O anda umursamıyordu ve şimdi de umursamıyordu.

Sean'ın biraz acı çekmesinden, belki de bir yerlerde birinin ona zarar vermek istediğinden ve bunu başardığından dolayı suçlu bir tatmin hissetmişti. Bunun yanlış olduğunu bildiği kadar, içinde uzun zaman önce bir şeyin öldüğünü de biliyordu, Sean'ın öldürdüğü bir şey, harika bir adamla geçireceği aşk ve mutluluk dolu bir hayat umudu. Bu yüzden Julia, kalbinin en derin, en karanlık köşelerinde Sean'ın bunu hak ettiğini hissediyordu.

Bir başparmağı çenesinden kayarak alt dudağına doğru nazikçe kaydđ ve bu hareket dudağını karıncalandırdı. Douglas'ın yüzü tamamen

ay ışığıyla aydınlatılmıştı ve Julia, gözlerinin hareketini takip ettiğini izledi ve titredi, düşünceleri zihnini kasıp kavururken, kontrol edemediği hoş bir his vücudunu sardı.

"Peki şimdi?" diye sordu, cevabını çok önemsermiş gibi.

"Şimdi mi?" diye fısıldadı Julia.

"Evet. Şimdi. Nasıl hissediyorsun?"

"Yani, bunu senin yaptığını öğrendiğim için mi?" diye sordu, dişleri titremesini durdurmak için tekrar alt dudağını ısırdı ve yanlışıyla onun başparmağını ısırdı. Özür dilemekten kendini alıkoydu ama o bunu görmezden geldi, sadece gözleri tekrar ağzına döndü, bakışları oraya yöneldi ve bu, Julia'nın dudaklarını karıncalandırdı.

Adam ellerini Julia'nın yüzüne koydu, Julia bakışlarını kaçıramadı ve adam onun sorusuna cevap vermedi.

"Enerjini boşa harcadın. Sean buna değmezdi," diye cevapladı, ses tonunu sertleştirerek havayı değiştirmeye çalıştı.

Sözleri doğru olsa da, gerçekte hissettikleri onu yıkmıştı. Çoğunlukla, başka birinin talihsizliğinden sorumlu olmasına rağmen bu konuda çok kayıtsız davranması yüzündendi. Ama aynı zamanda, böyle bir davranışın kız kardeşi için ne kadar derin duygular beslediğini gösterdiğini de fark etmişti. Douglas'ın kimseye karşı bu kadar derin duygular beslediğini bilmiyordu.

"Julia." Ses tonunda, ona inanmadığını belirten nazik bir uyarı vardı.

Gözlerini kapattı, dudaklarını yaladı ve birbirine bastırdı. Sonra, nedenini bilmediği bir nedenden dolayı, en karanlık sırrını fısıldadı: "O buna değmezdi ama bunu hak etmişti."

Douglas'ın tek tepkisi, ellerini kadının çenesine daha sıkı bastırmak oldu ve kadın, bu tepki ne kadar hafif olursa olsun, önemli olduğunu hissetti.

"Onun davranışından kurtuldun mu?" Yumuşak sözleri, gözlerini açmasına neden oldu.

Ona bakarak, tüm bunların ne anlama geldiğini merak etti ve samimi itiraflardan yoruldu.

Yeter, diye düşündü, gerçekten yeter.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi biraz keskin çıkmıştı.

"Sadece cevap ver."

"Hayır. Tamam mı? Hayır," diye tersledi, başını onun ellerinden çekip uzaklaştı ve bunu yapmak için sırtını masaya yasladı. "Atlatmadım. Böyle bir şeyi atlatamazsın. Dersimi aldım. O olmadan, kimse olmadan daha iyiyim," diye kinle itiraf etti.

"Anlıyorum. Bu yüzden yeniden evlenmedin."

"Evet," diye cevapladı Julia, o tek kelimede derin bir acı ortaya çıkardı. "Bu," onun deyişiyse, Sean'dan sonra hiçbir şey yapmamasının, erkek arkadaşının, sevgilisinin, hiçbir şeyinin olmamasının sebebiydi. Sean, ona erkekler hakkında bir ders vermek için çok uğraşmıştı ve buna bir de babasının annesine yaptığı ihanet eklenmişti. İkisi arasında, o dersi iyi öğrenmişti. Dünyada Gavin Fairfax gibi çok az insan vardı, aslında sadece bir tane vardı ve o da onun kardeşi idi ve şimdi o da yoktu.

Yine, onun ilgilendirmedeği bir alana girmişlerdi ve bu onu kesinlikle sinirlendiriyordu.

"Eğer bilmek istiyorsan, ve görünüşe göre istiyorsun, evet," diye cevapladı. "Tekrar evlenmeyeceğim ve eğer bir mucize eseri evlenirsem, o da benim yürüdüğüm yeri taparcasına seven ve banyoyu temizlemekten çekinmeyen, tombul, kısa boylu, kel bir adam olacak."

Bu söz üzerine Douglas başını geriye attı ve sanki bu durum tüm insanlığı sevindirecek kadar komikmişçesine kahkahalarla gülmeye başladı.

Bu onu o kadar şok etti ki, Julia sıçradı.

Birincisi, bu komik bir an *değildi* ve ikincisi, onun güldüğünü *hiç* onun güldüğünü duymamıştı.

Belki ara sıra kıkırdamıştı ama kahkahalarla gülmüş müydü?

Asla.

Bitirdiğinde ona doğru eğildi ve Julia daha da uzaklaşmak zorunda kaldı. Ancak ondan kaçamadı, çünkü inanamayacağı bir şekilde, kolları onu sardı ve onu kendine doğru çekti.

"Douglas," sesi alçaktı, kalbi deli gibi atıyordu, "ne yapıyorsun?"

"Seni öpeceğim," diye cevapladı, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Sanki az önce onu suçlamaktan

en kişisel, acı verici ve yasadışı sırlarını açığa vurmasını talep etmiş gibi.

Nefesi hoş bir viski kokuyordu ve sert vücudu onu ısıtıyordu; bu, baş döndürücü bir kombinasyondur.

"Hayır, yapmayacaksın." Kız başını salladı, vücudunu çevirmeye çalıştı ve aynı anda onun göğsüne doğru itti. Bu hareketlerin hiçbir etkisi olmadı, sadece adamın kolları daha da sıkılaştı.

"Evet," diye fısıldadı, başı aşağıya doğru eğiliyordu, "Ben yapacağım."

İnsanüstü bir çaba ile kendini kurtardı ve yana kayarak geriye doğru yürüyerek kapıya doğru çekildi.

"Dinle," diye yalvardı, "Ne oyun oynadığını bilmiyorum ama seninle oynamak istemiyorum. Senin yaptığın şey ne olursa olsun, zaten yeterince endişelenecek şeyim var. O yüzden keser misin şunu ve beni rahat bırakır mısın?"

"Hayır," diye cevapladı ve kız geri çekilirken onu takip etti.

"Neden?" Julia sesini yükselterek bağırdı. "Neden bunu yapıyorsun?" Sonra durdu ve ona karşı dik durdu, öfkesinden artık umursamıyordu. "Buna gerek yok. Ben altın avcısı, deli bir kadın değilim, tamam mı? Sadece o çocukları büyüteceğim, bir iş bulacağım, hayatımı yaşayacağım ve Ruby yoluna devam ettiğinde, ben de gideceğim. Hepsi bu. Nokta. Son. Senin servetine gözüm yok. Sadece kardeşimin son arzusunu yerine getirmek için buradayım ve senin bunu benim için daha da zorlaştırmana gerek yok."

O da durmuştu ama tek kelime etmedi.

"*Tamam mı?*" diye neredeyse bağırarak sordu. "Hayır," dedi yine.

"Neden?" diye heyecanla ellerini havaya kaldırdı. "Bundan ne kazanıyorsun?"

Diye sordu ve gerçekten bilmek istiyordu. Adam tekrar ona doğru yürümeye başladı ve Julia tekrar geri çekilmeye başladı, adım adım. Adam cevap vermedi.

"Tamam, oyununu oyna." Pes etti ama bunu kalbi daha hızlı atarken yaptı. "Umurumda değil, ben yatmaya gidiyorum," diyerek konuşmasını bitirdi ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Harika fikir," diye cevapladı adam hemen, iması şok edici olduğu kadar açıktı.

"Yalnız!" diye omzunun üzerinden tükürdü. "Julia, konuşmamız gerek."

"Şu anda yok ve bundan sonra da olacağını sanmıyorum!" O dönüp ona baktı. "Sizlerden bıktım artık. Beni Sibiryaya kışının sıcaklığı kadar soğuk olan annenizin yanına bırakıyorsunuz. Aramıyorsun. O çocukları hiç umursamıyorsun. Ortaya çıkıp beni... her neyse, suçluyorsun," kolunu dramatik bir şekilde uzattı, "sebepsiz yere beni öpüyorsun, çalışma odanda peşimden dolaşıyorsun. Tamam, anladım. Ben senin için bir tür oyunum. Görünüşe göre hayatın o kadar sıkıcı ki, meydan okuyacak bir şey kalmamış, bu yüzden eğlenmek için insanlarla oynamak zorundasın. Devam et. Umurumda mı sanıyorsun? Ne kadar inatçı olduğumu bilmediğin belli, devam et. Kazanamayacaksın."

Ve bununla birlikte Julia dönüp gitmek için arkasını döndü.

"Sanırım öyle yapacağım," dedi Douglas onun sırtına.

"Bir daha düşün, görüldüğümünden çok daha güçlüyüm," dedi kapıya doğru yürürken, haklı olduğunu umarak. "Sean gibi bir pisiği alt edip zarar görmeden kurtulabiliyorsam... yani, neredeyse, o zaman sen bir kedi gibisin."

"Beni hafife almamalıyım," diye uyardı.

Julia bir şey düşündü, kapıda durdu, ona dönerek çenesini kaldırdı.

"Tek bir kural," dedi Julia.

"Kural yok," diye cevapladı

Douglas.

"Tek bir kural," diye onu görmezden geldi, "ne peşinde olursan ol, çocukları bu işe karıştırma."

O düşünmeden, sadece kibirli başını onaylayarak eğdi. "Güzel. Oyunlar başlasın," dedi alaycı bir şekilde.

O cevap veremeden, kaçıyormuş gibi görünmemeye çalışarak oradan ayrıldı. Kalbi hızla atıyor, başı ağrıyor ve ölümüne korkuyordu. Yürürken, ayaklarının etrafında kutup soğuğu hissetti ve aşağıya baktı.

Bu sefer görünmez bir esinti değildi, ayak bileklerinin etrafında toplanan sis bulutları gibiydi. Hızını artırdı ama esinti onunla birlikte kaldı, ayak bileklerinden ayrılıp önünde süzölmeye devam etti. Julia izledi.

Korku içinde yatak odasının kapısına yaklaşırken, ama sonra yanından geçip şapele doğru kaydı ve köşeyi dönerek kayboldu. Odasına koştu, kapıyı çarptı ve tedbir olarak sürgüyü de kapattı.

"Tanrım, kendimi neye bulaştırdım?" diye odaya sordu.
Penceredeki tırmalama sesi tek cevabı oldu.

Dokuzuncu Bölüm

Julia'nın Yeni Pozisyonu

Ertesi sabah, Douglas boş bir kahvaltı masasına oturdu. Julia, Carter'la birlikte çocukları okula götürmüştü. Kuşkusuz ondan kaçmak için.

Bunu bilmek onu neredeyse gülümsetmişti.

Kahvaltıdan sonra, çalışma odasına kapanıp, Nick'le birlikteyken cevaplayamadığı e-postaları ve telefonları yanıtladı. Annesi her zamanki gibi gürültüyle eve geldi ve o kapısını kapalı tuttu. Monique, deneyimlerinden bunun rahatsız edilmek istemediği anlamına geldiğini biliyordu. Saatlerce hiçbir ses duymadı, Julia, Ruby ve Carter eve dönmedi. Julia elbette ön kapıdan girmek zorunda kalacaktı, aile sadece ön kapıyı kullanırdı. Bunu yapmak için çalışma odasının önünden geçmesi gerekecekti.

Sonra aklına geldi ki, Julia olduğu için belki de ön kapıyı kullanmazdı.

Sonunda, planını uygulamaya koymak için sabırsızlanan, onu aramaya gitti.

Bayan Kilpatrick, yemek odasında, zaten olağanüstü parlak olan yemek masasını cilalamak için kötü kokulu, limon kokulu bir merhem kullanıyordu.

"Efendim," diye mırıldandı, ona bakmadan.

"Bayan Kilpatrick," diye selamladı, her zamanki gibi onu geçip doğrudan Julia'nın odasına gitmek niyetindeydi.

Sonra, "Lady Ashton iki saat önce eve geldi" diye bir ses duydu.

Bayan Kilpatrick'in kendisine seslenmesi, onu şaşkınlıkla durdurdu. Ona döndü, gözlerinin üzerinde tereddütlü olduğunu gördü ve gereksiz haberine teşekkür etmek için başını eğdi.

"Bayan Julia..." diye seslendi, o uzaklaşmaya başladığında.

Yürümekten vazgeçip tekrar ona döndü.

"Süpermarkette," diye aceleyle cümlesini bitirdi.

O, onu merakla süzdü.

Bayan Kilpatrick, hatırlayabildiği kadarıyla hayatında hep vardı. İşinde çok başarılıydı, asla şikayet etmezdi, evine ve işine son derece sadıktı ve tüm bunlar için ona saygı duyuyordu.

Yine de, üç ayda bir evin mali durumunu ona bildirdiği zamanlar dışında, kendi isteğiyle ona birkaç kelimedenden fazla konuştuğunu hatırlamıyordu.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, kibar olmaya çalışarak, ve onun yutkunduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Onun neyi olduğunu hayal edemiyordu, ama aklında başka şeyler olduğu için bu konuya fazla kafa yormadı ve çalışma odasına geri dönmeye başladı.

Sonra durdu ve Carter'ın dışarıda çeşmeyi incelerken sanki bir sorun varmış gibi baktığını gördü.

Carter dışarıdaysa, Julia pazarda ne yapıyordu?

"Söyleyin bana Bayan Kilpatrick, ben yokken Bayan Fairfax ehliyetini aldı mı?" diye sordu nazikçe, tekrar onun yönüne bakarak.

Kadın başını salladı. "Kesinlikle öyle yaptı, efendim. Çok mutluydu, 'Özgürlük!' dedi. 'Rahatladım!'"

Kadının ne demek istediğini yanlış anlayarak ve Julia'nın tepkisini anlatışından eğlenerek, Julia'nın arabayı aldığını bildirmek istediğini düşündü.

"Yani, benim arabalarımından biriyle dışarı çıktı, öyle mi?" diye sordu.

Kadın başını sallayarak onu şaşırttı. "Hayır efendim. Yürüdü."

"Yürüdü mü?" Hiç marketlere gitmemişti ama arabayla önlerinden geçmişti ve en yakındaki marketin kasabada olduğunu ve en az üç mil uzakta olduğunu biliyordu. Üstelik, neden Carter'dan marketten istediği şeyleri almasını istememişti? "Neden yürümüş olsun ki?"

"Gezileri sevmeye başladı, efendim. Ruby'yi de götürüyor. İkisi de yanakları pembe ve sağlıklı bir şekilde geri geliyorlar," diye cevapladı Bayan Kilpatrick.

Douglas kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bayan Kilpatrick. Yapacak işlerim var," diye sabırsızca açıkladı, ses tonu ona zamanını boşa harcadığını ve sadede gelmesi gerektiğini açıkça belli ediyordu.

Douglas sabırsızdı çünkü sinirlenmişti. Julia, onun çalışanlarını kullanmayacağını ve

ve o da, Julia'nın masraflarını ödemesine izin vermeyeceği için, market alışverişi yaparak ev işlerine katkıda bulunacağını söyleme şekliydi.

"Özür dilerim efendim," Bayan Kilpatrick işine eğildi ve Douglas, onun ölümüne korkmuş gibi görüldüğünü düşünmeden edemedi. Bu onu daha da sinirlendirdi.

Çalışanlarının kendisine saygı duymasını, sessiz olmasını ve görevlerini yerine getirmesini bekliyordu, ama korku duymalarını hiç beklemiyordu ve o ana kadar da böyle bir şey yaşamamıştı. Çalışanlarının annesinin yanında endişeli davrandıklarını biliyordu, ama kendisine karşı hiç böyle davranmamışlardı.

"Sadece," diye devam etti, onun düşüncelerini keserek, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyordu ve sesinde hem korku hem de, işitme duyusu onu yanıltmıyorsa, bir parça öfke vardı, "o çocukların midelerine iyi bir şeyler, sevdikleri şeyler yemeleri gerekiyor. Ama Lady Ashton, alışveriş listesine başka bir şey eklememe ya da Carter'ın başka bir şey almasına izin vermiyor. Bayan Julia ve küçük Ruby'nin, çantalarla dolu ellerinde uzun bir yol gitmeleri gerekiyor, özellikle de yağmur yağarken. Lady Ashton, kendisi *açıkça* izin vermedikçe Carter'ı kullanmalarını yasakladığı için, geçen hafta boyunca yürümek zorunda kaldılar. Bayan Julia'nın artık ehliyeti olduğunu ve bunun için çok heyecanlı olduğunu görünce, araba kullanabileceklerini düşünmüştüm. Ama bugün Lady Ashton, *açıkça izin* vermedikçe araba kullanamayacağını söyledi..."

"Teşekkürler, Bayan Kilpatrick," Douglas sözünü kesti, arkasını döndü ve çalışma odasına doğru yürüdü, çenesi sıkı, adımları kararlıydı. Sinirlenmesi, çok uzun zamandır hissetmediği olağanüstü bir duyguya dönüşüyordu.

Sonra geri dönüp koridordan seslendi. "Bayan Kilpatrick," başını kaldırdı ve korkuyla elini boğazına götürdü, "Carter'a gidip onları getirmesini söyleyin. Döndüğünde, onu görmek istediğimi söyleyin."

"Peki efendim!" diye cevapladı ve hızla ön kapıya doğru yürüdü. Onun yanından geçerken, gülümsemesini zorla tuttuğunu anlayabilirdi.

Douglas ise gülünecek bir şey bulamadı.

Çalışma odasına girdiğinde telefonu çalıyordu. Masasına doğru büyük adımlarla yürüdü, öfkeyle telefonu yuvasından çıkardı ve kısa bir "Evet?" dedi.

"Oh hayır, kötü bir gün geçiriyormuşsun gibi geliyor," diye cevapladı Oliver Forsythe.

"Umarım daha iyi olur," dedi Douglas otururken, sandalyesinde dönüp pencereden dışarı bakarak, Julia ve küçük Ruby'nin soğukta ve çamurda yürüdüklerini, onun *lanet olası* annesi yüzünden eve market poşetlerini taşıyarak geldiklerini düşünerek.

"Korkarım ki durumun daha da kötüye gideceğini söylemek için arıyorum. Charlie bu sabah Julia ile konuştu ve şimdi o..." Diğer hat uğuldadı ve Douglas sandalyesinde dönerek telefona baktı, Oliver ise sözünü bitirdi: "...savaş yolunda. Seni arayacağını söyledi."

"Bence o zaman kaybetmemiştir. Diğer hat çalıyor."

"İyi şanslar dostum," diye cevapladı Oliver, sesinde eğlence vardı ve telefonu kapattı.

Douglas diğer hatta bağlanmak için düğmeye bastı ve konuşmaya fırsat bulamadan Charlotte patladı: "Douglas, aklını mı kaçırdın?"

"Merhaba Charlotte," diye öfkeli sesine sakın bir şekilde cevap verdi.

"Bana 'Merhaba Charlotte' deme. Jewel'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Julia'nın Charlotte için ne zaman "Jewel" haline geldiğini merak etti ve tuhaf bir kıskançlık hissi içini kapladı.

"Süpermarkette mi?" diye sordu Douglas.

"Oraya nasıl gittiğini biliyor musun?" diye bağırdı.

"Yürüdü. Dinle Charlotte, ben dün gece eve geldim..." Nedense, kendisinin de anlayamadığı bir şekilde, açıklamak zorunda hissetti. Açıklama ihtiyacı hissetmesi oldukça ilginç bir olay olsa da, Charlotte onu görmezden geldi ve öfkeyle sözünü kesti.

"Ve bir şey daha var, sen çok fazla yokusun. Jewel'i Monique gibi kesime gönderilmiş bir kuzu gibi bırakmakla kalmadın, bir de hiç evde yokusun. Bu sabah onu aradım ve ona, zor durumdaki bir hayır kurumunda mütevelli olan bazı arkadaşlarımla hızlı ve ucuz, yani ücretsiz danışmanlığa ihtiyaçları olduğunu söyledim. Biraz çalışarak onu konuya alıştırırsak ve Sam onun için araştırma yaparsa, Jewel onlara yardım edebilirdi. Bu, onun biraz deneyim kazanması, ağ kurmaya başlaması, farklı bir ülkede işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi için harika bir fırsat olabilirdi. Ama hayır..." Son kelimeyi alaycı bir şekilde uzattı, "çocukları Monique'e emanet etmek istemiyor ve senin çalışanlarından daha fazlasını istemek istemiyor, bu yüzden çocukları geride bırakmayı reddediyor ve bunu yapmayacak."

O, onun sözlerini henüz tam olarak sindirememişken, Charlotte devam etti ve Monique'in küçük "çay partisi"nden, "lollipop kızları"ndan ve Monique'in Lizzie'ye fazla kilolu olduğunu söylediğinden bahsetti. Beyninde, çökmüş yanakları ve morarmış gözleri olan kızın görüntüsü canlandı ve çenesi tekrar sıkıldı.

"Yeter, Charlotte," diye Douglas onu keskin bir şekilde kesintiye uğrattı. "Anladım."

"Anlaman iyi olur, çünkü tüm bunlara katlanmak, evini özlemek ve çocukların yasını tutmak ona haksızlık. Senden fazla bir şey beklemiyordum, şüphesiz Tammy de öyle, ama bundan fazlasını bekliyordum." O bu keskin sözlerle cevap veremedi, "Şükran Günü'nde görüşürüz," dedi ve telefon elinde kapandı.

Ahizeyi yerine koydu ve telefona baktı. Charlotte ve Bayan Kilpatrick'in sözleri kafasına dank etmeye başladığında, yavaş, tanıdık olmayan, ama hiç de anlaşılmaz olmayan bir yanma hissi başladı.

"Hayatım! Eve geldin! Ne güzel."

Telefonundan başını kaldırdı ve kapıda annesini gördü. Monique'in zamanlaması çok kötüydü.

Douglas hissettiklerini sevmiyordu. Yıllardır hiçbir şey hissetmemeye çalışmıştı. Öyle yapmak zorundaydı, yoksa babasının öfke patlamaları altında ezilirdi. Ama şimdi düşünceler zihninde dolaşüyor ve öfkesi içini kemiriyordu.

Uzakta olduğu süre boyunca Julia'yı çok düşünmüştü.

Bir şeye karar verdiğinde, genellikle geri adım atmazdı. Onu kendi düşünce tarzına çekmek, karısı yapmak ve sonra (eğer başarılı olursa) onu yatağına atmak için stratejisini uygulamaya kararlıydı.

Ama o öpücüğü düşünmesine izin vermişti. Yemek odasındaki o olağanüstü öpücüğü ve kadının ona ne kadar kolay karşılık verdiğini. Sean Webster zengin ve nüfuzlu bir adamdı; Julia'nın kendine iyi bir eş bulması ilk kez olmuyordu. Webster'dan yola çıkacak olursak, Douglas kesinlikle onun tipi biriydi.

Ve Douglas, insan davranışları konusundaki engin deneyiminden yola çıkarak, hiç kimsenin karşılıksız bir şey yapmayacağına inanmıştı.

Özellikle de bu şey, tüm hayatlarını ve geleceklerini değiştirecek büyük bir fedakarlık gerektiriyorsa.

Ve nihai hedefi olan kendisi için büyük bir gösteri yapan kurnaz kadınlar hakkında sınırsız bilgiye sahipti.

Bu yüzden, onu karısı yapma konusundaki hızlı kararından dolayı kendini azarladı, çünkü bu tam da onun istediği şeydi. Kendini, onun hakkında en kötüsünü düşünmeye ikna etti ve sonra onunla yüzleşmeye karar verdi. Dün gece çalışma odasına tesadüfen gelerek ona bu fırsatı çabucak verdiği için çok heyecanlanmıştı. Onu tuzağa düşürmek, kendini ifşa ettirmek ve sonra da kovmak niyetindeydi.

Konuşmalarının bu şekilde gelişeceğini beklemiyordu. Webster'dan, kendisinin babasından gördüğü aynı istismara maruz kaldığını itiraf edeceğini beklemiyordu.

Ve son olarak, buna karşı bu kadar yoğun tepki vereceğini de beklemiyordu.

Julia, sanki ruhunun derinliklerinden çıkmış gibi o korkunç sesle "incitmek" kelimesini söylediğinde, bunun kendi ruhunun derinliklerinde uzun zamandır gömülü olan bir duyguya karşılık geldiğini anladı.

Başka bir insan için duyduğu öfke ve üzüntünün birbiriyle pek uyuşmadığını fark etti. Julia, Webster'ın duygusuzluğunun boyutunu bir kez bile olsa hiç belli etmemişti. Her zaman cesur bir yüz takınmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda bir şeyler yapmak, onun acısını, acısını gidermek, onu mutlu etmek istediğini fark etti.

Yüzü gölgede kalmıştı ama sözleri yeterliydi. Ya dünyanın en iyi oyuncusuydu ya da doğuştan hasarlıydı. Bir dahaki sefere banyoyu temizleyecek kel ve kısa boylu bir adamla evleneceğini söyleyen sözleri o kadar güçlüydü ki, buna inandığını düşündü.

O da hemen stratejisine devam etmeye karar verdi. Kendisi saçlarını kaybetmeye ve boyunu kısaltmaya başlamadıkça, kadın kısa boylu, kel bir adamla evlenmeyecekti.

Ve sadece kendisi asla evlenmeyecek, aynı zamanda o da bir daha asla banyoyu temizlemeyecekti.

Öfkesi yüzeye çıkmak üzereyken annesinin karşısına çıktı. "Anne," diye selamladı kısaca, "ben yokken ben yokken."

Kızının yüzündeki olağandışı ifadeyi fark edince adımları sendeledi, ama pes etmedi. "Evet, az önce spadaydım ve..."

"Spa'yı kastetmedim. Julia'yı kastettim."

Gözleri kısıldı. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun? O...?"

"Julia tek kelime bile etmedi," diye bilgilendirdi ve bunun doğru olduğunu fark etti.

Julia dün gece kızgındı ve annesinin Sibirya kadar soğuk olduğunu söylemişti, ama hepsi bu kadardı. Bayan Kilpatrick ve Charlotte'un annesinin davranışlarını anlattıklarından sonra, Julia'nın bunu yüzüne vurmaması, özellikle de kızginken, onu biraz şaşırtmıştı.

"Peki," Monique masasının karşısındaki sandalyeye oturdu, tamamen sakin görünüyordu ama gözleri kötücül bir şekilde parlıyordu. "O dayanılmaz bir kadın. Tamsin'in ölümünde beni neden bu kadar işkenceye maruz bıraktığını anlayamıyorum. Açıkçası, zavallı, açgözlü *Amerikalı*," bu kelimeyi tüm yabancı düşmanlığıyla söyledi, "kayınbiraderini bize zorla kabul ettirmek çok fazla. Bu gerçekten *çok fazla!*"

"Douglas amca," Ruby kapıdan bağırdı.

Douglas başını kaldırıp Ruby'nin odanın diğer ucundan ona doğru koştuğunu ve Julia'nın kapıda durduğunu gördü. Julia'nın yüzü, şüphesiz dışarıda kalmaktan dolayı yanaklarında beliren pembe allık altında solgundu. Duruşu sertti, gözleri öfkeliydi. Soluk, dar kot pantolon giyyordu, gardırobunda onun oldukça sevmeye başladığı bir parça. Kot pantolonun paçaları, eskimiş, eski kovboy çizmeleriyle bitiyordu. Üzerinde küçük pembe noktalar basılı termal bir tişört, onun üzerinde inci düğmelerle kısmen iliklenen batı tarzı bir kot gömlek ve hepsinin üzerinde ince, pembe, tüylü bir yelek vardı. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, başının tepesinde at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ve muhteşem yüzünde makyaj yoktu.

Ruby, Julia'yı incelemeyi bırakıp ayağa fırladı, Douglas onu kollarının arasına alıp kucağına oturtunca, Ruby kollarıyla ona sarıldı ve yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

"Merhaba Ruby," dedi Douglas, Ruby'nin gözlerine bakarak.

"Süpermarkete gittik," diye bağırdı Ruby.

"Öyle mi?" diye sordu, ama gözleri Julia'ya kaydı.

Monique dönmeye tenezzül etmedi ve yüzü donmuş bir maske gibi kaldı.

"Evet, bugün çikolata parçacıklı kurabiye yapacağız!" diye bağırdı Ruby.

"Eminim öyledir," diye Monique alaycı bir şekilde mırıldandı ve o anda Julia konuştu.

"Hadi Ruby, ellerimizi yıkayalım ve kurabiyeleri yapalım." Ruby kolunu uzattığında sesi hiçbir şey belli etmiyordu, ama hareketleri sarsıntılıydı ve Douglas onun kızgın olduğunu biliyordu ve bunun annesinin sözlerini duyduğu için olduğunu biliyordu.

Douglas öne eğildi, Ruby'yi ayağa kaldırdı ve küçük kız Julia'nın yanına koştu. Julia, Douglas'a veya Monique'e tek kelime etmedi. Sadece Ruby'nin elini tuttu ve sert adımlarla uzaklaştı.

"Ne hoş. Birkaç gün yoktum ve bana merhaba bile demiyor," dedi Monique, ses tonu çirkin bir şekilde ve torunlarının teyzesine merhaba demediği gibi, torununa da merhaba demediğini ve Ruby'nin büyükannesine bakmadığını görmezden geldi. Douglas çok anlamlı bir şey fark etti.

Sandalyesine yaslandı, dirseklerini kolçaklara koydu, parmaklarını birleştirdi ve çenesini üzerine dayadı. Sonra annesine soğuk bir bakış attı ve her zamanki gibi hızlıca kararını verdi.

"Anne, önemli bir konuşma yaptığımı sanmıyorum," aldatıcı bir sakinlikle açıkladı.

"Evet, canım?" diye sordu annesi, kaşlarını kaldırarak, yüzünde masumiyet ifadesiyle. Douglas bu tanıdık sahte ifadeye oldukça olumsuz tepki gösterdi.

"Bence," diye başladı, "Julia ve çocuklar konusunda düşüncelerimi bilmen gerekiyor."

"Peki nedir o düşünceler, canım?" Annelik sevgisi ve endişesinin resmini çiziyordu. Yıllardır bunu görmezden gelmişti ama şimdi boğazına kadar gelen bir öfke hissetti.

"Julia artık bu ailenin bir üyesi, bir personel *ya* da misafir *değil*, ama sen ona öyle davranmıyorsun. Bu, ona tüm yetki ve korumanın sağlanacağı anlamına geliyor."

Annelik sevgisi bir anda yok oldu, Monique'in talebiyle sesinde keskinlik belirdi: "Belki de kendini *tamamen*

açıklığa kavuşturmalısın."

"Bu, Julia'nın Tamsin'in çocuklarının ortak vasisi olarak buradaki konumunun sizinkinden daha üstün olduğu anlamına gelir," diye sertçe karşılık verdi ve onun nefesini kesildiğini duydu.

"Bunu yapacağına inanamıyorum," diye başladı.

"İnanın bana," diye sözünü kesti Douglas. "Hoşunuza gitmiyorsa, Clevedon'daki dower evine taşınabilirsiniz ya da size Londra'da bir yer bulurum." Gözleri öfkeyle büyüdü ama Douglas etkilenmeden devam etti. "Şimdi, kendimi *yeterince* açık ifade ettim mi?"

"Beni değil de o... o... *kadını* seçtiğine inanamıyorum!" Cevap verme zahmetine girmede.

Sonra yüzü değişti, öfke yerini zehire bıraktı. "Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum. Elbette ona sahip olabilirsin. Sean'a yaptığı gibi seni de kurutacaktır, ama..."

"Yeter," dedi Douglas, o kadar kesin bir şekilde ki, kadının başı birden sallandı. Bir an ona baktı, gözleri çalıştı, sonra yavaşça başını salladı ve kalkıp gitmek için sandalyesinden kalktı.

Kapıya doğru yürüdü ama durdu ve veda etmek için bir an bekledi. "Annesini, para peşinde koşan bir entrikacı uğruna terk edecek kadar kalpsiz bir oğul yetiştirdiğime inanamıyorum."

"İnanamıyor musun? Hatırladığım kadarıyla, Tamsin'i ya da beni yetiştirmekle pek ilgilenmemiştin. İkimizi de görmezden geldin ve beni acımasız ve şiddet uygulayan bir babanın ellerine bıraktın."

Yine öfkeyle nefesini tuttu, bu seferki oldukça samimiydi, çünkü o, daha önce hiç konuşmadıkları bir konuyu gündeme getirmişti.

Hiçbir zaman.

"Baban hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim!" diye bağırdı Monique.

"Anne, fark etmediysen, o yıllar önce öldü. Seni onu savunurken duyup, çabaların için sana elmas kolye hediye edemez."

Bu küstahlığa burnundan hava üfledi ve sonra tek kelime etmeden topuklarını döndürüp gitti.

Douglas, Julia gittikten sonra uzun bir süre kapıya bakakaldı. Konuşma onu öfkelen-dirmişti ve kendini, annesini ve dün gece konuşmaları sırasında farkında olmadan eski

Şeytanları sistematik olarak kilitlemişti. Yüzleşmek istemediği, *yüzleşemeyeceği* şeytanlar.

Bu sabah Julia ile yapmak istediği konuşmayı yapmanın tam zamanıydı.

Kararlılıkla ayağa kalktı ve bunu yapmak için mutfağa gitti.

Onuncu Bölüm

Evlilik Teklifi

Kurabiye hamuruna dirseklerine kadar batmışlardı, geniş mutfak masasının üzerinde üç fırın tepsisi, yarısı dağınık hamur toplarıyla doluydu. Ruby tezgahın üzerinde diz çökmüş, parmakları hamurla kaplı, karşısında oturup çapraz bulmaca çözen Carter'a, Julia'nın tepsilere koyabildiği kadar hızlı bir şekilde hamur parçaları uzatıyordu (aynı zamanda kendisi de büyük bir kısmını yiyordu).

"Kardeşlerin okuldan eve geldiklerinde kurabiye yiyebilseler ne güzel olurdu, Ruby," dedi Julia, ama ses tonu alaycıydı.

Bunu söyledikten sonra, Julia şaşkınlıkla Carter'ın gerginleştiğini fark etti ve o, çapraz bulmacasına hızla baktı, Ruby'ye attığı tüm gülümsemeler ve göz kırpmalar yüzünden silindi.

"Carter."

Julia irkildi ve dönüp Douglas'ın mutfakta kibirli bir şekilde dolaştığını gördü. Onu sessizce lanetledi, bir kedi gibi dolaşıyordu. Onun gibi iri bir adamın nasıl bu kadar sessiz olabildiğini asla anlayamayacaktı.

Sonra zihni sakinleşti ve ona hayretle baktı. Yüzü gök gürültüsü gibiydi ve Douglas'ta hiç böyle bir ifade görmemişti. Ona ya yumuşak ya da kayıtsız, son zamanlarda da minnettar bir ifadeye alışmıştı, ama gök gürültüsü gibi bir ifade ona yeni geliyordu ve hem korkutucu hem de hayranlık uyandırıcıydı.

"Efendim?" diye sordu Carter, çapraz bulmacasını bırakıp banketten atlayarak, yine çok daha genç bir adamın çevikliğini gösterdi.

Douglas, Julia'nın yanında durdu ve "Önceliklerin hakkında bazı açıklamalar yapmam gerektiğini fark ettim" dedi.

Julia nefesini tuttu. Nedenini bilmiyordu ama Douglas'ın ses tonunda onu çok rahatsız eden bir öfke vardı. Monique'in personeli rahatça kötüye kullandığı gibi, Douglas'ın Carter'ı kötüye kullanmasına tanık olmak istemiyordu, Ruby'nin de tanık olmasını istemiyordu.

Ancak kaçış yoktu.

Douglas devam etti. "Annem, Bayan Fairfax'ın hizmetlerinizi kullanması konusunda onun iznini almanız gerektiğine sizi inandırdı."

Julia ve Ruby, Douglas'tan Carter'a baktılar. Carter sadece başını salladı.

Julia ve Ruby tekrar Douglas'a baktılar.

"Bu karışıklık için özür dilerim," diye devam etti Douglas.

Julia ve Ruby'nin gözleri yine Carter'a kaydı. Douglas'ın ağzından çıkan bu daha önce hiç duymadıkları cümleye Carter'ın çenesi düştüğünü gördüler. Douglas konuşmaya devam edince tekrar ona döndüler.

"Bayan Fairfax, sadece çocuklar için veya çocuklarla bir şeyler yaparken değil, *her zaman*, iş yükünüzü değerlendirirken önceliklidir. Anlaşıldı mı?"

Carter'ın bakışları bu kez Julia'nın yüzüne çevrildi ve *Julia'nın da* ağzı açık kaldı.

"Ayrıca," herkes Douglas'a baktı, "Audi TT, Aston Martin ve Range Rover'ı serbestçe kullanabilir. Her bir anahtar setine kolayca erişebildiğinden emin olun."

"Evet efendim," diye cevapladı Carter neşeyle. Douglas dikkatini Julia'ya çevirdi.

"Bir şey söylemek istiyorum." Bu bir istek gibi ifade edilmişti, ama kesinlikle bir istek değildi.

Gözlerinde hâlâ duran öfkeye karşı midesi bulandı. Bu mide bulantısının korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu, çünkü bu ruh haliyle Carter hem çok korkutucu hem de sapkın bir şekilde çekiciydi.

"Şey... Kurabiye yapıyorum," diye tereddütle cevap verdi.

"Uzun sürmez." Douglas ayrılmak için döndü ve Julia, o öfkeyi daha da alevlendirmemenin en iyisi olduğuna karar verdi. Kaşığı kaseye attı, beline bağladığı önlüğün üzerine ellerini sildi, sonra önlüğün bağlarını koparıp çıkardı.

Onu masanın üzerine atarken Ruby'yi işaret etti. "Carter, sakıncası var mı?"

"Merak etme, kızım, ona ben bakarım," diye Carter onu rahatlattı.

Julia, Carter'a gülümsedi ve Ruby'nin saçlarını okşadıktan sonra Douglas'ın peşinden koştu ve onun çalışma odasına gittiğini gördü. Dün gece ve ondan önceki geceden sonra, çalışma odasında Douglas ile yaptığı konuşmalardan pek iyi anıları yoktu, bu yüzden ona seslendi.

"Biz...?" Onun sesini duyunca, aniden durdu ve ona dönerek kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çalışma odası olmasın," dedi kız, sesi çekingen ve kendini lanetledi. Yine de, itiraf etmek zorundaydı, adam onu korkutuyordu. Neye kızgın olduğunu bilmiyordu (Monique'in daha önce söylediklerini duyduktan sonra kızgın olması gereken kişi kesinlikle kendisiydi), ama o anda bunu öğrenmek istemiyordu.

"Peki," dedi adam keskin bir sesle, yönünü değiştirip yemek odasından geri döndü, yanından geçip odanın sonundaki kapıda sağa döndü.

Onun odasına doğru.

"Bekle..." diye seslendi ama adam yürümeye devam etti. Julia, adamın kiliseye gitmeyi planladığını düşündü, umdu, ama adam yine sağa döndü, odasının kapısını iterek açtı ve Veronika'nın korkmuş bir cıvıltısını duydu.

"Bizi yalnız bırak," diye sertçe emretti ve Julia kendi odasına girerken, yüzünde korku maskesi olan Veronika'nın aceleyle dışarı çıktığını gördü.

Veronika'nın ifadesini gören Julia'nın kendi korkusu azalıyor, yerini öfkeye bırakıyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı odasına girip kapıyı çarparak kapattığında.

"Şükran Günü'nde misafirlerim olacağı haberini aldım," dedi, odasına bakarak.

Yazı masasından, Julia'nın Margarita Mayhem Night'ta bazı arkadaşlarıyla çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı aldı. Fotoğrafa sert bir bakış attı ve sonra yerine koydu. Julia onun bu hareketini izledi ve öfkeden hareketlerinin sertleştiğini gördü.

"Evet," diye cevapladı Julia, çenesini kaldırıp yaklaşan azarlama için kendini hazırlayarak, "Ben Amerikalıyım ve o çocuklar yarı Amerikalı, Şükran Günü'nü kutlayacağız. Merak etme, yiyecekleri ben alıp hazırlayacağım ve servis edeceğim, böylece Sommersgate'in katı kurallarında hiçbir aksaklık hissetmeyeceksin."

"Gelecekte," dedi adam yumuşak bir sesle, "bu tür şeyleri bana önceden bildirmeni istiyorum, böylece programımı yeniden düzenleyip katılabilmek için zamanım olur."

Ağızı tekrar açıldı ve sonra hemen kapattı.

"Tabii ki," diye fısıldadı, şaşkınlıkla. Bu, duymayı beklediği son şeydi.

"Charlotte, sana ücretsiz danışmanlık fırsatı sunulduğunu söyledi," diye devam etti.

Ona ihtiyatla baktı. Adam bir şeye kızgındı, neye, bilmiyordu. Ancak, söylediği her şey görünürdeki öfkesini yalanlıyordu.

"Evet," dedi Julia dikkatlice, kelimeyi gereğinden fazla uzatarak.

"Kabul et," diye emretti. "Veronika'nın ekstra paraya ihtiyacı var. Ek görevleri karşılamak için maaşını artıracam."

Julia, çenesinin tekrar gevşemesini önlemek için dişlerini sıktı.

Adam arkasını döndüğünde onu izledi, çalışanları hakkında, hele de Veronika gibi bir astı hakkında kişisel bilgiler bildiğine şaşırmıştı. Adam şöminenin karşısına yürüdü ve başka bir fotoğraf aldı. Bu, çocukluklarındaki Julia ve Gavin'in fotoğrafıydı; Julia kollarını Gavin'in boynuna dolamış, bacağını onun kucağına atmıştı. Adam bir an fotoğrafı izledi, sonra yüzünde hiçbir ifade olmadan yerine koydu.

"Annenin söylediklerini duydum," dedi Julia, ona karşı çıkmak için tüm cesaretini toplayarak. Adam başını kaldırdı ve ona baktı, yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu.

"Biliyorum."

"Gitmemi istiyorsan, giderim. Memnuniyetle giderim. Sadece çocukları da yanımda götürmek istiyorum. Tek yapman gereken velayet belgesini imzalamak..."

"Hayır," dedi kesin bir sesle ve Julia gerildi.

"Douglas, ne senin ne de annenin çocuklarla ilgilendiğini biliyorum ve hem annem hem de ben onlara Indiana'da mutlu ve sağlıklı bir çocukluk yaşatabiliriz. Sommersgate'te büyütölmeleri gerektiğini söyleyen vasiyeti bir şekilde aşabiliriz."

"Hayır dedim."

Şimdi öfkeyle titreme sırası ondaydı.

"Neden?" diye bağırarak sordu Julia. "Neden, açıkça umursamadığın halde? Yeğenlerinden ve yeğeninden daha çok oyunlarla ilgilendiğin halde? Annen beni görmekten nefret ettiği halde?"

"Çünkü Tamsin böyle istiyordu," diye cevapladı Douglas.

"Tamsin bunu istemezdi!" diye öfkeyle karşılık verdi Julia.

Nedense, Douglas gülümsedi. Bu bir sırıtma değildi, bronzlaşmış, yakışıklı yüzünde dişlerini gösteren tam bir gülümsemeydi. Bir çırpıda öfkesi kayboldu ve Julia'ya gülümsüyordu. Bu sinir bozucuydu ve Julia'nın öfkesini daha da artırdı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Julia öfkeyle.

Onun reddedeceğini düşündü ama o, "Evet, Julia, sana neler olduğunu anlatmak isterim" dedi.

Ama sonra başka bir şey söylemedi.

Ve o, onun söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değildi. Ona baktı, o da ona baktı.

"Ee?" diye bağırdı, onun bakışma yarışmasından bıkmış ve sağlıklı olmaktan öte bir merakla.

"Olanlar şunlar," dedi ve odanın diğer ucundan ona doğru yürümeye başladı.

Ona yarı yolda geldiğinde, Julia elini kaldırdı. "Ben... yerinde kalmanı istiyorum," diye kekeledi ve adam kararlı adımlarını yavaşlattı ama durmadı.

"Monique'e ya seninle dostça yaşayabileceğini ya da taşınabileceğini söyledim."

Bu o kadar şok ediciydi ki Julia nefesini tuttu. Adam ona doğru ilerlemeye devam etti ama artık umurunda değildi.

"Öyle mi yaptın?" diye sordu inanamadan.

O onaylamadı, ama acımasızca ilerlemeye devam etti ve kadının hala havada duran eli, onun sert göğsüne çarpmadan durmadı.

"Artık sana sorun çıkarmayacak, eğer çıkarırsa hemen beni ara, ben hallederim."

Julia yutkundu ve başını salladı, tek kelime bile edemeyecek kadar korkmuştu, adamın gözleri o kadar koyu indigo rengindeydi ki, siyah gibi görünüyorlardı.

O anda, Monique için neredeyse üzülmüştü.

Neredeyse.

"Ben... şey, teşekkür ederim," sonunda sessizliği bozdu. "Bana teşekkür etme, henüz işim bitmedi."

Aptalca tekrar başını salladı, adamın vücudunun ısısı elinden sızıyordu.

"Tamsin'in isteklerine gelince, onları harfiyen yerine getirmeyi planlıyorum. Seni, çekici vücudunu, baştan çıkarıcı parfümünü ve sonsuz uzunluğundaki bacaklarını buraya çağırmasının bir nedeni vardı." Onun sözleri karşısında şaşkına dönen kadın, daha o konuşmaya devam etmeden önce bu sözleri sindiremedi. "Kız kardeşim romantik biriydi ve ikimizi de çok severdi. Yaptığı bu küçük düzenleme için çok özel niyetleri vardı ve Gavin'i kendi düşüncesine ikna ettiğinden hiç şüphem yok."

Adam eline baskı uyguluyordu ve Julia onu uzak tutmak için giderek daha fazla güç harcamak zorunda kalıyordu.

"Ne... ne tür bir düşünce tarzıydı o?" Julia, onun sözlerinden, onun tamamen ve tamamen delirdiğini düşünerek, kekeleydi.

Sonra söylediği şey, onun haklı olduğunu kanıtladı.

"Seninle evlenmemi istedi ve ben de bunu yapacağım."

Julia'nın tüm vücudu dondu.

Sonra "Ne?" diye bağırdı.

Kolu güçsüz düştü ve Douglas bunu fırsat bilip geri kalan mesafeyi kapattı. Kız, topukları duvara değene kadar geri çekildi. Yakalanmıştı ve Douglas ona yaklaştı.

"Bu karmaşaya mükemmel bir çözüm," dedi sakın bir sesle. Onu "karmaşa" olarak nitelendirdiğini fark etti ve gözleri parladı, ama o bir şey söylemeden önce, Douglas devam etti. "Benim adımın ve dolayısıyla annemin statüsünün koruması altında olacaksın, çocuklar istikrarlı bir aileye sahip olacak, bu ülkede istediğin kadar yaşama ve çalışma özgürlüğüne sahip olacaksın ve..."

"Neden?" diye bağırdı, sözcük öfke ve kafa karışıklığıyla doluydu.

"Neden?" diye sordu sakın bir şekilde, sanki her gün tanımadığı kadınlara evlenme teklif ediyormuş gibi.

"Evet, *neden?* Ben seni sevmiyorum, sen de beni sevmiyorsun. Ya başka birini bulursan ve biz evliysek, o zaman ne yapacaksın?"

"Ben yapmazdım. Sen de yapmazdın. Avukatlarıma bir sözleşme hazırlatacağım. Çocuklar reşit olana kadar evli kalacağız. Ruby evden ayrılabilir yaşı geldiğinde ve artık bizim velayetimize ihtiyaç duymadığında, istersen hayatına devam etmeye karar verebilirsin. Evliliğimiz boyunca sana cömert bir harçlık vereceğim ve ayrıldığında, sana sağlıklı bir tazminat ödeyeceğim. O kadar sağlıklı ki, emekli maaşına ihtiyacın kalmayacak. Bu arada, istersen çalışabilirsin ve..."

Öylece *hayatına devam* edebilir miydi?

"Evlilik mi?" diye fısıldadı, gözlerini kısarak. "Aklını mı kaçırdın?"

Adam başını salladı ve kadın ona inanamayan gözlerle baktı, bu çılgın planı kafasından atacak bir şey arıyordu.

"Peki, sen..." diye başladı, sonra telaşla durdu ve tekrar başladı, "ihtiyaçlarını gidermek istediğinde ne yapacaksın? Ya da ben istediğimde? Sen benim sevgililerimi görmezden gelecek, ben de seninkileri görmezden gelecek miyiz?"

"Aşıklar olmayacak," dedi sertçe, neredeyse zorlayarak, elleriyle onun üst kollarını sıkıca kavrayarak sözlerini pekiştirdi.

"Serbest bırakılmayan platonik bir evlilik mi?" Bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. Onun bu öneriyi yaptığına inanamıyordu. O, tanınmış bir kadın avcısıydı, hatta ünlü biriydi.

"Evliliğin platonik olacağını hiç söylemedim, Julia."

Bunun üzerine, şaşkın bir çığlık atarak geri sıçradı ve duvara çarptı.

Sıkışıp kalmış, şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"*Benimle evlenmek* istediğini mi söylüyorsun? Gerçek, tam anlamıyla, ruhların birleşmesi gibi bir evlilik mi?"

"Bir birleşme olacak ama bunun ruhların birleşmesi olacağını garanti edemem," diye cevapladı ve Julia ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Sonra ağzını kapattı.

"Hayır," bu son açıklamaya yetişemeyen kız başını salladı, "hayır, olmaz."

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu adam sakın bir şekilde.

"Çünkü bu... *delilik*," Julia kelimelerini dikkatlice telaffuz etti ve sonra "Geri çekil" diye emretti.

"Hayır," diye cevapladı adam ve Julia'nın paniği arttı. "İyi bir hayatın olacak, sana söz veriyorum," diye yemin etti adam yumuşak bir sesle, taktik değiştirerek, sesi artık ikna ediciydi. "Ne istersen, hepsine sahip olacaksın. Bu evin kontrolü, çocukların kontrolü. Bunların hepsini William'a mirasçı olarak sunacağız ya da kendimizinkini yapabiliriz..."

"Çocuklar mı?" diye sordu, sesi tiz bir çığlık gibiydi.

"Eğer istersen," diye cevapladı, sanki bu onun için önemli değilmiş gibi... Akıllı hızla çalışıyordu ama onun için neyin önemli olduğunu hiç düşünemiyordu.

"Bu delilik, çılgınlık, deli saçması. Kesinlikle mantıksız..."

"Ben deli değilim, Julia. Ben, istemediğim korkunç bir sorumluluk üstlenmiş meşgul bir adamım. O çocukları umursamadığım için değil, onlara karşı sorumluluğumun kız kardeşimin ölümü anlamına geldiği için."

Bu, Julia'yı susturdu ve ona şaşkınlıkla baktı. Bu, onun bu konuyu ilk kez duygusal bir şekilde konuşmasıydı. Koyu renkli gözleri, mümkünse daha da koyulaşmış ve parıldıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı, "bunu Tamsin için yapıyorsun."

"Sadece Tamsin için değil, hayır."

"O zaman neden?" diye sordu, hem inanamayan hem de meraklı bir şekilde. "Çünkü bir eşe ihtiyacım var ve sen iyi bir eş olacaksın."

Bu beklenmedik açıklamaya açıkça şok olmuş bir şekilde ona baktı.

Sonra kendini topladı ve "Daha önce evliliği denedim ve sana söylemeliyim ki bu konuda iyi *değilim*" dedi.

"Sen iyidim, bu konuda iyi olmayan, senin seçtiğin piçti," dedi, sanki uzun süredir evlilik danışmanlarıymış ve böyle bir yargıda bulunabilecekmiş gibi.

Kadın başka bir taktik denerdi. "Tamam, o zaman bu konuda iyi olmak *istemiyorum*."

Seninle ya da... ya da başka biriyle evlenmek *istemiyorum!*"

O eğildi, elini kızın başının yanındaki duvara koydu ve alçak ve yumuşak bir sesle konuştu. "O zaman fikrini değiştirmen için seni ikna etmem gerekecek."

Kadın onun ne demek istediğini çok iyi anladı.

Yine gözlerini kısarak, "Sakin deneme!" dedi.

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Tabii ki yapamazsın," diye alay etti.

Hata.

Büyük, büyük bir hata.

Çünkü o anda Douglas onu öptü. Vücudunu onun vücuduna sıkıca bastırdı ve kaçacak yeri, kurtulacak yolu olmayan kadın, buna katlanmak zorunda kaldı.

Ve katlanmak *zorunda kaldı*. Ona karşı bağışık olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Yemek odasındaki o sabahın bir tesadüf olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Ama onun vücudundaki sıcaklık kadının vücuduna da yansıyor, kadının göğüsleri onun sert göğsüne bastırılmıştı, ağzı alaycı ve baştan çıkarıcıydı.

Tanrım.

Julia kararlı bir şekilde ağzını kapalı tutmayı başardı ve hiç seksi olmayan şeyler düşünmeye çalıştı. Galeri için desteklediği doodle sanatını düşündü ve bu iyi bir başlangıçtı. Kendinden memnun olarak, direnmek için vücudunu sertleştirdi.

Ne yazık ki Douglas vazgeçmedi. Onu saran kolları, onu duvardan çekip kendine doğru çekti, göğüsleri göğsüne, yumuşak, esnek kalçaları sert, gergin kalçalarına yapıştı. Bir kolu onu belinden sıkıca tutarken, diğer eli yumuşakça, nazikçe kalçasına kaydı.

Elinin poposunda olması hoşuna gitti. Tanrım. *Çok* hoş.

Derisi titremeye başladığında, karalamaları daha da yoğun bir şekilde düşündü, sonra zihninde ona bir kadeh şampanya uzattığı anı canlandırdı. Sonra Bentley'de oturup parfümü hakkında konuştuğu anı. Sonra dün geceki kederli hikayesini anlatırken yüzünü nazikçe ellerine alıp çenesini ve alt dudağını okşadığı anı. Titremeler lezzetli bir titremeye dönüştükçe kararlılığı hızla azaldı.

Umutsuzluk içinde boğazından düşük bir inilti çıkardı ve ellerini göğsüne bastırarak onu itti, o ise yasak ve baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını ısıırıyordu, bir eli yan tarafına kaymış ve şimdi göğsünün yan tarafını yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla okşuyordu.

"Dur!" diye bağırdı sonunda, yüzünü başka yöne çevirdi ama adam durmadı. Acımasızdı. Ağzı yanağından boynuna doğru kaydı.

Bu ikinci büyük hataydı. Julia'nın boynunun derisi hassastı. Dudaklarını fısıltı kadar yumuşak bir şekilde boynunda gezdirip kulak memesini ısırırken, vücudunda titreme hissetti. Göğüsleri istem dışı şişti, onun göğsüne bastırdı ve ağzından uzaklaşmak için ona karşı kıvrandı. Karnı eriyordu, bacakları güçsüzleşiyordu ve onun sıcaklığı dokunduğu her yerde vücuduna nüfuz ediyordu.

"Öp beni," diye kulağına fısıldadı, kadife gibi derin sesi ve yeni bir titreme onu sarstı.

"Hayır," diye reddetti, nefesi hızlanmıştı.

"Beni bir kez öp, seni rahat bırakayım," diye söz verdi, başını kaldırıp ona baktı.

Bir anlık umut hissetti. "Şimdi ve sonsuza kadar, evlilikten bahsetmek yok, bu tür olaylar da yok, değil mi?" Onu sözlü olarak sıkıştırırken göğsüne doğru itti.

Adam sırtıttı, sonra dudaklarını sıkıca kapalı olan dudaklarına sürttü ve kız, dudaklarını onun dudaklarına bastırarak bu samimi okşama hareketini durdurmak istedi.

"Hayır," sonunda işkenceyi bırakıp onun ağzına karşılık verdi.

Kadın son güçlerini toplayarak, "O zaman hayır, seni öpmeyeceğim, ne şimdi ne de..." dedi.

Göğsünün yanını okşayan eli hızla aşağı indi, kot gömleğinin altına, termal tişörtünün altına ve karnına doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun...?" diye onun ağzına doğru nefesini vererek, kontrolünü kaybetmemiş gibi görünmeye çalıştı ama onun dokunduğu her yer ateş gibi yanıyordu, elleri karnından yukarı doğru okşarken kasları kasılmaya başladı, o ise tüm bu süre boyunca ağır göz kapaklarıyla onun yüzünü izliyordu.

"Lütfen yapma," diye fısıldayarak yalvardı, ne kadar zayıf ses çıkardığını umursamadan, çünkü daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Bu Douglas'tı, yakışıklı, çekici Douglas ve ona ilk gördüğü andan itibaren aşık olmuştu.

Üstelik, onun için uzun bir süre, kurak bir dönem, çok uzun bir kurak dönem olmuştu ve bu, aylarca yemek yemeden sonra beş yıldızlı, gurme bir ziyafete davet edilmek gibiydi. Douglas, ona çok yakın, ona bastırıyor, eli harikalar yaratıyordu, o ziyafetti ve o, ne yazık ki, kendini tıka basa yemek gibi hissediyordu.

Eli sütyeninin üzerinden göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunu ovuşturdu ve Julia anında eridi. Gözlerini kapattı ve boğazından düşük bir inilti çıktı, başparmağının hareketleri meme ucundan karnına, oradan da bacaklarının arasına doğru baş döndürücü bir zevk dalgası yaydı.

Kontrolünü kaybetmemek için dudağını ısırdı ve onun gömleğine tutundu.

"Dur," diye fısıldadı Julia, gözlerini açarak onun yüzündeki memnuniyeti gördü.

Durmadı, dudaklarını ısırdı ve başparmağı sütyeninin üst kenarını yakalayıp kupayı sertçe aşağı çekince, sessiz bir nefesle dudakları ayrıldı ve önceki işine devam etti, bu sefer hiçbir engel olmadan, ten tenine.

Tanrım, bu çok hoş, diye düşündü Julia, ama zevk yoğunlaştıkça yüksek sesle inledi.

"Öp beni." Bu seferki bir emirdi, göğsünün derinliklerinden gelen bir uğultuydu.

"Hayır," diye reddetti, nasıl yaptığını bilmiyordu, çünkü neredeyse sonuna gelmişti.

Reddetmesi üzerine Douglas, dizleriyle bacaklarını ayırdı ve onu kendine doğru çekti, kot pantolonunun içinden bile uyluklarının ısısı onun içini ateş gibi yakıyordu. Başparmağı ovmayı bıraktı, ancak hemen başparmağı ve işaret parmağıyla yerini aldı ve daha da dayanılmaz, yoğun bir zevk verdi. Başı geriye düştü ve iradesine aykırı olarak sırtı kavislenerek göğüslerini onun eline daha derin bastırdı.

Başını kaldırdı ve öfkeli, tutku dolu gözlerle ona baktı. "Seni piç kurusu," diye fısıldadı ve o boğazından düşük bir kahkaha attı.

"Öp beni," diye emretti tekrar.

Ve öptü. Kendini tutamadı. Kollarını onun boynuna doladı, bacağına onun bacağına kaydırıp ve ağzını

onun ağızına girdi.

Dilini onun diline değdirdi, midesi takla attı ve sonra dibe çakıldı. Adamın parmakları sütyenini düzeltti, eli göğsünden uzaklaştı ve kolları onu sardı, nefesini kesecek kadar sıkı tuttu. Adamın ağızı talepkar ve ısrarcıydı ve kadın onun istediğı her şeyi ve daha fazlasını verdi.

Ve bunu yapmaktan büyük zevk aldı.

Sonunda, saf güç ve iradeyle tek bir hareketle, kendini ondan kopardı. Yan tarafa kayarak, aralarına hızla bir buçuk metre mesafe koydu.

"Sanırım..." dedi, sesi kısık, gözleri parılıyor, nefesi kesik kesik geliyordu, "Senden nefret ediyorum."

"Kalıcı bir nişanlılık için uygun sözler değil, o yüzden senin eylemlerine odaklanacağım." Onun sesi de tatlı bir şekilde boğuktu ve nefesi ağırdı, ama yüzü kararlı ve azimliydı.

Adam ilerledi, kadın yerinde durdu ve adam ona uzanırsa gözlerini oyacaktı (en azından kendine öyle söyledi).

Adam elini uzattı ve kız donakaldığı sırada başparmağıyla kızın şişmiş alt dudağını okşadı.

Onun sürprizine, adam sadece "Seni mutlu edeceğim" diye mırıldandı.

"Şu anki davranışlarına bakılırsa," diye karşılık verdi, "buna inanmam imkansız."

Adam ona o yıkıcı gülümsemesiyle gülümsedi, sonra öne eğildi, dudaklarını dudaklarına değdirdi, geri çekildi ve kapıdan çıktı.

O, tiksintiyle kapıya baktı, yataktan bir yastık aldı ve kapıya fırlattı. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, ta ki hepsi kapının arkasındaki yere düşene kadar. Sonra yatağa oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve zihni, onun güzel, akıllara durgunluk veren dokunuşunun anısı dışında her şeyden boşaldı.

On Birinci Bölüm

Metres

Julia üç yönlü aynada kendini inceliyordu. Kalçalarının alt kısmını saran geniş paça siyah pantolon ve pantolonunun bel kısmına kadar uzanan dar bir kaşkorse giymişti. Üstüne ise düğmelerinde, yakasında ve manşetlerinde saten kenarları olan şeffaf siyah bir bluz giymişti. Elmas küpelerini takmış ve boynuna siyah kadife bir kurdele sıkıca bağlamıştı. Saçlarını uzun tutmuştu ama dalgalarını düzeltmek için saç kurutma makinesi kullanmıştı. Son dokunuş, mercan rengi vernikli ayak parmaklarının üzerinden geçen bantları örgülü ve topuğu yüksek, ince, siyah bir kama şeklinde olan bir çift gümüş bantlı sandaletti.

Bir saat önce Charlotte ve Oliver, yarın gerçekleşecek Şükran Günü kutlamaları için gelmişti. Sam yirmi dakika sonra geldi. Bu gece, ertesi gün gerçekleşecek ziyafet için hazırlık olarak hafif bir akşam yemeği yiyeceklerdi.

Monique bile onlara katılmayı kabul etmişti, büyük olasılıkla Charlie ve Oliver'ın geleceği için.

Monique, Douglas'ın dönüşünden bu yana son iki haftadır en iyi davranışlarını sergiliyordu. Ancak, brunchlar, öğle yemekleri, akşam yemeği partileri ve manikür randevuları ile çok meşgul olduğu için pek ortalıkta görünmüyordu. Ortalıkta olduğunda ise kendine saklanıyor, Douglas'ı rahatsız etmiyor ve Julia ile çocukları tamamen görmezden geliyordu.

Douglas da en iyi davranışını sergilemişti.

Douglas'ın tuhaf ve belki de akıl almaz evlilik teklifinden sonra, Julia, kendini toparlayıp odasından çıkıp kurabiyeleri bitirmeye yardım ettikten sonra başlayacağını düşündüğü cinsel saldırıya karşı kendini hazırlamıştı. Oysa Douglas, inanılmaz bir şekilde, mükemmel bir beyefendi, samimi, düşünceli ve hatta dostça davranmıştı.

Julia, Douglas'a hiç güvenmiyordu, çünkü onun ani evlilik teklifinden dolayı dengesiz olduğunu düşünüyordu ve bu teklif, Julia'ya göre Douglas Ashton'ın tamamen ve tamamen *deli* olduğunu kanıtlıyordu.

Öte yandan, o eskisine göre çok daha sık ortalıkta dolaşıyordu, ki Julia bu durumun çok ters olduğunu düşünüyordu.

Her sabah kahvaltı masasındaydı ve her akşam eve geliyordu. Ofise gittiğini ve hatta Birleşik Krallık'ın başka yerlerinde ve kıta Avrupa'sında toplantılara katılmak için kısa günlük geziler yaptığını biliyordu. Çay ya da akşam yemeği hazırlamıyor, Ruby'nin yatma vaktine yetişmiyordu ama en azından Willie ve Lizzie'ye iyi geceler demek için eve geliyordu.

Ama Julia'yı öpmeyi, odalarda onu takip etmedi, aşırı sözler söylemedi, çocuklara tek kelime etmedi, parmağına ağır, antika, aile yadigarı bir nişan yüzüğü takmadı ya da buna benzer herhangi bir davranışta bulunmadı.

Julia, onun bu davranışından büyük bir rahatlama duydu (ve gizlice tedirgin oldu). Yine de gardını indirmede.

Julia, çocukların Douglas'ın eve gelmesine, Monique'in çoğunlukla evde olmamasına ve Julia'nın onlara bakmasına tepki verdiklerini fark etti. Açıkça, çok daha az katı olan düzenli bir rejimden ve amcalarının da bulunduğu bir evden keyif alıyorlardı.

Teklifinden sonraki gün, Douglas Sam'den, onun için bir hesap açmak üzere bankasında randevu ayarlamasını istemişti. Orada, müdürün ofisinde onu beklerken karşılaştı. Formları doldurdu ve müdürün Douglas ve kendisine yağcı tavırlarına katlandı.

Douglas ise tüm bu süre boyunca arkasına yaslanmış, bir ayağını diğer dizine rahatça koymuş, bir kolunu sahiplenici bir şekilde (bu sefer ne demek istediğini çok iyi anlıyordu) sandalyesine atmış, formları doldurmayı izlemek sanki en büyük eğlenceymiş gibi onu izliyordu (bu da formları doldurmanın gereğinden çok daha yorucu olduğu anlamına geliyordu).

İşleri bittiğinde ve bankanın dışındaki kaldırımda dururken, ona bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, teşekkürler, çocukların yanına gitmem gerek." Sesi asitli bir nezaketle doluydu.

"Julia, birkaç saat yok olsan da çocuklar kendiliğinden yanıp kül olmazlar."

Ona dar bir bakış attı ve Carter'ın Bentley'nin yanında onu beklediği yere doğru yürüdü.

Görünüşte onun kendisine inandırmak istediği gibi bir beyefendi olarak, onu bırakıp gitti.

Onun bu oyununun tek aksaklığı, Douglas'ın bir keresinde çay saatine yetişerek eve gelmesiydi. Akşam yemeğinden sonra, çocuklar ödevlerine, bilgisayar oyunlarına ve televizyona yöneldiklerinde, Julia, Carter'ın yaktığı şöminenin önündeki büyük salondaki kanepeye yerleşmişti. Charlie'nin, gelecek hafta başlayacağı danışmanlık işi için hazırlık olarak gönderdiği, Birleşik Krallık'taki hayır kurumlarıyla ilgili bazı belgeleri okuyordu. Julia'nın şaşkınlığı ve şüpheli bakışları altında, Douglas ona katıldı. Takım elbisesini çıkarmamıştı ama kravatını ve ceketini çıkarmış, koyu yeşil, ince dikilmiş gömleğinin yakasını gevşetmişti. Yanında iş belgeleri yerine bir kitap taşıyordu. Tabii ki sıradan bir kitap değil, Rusça basılmış bir Rus romanıydı.

Bir süre onu gizlice okurken izledi ve onun gerçekten Rusça okuduğuna karar verdi. Bu onu şok etti, ama onu görmezden gelmekle meşguldü ve bunu çok iyi yapıyordu, bu yüzden (çok yapmak istediği halde) yorum yapamadı, daha doğrusu yapmadı.

Ruby, tereddütlü barışlarını bozan ilk kişi oldu ve Lizzie'nin Ruby'nin izlemek istediği programdan farklı bir programı izlediğini yüksek sesle şikayet ederek odaya daldı.

"Ruby, bağırmana gerek yok. Douglas amcan ve ben seni gayet iyi duyabiliyoruz," dedi Julia yeğenine sert ama nazik bir şekilde. "Ve televizyonda ne izleyeceğine karar verme hakkının bu gece Lizzie'de olduğunu kararlaştırmıştık sanıyordum."

Ruby, kaderini kabullenmiş gibi görünüyordu ama açıkça bundan memnun değildi.

Sıra Lizzie'ye gelmişti. O da bir şeyler yemek istiyordu.

"Sormana gerek yok tatlım," diye açıkladı Julia. "Yardım ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," diye cevapladı Lizzie ve mutfığa doğru sürünerek gitti, hala umutsuzluğun derinliklerindeydi ama Julia buna cevap verecek zamanı olmadı çünkü Willie geldi.

"Ruby az önce geldi ve programı değiştirdi," diye öfkeyle bağırdı. "Ben izliyordum ve o, senin ona söylediğini söyledi..."

Julia ayağa kalkmaya başladı ama Douglas onu geçerek önünü kesti. "Ben hallederim," dedi Julia'nın şaşkın bakışları altında.

Willie, Douglas'ın amcasının uzun adımlarına yetişmeye çalışarak uzaklaştı.

Julia on dakika bekledikten sonra onları aramaya gitti, çünkü Douglas'ın bir tür yardıma ihtiyaı olacağını düşünüyordu.

Willie ve Lizzie yalnızdılar, salonda patates cipsi yiyip televizyon izliyorlardı.

Douglas ve Ruby orada değildi. Çalışma odasında ya da mutfakta da yoklardı. Julia fark etmeden salona gitmiş olamazlardı, ama yine de arka koridoru kullanarak bilardo odasını, sabah odasını ve son olarak kütüphaneyi kontrol etti. şanssızdı.

Taş merdivenleri çıktı, adımları kalın, zengin bordo halı tarafından susturuldu ve onları Ruby'nin odasında buldu.

Douglas duvara sırtını dayamış, uzun, kaslı bacaklarını önüne uzatmış ve ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde yerde oturuyordu.

Ruby onun yanında sırt üstü yatıyordu, başı onun uyluğunda, bacakları bükülmüş, bir ayağı diğer dizinin üzerinde duruyordu ve o, ona bir hikaye okurken dikkatle dinliyor, gözleri rüya gibi tavana bakıyordu.

Julia bu şok edici sahneyi sessizce kaydetti ve ikisi de onu görmeden sessizce uzaklaştı. O sahnenin ona düşündürdükleri ve hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı, bu yüzden tüm düşüncelerini ve kesinlikle tüm duygularını bastırdı ve işine geri döndü.

Douglas bir süre sonra ona katıldı ve Ruby'nin yatakta uyuduğunu söyledi.

"Teşekkürler," dedi Julia, başını hafifçe eğerek ve kısa bir ses tonuyla.

Douglas cevap vermedi, sadece kitabına geri döndü, sabır ve iyi niyetin timsali gibiydi. Bu, Julia'nın dişlerini sıkmasına neden oldu.

Kısa bir süre sonra, diğer ikisini çağırıp onlara iyi geceler öpücüğü verdi ve Willie ile Lizzie bu

Julia, yatmaya hazırlanmaları için onlara zaman tanıdı ve sonra Lizzie'nin odasına gitmek için ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Douglas, gözleri ona sıcak bakıyordu ve bu bakışlar Julia'nın dizlerini titretmişti (Julia bu tepkiyi kesin bir şekilde görmezden geldi).

"Lizzie'yi yatırmam lazım. Her gece yaparım," diye cevapladı Julia, onun yumuşak bakışlarını görmezden gelerek.

Douglas ayağa kalkarken onu izledi.

"Ben yaparım," dedi, onu şaşırtarak, ve uzaklaşmak için döndü. Sonra, sadece bir adım attıktan sonra, geri döndü ve "Tam olarak nasıl yapacağım?" diye sordu.

Onun hoşnutsuz ifadesine gülümsemeyi zorladı, Lizzie için çaba göstereceği için kızmak yerine çok mutluydu ve sakin bir şekilde açıkladı.

Douglas başını salladı ama hareket etmedi. "Evet?" diye sordu Julia.

"Neden yapayım ki? O daha on iki yaşında."

"Çünkü Gavin yaptı," diye açıkladı Julia sessizce.

Yüzü neredeyse fark edilmeyecek kadar değişti ve Julia onun reddedeceğini düşündü. Ancak, Julia'nın hissettiği ama ifade etmediği rahatlama ve minnettarlığıyla, adam tekrar başını salladı ve gitti.

Julia bunu görmek için gizlice yaklaşmadı, buna dayanamayacağını düşündü ve bunun yerine kendi odasına kaçtı ve bunu ya da aslında hiçbir şeyi düşünmemeye karar verdi.

Neyse ki o gece bir daha tekrarlanmadı. Julia o kadar nazik bir saldırıya dayanamazdı. Bunun onun gerçek bir çabası olduğuna ve Douglas'ın ona ulaşmak için çocukları kullanarak tek kuralını çiğnemediğine inanmak zorundaydı.

Ancak, bu olay Lizzie'nin davranışlarında hafif bir değişiklik yaratmıştı, çünkü o gecedan itibaren adımlarında biraz daha zıplama vardı. Julia ona bu konuyu hiç sormadı, ama Douglas ile hiçbir şey yolunda gitmese bile, onun bir gecelik nezaketine her zaman minnettar olacağına yemin etti.

Julia tuvalet masasına döndü ve parfümünü aldı. Douglas ona evleneceğini söylediği (sormadığı, söylediği) o günden beri normal parfümünü kullanmamıştı. Kendine, bitmesini istemediği için kullanmadığını söyledi.

Onun yerine, annesinin her Noel'de ona aldığı pahalı Fransız parfümünü sürdü. Bu parfüm, ona eskiden Sean'ın aldığı bir kalıntıydı ve Julia onu o kadar çok seviyordu ki, nefret ettiği eski kocasını hatırlatmasına rağmen ara sıra hala kullanıyordu.

Julia, istediklerini elde etmek için her türlü alçakça şeyi yapan çürümüş, bencil erkekleri hatırlamanın iyi olacağına karar verdi. Herkes akşam yemeğinden önce kütüphanede içki içmek için toplanacaktı ve o geldiğinde, Douglas, Sam ve Oliver, tüm çocuklar da oradaydı.

"Çok güzelsin!" diye bağırdı Ruby ve Julia durup eğilip onun başını öptü, Ruby ise Julia'nın ayakkabılarına bakıyordu. "Ayakkabılarını *çok seviyorum*," dedi Ruby, "seviyorum" kelimesini dramatik bir şekilde uzatarak, yaklaşık beş heceye bölerek ve Julia güldü.

"Ben işimi bitirince onları alabilirsin, Ruby kızım," diye Julia yeğenine söz verdi.

"Harika!" diye bağırdı Willie'nin en sevdiği kelimeyi ve bir anda Douglas eline bir martini tutuşturdu.

"Ben 'güzel' kelimesini kullanmazdım," diye kulağına fısıldadı ve o da ona sahte bir nezaket gülümsemesi attı. "Kokun çok güzel, yeni bir şey mi kullandın?" diye sordu tembel bir sesle, eğlenceli gülümsemesi onun oyununu anladığını gösteriyordu.

"Hoşuna gitmesine şaşırmadım. Sean da bana bunu alırdı. Çok *severdi*. Görünüşe göre ikinizin ortak noktaları var," dedi alaycı bir şekilde ve hızla uzaklaştı.

Ama kaçarken onun gözüne çarptığında, Julia onun kendisini izlediğini gördü ve onun mutlu olmadığını anlayabildi. Umursamadığını kendine söylemeye çalıştı ama onu Sean'la karşılaştırmamanın haddini aştığını biliyordu ve kendini rahatsız edici bir şekilde çığlık atan bir kaltak gibi hissetti, çünkü öyle davranmıştı. Bu, Monique'in söyleyeceği bir şeydi. Belki de oyun oynuyorlardı ama o hiçbir zaman adil olmayan bir şekilde savaştan biri olmamıştı.

"Bu ziyafet ne zaman başlayacak?" Charlie içeri girer girmez tüm odadakilere selam verdi ve çocuklar kıkırdamaya başladı. "Bu Amerikan bayramlarını duydum ve hazırlık için bir haftadır yemek yemedim."

Ve bu, şaşırtıcı ve hoş bir şekilde kahkaha ve şakalarla dolu bir gecenin başlangıcı oldu. Monique bile sadece bir kez kaydı ve içini döktü.

Charlie'ye sahne fısıltısıyla, "Ruby. Onlara ne oldu bilmiyorum. Çok *sıradan* bir isim."

Kötü bir şey yemiş gibi görünen Charlie ya da sandalyesinden atlayacak gibi görünen Julia cevap veremedi, Douglas cevap verdi.

"Annem, bu ismin her iki tarafta da aile ismi olduğunu bilmiyorsun galiba. Sanırım Julia'nın büyükannesi ve babamın uzak bir atası da bu ismi taşıyordu."

Monique'in gözleri oğluna doğru kaydı, öfkeyle parladı ama sonra bunu silkeledi ve kayıtsız Oliver'a ve açıkça sıkıntılı Charlotte'a cömert bir ev sahibi gibi davranmak için masadaki diğerlerini yine görmezden geldi.

Julia, Douglas'a minnettar bir bakış attı ama o bunu görmezden geldi, muhtemelen Julia'nın önceki yorumuna hala kızgındı ve Julia, onun buna hakkı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Yemekten sonra Monique, çocuklar bilardo odasına gittikleri için onlarla birlikte gitmedi.

Oraya vardıklarında, Charlie ve Julia doğrudan sıcak şöminenin önündeki kanepeye yürüdüler. Önünde yerde duran ölü kaplan postunu (kafası da dahil) önleyerek, ayaklarını altına soktular ve şarap içip dedikodu yaparak akşamı bitirmeye hazırlandılar.

Çocuklar, Sam ve erkekler, arkalarında, onlarca ölü geyiğin utanç verici kafaları boş boş bakarken, gürültülü snooker oyunları oynuyorlardı. Julia bu odayı seviyordu, ancak duvarlarda asılı ya da yerde duran ölü hayvan parçalarını sevmiyordu. Evin çoğu bölümünün aksine, bu oda rahat ve misafirperverdi, insanı bir süre kalmaya davet ediyordu. Birisi uzun zaman önce bilardo masasını atmış ve yerine snooker masası koymuştu ve Ruby'nin yatma vakti gelene kadar bu masada oynadılar.

"Onu ben yukarı çıkarırım," dedi Sam. "Ayaklarım ağrıyor ve pek dinlenemiyorum." Douglas'a komik bir suçlama bakışı attı, ama Douglas onun yorumunu tamamen görmezden geldi, sadece kibirli bir şekilde kaşını kaldırdı ve yanıt vermemesiyle de bir yanıt verdi, bu da diğerlerini güldürdü.

Julia gülmedi. Bunun yerine, Julia'nın sarhoş zihni, Douglas'ın tek kaşını kaldırmış halinin ne kadar seksi olduğu düşüncesiyle doldu.

Lizzie ve Willie, tatil nedeniyle normalden daha geç yatmalarına izin verildi ve yatma vakti yaklaştığında yüksek sesle protesto ettiler.

Julia da onların yatmaya gitmeleri konusunda ısrar etmekte zorlandı. Lizzie, o gece, kederinin çatlamasına izin verdi ve bu yavaş bir süreç olsa da, sonunda amcasıyla snooker oynarken patladı. Julia, gizlice onlara bakarken, ikisinin diğerlerine karşı takım oluşturduğunu gördü ve Douglas'ın yeğenine daha fazla ilgi göstermesinden büyük bir rahatlama hissetti. Douglas'ın onu cesaretlendirdiğini ve hatta güzel saçlarını yanağından kaldırıp nazikçe kulağının arkasına koyduğunu gördü.

Bunu görünce Julia, eğer öyle bir ruh hali içinde olsaydı, onu neredeyse öpebilirdi, ama elbette öyle bir ruh hali içinde *değildi*.

Ama ertesi sabah ayılar gibi olacakları için yatmaları konusunda ısrar etmek zorunda kaldı. Julia'nın ısrarına çocukların reddiyle karşılık verildiğinde, Douglas ısrar etti.

Bu, elbette işe yaradı ve Lizzie ile Willie iyi geceler diledikten sonra odadan sıvıştılar.

"Tamam o zaman," dedi Charlie, odada yalnız kaldıklarında kanepeden kalkarak, "seni yere sermenin zamanı geldi."

Charlie ve Julia son birkaç saattir sürekli içiyorlardı. Julia akşam yemeğinden önce bir martini içti ve o zamandan beri o kadar çok kırmızı şarap içti ki sayısını kaybetti.

Arkadaşının yanına gitmek için ayağa kalktığı anda başı dönüyordu ve geç de olsa biraz sarhoş olduğunu fark etti.

Bu durum onu kendi kendine kıkırdatmaya başladı, ta ki Douglas'ın gözlerinin üzerinde olduğunu fark edene kadar. *Bu* onu hemen ayılttı.

Oliver ve Charlie takımlar hakkında tartışırken, o dikkatlice snooker masasına doğru yürüdü. Görünüşe göre Charlie yetenekli bir snooker oyuncusuydu ve açıkça oldukça rekabetçiydi. Julia onları ve Douglas'ı görmezden geldi ve dalgın dalgın şarabını yudumladı. Tek umudu, Douglas'ın takımında olmamaktı.

"O zaman karar verildi, erkekler kızlara karşı," dedi Charlie, Julia'nın rahatlamasına neden oldu. "Jewel, snooker oynamayı biliyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Julia dürüstçe. "Takımları seçmeden önce bana sormalıydın. Hiç yardımcı olamayacağım."

"Önemli değil," diye cevapladı Charlie kayıtsızca.

"Bilardo gibi bir şey," diye Oliver yardımcı olmak için ekledi.

"Ben de bilardoda berbatım," dedi Julia gülümseyerek. "Ama her şeyi denerim."

"Buraya gel kızım," diye Charlie işaret etti. "Bir stratejim var."

Julia yaklaştı, Charlie ona çılgın stratejisini fısıldadı ve Julia bunu duyunca yüksek sesle güldü, ancak stratejide kendisine düşen görevi asla yerine getiremeyeceğini biliyordu.

"Erkekler" yazı turayı kazandı ve Douglas başlangıç vuruşunu yaptı. Julia snooker oynamayı bilmiyordu ama başlangıç vuruşu pek iyi görünmüyordu, kırmızı bir topun cebe girmesinden başka toplar neredeyse hiç hareket etmemişti.

Yüzü düşüncelerini ele vermiş olmalıydı, çünkü Oliver eğilip "Bilardoya pek benzemiyor. Bu çok iyi bir başlangıçtı" dedi.

Douglas devam etti ve bir dizi topu "cepe attı", Charlotte ise Julia'ya gözlerini dikip, Julia'nın stratejiyi başlatmasını bekliyordu. Douglas, arkadaşını hayal kırıklığına uğratmaktan kurtardı, zor bir atışı kaçırdı ve sıra Charlie'ye geldi, o da Douglas kadar iyi olduğunu gösterdi... ama tam olarak değil.

Oliver'ın sırası geldiğinde, Charlie "stratejisini" uygulamaya başladı ve utanmadan, Oliver atışını yaparken yanına yanaştı ve son anda elini Oliver'ın poposuna koyarak dikkatini dağıttı ve topun uzağa gitmesini sağladı.

"Böyle mi olacak?" Oliver dikildi ve alaycı bir ciddiyetle ona tepeden baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Charlotte, ellerini yanlara açarak ve masumiyet takınıp gözlerini kocaman açarak.

Julia masaya yaklaştı, Charlie'nin koçluğuyla atışını hizalamak için elinden geleni yaptı ama topu çok uzağa attı.

"Bir dahaki sefere başaracaksın, kaplan," diye alay etti Oliver ve Julia ona sıırıttı, ama Charlie ona iyi niyetle sitem etti.

"Aşağılayıcı olma sevgilim, sana yakışmıyor."

Douglas, esprili karşılıklı konuşmayı görmezden gelerek tekrar başladı ve kısa sürede başka bir atış yaparken Charlie, Julia'nın yanına gelip onu Douglas'a itti. Sarhoş olan Julia, öne düşmeden önce kendini toparlayamadı ve Charlie'nin kalçasına çarptı, onu sarsarak topu yanlış yöne göndermesine neden oldu.

Douglas yavaşça ayağa kalktı ve ona döndü. Julia, hoş olmayan bir yüzleşme için kendini hazırladı, ama Douglas sadece istakasını indirdi ve ağır göz kapaklarıyla ona baktı.

"Beni oyalayacak daha iyi bir yol bulabileceğine eminim," diye kışkırttı, gözleri ona meydan okurcasına.

Gözlerindeki bakış Julia'nın midesini bulandırdı.

"Eminim bulabilir!" Charlie sevinçle onun yerine meydan okudu ve Julia neredeyse inleyecekti. Charlie'ye gözlerini dikti, Charlie de ona aynı şekilde karşılık verdi.

O anda oyun tamamen bir komediye dönüştü. Oliver, Charlie'nin vuruşlarını bozdu, Charlie, Oliver'ın vuruşlarını bozdu ve sıra Julia'ya geldiğinde, Douglas gergin olan Julia'ya yaklaşarak ona "koçluk" yapacağını mırıldandı.

"Sanırım kendi takım arkadaşına yardım etmeliyim, çok teşekkürler," Charlie öne doğru ilerledi, vuruşunu hazırlayan Julia'ya çarptı ve istakayı topa doğru fırlattı, top masanın üzerinde çılgın bir yörünge çizerek uzaklaştı. Julia, Charlie'nin üzerine düşerek onu geriye, doğrudan Douglas'a doğru itmesiyle, kendi isabetsiz vuruşuna ne olduğunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Güçlü bir kol belini kavrayarak onu dengeledi ve Julia hemen arkasında onun sıcak vücudunu hissetti.

"Bu onun vuruşu!" diye bağırdı Oliver.

"Değil! Bu bir hataydı. O tökezledi." Charlie kocasıyla tartışmaya başladı ve Julia, Douglas'ın kolundan, biraz sendeleyerek de olsa, kendini sıkıca çekti.

Bu yüzden, tekrar tökezledi ve onu dengelemek için elini uzatan adamı lanetleyerek içkiyi küfretti.

"Ben iyiyim," dedi ve bu cümlede kelimeleri gevelemediğİ için Tanrı'ya şükretti. Sonra döndü ve Douglas elini indirdi.

"Anlıyorum," diye cevapladı, her kelimesinde eğlence doluydu.

Julia ona daralmış gözlerle baktı.

Douglas *eğleniyor* muydu?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu

Julia. Cevap vermedi, sadece kaşını kaldırdı.

"O kaşını kaldırdığında nefret ediyorum," diye yalan söyledi. "*Çok üstünlük taslı.*"

"Bu çok uygun, özellikle snooker'da," diye cevapladı Douglas.

"Bunu göreceğiz!" diye tersledi Julia, bu kez onun meydan okumasını kabul ederek.

Sıra ondaydı ve o vuruşunu hazırlarken, Julia onun önüne, cesaret edebileceği kadar yakına geçti ve masaya eğilen Douglas'a yukarıdan baktı.

"Oo, bu zor bir vuruş gibi görünüyor," dedi o, sahte bir şaşkınlıkla, şeker gibi tatlı bir ses tonuyla. "Gerçekten başarabileceğini düşünüyor musun?"

Adam başını kaldırıp omzunun üzerinden ona bakmak için döndü ve bir saniye içinde topu deliğe soktu.

Oliver bağırды, alkışladı ve sonra "Aferin dostum!" diye bağırды.

Julia hayal kırıklığından ayağını yere vurmak istedi.

Charlie hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

"Pes etme!" diye odanın diğer ucundan ona seslendi.

Douglas bir sonraki vuruşunu seçti ve şarabın verdiği cesaretle ve Charlie'nin teşvikiyle, Douglas masaya eğilirken yanına yanaştı. Arkasına eğildi ve Douglas istakayı geri çekerken cesaretini topladı, daha da eğildi ve kulağına üfledi.

Vuruş çok geniş oldu ve Julia hızla doğruldu, zıplayarak alkışladı ve Charlie gelip ona kız gibi sarılınca.

Ancak Charlie onu bıraktığında ve Julia, Douglas'ın gözlerindeki kararlı bakışı gördüğünde sevinci söndü.

Julia, eldivenlerin çıkarıldığını hemen anladı. Bu bilgi karşısında titredi, ama titremesinin korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilemiyordu.

Oliver, Charlie şutunu atmadan hemen önce ona neredeyse saldırdı. Charlie, Oliver'ın istakasını ondan çekip aldı.

Julia, Charlie'nin talimatlarıyla vuruşunu yaparken, Douglas'ın yaptıklarına değil, Charlie'nin söylediklerine odaklandı. Douglas'ın nerede olduğunu bilmiyordu, onu hiç göremiyordu ve o kadar telaşlandı ki, Douglas'ın vücudu arkasında, yanında ve üstünde, *her tarafını* saran bir şekilde durduğunda birkaç santim sıçradı. Omzunun üzerinden, ellerini istakadaki ellerinin üzerine koyan Douglas'a baktı.

"Bırak da," diye kulağına fısıldadı, "nasıl yapıldığını göstereyim." Cue sopası çatırdadı ve topu deliğe soktu.

Charlie sevinçle bağırdı.

Oliver inledi. "Onlara yardım etmemelisin!"

Atış üstüne atış, Douglas ona hangisini yapması gerektiğini gösterdi, topları hizalamasına yardım etti ve üzerine eğildi, vücudu onun vücuduna sıcaklığını verdi, kolları onu sardı ve o (aslında o) masadaki geri kalan topları deliğe sokarken, onun iskeleyi tutmasına ve topa vurmasına yardım etti.

Charlotte "kazanmanın" coşkusuyla kendinden geçmişti ve bu o kadar bulaşıcıydı ki, Julia bile zıplamaya başladı. Charlie ve Julia sarıldılar. Charlie, yardım ettiği için Douglas'a sarıldı, sonra da Oliver'a sarıldı. Her şeyin heyecanına kapılan ve çok fazla içki içen Julia, Douglas'a sarıldı ve yanağından öptü.

Fırsatı kaçırmayacak biri olarak, kolları hızla ona dolandı ve ona sırıtarak, "Bundan daha iyisini yapabilirsin" diye mırıldandı.

Aylardır ilk kez bu kadar iyi vakit geçiriyordu ve biraz sarhoştı, kendini kaybetti ve tereddüt etmeden kollarını boynuna doladı ve onu dudaklarından öptü.

Douglas öpücüğe karşılık verdi ve Julia'nın hızlı bir öpücük olmasını istediği şeyi daha fazlasına dönüştürdü. Çok fazla değildi ama daha sert, daha uzun ve daha anlamlıydı. Öpücük bittiğinde Julia başını geriye attı ama Douglas kollarını indirmede.

"Bu adil değil," diye fısıldadı.

"Kim adil davrandığımı söyledi?" diye fısıldadı adam.

Odanın neşesinin kaybolduğunu fark etti ve Douglas'ın kollarından kurtuldu. Charlie'nin onu merakla izlediğini, Oliver'ın ise hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandığını gördü.

"Yatma zamanı, yarın kızlar yemek pişirmemiz gerekiyor." Charlie, neyse ki, sessizliği bozdu. "İkinize de iyi geceler," dedi, çift öne çıktı ve kucaklaştılar.

Ancak Oliver'ın sarılması tuhaftı ve Julia onun ela gözlerine baktığında, gördüklerini merak eden tek kişinin Charlie olmadığını fark etti.

Charlie ve Oliver, Douglas ve Julia'nın önünde birlikte dışarı çıktılar.

Julia, sabah odasının arkasındaki koridorda durdu. Douglas ve diğerleri sabah odasından ve salondan geçerek merdiven boşluğuna giderken, o arka koridordan devam edecekti.

Diğer çift devam etti ve o Douglas'a döndü. "İyi geceler."

Julia uzaklaşmaya başladığında Douglas onun bileğini yakaladı ve geri çekti. "İyi geceler öpücüğünü almayacak mıyım?" diye sordu ve ses tonu (cesaret ederse)
) neredeyse şakacıydı.

"Hayır," diye cevapladı Julia hemen, birdenbire şakacı bir ruh hali içinde olmadığını fark etti, birdenbire bir rahibe kadar ciddi oldu ve dikkatli davranmadığını hatırladı.

O gülümsedi ve yine de onu kendine çekti. Onun ruh hali değişikliğini ve sorusuna verdiği cevabı tamamen görmezden gelerek, başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Sen," ne diyeceğini bilemedi, "çok fazlasın," diye tıslayarak bitirdi.

"Teşekkür ederim." Sesi alaycıydı ve Julia, onun ruh halinin değiştiğini fark etti. Başını eğdi, bileğini bıraktı ve uzaklaşmaya başladı.

Julia, adını söyleyerek onu durdurdu.

Onun çağrısı üzerine, tereddüt etmeden geri döndü.

Onu izlerken dudağını ısırdı, burnundan nefes aldı ve nefes verirken dudağını bıraktı.

"Bu akşam Sean hakkında yaptığın yorum yersizdi," itiraf etti. "Özür dilerim, sen ona hiç benzemiyorsun."

Adam onu bir saniye izledi, sonra "Teşekkür ederim" dedi, ama bu sefer içtenlikle.

Sonra, başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Julia odasında ayakkabılarını çıkarıyor ve (zorlukla ve pek başarılı olamadan) gecenin olaylarını ve onlardan ne kadar keyif aldığını (tabii ki, onun kötü niyetli yorumunu hariç, başından sonuna kadar) düşünmemeye çalışıyordu ki, onu duydu. Ya da daha doğrusu, neredeyse her zaman oradaydı, onu duymadı.

Tırmalama sesi kesilmişti.

İkinci ayakkabısını yere bırakırken başını kaldırdı ve perdeleri kapalı olan pencereye baktı. İçeri girdiğinde sadece başucu lambasını yakmıştı, daha fazlasını yakacak gücü yoktu.

O anda ayak bileklerinde bir esinti hissetti ve aşağıya bakarak ayaklarını yatağa çekti. Sisli bir sisin dönüp durduğunu gördü, sonra sis uzaklaştı, pencerenin her zaman tırmalandığı yere doğru. Julia donmuş, dehşet içinde ve hayranlıkla sisi izledi.

Sis yerden yükseldi ve Julia, sisin şekillenmesini izledi. Sis, yavaşça, akıcı, imparatorluk tarzı bir elbise giymiş güzel, genç bir kadının vücuduna dönüştü. Sisli, parçalanmış uçları, sanki canlıymış gibi kadının etrafında dalgalanıyordu.

Hayalet bir şey söylediğinde Julia ağzı açık bir şekilde dehşetle baktı, ağzı hareket ediyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu. Julia sanki duymak için öne eğildi ve sonra hiçbir uyarı olmadan hayalet Julia'ya doğru fırladı.

Julia korkmuş, boğuk bir çığlık attı ama zaman kaybetmedi. Yataktan atladı ve kapıya koştu. Kapıyı açarak koridordan koştu ve ancak yemek odasına girdiğinde arkasına bakmaya cesaret etti... ama hiçbir şey görmedi.

Ama çok geçti, arkasına baktığı için önüne bakmıyordu ve sert bir engele çarptı. Bir *insan* engeli. Şaşkınlıkla homurdanan bir insan engeli. Kollarını ona sıkıca saran bir insan engeli.

İkisi de (neyse ki kalın halıyla kaplı) yemek odasının zeminine düştüler. O sırt üstü, düşüşünü engelleyecek hiçbir şey olmadan, Julia ise tam üstünde.

Bir elini yere, diğer elini onun göğsüne koyarak kendini yukarı çekti ve karanlıkta onun Douglas olduğunu gördü.

"Ne halt... ediyorsun?" diye sordu, sesi nefes nefese ve öfkeliydi.

"Bir hayalet. Metresin hayaleti gördüm. Odamda!" Tamamen onun üstüne uzanmış haldeydi ama omzunun üzerinden geriye bakıyordu.

Ellerinin belini sıkıca kavradığını hissetti ve ustaca sırt üstü çevrildi, bu sefer Douglas üstündeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye yeni ve beklenmedik pozisyonundan histerik bir şekilde bağırdı.

"*Nefes almam* lazım," diye zorla çıkardı ve derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. "Nefesimi kesti ve ağırlığın da yardımcı olmuyordu."

"The Mistress'in hayaleti gördüm," diye tekrarladı Julia, gölgeli yüzüne bakarak ve onun haklı şikayetlerini görmezden gelerek, çünkü, şey... bir hayalet ortalıkta dolaşıyordu!

"The Mistress'in hayaleti falan yok, o sadece bir efsane," diye cevapladı Douglas sakın bir şekilde, nefesi normale dönmüştü.

Julia, onun sakın tavrına karşılık sertçe, "Onu gördüm!" diye bağırdı ve kızgınlığını (ve aynı zamanda endişesini) ifade etmek için eliyle onun pazısını tokatladı. "O, tam da benim odamda, sisin içinden ortaya çıktı!"

Adam omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra tekrar Julia'ya döndü. "Ne hayalet ne de sis var," dedi.

Julia, tereddütle başını kaldırıp onun omzunun üzerinden bakmak için ikisini de elleriyle tuttu. Douglas gibi, o da hiçbir şey görmedi.

"Yemin ederim onu gördüm," diye titrek bir sesle fısıldadı ve yere geri oturdu.

"Sarhoşsun."

"Sarhoş değilim!" diye tısladı (aslında biraz sarhoştı) ve omuzlarını bırakıp tekrar pazılarına vurdu.

"Hanımefendi zaten kendini göstermez. O her zaman oradadır."

Onun sözleri üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu biliyor musun? Taslaklar, fısıltılar... çılgınlıklar?" diye sordu, ses tonu suçlayıcıydı, olması gerektiği gibi.

"Tabii ki, hayatım boyunca burada yaşadım," diye cevapladı Douglas. "Hiç görmedim, hissetmedim ya da duymadım ama biliyorum."

Julia nefesini tuttu ve sonra, "Buraya geldiğim ilk gece, beni deli olduğumu düşündürdün," diye bağırdı.

"Hayaletlere inanıyorsan, delisin," diye cevapladı.

Julia onun altından kurtulmaya çalıştı ama Douglas onu geri çekti.

"Beni bırak," diye talepte bulundu Julia.

Adam bir an tereddüt etti, sonra ondan uzaklaştı, çevik bir hareketle ayağa kalktı, eğilip elini tuttu ve onu zahmetsizce kendi yatağına çekti.

"Özürümü geri alıyorum," diye öfkeyle ona bildirdi. "Sen bir pisliksin."

Onun gülümsemesini göremiyordu ama sesinden anlayabiliyordu. "Sen de delisin."

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi ona kibirli

bir şekilde. "Bana göstermek ister misin?"

"Oraya geri dönemem!" Sesi korkuyla titriyordu ama umurunda bile değildi. "Belki de seni bekliyordur."

"Benimle odama gelebilirsin," diye nazikçe önerdi. "Bu gece han dolu, ama benim büyük bir yatağım var, ikimiz için yeterince yer var."

"Sen imkansızsın," diye tısladı.

"Sen de çok sevimlisin," diye cevapladı adam hemen, sesi sıcak ve alaycıydı.

Julia ağzı açık kaldı, çünkü Douglas Ashton ona *sevimli* demişti.

Douglas'ın bir gecede hem şakacı *hem* sıcak hem de alaycı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Bu kadarı fazla gelmişti. Ve ne kadar uğraşsa da, onun rahat ve tatlı iltifatının verdiği sıcak ürpertiye durduramıyordu.

"Tamam, ben geri döneceğim," dedi ve onun yanından geçerek, en iyisi tüm olayı görmezden gelmek olduğuna karar verdi, ama o hareket etmediğinde geri döndü ve "Ee? Geliyor musun?" diye sordu.

"Beni odana mı davet ediyorsun?" diye karşılık verdi. "Tabii ki, güvenli olduğundan emin olmalısın."

"Seni hayaletten korumak mı?" diye sordu adam inanamayan bir ifadeyle ve kız, görmese de, adamın o lanet kaşını kaldırdığından emindi.

"Evet!"

Adam bir an onu süzdü, sonra kıkırdadı ama kıpırdamadı.

Kız öfkeyle iç geçirdi.

"Ee?" diye sordu.

Adam sadece bir an tereddüt etti.

"Önden git güzel kız," diye mırıldandı Douglas. Julia, onun gölgeli kolunun ona ilerlemesini işaret ettiğini gördü ve çok korkmuştu, öfkeli bir cevap daha veremedi. Yürümeye devam etti ve kapısına geldiğinde durdu.

"Sen önce gir," diye fısıldadı.

Douglas ona bir bakış attı, sonra içeri girip odayı inceledi, Julia ise kapıda kaldı.

"Hayalet yok," diye seslendi.

"Pencereyi kontrol ettin mi?" diye sordu Julia.

"Julia," diye cevapladı, gergin ama eğlenceli bir şekilde, "odanda hayalet yok."

Tereddütle içeri girdi ve odada ürkütücü hayaletler olmadığını görünce, o onu izlerken, tüm ışıkları açmak için odada dolaşmaya başladı. Titriyordu, gergindi ve her an bir hayalet görmeyi bekliyordu.

Douglas'ın yanına yaklaştığında, adam onu durdurmak için kolunu tuttu ve başını eğerek ona yakından baktı.

"Gerçekten korkmuşsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Sana söyledim!" diye bağırdı. "Onu gördüm! Orada duruyordu... uçuyordu... şekilleniyordu, her neyse! Tam şurada!" Julia köşeyi işaret etti. "Dahası, Efendi her gece pencereyi tırmalıyor. Onu duyuyorum ve bir kez de *gördüm*."

"Bu hikayeyi sana kim anlattı?" diye sordu Douglas, sesi ve yüzü artık öfkeyi ele vermeye başlamıştı.

"Kimse yok, onu gördüm, sesini duydum ve onu hissettim. Bayan K.'ya sordum..." Adam başını geriye yaslayıp gözlerini tavana çevirdiğinde, kadın sözünü kesti.

Birkaç saniye sonra, bakışları onun bakışlarına kilitlendi. "Bayan Kilpatrick, Tamsin küçük bir kızken ona da bu hikayeleri anlatmıştı. Tamsin, tıpkı senin şu anda yaptığın gibi, hayatı boyunca bunlara inandı."

"Tamsin *bana* anlatmadı. Sen de anlatmadın. Ama ikisini de gördüm ve hissettim, Ruby'nin de gördüğünü ve hissettiğini biliyorum, Veronika da öyle."

"Bu eski bir hayalet hikayesi. Biri bunu zihnine yerleştirir ve sen de onu görürsün."

"Yani," ellerini beline koyarak ayağa kalktı, "karısı içeride kilitliken bu eve girmeye çalışırken ölen ve gizemli bir şekilde boğulan yaşlı bir baron yok mu?"

"O hikaye doğru," diye itiraf etti.

"Gördün mü!" Julia kollarını havaya kaldırdı ve onun elini itti.

Onu dinlemeyeceği ve sakinleşmeyeceği belli olunca, onu yakaladı ve güçlü kollarının güvenli ve sıcaklığına çekti ve Julia, tam da öyle hissettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Sıcaklık ve güvenlik. *Yoğun* sıcaklık ve güvenlik.

Aman Tanrım.

Julia, beni dinle," dedi Douglas, Julia kollarında otomatik olarak gevşediğinde sessizce emretti. "Burada güvendesin. Sana hiçbir şey olmayacak."

Gözlerine baktı ve o kadar ciddi ve ağırbaşlıydılar ki, ona inandı.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldayarak sordu, çocukça gelse de umursamadı çünkü sonuçta *az önce bir hayalet görmüştü!* Douglas başını salladı ve sonra aklına bir şey geldi. "Yemek odasında ne yapıyordun?"

Douglas gülümsedi ve kollarını daha da sıktı. "Bu akşam yaptığın yorumdan ne kadar pişman olduğunu görmek için gelmişim."

Bu, söylemesi ve yapması çok cüretkar bir şeydi ve gece o kadar keyifli geçmişti ki, başını geriye atıp güldü, sonra başını öne eğip alnını onun göğsüne dayadı. Nefesini topladıktan sonra ona baktı ve onun kendisine gülümsediğini fark etti.

O sırıtış onu daha da ısıttı ve midesini hoş bir şekilde kasıp kavurdu.

Yine de ona, "O *kadar* üzgün değilim," dedi.

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim." Hâlâ gülümsüyordu.

Bunun yeterince uzun sürdüğünü geç fark etti. Kollarında kaskatı kesildi, uzaklaştı ve "Artık iyiyim Douglas, gidebilirsin. Ama... şey, teşekkür ederim" dedi.

Adam ona tekrar uzanmaya çalışmadı ve kız, olmaması gerektiğini bildiği güçlü bir hayal kırıklığı duygusuyla mücadele etti.

"Bütün bu ışıkları açık bırakarak elektrik faturamı daha da yükseltecek misin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," diye pişmanlık duymadan yalan söyledi.

Bir an ona baktı ve tekrar başını salladı.

Sonra alışılmadık tatlı Douglas davranışına devam etti, yani elini kaldırdı ve kızın başının arkasını avuçladı. Onu kendine doğru çekerek kızın alnını öptü. Bu garip ve, kızın itiraf etmesi gerektiği gibi, muhteşem bir samimiyet göstergesiydi ve kızda sıcaklıktan daha derin bir şey hissettirdi. Daha tatlıydı ve aynı zamanda çok, çok korkutucuydu.

Sonra uzaklaştı ve kız, onun gidişini izlerken daha fazla hayal kırıklığını bastırmak için yine mücadele etmek zorunda kaldı.

Kapı arkasından kapandı ve o, kendi sağduyusuna aykırı olsa da, en azından kendi zihninde, o gece harika bir akşam geçirdiğini (tabii ki hayalet hariç) ve Douglas'ın bu harika akşama epey katkıda bulunduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Yüzünü yıkadı, nemlendirici sürdü, esnek siyah pijama altını ve erik rengi bir tişört giydi ve tüm ışıkları açık bırakarak yatağa girdi.

Kitabını okumaya başlamışken kapısı açıldı ve bir mil kadar sıçradı.

Douglas'tı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı, battaniyesini boynuna kadar çekerek.

Hâlâ koyu kahverengi kadife pantolonu ve siyah balıkçı yaka kazağı giyyordu ve odayı dolaşarak tüm ışıkları kapatırken, kuledeki zemin lambası hariç, kitabını ona göstermek için kaldırdı.

O, Douglas'ın sandalyelerden birine oturup, ayaklarını pufun üzerine koyup, kitabını açıp, sayfalara bakarak "Uyu, Julia" diye mırıldandığını izledi.

O, onun korktuğunu bildiği ve bunu bildiği için bir şeyler yaptığı için ona şaşkınlıkla baktı.

Julia, Douglas'ın okumasını izlerken midesinin yine hoş olmayan bir şekilde sıkıldığını hissetti.

Sonra, hediye atın dişine bakmayacak biri olarak, kendi kitabını bir kenara koydu, yastıklara sarıldı ve bir kez olsun onun emrettiği gibi yaptı.

On İkinci Bölüm

Şükran Günü

Douglas, akıllıca ve stratejik olanın, Julia uyanmadan odasından çıkmak olduğunu düşündü.

Aslında yapmak istediği şey, kıyafetlerini çıkarıp yatağa girip ona katılmaktı. Strateji söz konusu olduğunda içgüdülerini genellikle görmezden gelmezdi, bu yüzden, ne kadar zor olsa da, onun nefesini duyduktan bir süre sonra,

Işığı kapattı ve kendi yatağına gitti.

Ancak bunu yapmadan önce sessizce ona yaklaşıp uyumasını izledi. Julia'nın bilinçli olduğu kadar bilinçsizken de aynı derecede güzel olduğunu görmek için yüzündeki ağır, yumuşak saçlarını geri çekti. *Sonra* ışığı söndürüp odasına gitti.

Önceden kendilerine söylendiği gibi, kahvaltı, Şükran Günü Perşembesi'nin yemek şöleninin başlangıcıydı. Oliver sabah koşusunu bitirip kahvaltı masasına geldiğinde Julia uyanmış ve mutfaktaydı. Oliver, Sam, Monique ve Ruby zaten oradaydılar. O masanın başına otururken, Charlie mutfaktan çıktı, bitkin görünüyordu, önlüğü vardı ve yüzünde un lekesi vardı. "Kız deli. Bütün Black Watch bile o kadar yemeği yiyemez" dedi.

Tam o sırada, Veronika yorgun Lizzie ve Will'i içeri sokarken, Bayan Kilpatrick ve Julia yığınlarca krep, omlet, pastırma ve sosis, patates kızartması, şurup sürahileri getirdi ve Julia masanın ortasına kocaman bir kahveli kek koydu.

"Afiyet olsun millet," dedi Julia, haftalar içinde doğal olarak Douglas'ın soluna oturduğu yerini alırken, Monique onun sağında, karşısında oturdu (masa, Douglas'ın başına ve Monique'in ayağına oturacak kadar uzundu).

Douglas, annesinin tüm yiyeceklere tiksintiyle baktığını gördü, ama herkes sanki aylardır aç kalmış gibi, özellikle de

çocuklar.

"Bize Şükran Günü'nün hikayesini anlat, Jewel Teyze."

Douglas şaşkınlıkla bunun Lizzie'den geldiğini duydu.

Lizzie'ye özel bir ilgi göstermişti, bunu kendi isteğiyle değil, Julia'nın isteği üzerine yapmıştı. Bu, üstlendiği en kolay görev değildi, çünkü onunla yüzleşmek, o yaşta (özellikle o yaşta) onun kaybeden tarafında savaşı tek kişi olan kız kardeşinin yas tutan on iki yaşındaki görüntüsüyle yüzleşmekti.

Ama Lizzie ona hemen karşılık vermişti ve o, Lizzie'nin neşeli, parlak gözlü, romantik kız kardeşi gibi olmadığını fark etmişti.

Gözlerindeki acı ve duygu derinliği, teyzesinde gördüğüyle aynıydı ve çelişkili de olsa, *bununla* başa çıkmanın çok daha kolay olduğunu fark etti.

Dahası, onun tepkisinden hoşlandığını fark etti ve ona bir aura gibi yapışan çaresizliğin yavaş yavaş kaybolduğunu izlerken, bunda kendi payı olduğunu bilmek onu daha da memnun etti.

"Gerçek Şükran Günü hikayesi saçmalıktır," dedi Julia şaşkın masadakilere. "Pilgrim'ler, Kızılderililer ve bollukla ilgili bir şey. Bilmiyorum. Pilgrim'lerin akşam yemeğinden sonra Kızılderilileri muhtemelen öldürdüklerini düşünürsek, hepsi sapkınlık."

Monique öfkeyle dehşete kapıldı (son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi ve Douglas alaycı bir şekilde, bunu neredeyse mükemmelleştirdiğini düşündü). Ruby ise heyecanla kıkırdadı. Will, teyzesinin sözlerine değil, gerçeği bu kadar açık sözlü söylemesine ve büyük olasılıkla, Douglas'ın artık anladığı kadarıyla, çocukların hiçbiri umursamadığı (ve o da onları suçlamıyordu) büyükannesini öfkeliendirmesine "Kötü" diye mırıldandı.

"Şükran Günü, aileniz, arkadaşlarınız, yani..." Julia, Charlotte'a dönerek devam etti, "kendiniz için seçtiğiniz aileye şükran duyacağınız bir gündür." Julia masadaki herkese baktı ve devam etti. "Yemek sadece kutlamadır. Bu öğleden sonra, akşam yemeğini yediğimizde," dedi çocuklara, "hepiniz şükran duyduğunuz bir şeyi düşünmelisiniz ve isterseniz bunu tüm masadakilere söyleyebilirsiniz."

"Ben neye şükran duyduğumu biliyorum!" diye bağırdı Ruby.

"Sen bağırmanı kesersen minnettar olacağımı biliyorum," diye araya girdi Lizzie ve Julia şaşkın ve memnun gözlerini Douglas'a çevirdi.

Bunu yaptığında, parlak gözlü bakışları karşısında göğsünün sıkıştığını hissetti ve kızarmış yanağına dokunmaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı. Monique'in tanık olduğu böyle bir hareketten sonra ortaya çıkacak sahne, o anı mahvedecekti ve Douglas, o anı çok sevdiğini fark etti.

Dahası, Julia planlarını kesin olarak kabul edene kadar çocukların planlarından haberdar olmasını istemiyordu. Julia'ya söz vermişti.

Julia'dan gözlerini ayırarak, Douglas Ruby'nin dilini çıkardığını ve Lizzie'yi gördü.

"Masada yapma, Ruby," diye otomatik olarak uyardı Douglas, kendi kulağına şefkatli ama katı bir baba figürü gibi geldi.

Ancak, bu hoş olmayan düşünceye tepki veremeden, Julia ona yine memnun bir bakış attı, yeşil gözleri parlaklıktan yumuşaklığa dönüştü. Göğsü daha da sıkıştı ve Charlotte'un Oliver'a anlamlı bir bakış attığını, Sam'in ise ağzına kahveli kek dolu bir çatal sokarak gülümsemesini sakladığını fark etmesine rağmen, bunu görmezden gelmek için tüm iradesini kullandı.

"Üzgünüm Douglas amca, ama ben de şükran duyduğum şeyi söyleyebilir miyim?" diye sordu Ruby kibarca, hala yüksek ama pencereleri sallamayacak kadar bir ses tonuyla.

"Lütfen söyle," diye davet etti.

Büyük duyurusunu yapmak için yüzünü buruşturdu ve sonra çarpık bir gülümsemeyle, "Unuttum!" dedi.

Herkes kahkahalara boğuldu ve Douglas Julia'yı izledi. Geldiğinden beri yüzünde belirgin olan yorgunluk kaybolmuş, gözlerine yeniden ışık gelmişti. Bakışları yine ona kaydı ama bu sefer yüzünü çevirip tabağını doldurmakla meşgul oldu.

"Üç ya da dört'e kadar bir daha yemek yemeyeceğiz, o yüzden şimdi karnınızı doyurun," dedi Julia kalabalığa, nazik ve verimli bir ev sahibi gibi davranarak Monique'in karanlık ifadesini daha da kararttı.

Julia kimseyi teşvik etmek zorunda kalmadı, tüm tabaklar doluydu, sadece Monique'in tabağında biraz yumurta ve bir dilim domuz pastırması vardı.

İfadesine bakılmaksızın, Monique alışılmadık bir şekilde uslu davranıyordu ve Douglas buna güvenmiyordu. Monique'in bir planı vardı ve Douglas, Julia'ya Şükran Günü hafta sonunu yaşatmak istiyordu. Arkadaşları ve ailesi etrafında olması onu mutlu ediyor ve rahatlatıyor gibiydi ve Douglas bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi.

Dün gece, niyetini açıkladığından beri Julia'nın kendisine karşı gösterdiği soğuk tavrının ciddi bir şekilde yumuşadığını görmüştü.

Hâlâ, Julia'nın üzerine eğilip göğüsleri sırtına değerek kulağına üflediği anı inanamıyordu. Neredeyse onu yakalayıp omzuna atıp bir mağara adamı gibi yatağına taşıyacaktı.

Daha önce hiçbir şeye, hele ki bir kadına *karşı* bu kadar keskin ve kontrolsüz bir tepki vermemişti.

O anda Julia'nın biraz sarhoş olduğunu biliyordu, ama sonunda istediğini elde ettiği sürece, taktikleri hakkında etik açıdan fazla endişelenmemişti.

Ancak ne yazık ki, bunun için henüz çok erken olduğunu ve Julia'nın Charlotte ve Oliver'ın önünde böyle bir davranışa çok kızacağını biliyordu, bu yüzden kendini zorlukla kontrol altında tuttu.

Douglas ise çeşitli nedenlerden dolayı istediğini elde etmeye giderek daha kararlı hale geliyordu.

Kısa sürede Julia, çevresindeki her şeye ve dolayısıyla *onun* çevresindeki her şeye olağanüstü bir etki yaptı.

Sommersgate'in kendisi de değişmişti. Hiç olmadığı kadar misafirperverdi. Personel daha neşeliydi, hatta birbirlerine, Julia'ya, çocuklara ve hatta ona bile açıkça gülümsüyorlardı (Monique ortaya çıktığında hala somurtkan ve gülümsemiyorlardı). Dün gece, arkadaşlarını ağırlarken, ev normal hissettiriyordu. Normalin ne olduğunu hiç bilmiyordu ama Sommersgate'in artık soğuk ve ürkütücü değil, sıcak ve hatta misafirperver olduğunu biliyordu.

Douglas bu düşünceleri kafasından silip attı. Personelin çoğunun, yerel efsanelerin ve hatta Tamsin'in evin kendi kişiliğine sahip olduğuna inandığını hiç inanmamıştı.

İnandığı şey, Julia'nın dün gece gerçekten bir hayalet gördüğüne inandığıydı. Korkmuş haliyle ne kadar komik ve sevimli olsa da

(ve gerçekten de sevimliydi), Sommersgate'i saran efsaneye tamamen inandığı açıktı. Douglas'ın düşünce tarzına göre, bu onun için bir şansdı. Julia'nın dün gece The Mistress'i görmesinden memnundu ve hayaletin geri dönüp onu tekrar kollarına atmasını umuyordu.

Sadece bir dahaki sefere ona rastladığında, yatağına daha yakın olmalarını umuyordu.

yatağına daha yakın *olmalarını* umuyordu.

Kahvaltı erkekçe tüketildi ve onların büyüklüğündeki bir grup daha doyana kadar yiyebilecek kadar yemek kaldı, herkes masadan kalktı. Sam ve Charlie mutfağı, Oliver ve Douglas ise ahıra doğru yönelirken, Douglas Carter'ı gördü.

Monique sabah odasına doğru gidiyordu ve Julia çocuklarla ilgileniyordu. Douglas adama seslendi.

"Bayan Fair'in etrafındaki çalılar..." Durdu ve personelin ona daha az resmi bir şekilde hitap ettiğini düşündü. "Bayan Julia'nın pencerelerinin önündeki çalılar kesilmeli. Lütfen bununla ilgilenin."

Carter sadece başını salladı ama Douglas, Monique'in yüzündeki küçümseme ifadesini ve Julia'nın yüzündeki memnuniyet ifadesini fark etti.

Kadınlar dışında herkes günü keyifli bir şekilde, istedikleri gibi geçirdi. Kahvaltıdan sonra çocuklar Oliver ve Douglas'ı ahıra kadar takip ettiler, hepsi atlarını eyerlediler ve sabah gezintisine çıktılar. Ruby Douglas'ın önüne, Willie ve Lizzie ise kendi atlarına oturdular.

Döndüklerinde, çocuklar mutfağı girip çıkıyorlardı. Charlie ve Sam dinlenmek için dışarı çıkıyorlardı ama Julia yemek pişirmeye dalmıştı ve Douglas onu bütün gün görmedi.

Saat üçte Veronika, akşam yemeğinin kırk beş dakika sonra servis edileceğini söylemek için evin içinde çekinerek dolaştı. Belirlenen saatte Douglas ve Oliver, merdivenlerin altında Charlotte ile buluştu. Charlotte, gündelik kıyafetlerini çekici bir siyah elbiseyle değiştirmişti.

"Şükran Günü yemeğini hazırlamak için gerçekten üçünüz, Veronika ve Bayan K. mi gerekti?" Oliver, karısının yanağına öpücük kondurduktan sonra sordu.

"Hayır, ama biz *bir* Şükran Günü yemeği hazırlamadık, *iki* Şükran Günü yemeği hazırladık," diye cevapladı Charlotte.

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordu Oliver, muhtemelen kahvaltı çalgınlığının etkisinden henüz kurtulamamıştı.

"Julia personel için bir tane hazırladı. Biz Bayan K ve Ronnie'nin bizim için hazırladığı yemeği yerken, onlar da Julia ve geri kalanımızın onlar için hazırladığı yemeği yiyecekler. 'Kimse,'" Charlotte, Julia'nın sesini taklit ederek, boğuk bir Amerikan aksanıyla alaycı bir şekilde, "Şükran Günü'nü kaçırmaz."

Charlotte, Douglas'ın bu habere nasıl tepki vereceğini görmek için yüzünü ona çevirdi, ama o ifadesiz kaldı. Arkadaşlarının Julia ve kendisi hakkında spekülasyon yaptığını biliyordu, ama Charlotte'un müttefiki mi yoksa düşmanı mı olacağını bilmiyordu. Charlotte, özellikle kadınlarla ilgili geçmişini çok iyi biliyordu ve kısa sürede Julia ile yakın bir bağ kurmuştu. Ona karşı dikkatli davranmaya karar vermişti.

Ancak Douglas'ın bir tepkisi oldu. Çocukluk arkadaşlarının neredeyse hepsinin hizmetçileri vardı ve çoğunun uzun süredir çalışan, adeta aile üyesi haline gelmiş hizmetçileri vardı. Monique ve Maxwell Ashton bunu *paylaş* bu bu şefkatli eğilimi. Douglas kendisi hiç hiç bilmiyordu bir zaman hiç Bay ve Bayan Kilpatrick'in hayatında olmadığı zamanlarda, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve hiç sormamıştı, önce ailesi izin vermeyeceği için, sonra da sırf alışkanlıktan. Yine de birkaç hafta içinde Julia, hizmetçilerini aile birliğine derinlemesine sokmayı başarmıştı.

O anda çocuklar merdivenlerden aşağı koşarak indiler, arkalarından Julia ve Sam geliyordu, ikisi de bir şeye gülüyorlardı.

Onu görünce, Douglas hızlıca nefes aldı.

Julia, derin yakasından bileklerine kadar vücudunun neredeyse her santimini kaplayan yumuşak, krem rengi, örgü bir elbise giyiyordu. Elbisenin vücudu saran eteği, ayak bileklerinin etrafında zarifçe sallanıyordu. Elbisenin vücudunun her yerini kaplaması önemli değildi. Kumaş her yere sıkıca oturuyor, her bir kıvrımı sevgiyle vurguluyordu. Altın renkli bir zincir kemeri kalçalarının üzerine çekici bir şekilde takmış ve her iki bileğine de düzinelerce altın bilezik takmıştı. Ayakları ise bir çift kahverengi kovboy çizmesi ile kaplıydı.

"Yeni en iyi arkadaşımı dik dik bakmak istemeyebilirsin," dedi Charlotte şakacı bir öfkeyle ve Douglas, alışılmadık bir şekilde, irkildi. Açıkça belli olan tepkisini hızla gizledi, başını arkadaşına çevirdi ama Charlie'nin, utangaç gözlerle karısına bakan Oliver'ı azarladığını gördü.

Julia ve Sam merdivenlerin altına vardıklarında, çocuklar çoktan yemek odasına koşmuşlardı. Douglas, tek bir şeye odaklanarak ilerledi.

Akşam yemeği soğuyabilir ve dikkatli stratejisi boşa gidebilirdi, ama ona özel olarak elbisesini ne kadar beğendiğini gösterebilmek için onu bir yere götürecekti. Özel ve ayrıntılı bir şekilde, o elbiseye olan güçlü ve ısrarcı duygularından şüphe duymayana kadar.

Julia gözlerini ona kaldırdı ve Douglas, onun gizlemediği niyetini okuduğunda gözlerinin şaşkınlıştığını gördü ve o anda, yeşil gözleri ona bakarken, o elbiseyi giyerken, onun onu bu kadar kolay okuyabilmesini hiç umursamadı.

Ancak, tam o anda koridorda bir hareketlilik oldu ve Monique kütüphaneden süzülerek çıktı.

"Ne güzel, arkadaşım tam zamanında geldi. Şimdi, başka bir Şükran Günü geleneği, aile buluşması."

Douglas annesini görmezden geldi, ama Julia'nın gözleri Monique'i takip etti.

Onun yanına geldi ve kulağına fısıldamak için eğildi, "Yemekten önce özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Ne?" diye sordu dalgın bir şekilde, ona bakmadan, bunun yerine koridoru izlemeye devam etti ve nefes alırken yüzünün solduğunu gördü, "Oh."

Douglas, onun gözlerini takip etti ve yüzünün solmasına neden olan şeyi gördü. Şaşkınlıkla, gri saçlı ve soluk mavi gözlü, uzun boylu, tanıdık görünen bir adama baktı.

Sonra Julia'nın fısıldadığını duydu: "Tanrım, bu benim babam."

Onun sözleriyle, Douglas'ın görüşü beyaz-sıcak bir öfke ateşiyle patladı.

* * * *

M o n i q u e, merdiven boşluğuna eşlik ediyor ve Dr.

Julia, "Tanrım" diye düşündü ve sonra odanın dönmeye başladığını hissetti. Hayatında hiç

böyle saçma bir şey yapmamış olmasına rağmen, bayılmak üzere olduğunu neredeyse kesin olarak hissetti.

Tanrım, diye düşündü Julia ve sonra odanın dönmeye başladığını hissetti ve hayatında hiç böyle saçma bir şey yapmamış olmasına rağmen bayılacağından neredeyse emindi.

"Dr. Fairfax gelip gelemeyeceğini bilmediği için bir şey söylemek istemedim ama işte burada! Bu olağanüstü bir sürpriz değil mi? Bir aile buluşması!" Monique kötü niyetli bir zevkle duyurdu.

Oda hala dönüyordu ve kendini dengelemek için çaresiz bir çaba içinde Julia, Douglas'a odaklandı. Kirpiklerinin altından ona baktığında, dikkatinin dağıldığı bir anda, onun babasına bakmadığını, ama ince dudaklarıyla, korkutucu bir şekilde belirginleşen yara iziyle ve sert çenesinde öfkeyle çalışan kaslarıyla baktığını gördü.

Monique açıklamasına devam etti ve Julia şaşkın gözlerini kadına çevirdi. "Biliyorum Julia, bu senin için büyük bir sürpriz olacak. Ama umarım hoş bir sürpriz olur. Gavin konusunda anlaşılır bir şekilde üzgün olan babanla birçok samimi konuşma yaptım ve tabii ki kimse onu kendi oğlunun cenazesine davet etmeyi uygun görmedi."

Başka bir zaman olsa Julia, kalpsiz Monique'in samimi *bir şey* hissedebileceği düşüncesine gülerek tepki verirdi.

Ancak o anda hiçbir şey en ufak bir komiklik bile içermiyordu.

Monique'in ikinci açıklamasını düşünmeye bile tenezzül etmedi. Tabii ki babası Gavin'in cenazesine davet edilmemişti. Trevor Fairfax, onların hayatlarının bir parçası olmamayı seçmişti. Julia, üniversiteden mezun olduğunda babasını görmüştü. Babası ona, birkaç hafta içinde yeşile dönen, yapıştırıcı ve metalden yapılmış bir çift küpeyi içeren küçük bir karton kutu vermişti. O zaman görevini yerine getirdiğini düşünerek ondan uzaklaşmıştı ve Julia onu bir daha hiç görmemiş ya da haber almamıştı.

Ve o da bunu seviyordu.

"Julia." Babası öne çıktı, pürüzsüz, kültürlü sesi, cildini zımpara kağıdı gibi tahriş ediyordu. Gavin'inkine çok benzeyen mavi gözleri, endişeli bir özenle yüzünü süzdü. İnanamadan, hızla sertleşen vücudunu kollarına çekti. "Gavin'i duyduğuma çok üzüldüm."

"Çocuklar!" Monique seslendi ve Julia, babasının kucaklamasından hala acı çekerken irkildi. "Sizin için bir sürprizimiz var."

Julia panik içinde bir ses çıkardı ve babası onu bıraktı, omuzlarındaki elleri kayarak onu sıkıca kollarından tuttu. Her halükarda, mutlu bir şekilde yeniden bir araya gelen baba ve kız gibi görünmeleri gerekiyordu ve bu düşünce Julia'nın ılık atmak istemesine neden oldu.

Nedenini anlayamadığı bir nedenden dolayı, gözleri Douglas'ı aradı, ama o artık yanında değildi. Çocukların bu işe karışmasını istemiyordu, ama o hayati saniyelerde, bir şekilde konuşamaz hale gelmişti.

Sam, Oliver ve Charlie, kısa süre önce neşeli olan ortamdaki bu gergin dönüşüme açıkça şaşkın bir şekilde bakıyorlardı.

Çocuklar odaya girmişlerdi ve sessizce, şaşkın bir şekilde izliyorlardı. Julia kendini toparlayamadan, Douglas'ın onlara doğru ilerlediğini fark etti.

"Lizzie, kardeşlerini mutfağı götür." Derin sesiyle emretti ve Julia, Bayan K'nin uzun odada telaşla koştuğunu gördü. "Bayan Kilpatrick, lütfen çocukları mutfağı götürün."

"Ne oluyor?" Normalde Douglas'ın emirlerine ("Evet, Lord Ashton" hariç) tek kelime bile cevap vermeyen Bayan K, Julia'nın şok olmuş yüzüne bir bakış attı ve kendi yüzü de endişeyle kaplandı.

Julia sonunda sesini buldu.

"Lütfen," diye yalvardı ve Bayan K işine koyuldu. Çocukları hızla dışarı çıkardı ve arkasından yemek odasının kapısını kapattı.

Julia, Ruby'nin "O adam kim?" diye bağırdığını duydu ve Julia, babasının ellerinden kurtulurken çaresizlik içinde gözlerini kapattı.

"Julia, canım, bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum. Annenin Gavin'e ne olduğunu anlatan mektubunu aldığımda çok şaşırdım. Çok gençti, hayat doluydu." Babası onunla konuşuyordu ve Julia gözlerini açtığında babasının gözlerine bakamadı, kafasındaki düşünceleri toparlayamadı. Babasının sözleri çok anlamsızdı, tanımadığın biri hakkında söyleyeceğin türden sözlerdi.

Ama o Gavin'i tanımiyordu.

Görüş alanında Monique'i gördü, diğer kadının yüzü acımasız bir sevinçle parlıyordu, o ise orada durmuş olan biteni izliyordu. On beş yıl sonra, Monique Trevor Fairfax'ın ilk ailesinin hayatında yeri olmadığını biliyordu, ama yine de onunla iletişime geçti ve onu *Şükran Günü'nde* oraya davet etti.

Julia'nın şaşkın paniği yerini öfkeye bırakmaya başladı. Douglas'ın arkasına, *çok* yakınına geçtiğini görmeden hissetti. O kadar yakındı ki, vücudunun ısınıp hissedebiliyordu. Nedense bu onu cesaretlendirdi.

"Hayat dolu mu?" diye fısıldadı, sanki kendine söylüyormuş gibi, duyguları kabarıyordu ve gözlerini babasının gözlerine dikti. Gavin, birkaç on yıl daha yaşasaydı muhtemelen ona benzeyecekti ve bu düşünce, paniğin tüm izlerini silip, yerine kör edici bir öfke koydu.

Karısını aldatıp çocuklarına sırtını dönebilen, onları nadiren gören, çocuk nafakası ödemedi, onlara hiç nazik bir söz veya sevgi dolu bir dokunuş göstermeyen Trevor Fairfax gibileri, altmışlı yaşlarına kadar mutlu bir şekilde yaşayabiliyordu. Ama sevgi ve neşe dolu, hayatın tadını sonuna kadar çıkaran Gavin gibi iyi bir adam, kırk yaşına bile ulaşamadı.

Bu düşünceyle Julia'nın öfkesi patladı.

"Onun neyle dolu olduğunu nereden biliyorsun?" diye bağırdı. "Onu on beş yıldır görmedin, tek bir Noel kartı bile göndermedin, çocuklarını görmedin, güzel karısıyla hiç tanışmadın! Kaza sırasında kanserden ölmek üzere olabilir, diyabet nedeniyle zayıf düşmüş olabilir, bir ağaçla ilgili tuhaf bir kazada bacakları ezilmiş olabilir," diye haykırdı, sesi yükseliyordu.

Douglas'ın elinin beline dokunduğunu hissetti ve bu ona daha da cesaret verdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sertçe sordu.

"Julia, sanmıyorum ki..." Monique azarlamaya başladı ama şaşırtıcı bir şekilde onu kesen Trevor oldu.

Dinleyicilerine bakarak, gözlerinde onun patlamasına karşı sadece kibar bir rahatsızlık gösteren, sabırlı bir babanın ruhunu yansıtan Trevor, "Belki biraz mahremiyetimiz olabilir mi?" diye sordu.

"Evet, belki de *hepimiz* mutfağa geçmeliyiz," dedi Charlotte, Julia'nın arkasından sessizce.

"*Hayır!*" Julia panik içinde bağırdı, arkadaşlarının yanında olmasını istiyordu, bu iğrenç adamla tek başına yüzleşemeyeceğini hissediyordu, Patricia ve Gavin olmadan *olmazdı*. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı, ama kararlı bir şekilde ağlamayı reddetti.

Douglas daha da yaklaştı. "Oliver, lütfen kadınları yemek odasına götür ve yemeğe başla." Sesi çok yakındaydı, sırtında titreşimler yarattı ve başını çevirip gözlerini ona dikti.

Beni bırakma, diye sessizce yalvardı.

Douglas ona sadece bir bakış attı ve "Kütüphaneye gidelim" dedi.

Douglas'ın gözlerinin boş olduğunu gördü, daha önce yüzünde gördüğü öfke yok olmuştu, dün gece birlikte olduğu alaycı adam yok olmuştu. Şimdi, o saf Douglas'tı, etkilenmemiş ve sakindi.

Buna rağmen, onun "biz" dediğini duyunca rahatlamış hissetti.

Diğerleri hızla yemek odasına girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Douglas kolunu kütüphaneye doğru sallayarak, onları içtenlikle içeri davet etti, tam bir nazik ev sahibi gibi.

Trevor tereddüt etti. "Kızım ile yalnız konuşabilir miyim?"

Douglas tereddüt etmeden basitçe "Hayır" dedi.

Bu, tartışmaya yer bırakmayan, her zamanki otoriter tonuyla söylenmişti. Bu tek kelimeyi söyledikten sonra, Douglas elini Julia'nın sırtına koydu ve babasının tepkisini görmeden ve babası cevap vermeden onu nazikçe ileri itti.

O iki adamdan önce odaya girdi, Douglas düşünceli bir şekilde Trevor'ın önünden geçmesine izin vermek için durdu ve ardından dönüp arkasındaki kapıları kapattı.

Julia tavana kadar uzanan pencerelere doğru yürüdü ve bahçeleri inceledi. Tam çiçek açtıklarında ne kadar güzel olabileceklerini biliyordu, ama şimdi düzenli ve disiplinli çiçek tarhları kış uykusuna yatırılmıştı. Onlar, devrilmiş toprak ile devasa boş çömlekler ile ortasında

hala yeşil çimlerle çevriliydi. Muhteşem korkuluklarla teraslanmışlardı ve küçük, doğal bir ormanlık alana açılıyorlardı. Bu alan, çikolata rengi yüzlü, yuvarlak, yünlü koyunların otladığı zarif dalgalı tarlalara uzanıyordu. Güneş, bu güzel pastoral manzarada batmaya başlamıştı ve hava pusluyken parlaklaşan gün, sona eriyordu.

Julia bunların hiçbirini görmüyordu, zihni döngüler halinde dönüyordu ve titremeye başlamıştı.

Titriyordu çünkü babası oradaydı ve bu dünyada hissedebileceği hiçbir şekilde hissedemeyeceği bir keder hissediyormuş gibi davranıyordu.

Titriyordu çünkü Monique'in onu bu kadar çok nefret ettiğini biliyordu, hem de özel bir günde, bir *tatil gününde*, Tanrı aşkına. Birinin sizi bu kadar çok nefret ettiğini kabul etmek hiç hoş bir şey değildir, özellikle de birlikte yaşamak zorunda olduğunuz biri ise.

Ve titriyordu çünkü Douglas onunla birlikte olsa bile (ve onun yanında olduğu için minnettardı ve nedenini anlamaya çalışmayacaktı, sadece minnettardı), yine de bir şekilde yalnız hissediyordu. Ne söyleyeceğini tam olarak bilecek olan bilge ve dramatik annesinden binlerce kilometre uzaktaydı. Ve ne yapacağını tam olarak bilecek olan sevgili kardeşinden sonsuza kadar uzaktaydı.

Ve o sadece Julia'ydı, en zayıf olanı, ve bununla yüzleşecek gücü olduğundan emin değildi.

"Julia, bilmelisin ki, aramızdaki uzaklığa rağmen, bu büyük bir şok oldu..." diye başladı babası, ama o dönüp ona bakınca, gözlerindeki bakış onu susturdu.

Odaya girmiş ve ondan bir buçuk metre uzakta duruyordu, yüzü ciddi, gözleri sıcak.

Julia dudaklarını kıvırdı.

"Yabancılaşma mı?" diye araya girdi, sesi titriyordu. "Ne kadar uygun bir kelime. Ben bunun 'terk edilme' olduğunu sanıyordum."

Trevor, sanki ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi başını sertçe salladı.

"Tabii ki," diye devam etti Julia, babasını görmezden gelerek, öfkesi onu teşvik ediyordu. Dikkatini babasından, omuzlarını kapıya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona o ifadesiz bakışıyla bakan Douglas'a çevirdi.

yüz. "İngilizceyi tam olarak bilmiyor olabilirim. Indiana'da küçük bir kasabada, anne ve babası çiftçi olan bir ailenin kızı olarak dünyaya geldim. Bizler basit insanlarız." Gözleri tekrar babasına döndü. "Ayrıcalıklı bir ailede doğmadım. Annem, güven fonu, beş yatak odalı bir malikane ve dördüncü nesil ülke kulübü üyeliği ile birlikte gelen bir patlamış mısır servetinin varisi değildi. Babam elbette tanınmış bir cerrahı ama onu hiç görmedim. *Beni* özel okula ve keman derslerine göndermedi, üniversite ve yüksek lisans eğitimimin masraflarını karşılamadı. Belki de yanılıyorum. Sanırım kibar bir şekilde buna 'uzaklaşma' demek gerekir, ama benim geldiğim yerde, biz gördüğümüzü söyleriz ve buna '*terk edilme*' deriz." Gözleri tekrar Douglas'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Douglas?"

"Julia, bu gerçekten gerekli mi?" Douglas cevap veremeden babası sordu (zaten cevap verecek gibi de değildi). "Telafi etmek için geldim, böyle şeyler olduğunda, fark edersin ki..."

O anda Julia tamamen kontrolünü kaybetti, gözleri öfkeyle parladı. Yumruklarını sıktı ve başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar tüm vücudu gerildi.

Belinden sertçe öne eğildi ve tısladı, "Telafi etmek mi? *Asla* telafi edemezsin. Önümüzdeki on beş yılı sana bunu anlatarak geçirsem bile, oğlunun ne kadar iyi bir adam olduğunu asla bilemeyeceksin. Onun gelin olarak seçtiği muhteşem kadınla tanışma şansın asla olmayacak. Onun neşesi ve ışığı asla sana parlamayacak. Çok geç kaldın."

"Biliyorum Julia," diye cevapladı Trevor, sesi uzlaşmacıydı. İlerlemek için adım attı ve Julia onu uzaklaştırmak için kolunu uzattı. Douglas, babası kızına yaklaştırmaya başladığında kapıdan uzaklaştığını beyninin bir köşesinde kaydetti, ama Julia bunun ne anlama geldiğini düşünecek kadar sarsılmıştı.

"Şimdi, içimde biraz kardeşimin ruhu olduğu için, torunlarıyla Şükran Günü yemeği yemene izin vereceğim. Senin için değil, onlar için," diye devam etti Julia. "Ebeveynleri yeni öldü ve şimdiye kadar belki de aylardır geçirdikleri ilk güzel günü hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum. Sonra da karına ve ailene geri döneceksin ve bir daha kapımızı çalmayacaksın."

İkinci ailesinden bahsedilince yüzü soldu ve dikkatle kontrol ettiği ifadesi bozuldu.

"Felicia beni terk etti, Julia." Bu itirafta sesi çatladı ve Julia, onun gözlerinde gördüğü acıma duygusunu hissetmek yerine, onun neden orada olduğunu çok net bir şekilde anladı.

Eşi onu terk etmişse, artık yalnızdı ve ancak şimdi Julia'nın hayatına geri dönebilirdi. Kendi isteğiyle değil, belki de başka kimsesi olmadığı için.

Julia umursamadı. Onun bencilliğine inanamıyordu, bu onu nefesini kesmişti. Ama adam henüz bitirmemişti.

"Çocuklarım, hepsi..." O cümleyi tamamlamadı ve kadın da buna şaşırmadı. Üvey kız kardeşleri ya da erkek kardeşi, ne ona ne de Gavin'e hiç yaklaşmamıştı. "Sonra Gavin'i duydum ve yapmam gerekeni yaptım..."

Ona doğru iki hızlı adım attı ve onun hızlı, öfkeli saldırısına karşı gösterdiği ürkeklik ve geri çekilmeyi neredeyse fark etmedi. O anda onun ne kadar yaşlı, solgun ve yenilmiş görüldüğünü, yakışıklılığının artık sadece bir anı olduğunu fark etti.

Gavin *asla* öyle görünmezdi. *Asla*.

Aniden durdu.

"Sorunların varsa, onlar *senin* sorunların. Biz, annem, Gavin ve ben de sorunlarımız vardı ama *sen* olmadan da bunları çözmeyi başardık! Annemin bankada 19 senti olduğu, *senin* nafaka ödemediğin ve tuvalet kağıdımız olmadığı zamanlar vardı. Gavin mağazaya gidebilmemiz için kumbarasını kırmak zorunda kaldığında *sen* neredeydin? Gavin futbolda All-County'yi kazandığında, diğer tüm çocuklar babalarıyla birlikte sahnede dururken, annem işte olmak zorunda olduğu için kardeşim orada tek başına durmak zorunda kalmıştı, o zaman neredeydin?" Her kelimeyi ona bir mızrak gibi fırlattı. "Şimdi teklifimi kabul edebilir ve gidebilirsin, ama yemin ederim ki, anneme bir daha yaklaşırsan, seni bulur ve..."

"Bence," diye Douglas sertçe araya girdi ve sakın sözleriyle onu susturdu, "akşam yemeği soğuyor. Çocuklar teyzelerini özleyiyor ve muhtemelen endişeleniyorlardır." Baba ve kızı

kapının birkaç metre uzağında duran Douglas'a döndüler. "Julia'nın akşam yemeğinden sonra söyleyecek başka bir şeyi varsa, o zaman söyleyebilir. Şimdi çocukların yanına dönmemiz önemli."

Julia hâlâ titriyordu ama Douglas'ı izlerken derin bir nefes aldı. Douglas bu olaylara hiç aldırış etmiyor gibiydi ve Julia odanın diğer ucundan onun enerjisinden birazını emmeye çalıştı.

"Elbette," diye sertçe başını sallayarak kabul etti, çünkü Douglas haklıydı, çocukları düşünmesi gerekiyordu. "Baba, torunlarınızla tanışmak ister misiniz?" diye sordu, ama sesi neredeyse hiç nazik değildi, bu güzel sözler neredeyse tehditkar geliyordu.

O sadece başını salladı, Douglas ve Julia arasında bakışlarını gezdirdi.

Julia bir kez daha nefes aldı ve koluyla kapıyı işaret etti. Trevor odadan çıkmaya başladı ve Julia onu takip etti, hareketleri sarsıntılıydı. Douglas'ın yanından geçerken, Douglas elini tuttu ve onu durdurmak için nazikçe çekti.

"Kendine hakim olmalısın," diye dişlerinin arasından söyledi. "Çocukların seni bu halde görmesine izin veremezsin."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" diye karşılık verdi Julia. O her şeye karşı soğukkanlı ve kontrollü davranabilirdi, ama *Julia* öyle biri değildi.

Douglas döndü.

"Dr. Fairfax," diye yaşlı adama seslendi ve babası, koridorda durdu. "Julia ile biraz yalnız kalabilir miyim?"

Trevor rahatlamış görünüyordu, Douglas'ın Monique gibi bir müttefiki olduğuna inanıyordu ve minnetle başını salladı.

Julia da Douglas'ın tüm bu dramada nerede durduğunu merak etti ve muhtemelen Douglas'ın her zaman durduğu yerde, yani rahatça uzak durduğu yerde durduğuna karar verdi.

"Lütfen kapıları kapatın ve bizi salonda bekleyin," dedi Douglas. "Julia ve ben gelip sizi çocuklarla tanıştıranaya kadar lütfen çocuklara yaklaşmayın."

Trevor tekrar başını salladıktan sonra kapıları kapattı ve Douglas, Julia'yı pencerelere doğru çekerek elini nazikçe çekerek onu durdurdu.

Onu kendine doğru çevirdi ama elini bırakmadı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Julia, vücudu hala titriyordu ve Douglas'ı başka bir zaman düşünmeye karar verdi.

"Julia, sinirlerine hakim olamazsan, onun seni etkileyebileceğini gösterirsen, ona güç vermiş olursun. Ona güç veremezsin. Kendini kontrol etmelisin," dedi Douglas, sanki bu çok kolaymış gibi.

"O *zaten* güce sahip!" diye bağırdı. "O benim babam. Her zaman benim babam olacak."

Gavin ve Tammy'yi kaybetmek, eski hayatını kaybetmek, Douglas'la bu oyunu oynamak ve şimdi *de bu...* Her şey çok fazlaydı. Gücü yoktu, hiç olmamıştı, Sean ona bunu göstermişti.

Elini kaldırdı ve heyecanla parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"O hiç bir zaman senin baban olmadı," dedi Douglas ve onun bu sözleri üzerine tüm vücudu sarsıldı, kolu isteksizce düştü, çünkü onun sözlerinin zarif sadeliğinde, onun haklı olduğunu fark etti.

Beş küçük kelimeyle, Douglas'ın kendisinden değil, Dr. Trevor Fairfax'tan uzak durduğunu anlatan bu etkileyici açıklamaya şaşkınlıkla baktı. Babası salona girdiğinde gördüğü öfke yok olmuştu. Douglas, Trevor Fairfax'a hiçbir şey vermiyordu ve bunun nedeni, Douglas için onun sıradan ilgisizliği dışında hiçbir *değeri olmamasıydı*. Douglas, bunu ona söyleyerek ve göstererek, onun da böyle davranması gerektiğini ima ediyordu.

Gözlerine dolan gözyaşları akmaya başladı. Elini onunkinden çekip uzaklaştı, duygularını bastırmaya çalışırken ve onun izinden gitmek için güç toplamaya çalışırken aralarına mesafe koydu. Douglas'a sırtını dönerek durdu ve iki elinin parmaklarını ağzına bastırdı.

Douglas onu takip etmedi ve o da bu yarı mahrem anı kontrolünü sağlamak için mücadele etmek için kullandı.

"Biliyor musun, onu gerçekten özlemiyorum," demişti Gavin bir keresinde babaları hakkında konuşurken. "Hafta sonu onun evine gitmek zorunda kaldığımızda, hep eve, anneme dönmek için sabırsızlanırdım."

Tamsin kocasının başının üstüne bir öpücük kondurmuştu. "Evet, Gav," Julia sessizce onaylamıştı, "Biliyorum."

"Bizi ziyarete almaya gelmeyi bıraktığında sevindim," diye mırıldanmıştı Gavin. "Rahatlamıştım."

Sonra Gavin onlara baktı ve yüksek sesle ifade ettiği üzücü düşünceleri ve bunların altında yatan daha da üzücü düşünceleri gülerek geçiştirdi. Julia bunun gerçekten bir rahatlama mı olduğunu yoksa kardeşinin kendini ikna etmeye çalıştığını hiç bilemedi. Bir babası olmasını mı dilemişti? Kadınlarla dolu bir evde büyümeyi dilememiş miydi? Erkeklerin rehberliğine mi ihtiyaç duymuştu?

Julia bunu hiç sormamıştı ve artık asla bilemeyecekti. Bildiği *tek* şey, Gavin'in her gün, her an çocuklarına iyi bir baba, parlak bir örnek ve ayrıca karısına mükemmel, özenli, sevgi dolu bir koca olmak için çalıştığıydı.

Julia ise her zaman bir babaya sahip olmak istemişti, tıpkı kendi babasının diğer iki kızına davrandığı gibi, kendisini prenses gibi hissettirecek birine. O da bu tür bir sevgi ve bağlılık istiyordu, babasının gözünde hatasız, güzel bir kız olmak istiyordu. Ve o umudunu hiç kaybetmedi, bir gün onun da öyle bir baba olacağını umdu. Sonra, dört yıl boyunca üniversitede okurken, özel ders vererek geçimini sağladıktan ve ona bir kez bile yardım etmeyi teklif etmeden, ona şaşırtıcı miktarda öğrenci kredisi yükü bırakarak mezun olduktan sonra, ona ucuz küpelerle dolu ucuz bir karton kutu verdi. O gün, umudunu kaybetti.

Bir ay kadar önce evini toplarken bulduğu ve bir aydan biraz fazla bir süre sakladığı o küpeleri düşündü. İngiltere'ye taşınmadan önce onları çöpe atmıştı.

Douglas haklıydı, o *hiçbir zaman* onun babası olmamıştı.

Omuzlarını düzeltti ve burnuna hava çekti, başını geriye eğerek. Ağzından havayı bıraktı ve Douglas'a döndü.

Tek bir gözyaşı bile dökülmemişti.

"Hazırım," dedi ona, sesi onu şaşırtacak kadar güçlüydü.

Ona doğru yürürken onu değerlendirdi, ama yanından geçmek üzereyken elini tuttu. El ele, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi birlikte yürüdüler. Her ne kadar

zayıf olduğunu, buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu, ama onun eline ihtiyacı vardı. O olmasaydı odayı geçemeyebilirdi.

Adam kapıyı açmak için durduğunda, ona döndü.

"Aferin," diye fısıldadı, gözlerindeki kayıtsız ifade kaybolmuş, şimdi ise saf hayranlık parlıyordu.

Vücudundaki her kemiğin jöleye dönüştüğünü hissetti ve ayakta kalmak için büyük bir irade gösterisi yapması gerekti.

Durumu kontrol altına alabileceğinden hiç şüphe yokmuş gibi, rahatça başını sallamalıydı. Ama bunun yerine, midesini arzuyla değil, gururla sıkıştıran adamın bakışlarına karşılık, dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

Biraz telaşla başını eğdi ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Douglas'ın elinin elini sıktığını hissetti, sonra kapıyı açtı.

* * *

Beş saat sonra, Charlie'nin deneyimli yeteneği, Julia'nın kararlı zarafeti, Sam'in neşeli enerjisi ve hatta Monique'in kültürlü cazibesi sayesinde, Şükran Günü, kaderinde yazılı gibi görünen felakete dönüşmedi.

Çocuklar tereddütle büyükbabalarını kabul ediyorlardı, ancak Elizabeth ve William, Ruby'den çok daha isteksiz görünüyorlardı, şüphesiz ebeveynlerinin konuşmalarını duymuşlardı. Sürekli Julia ve Douglas'a bakıyorlardı. Julia onlara güven verici gülümsemeler atıyordu; Douglas da Julia'nın izinden gidiyordu (ancak gülümsemeyecek kadar, sadece her şeyin yolunda olduğunu sözsüz bir şekilde iletiyordu).

Trevor, şefkatli bir büyükbaba gibi davranıyordu, ancak Monique'in etrafında dolaşmakla daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

Çocuklar yatmaya gittikten sonra, Douglas artık rol yapma gereği duymadığını hissetti.

Annesinin bir şeyler çevirdiğini biliyordu ve onunla daha sonra ilgilenmeye karar verdi. Bugünkü davranışları için onu cezalandırmak için ne yapacağını tam olarak biliyordu. Ancak bunu misafirlerin önünde yapmayacaktı.

Trevor Fairfax'a gelince, *bu* mesele hemen halledilmeliydi.

Julia'nın, Gavin'in ailesinin temel ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için kumbarasını kırması gerektiği yönündeki sözleri, içini burktu. Ve bir zamanlar ailesine sürekli bağlılık gösteren, gururlu, rahat bir adam olan kayınbiraderinin, bir zamanlar onu destekleyecek bir ebeveyni olmadan sahnede tek başına durduğunu ğrenmesi, Tamsin'in kocasına neden bu kadar derinden aşık olduğunu daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde anlamasını sağladı. Patricia Fairfax, bu kadar çok şeyi telafi edip ailesini bu şekilde yetiştiren, aık olağanüstü bir kadındı.

Douglas, Julia'yı izledi ve duygularını kontrol etme, bir odada oturup yoldan sapmış babasıyla akşam yemeği yeme konusundaki iradesinin gücüne hayran kaldı. Douglas, onun davranışını şaşırtıcı buldu.

Ama artık müstakbel karısının rahatlamasına ve lanet tatilinin tadını çıkarmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

Hepsi resmi salonda yatmadan önce birer içki içiyorlardı. Julia'nın babası oldukça mutlu görünüyordu, oturmuş sohbet ediyordu ve hatta Douglas'ın tiksintiyle fark ettiği üzere, Monique ile ihtiyatlı bir şekilde flört ediyordu.

Julia'nın hatırı için, Douglas beş saat boyunca yavaş yavaş öfkesini bastırmaya çalışmıştı ve artık sabrının sonuna gelmişti. Bu, Julia'nın babası ve onun sorunu idi ve o, kim olduğunu anladığı anda adamı kovmak istese de, Julia'nın kendi yöntemiyle (tabii ki onun rehberliğinde) bu sorunu çözmesine izin vermek zorundaydı.

Ama bu onun savaşıydı. Ve Julia, cesurca bir mücadelenin ardından, bu durumu oldukça başarılı bir şekilde halletmişti. Eğer Douglas'a dönüp babasını kovmasını söyleseydi, o da tereddüt etmeden bunu yapardı. Ama Julia bunu yapmadı ve Douglas, bunun sadece Julia'nın hakkı olduğunu değil, aynı zamanda onurlu bir davranış olduğunu da düşündü.

Ancak, Monique nihayet içkisini yenilemek için uzaklaştığında, Douglas Julia'nın onurlu davranışına izin vermeyi bıraktı.

Trevor'a doğru büyük adımlarla yürüdü ve göz ardı edilemeyecek ve yanlış anlaşılmayacak bir ses tonuyla fısıldadı: "Sanırım, Dr. Fairfax, gitme vaktiniz geldi."

Trevor, lüks ortamın rahatlığına kapılmış olduğu belli olan şaşkın gözlerle Douglas'a baktı. Julia akşam yemeğinden beri ona neredeyse on iki kelime bile etmemiş olsa da, Monique onu rahat hissettirmek için büyük çaba sarf etmişti.

Yaşlı adam Douglas'ın yüzünü okudu ve akıllıca başını salladı.

Douglas, misafirinin yakında ayrılacağını duyurmak için hiç vakit kaybetmedi. Vedalaşmalar hızlı ve pek de samimi olmayan bir şekilde gerçekleşti (Charlotte, Oliver ve Sam, Julia ve Douglas'ın ruh halini doğru bir şekilde tahmin etmiş ve ona göre davranmışlardı).

Douglas ve Julia, Monique'in de eşlik ettiği Trevor'ı ön kapıya kadar geçirdiler. Carter (Douglas'ın emriyle) yarım saattir Bentley ile orada bekliyordu. Douglas Carter'a öne geçmesini söylediğinde, Carter Trevor'ın taksiyle geldiğini söyledi. Trevor'ın şimdi nereye gittiğini Douglas ne biliyordu ne de umursuyordu.

Monique, kötü niyetinden kurtulmuş gibi görüldüğü için memnuniyetle ona veda etti. Julia ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek kelime etmeden duruyordu.

Douglas, nazik bir ses tonu ve tavırla adamın elini sıktı ve samimi bir sesle şöyle dedi: "Bu akşam olanları netleştirmek için, Dr. Fairfax, bu eve geri dönmeyecek ve Julia, çocuklar veya Patricia'ya yaklaşmayacaksınız, tabii onlardan biri sizinle iletişim kurmak istediğini belirtmedikçe."

Douglas'ın aldatıcı tavırları ve sözleri karşısında sinirleri bozulan Trevor, gözlerini kırptırdı ve kekeledi: "Ben... ben..."

Douglas elini bıraktı.

Monique, elbette, ne diyeceğini bilemedi. "Douglas! Nasıl yaparsın? Trevor ve ben, son haftalarda çok güzel bir dostluk kurduk." Trevor'a döndü. "Seni görmek istersem, Sommers'a her zaman beklerim..."

Douglas onun cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Julia'nın izni olmadan onu evime davet edersen, artık orada yaşayamayacağını göreceksin," dedi katı bir şekilde.

Bu kez şaşkınlıktan değil, öfkeden kekelemeye başlayan Monique'in yerine, Douglas Julia'nın şaşkınlık dolu nefesini duydu.

Douglas annesini ve Julia'yı görmezden geldi ve Trevor'a döndü. "Kendimi anlaşılır kıldım mı?"

Douglas cevabını beklemeden uzaklaşmaya başladı ve yüzü kısmen gölgede, nefesi sığ, donuk bir şekilde yürüyen Julia'ya kolunu uzattı. Julia elini Douglas'ın dirseğinin kıvrımına koydu ve Douglas onu sıkıca yanına çekti.

Julia babasına veda etmedi.

"Efendim," diye seslendi Carter, "bilmenizi istedim, beş dakika önce acil bir telefon geldi. Onu geri arayacağınızı söyledim."

Douglas'ın siniri giderek artıyordu. *Şimdi* bunun için uygun bir zaman değildi. Julia ile konuşması gerekiyordu, iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Onu annesiyle yalnız bırakması kesinlikle doğru olmazdı ve tabii ki çocukları da düşünmesi gerekiyordu.

Gözleri Carter'ın kollarıyla buluştu.

Lanet olsun. Bayan Kilpatrick ile konuşması gerekecekti.

Bu yeni gelişmenin yol açtığı sorunları hızla kafasında gözden geçirirken, Carter'ın yanından geçip giderken omzunun üzerinden, "Onu hemen arayacağım," dedi.

Julia tüm bu konuşmadan habersiz görünüyordu.

Monique'i Trevor'a özürlerini veya açıklamalarını yapması için bırakarak salona girdiklerinde, Douglas arkalarından ağır kapıyı kapattı.

Sonunda salonun ışıklarında Julia'nın yüzünü gördüğünde, nefesi kesildi. Gözleri minnetle parlıyordu. O minneti başka bir şeye dönüştürmek için çok zamanı olmasını isterdi.

Julia dudaklarını yaladı ve öne doğru adım attı, elini Douglas'ın göğsüne koydu ve ona yaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı o gün ikinci kez ve ses tonundaki duygu gücü onu mahvetti.

Onu sertçe kollarına çekti ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu, nefesini ağzında yakaladı. Vücudu hemen tepki verdi, gerilmeye başladı, elleri elbisesinin yumuşak kumaşında onu daha fazla istemek için kaşınıyordu, kokusu (o gün onun en sevdiği parfümü sürmüştü) onu sarıyordu.

Aklını kaçırmamak için, onu yakaladığı kadar ani bir şekilde bıraktı.

Kız hafifçe sallanarak durdu, gözlerini ona kırıştırdı ve o, kontrolünü kaybetmemek için cesaretini toplayarak ellerini kızın çenesinin iki yanına koydu ve ona olabildiğince yaklaştı.

"Gitmem gerek, önemli bir işim var, ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi ona.

Kız yine gözlerini kırptı. "Tamam," diye mırıldandı, "O" harfini sersemlemiş bir şekilde uzatarak.

Gözlerindeki şaşkın bakış karşısında yüzünde bir gülümseme belirdi, tek bir öpücükle bunu başardığı için aşırı derecede memnun oldu.

Ödül olarak ve sağduyusuna aykırı olarak, ona bir öpücük daha verdi, yüzüne hafif bir baskı uygulayarak onu kendine doğru çekti. Vücutları birbirine değmedi, sadece dudakları ve dilleri. Ona daha uzun süre öpüştü, daha özenli davrandı, onu kışkırttı, tadına baktı, kanının kaynadığını hissetti, zaten gergin olan vücudu açgözlülükle gerildi.

Alıştığı o seksi küçük iniltiyi duyduğu anda, boğazının derinliklerinden gelen, onun pes edip öpücüğünü derinleştirmek için harekete geçeceğini haber veren iniltiyi duyduğu anda, kendini zorlayarak onu bıraktı.

Ve arkasını dönmeden uzaklaştı.

On Üçüncü Bölüm

Olay

Bayan K, bakewell tart, elmalı crumble ve Roddy ile çocuk sahibi olmaya karar verselerdi kendi çocukları için yapacağı çeşitli diğer şeyler için gerekli malzemeleri içeren alışveriş listesine son rötuşları yaptı. Sommersgate House her zaman onların çocuğu olmuştu, evi ona, arazisi ise kocasına aitti. Sonuçta, başka kimseye zaman kalmayacaktı.

Julia'nın arka kapıdan mutfığa girmesini görmeden önce sesini duydu. Tamsin bazen bu kapıyı kullanırdı, Douglas hiç kullanmazdı, Julia ise neredeyse her zaman kullanırdı. Julia, arduvaz grisi bir pantolon, önü kadınsı kıvrımlarla süslenmiş soluk, koyu mavi bir bluz ve kış beyazı bir blazer giyiyordu. Son dokunuş, burnuna büyük gümüş bir oval takılmış ve iki açıdan tehlikeli olan, çok yüksek ve çok ince topuklu bir çift lacivert ayakkabıydı. Bayan Julia, terlik giyiyormuş gibi büyük adımlarla içeri girdi.

"Merhaba Bayan K," diye selamladı, ince siyah çantasını hafifçe sallayarak ve parlak bir gülümsemeyle.

"İş nasıl gitti?" diye sordu Bayan K. Bayan Julia masadaki bir bankta oturdu, Bayan K ise su ısıtıcısının düğmesine bastı.

"Orası tam bir karmaşa!" Julia, sesinde çelişkili bir sevinçle cevap verdi. "Ama personel harika ve işine bağlı, bence durumu tersine çevirebiliriz. Ruby nerede?"

"Veronika onu hayvanat bahçesine götürdü. Kahve ister misin?"

"Kahve için her şeyi yaparım," diye cevapladı Julia, yüzünde minnettar bir gülümsemeyle.

Bayan K gülümsemesine karşılık verdi. Bayan K çok uzun zamandır bu kadar gülümsememişti, aslında hiç gülümsememişti ve bunun nedenini çok iyi biliyordu.

Bayan Julia'nın küstahça "Şükran Günü Fiyaskosu" olarak tanımladığı olaydan sonra ayrılmadan önce, Lord Ashton tüm personele artık emirlerin Bayan Julia'dan alınacağına dair bir emir vermişti. Bayan Julia'nın evin idaresini üstlendiğini kesin bir dille belirtmişti. Bu karar sadece

Lord Ashton'ın ağızından çıkmakla kalmadı, aynı zamanda isteklerini yazılı olarak teyit etmek için bir not bile karaladı. Bunu gören Lady Ashton'ın yüzü bembeyaz oldu, dudakları görünmez olacak kadar inceldi. Tek kelime etmeden odadan çıktı ve kısa bir süre sonra evi terk ederek Kensington'a gitti.

Julia ise oldukça şaşkın görünüyordu ve sakinliğini korumaya çalışarak sadece "Sanırım, Bayan K, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, o yüzden muhtemelen yapmaya devam etmelisiniz" dedi.

Ve bununla birlikte, her şey değişti. Bayan K evin tam kontrolünü ele geçiremedi ve hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

Bayan K, hayatının çoğunu çalıştığı o korkunç kadını bulup, Julia'nın berbat babasını (Julia elbette tüm hikayeyi Bayan K ve Ronnie'ye kahve içerken anlatmıştı) geri getirdiği için ona teşekkür etmek istedi. Onun eylemleri büyük bir değişimi tetiklemişti ya da Bayan K'nin itiraf etmesi gerektiği gibi, zaten gerçekleşmekte olan değişiklikleri pekiştirmişti. Ayrıca, Monique gittiğine göre, Bayan K'nin düşüncesine göre, Lord Ashton eve dönerse, işler başka bir alanda da nihayet çok daha sorunsuz ilerleyebilirdi.

Olayların bu şekilde gelişmesine biraz şaşırmıştı. Bayan K, Douglas'ı ikna etmesi gereken kişinin Julia olacağını düşünmüştü, ama görünüşe göre tam tersi oluyordu. Bu, Bayan K'nin umutlarını yeşertti, çünkü Douglas Ashton'ın ne yaparsa yapsın her zaman kazandığını biliyordu.

Şükran Günü'nden sonra, Lady Ashton sabahın ilk saatlerinde ayrıldı ve Carter onu ve Veronika'nın özenle hazırladığı yedi adet Louis Vuitton valizi Bentley'e yükledi. Bunca yıl geçmesine rağmen, Bayan Kilpatrick onun gitmesine üzülmeydi. O kadın, çalışanlarına ve çocuklarına hiç iyi davranmamıştı. Bayan K'nin düşüncesine göre, özellikle Bayan Julia ve Gavin'in babasına yaptığı o kötü davranıştan dolayı, başına gelen her şeyi hak etmişti.

Charlotte, Sam ve Julia Ruby ile alışverişe çıktılar, Oliver Roddy ve Lizzie ile turneye çıktı, Willie okula döndü ve Lady Ashton veya Dr. Fairfax hakkında tek kelime bile edilmedi. Herkes çok daha rahat ve huzurluydu. Sam, Charlotte ve Oliver, Sommersgate'te güzel bir hafta sonu geçirdikten sonra pazar sabahı nihayet ayrıldılar.

Pazartesi geldi ve Bayan Julia yeni işine başlamak için Bristol'a gitti. Pazartesi'den Perşembe'ye kadar saat 10'dan 14'e kadar çalışması gerekiyordu. Ancak Bristol'a arabayla sadece 15 dakika uzaklıkta olmasına rağmen, saat 15'i geçte eve geldi. Bayan K

saate baktı, saat neredeyse dört olmuştu ve çocuklar yakında eve gelecekti.

"Bugün heyecan verici bir şey oldu mu?" Julia, su ısıtıcısı kaynarken sordu.

Bayan K, Lady Ashton'ı memnun etmek için hiçbir şeyin yapılmadığı için o gün heyecan verici her şeyin yaşandığını söylemek istedi. Bayan K o kadar derin bir rahatlama hissetti ki, bununla nasıl başa çıkacağını tam olarak bilemedi. Her toz zerresine, pencere, ayna veya merdiven korkulukları ya da masalardaki her küçük lekeye dikkat etmedi. Temiz koktuklarından, lekesiz ve kırıksız olduklarından emin olmak için kontrol etmesi gereken bir yığın çamaşır yoktu. Yaptığı her yemeğin kalorisini zihninde hesaplamak zorunda değildi. Ve Sommersgate'teki bu yeni duyguya hızla alışan Veronika'yı her gördüğünde onun sinirlerini yatıştırmak zorunda değildi.

Tek bekledikleri şey, arka kapıdan giren Bayan Julia'nın gülümseyen yüzü, taze demlenmiş bir fincan çay eşliğinde hızlıca yapılan dedikodu, eve geldiklerinde koşturan çocuklar ve geri kalan zamanlarda sadece huzurdu.

Ev bile bu yeni düzene alışıyor gibiydi. Günler kısalıyordu ama Sommersgate'te akşam gölgeleri geri çekiliyordu. Hava soğuyordu ama evde cereyan ve soğuk ortadan kalkıyordu. Akşamları, her zaman çok karanlık görünen evde, gecenin keskinliği kayboluyordu. Gölgele tehditkarlığını yitirmişti. Her zamanki gibi canlı ve korkutucu görünmek yerine, sadece bu mobilyanın gölgesi ya da ay ışığının vurduğu o ağacın şekli haline gelmişlerdi.

Hatta Efendi ve Hanımefendi bile sessiz kalmıştı. Ruby bile artık onları görmüyor ya da hissetmiyordu, Bayan K bunu biliyordu çünkü kıza sormuştu. "Hayır, heyecan verici bir şey yok," diye cevapladı ve Carter içeri girdi.

Sonra başını salladı ve alışveriş listesini ve Bayan K'nin ev yapımı çöreklerinden birini aldı. "Çabuk ol, çay için o crumble'ı hazırlamak istiyorum."

"Emredersiniz, kaptan," diye homurdandı Carter, ama Bayan K. demlikteki taze çekilmiş kahveye su dökerken, bunu neşeyle yaptı.

"Dün gece The Master and Mistress hakkında bir şeyler okuyordum," dedi Julia, kalkıp bardakları, şekerlik, çay kaşıklarını ve buzdolabından süt sürahisini almak için. "Kütüphanede Barony hakkında birkaç kitap var ve birinde onlar hakkında epey bilgi var."

Bayan K, kahve makinesinin kolunu bastırdı.

"Bir şey öğrendin mi?" diye sordu, Julia'nın karşısındaki masaya otururken, bu hafta her gün yaptığı gibi, Douglas veya Monique Ashton ile asla yapmayacağı bir şey. Ama ikisi de mutfağa nadiren girerdi.

"İsimleri, Archibald ya da bilinen adıyla 'Archie' ve şunu dinle..." Etkili olması için bir ara verdi, "Ruby! Eminim Tamsin, Ruby'ye bu ismi bu yüzden vermiştir."

Bayan K, diğer kadının parıldayan yüzüne sevgiyle bakarak başını salladı. "Muhtemelen öyledir. Bayan Tamsin o hikayeye bayılmıştı, Master'ı gördüğü ve onun hanımını hissettiği ilk andan itibaren hep öyleydi."

Julia kahvesinden bir yudum aldı. "Merdiven boşluğundaki diğer portrelerin arasında ikisinin portrelerinin de olduğunu biliyor muydunuz?"

Bayan K, bilmediği için heyecanla öne doğru eğildi. Orada geçirdiği onca yıl boyunca, Sommersgate kütüphanesini karıştırıp hayaletler hakkında bilgi bulmak için hiç zamanı olmamıştı (ayrıca yakalanmak da istemiyordu).

"Hangileri?" diye sordu.

"Gel, sana göstereyim," dedi Julia komplo kurarcasına, kupasını aldı, merdivenlere çıktılar, sahanlığa kadar yürüdüler ve Julia işaret etti, "Şu ikisi."

Bayan K, neredeyse tüm hayatı boyunca gördüğü, hatta o dönemde iki kez indirilip temizlenmesini emrettiği iki tabloya baktı.

Diğer tüm duvarlar, izin verilen alana sığacak kadar çok sayıda resimle darmadağın bir şekilde düzenlenmişken, bu iki resim merdiven sahanlığındaki duvarda tek başlarına duruyorlardı. Ayrıca, diğer resimlerin iki katı büyüklüğünde olan bu resimler, aralarındaki en görkemli resimlerdi. Adam uzun boyluydu ve biraz Douglas'a benziyordu, ya da en azından yüz hatları sadece biraz benzer olsa da, tavırları birbirine benziyordu. Kadın koyu saçlı, açık tenli ve çok güzeldi. Adam kibirli ve küstah görünüyordu. Bayan K'nin her zaman düşündüğü gibi, kadın mutlu görünüyordu.

Bayan K'nin Mona Lisa gülümsemesi olarak nitelendirdiği bir gülümseme vardı, sanki mutluydu ve bir sırrı vardı.

"Bir kitaba göre, bu portre onun ölümünden sadece iki hafta önce tamamlanmış," dedi Julia, Lady Ruby Ashton'ın portresini göstererek. "Sence de mutsuz bir evliliği olan bir kadın gibi görünmüyor, değil mi?"

Bayan K bunu düşündü. "Bu somurtkan yüzlü portrelerin arasında onun en mutlu görünen olduğunu hep düşünmüşümdür."

O anda, çocuklar koridorda neşeyle koşuşturup seslerini duyururken, Bayan K ve Julia konuşmaya devam edemediler. Bayan K'nin memnuniyetle karşıladığı bir başka değişiklik de, çocukların da Julia Fairfax'ın getirdiği değişikliklere uyum sağladıkları ve Tanrı biliyor ki, bu güzel çocukların nihayet uyum sağlamaya ihtiyaçları olduğu idi.

Ödevlerini yapma ve akşam yemeğini hazırlama zamanı gelmişti ve umarım hızlı bir elmalı turta da yapabilirdi.

Ama daha sonra, evi yatırmak için dolaşırken, Bayan K, Julia'yı yine merdiven sahanlığında Lady Ruby'ye merakla bakan bir bakışla buldu.

* * *

Julia yazı masasına oturmuş listelerini gözden geçiriyordu. Ya da listelerini gözden geçirmesi gerekiyordu, ama bunun yerine *onu* düşünüyordu.

Yine aynı şeyi yapmıştı, tek kelime etmeden, uyarıda bulunmadan gitmişti ve Douglas'ın gitmesinden bu yana bir hafta geçmişti.

Ancak bu sefer aramıştı. Sadece bir kez, ama aramıştı. Dün gece, çocuklar uyuduktan sonra, Ronnie ve Bayan K gittikten sonra telefon çaldı.

Bir an ne yapacağını bilemedi. Bayan K, çalışma odasındaki telefonlar hariç, telefonlara personelin cevap verdiğini söylemişti. Çalışma odasında ise Douglas dışında kimse telefona dokunmazdı. Telefonla karmaşık bir iç iletişim sistemi vardı, bu da hangi numaranın hangi kişiye (yani telefonun her yerde, personelin kendileri için olduğunu bildiği belirli bir zil sesiyle çaldığı) veya odaya ait olduğunu ezberlemeniz gerektiği anlamına geliyordu. Bir numara Bayan K, iki numara Carter, üç numara sadece mutfakta çalışıyordu, dört numara Veronika ve böyle devam ediyordu.

Patricia, çocuklar uyanıkken ve planlanmış derslerine gitmediklerinde her zaman telefon ederdi, böylece onlarla da konuşabilirdi. Dolayısıyla, arayan annesi ise, bu acil bir durumdu.

Şükran Günü akşamı geç saatlerde, annesi Trevor Fairfax ve Monique hakkında tüm bilgileri aldı (Douglas'ın "Şaka yapıyorsun! Vay vay, kim bilebilirdi ki bu çocuğun içinde böyle bir şey olduğunu?" tepkisini uyandırmıştı ve Julia, sadece Patricia Fairfax'ın Lord Douglas Ashton'dan "o çocuk" diye bahsedeceğini düşünmüştü). Patricia, her zamanki gibi, durumu kurtarmak için hemen Sommersgate House'a geleceği tehdidinde bulunmuştu ve son anda Julia tarafından ikna edilmişti.

Patricia değilse, kim arıyor olabilirdi, Julia hayal bile edemiyordu ve telefona nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu.

Odasındaydı, yazı masasındaki telefon (9'u çevirerek aranabilirdi) ısrarla çalıyordu. Sinirli bir şekilde telefonu aldı ve personelin yapacağını tahmin ederek "Sommersgate House" dedi.

"Julia?" Arayan Douglas'tı.

Onun derin sesini duyunca karnında bir sıcaklık hissetti ve mutlu bir iç çekişi dışarı çıkarmak üzereydi.

Sonra kendine gelmeye çalıştı. Neyi vardı onun? Tanrı aşkına, adam sadece adını söylemişti!

Cevap verirken sesini soğuk tutmaya çalıştı: "Douglas. Neredesin?"

Ses tonunu değerlendirdi ve soğuk geldiğini düşündü, bundan biraz memnun oldu.

"Çocuklar nasıl?" Douglas'ın sorusuna cevap vermediğini fark etti.

"İyiler, yataktalar, uyuyorlar. Saat geç oldu, bir sorun mu var?" Saat geç değildi, saat dokuz buçuktu ama o bir hava yaratmaya çalışıyordu.

Arka planda gürültü vardı, insanlar konuşuyordu, sadece bir iki kişi ve sonra sesleri boğuklaştı. Boğukluk kaybolduğunda, artık ses duymuyordu.

"Bir sorun yok," diye geç cevap verdi ve cevapta gecikmeyi açıklamaya tenezzül etmedi.

"O zaman neden arıyorsun?"

"Danışmanlık işine başladın mı?"

Hayal kırıklığıyla homurdanmak istedi. Yine cevap vermedi. "Evet, başladım..." O, cümlesini bitiremeden, devam etti.

"Durum nasıl?"

"İyi, gayet iyi. Oldukça ciddi bir karışıklık içindeler ama personel kaybı olmadan bu durumu atlatabileceğimizi düşünüyoruz," diye cevapladı, kısa ve öz olmaya çalışarak ama aslında bu konu hakkında konuşmak istiyordu. Aslında, bu konuyu konuşmak için can atıyordu. Bu, alıştığı şeylerden tamamen farklı bir şeydi ve her şey tanıdık olsa da, her şey yeniydi. Sanki baştan başlamak gibiydi, ama bu sinir bozucu değil, büyüleyici bir meydan okumaydı ve her dakikasından zevk alıyordu.

Ama ona bunu söylemedi (ne kadar istese de), bunun yerine şöyle dedi: "Ben iyiyim, çocuklar iyi, ev iyi, her şey yolunda. Ne zaman eve geliyorsun?"

Bir başka sessizlik daha oldu, bu seferki anlam yüklüydü ama o bu anlamın ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Eve mi?" diye sordu ve sesi garip bir şekilde boğuktu.

Julia, sesindeki garip tona tepki gösterdi ve "İyi misin?" diye sordu. İstese de endişesini tamamen gizleyemedi.

"Hayır," diye cevapladı adam, Julia'yı şaşırtarak ve daha da şaşırtarak devam etti. "Parçalandım ve burada işler yolunda gitmiyor."

"Acaba..." Neden böyle dediğini bilmiyordu, ama bu benzeri görülmemiş duygu paylaşımı ve "parçalanmış" olduğunu açıklaması karşısında kendini mecbur hissetti. Douglas'ın parçalanmış olması fikri anlaşılmazdı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yine, sorusuna cevap vermedi. "Hafta sonu bir ara döneceğim."

"Tamam," diye cevap vermekten başka bir şey gelmedi aklına.

"İyi uykular," dedi, garip bir şekilde nazik ve aynı derecede garip bir şekilde tatlı, alçak bir ses tonuyla ve sonra Julia bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattı. Julia elindeki ahizeye bakakaldı ve ancak o zaman bacaklarının titrediğini fark etti.

Ama o zaman öyleydi, şimdi ise ertesi geceydi, saat dokuz buçuktan çok çok sonraydı ve Julia listeler yapıyordu. Yarın işe gitmesi gerekmiyordu ama

Son birkaç yılın hayır kurumunun bütçelerini incelemiş ve kesinti yapılabilecek birkaç alan bulmuştu, bu yüzden birkaç saatliğine oraya gitmeye karar verdi. Ayrıca satın almak istediği Noel hediyelerinin listesini de yapıyordu. Ve uykuya dalmayı da erteliyordu, çünkü uyumak rüya görmek demektir ve rüya görmek Douglas'ı görmek demektir, ama artık Douglas'ı görmek istemiyordu, çünkü onu çok seviyordu.

Hayatında hiç bu kadar çok rüya görmemişti. Sommersgate'den önce, ara sıra kabus görür ya da garip bir hisle uyanır ve bazı görüntüleri belirsiz bir şekilde hatırlardı. Arada sırada, mantıksız ama tamamen hoş olmayan, birbirinden kopuk olayları rüyasında gördüğünü hatırlardı.

Ama şimdi rüyaları çok canlıydı ve hep Douglas hakkındaydı. Gerçekleşmiş olaylar ya da anılar değil, hayal ürünü senaryolar. Aşırı derecede saçma ama aynı zamanda hiç de *öyle olmayan*, tam anlamıyla romantik film tarzı hayal ürünü senaryolar. Douglas ona doğru gülümseyerek yürüyor, onu kucağına alıyor ve yüzünü boynuna dayayarak, onun asla duyamadığı sözler fısıldıyordu. Ya da onu evin içinde kovalıyordu, ama tehditkar bir şekilde değil, şakacı bir şekilde. O hep ondan kaçıyor, omzunun üzerinden gülümsüyor ve o onu yakalayıp duvara itip, sersemleyene kadar öpene kadar gülüyordu ve titreyene kadar öpüyordu.

Ve sonra yatakta oldukları rüyalar vardı. Onlardan sonra Julia, nefes nefese, vücudu titreyerek uyanırdı.

Gerçek hayatta bunu kendine izin veremeyeceğine göre, bunu unutmaları ve tadını çıkarmalıydı. Rüya görmekten zarar gelmezdi. Ama bu farklıydı, film yıldızlarını hayal etmek ya da asla yaklaşmayacağını bildiğin çekici tanıdıklarını hayal etmek güvenliydik, çünkü onlarla birlikte yaşamıyordun ya da onları her zaman görmüyordun.

Douglas'ı hayal etmek güvenli değildi. Çok *güvensizdi* çünkü kafası karışabilir, savunmasını indirebilir ve sonra ne hale gelirdi?

Ve o zaman ne olacaktı? Onu sevmeyen, Ruby öldüğünde hayatına devam edebileceğini söyleyen bir adamla evli kalacaktı, öylece... İstedığı her kadını elde edebilecek ve Julia'dan sıkıldığında büyük olasılıkla onları aramaya çıkacak bir adam. Sadık olacağını söylemişti ama onu yeterince uzun süredir tanıyordu (ve erkekleri yeterince iyi tanıyordu) bunun olası olmadığını biliyordu. Ve neden Julia'yı istedi ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Sorun şu ki, Julia ondan *hoşlanmaya* başlamıştı. Onun hakkında komik, tatlı, nazik veya (en kötüsü) çok seksi olduğunu düşündüğü şeyler görmeye başlamıştı.

Douglas ve tüm bu özellikleri (sonuncusu hariç) anlaşılmazdı.

Yine başını salladı. Ondan hoşlanabilirdi ama onunla yatarsa, onunla evlenirse, ona *bağlanırsa*, o zaman Douglas kalbine girip onu kırabilirdi ve o bunun olmasına izin vermeyecekti. Bir daha olmazdı.

İlk başta Douglas'ın gitmesine sevinmişti. Savunması düşmüştü ve onun varlığından biraz fazla keyif almaya izin vermişti. Şimdi savunmasını yeniden kurmak için zamanı vardı ve onun eve dönmesi için yeterince güçlü hissediyordu. Onu sevmesine, hatta arkadaş olmalarına izin verecekti, ama geri kalanına, geri kalanına bir son vermesi gerekiyordu.

Tam bu düşünceyle, tırmalama sesini duydu ve başını kaldırdı.

Efendi geri dönmüştü!

Günlerdir yoktu, tırmalama sesi yoktu, hiçbir şey yoktu. Bayan K, Ruby'nin bile onu görmediğini söyledi. Hanımefendi de ortadan kaybolmuş gibiydi. Bayan K, Ronnie ve Julia o gün kahve içerken bu yokluğu tartışmışlar ve Sommersgate'in Monique'in gitmesiyle daha sakinleştiğine karar vermişlerdi. Ama şimdi tırmalama sesi geri gelmişti.

Masadan kalktı ve onun ortaya çıkıp çıkmayacağını, camdan ona doğru gelip gelmeyeceğini, "Archie, yaramazlık yapma, git buradan" derse ne yapacağını merak etti.

Perdeleri dikkatlice çekip hayaleti aradı.

Parıldayan Archie yoktu, ama bunun yerine, garaj yolunda farlar vardı ve karanlıkta biraz endişeyle görebildiği iki adam vardı. Biri kısaydı ve tökezleyen uzun boylu olanı ön kapıya doğru yardım ediyordu, uzun boylu adam, yakından baktığında, burnunu cama neredeyse dayayarak, tam olarak Douglas'a benziyordu.

Açıklanamayan bir aciliyet hissederek, arkasını döndü ve odasından kaçtı. Merdiven boşluğuna çıkan uzun giriş salonunda onlarla karşılaştı ve masanın üzerindeki küçük bir yan lambanın aydınlattığı karanlıkta gördüğü şey onu durdurdu.

Douglas, beceriksizce sendeliyordu ve onu tutan kısa boylu adamın koluna sarılmıştı. Diğer adamın kolu, *Julia'ya* doğrultulmuş *bir* silahla önündeki Julia'ya doğru uzanmıştı.

Kalbi çılginca atmaya başladı ve refleks olarak ellerini havaya kaldırdı, bu hareket evrensel işaret dilinde "*Ateş etme!*" anlamına geliyordu.

"Sorun yok Nick," diye mırıldandı Douglas, "o benim karım."

"Ne?" diye sordu adam, silahını indirirken başını Douglas'a doğru çevirdi.

"Ben onun karısı değilim!" diye bağırdı Julia.

"Olacaksın," diye cevapladı Douglas.

"*Hayır... ben... olmayacağım,*" diye karşılık verdi Julia.

"O deliriyor," diye araya girdi Nick adındaki adam. "Deliriyor diyebilirim!" diye yanıtladı Julia.

Nick, bu tuhaf tartışmanın sona erdiğine karar verdi. "Hayır, kadın, demek istediğim, o gerçekten deliriyor. Vurulmuş."

Julia nefesini tuttu, kalbi on bir kez çılginca attı ve sonra sanki titreyerek durdu.

"Sessiz ol," diye uyardı Nick. "Onu kimse görmeden ve duymadan odasına çıkarmam lazım."

İlerlerken, Douglas'ın sol kolunun yan tarafında gevşek bir şekilde sarktığını fark etti.

O anda, ceketinde ıslak görünümlü bir leke olduğunu da fark etti.

Julia elini ağzına götürdü, kalbi göğsünde deli gibi atmaya başladı ve gözleri salonda dolaşmaya başladı.

"Benim odam," dedi acil bir şekilde, hızlıca düşünerek ve Nick ona sessizce baktı. "Çocukları uyandıracaksın. Onu bu halde görmemeleri lazım,

Onu odama götür. Orası yolun dışında." Sonra emretti, "Beni takip et."

O önden yürümeye başladı ama Nick tereddüt ettiği belliydi çünkü Douglas'ın derin sesiyle "Onu takip et" dediğini duydu.

Douglas'ı odasına götürdüler ve Julia, açık bıraktığı perdelere koştu ve Nick, Douglas'ı yatağına yatırırken perdeleri kapattı.

Banyoya koştu ve görebildiği tüm havluları aldı, sonra geri döndü ve Douglas'ın siyah, uzun kollu tişörtünü dikkatlice çıkardığını gördü. Nick, Douglas'ın paltosunu çoktan çıkarmış ve yere atmıştı.

Sırtındaki kanı, omzunun altındaki kurşun deliğini gördü ve ileri atıldı.

"Hay aksi," diye fısıldadı.

"O kadar da kötü değil," dedi Douglas alaycı bir şekilde. "Bence bu en azından 'kahretsin' diyecek bir andı.

"Şaka yapma!" Julia sertçe çıkıştı. "Nasıl vurulmuş olabilirsin ki?"

Julia, sanki yastıkların üzerine birbiri ardına havlu sererek, yumuşak ve emici tabakalarıyla her şeyi düzeltebilecekmiş gibi takıntılı bir şekilde hareket ederken, Nick ve Douglas birbirlerine baktılar. Sonra Douglas'ı nazikçe yastıklara doğru itti ve yarasına bastırması için ona temiz bir el havlusu uzattı.

İki adam da cevap vermediğini fark etti.

Bunu boşvermeye karar verdi ve "Polisi arayacağım" dedi. Douglas, şaşırtıcı derecede sert, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde kolunu tuttu. "Polis yok" dedi kararlı bir şekilde.

"Polis yok mu?" diye sordu Julia, kaşlarını kaldırarak. "Ama vurulmuşsun!"

"Polis yok," diye tekrarladı Douglas.

"Dinle, doktor onu tedavi etmeye geliyor," diye araya girdi Nick. "Artık her şey yoluna girecek, gidip başka bir yerde uyuyabilir misin?"

"Uyumak mı?" diye sordu inanamayan bir şekilde, sanki buradan çıkıp yumuşak yastıklara uzanıp sakin bir şekilde uyuyacakmış gibi. *Delirmiş miydi?*

Douglas'ın gözlerine baktı ve sonra bakışları onun yarasına düştü. Göğsü kanla kaplıydı... çok iyi

kaslı göğsü, diye fark etti. Ama yara artık kanamıyor gibi görünüyordu.

"Daha fazla kan kaybetmemesini sağlamalıyız," Julia ne yaptığını biliyormuş gibi davranmaya çalıştı, ama kesinlikle *bilmiyordu*. "Doktor ne zaman gelecek?" diye Nick'e sordu.

"Kızım, bunu bana bırakmalısın," dedi Nick, sabrını kaybetmiş olduğu belliydi.

Çıplak ayakla 1,75 metre boyunda olan Julia, ayağa kalkarak ondan en az 5 santim daha uzun olduğunu gösterdi.

"Ne zaman, diye sordum," dedi, sesi sakın ve otoriter olmaya çalışıyordu (ve bunu fena yapmadığını düşünüyordu), "doktor ne zaman gelecek?"

Nick, Douglas'a bir bakış attı ve Julia da onun bakışını takip etti.

Douglas, havluyla kaplı yastıklara yaslanmış, el havlusunu yaraya sıkıca bastırıyordu. Sanki biraz eğlenceli bir oyun izliyormuş gibi görünüyordu. Ondan bir şey yapması gerektiği anlaşıncı, sağlam omzunu silkti ve Nick bir şey söylemeye başladı ama Julia Douglas'a döndü.

"İki seçeneğin var, Douglas Ashton," dedi sert bir sesle, öfkesi kontrol edilemez bir şekilde alevlenmişti. "İlk seçeneğin, doktorun ne zaman geleceğini bana söylemek, ikinci seçeneğin ise önce polisi aramak, sonra da annemi aramak, böylece sana nasıl davranmam gerektiğini bana söylemesi. Benim yatağında sessizce kan kaybından ölmeyeceksin!"

"Sakin ol, Julia, ben iyiyim. Bu sadece bir sıyrık," diye cevapladı Douglas.

"Bu lanet olası bir kurşun yarası!" diye bağırdı.

"Sakin ol!" Douglas, Julia'nın daha önce hiç duymadığı bir sesle bağırdı. Douglas ayağa kalktı ve acıdan dişlerini sıktı. Julia kısmen korkudan, kısmen şaşkınlıktan geri adım attı.

Onun öfkeli yüzünü görmüş ve bundan etkilenmiş, belki de biraz heyecanlanmıştı. Ama bu kükreme bambaşka bir şeydi. Bu, itaat edilmesini bekleyen, itaat edilmeye *haklı olan* ve itaat edilmediğinde bunu kabul etmeyen, kabul etmeyecek, hatta belki de kabul *edemeyen* bir adamın kükremesiydi.

Bu onun hakkıydı, sadece doğuştan ve birikiminden dolayı değil, aynı zamanda, Julia'nın hissettiği gibi, bunu hak ettiği için de.

Derin bir nefes aldı ve silahla vurularak kanlar içinde yatarken, sakinleşmesi için verdiği saçma emri düşündü. Unvanı, konumu veya başka herhangi bir şey ne olursa olsun, onu görmezden gelmeye karar verdi. Ve sahip olduğu tüm cesareti kullanması gerekti, çünkü bu adam, sıradan ve duygusuz birinden baştan çıkarıcı bir sevgiliye, kükreyen bir aristokrata, tehlikeli, yırtıcı bir tanrıya dönüşebiliyordu ve onu çok korkutuyordu.

Yine de, bunların hiçbirisi *Douglas'ın* gerçeğini değiştirmede.

"Nick, çalışma odasından viskiyi ve mutfaktaki ilk yardım çantasını getir," diye emretti Julia ve Nick harekete geçmeyince ona dönerek bağırdı. "Git!"

Nick, Douglas'a baktı ve Douglas ona gitmesi için işaret verdi, Nick de odadan çıktı.

"Arkana yaslan, rahatla, o geri geldiğinde, ben, şey, ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şeyler bulurum," dedi Douglas'a.

Douglas onu izliyordu ve o da onu izliyordu, derinliğini okuyamadığı parlak, yoğun gözlerine karşı kendini hazırlıyordu.

Onun bakışma yarışını kazanamayacağı belli olduğundan, sonunda sordu: "Acı çekiyor musun?"

"Hareket etmediğim
sürecek hayır." "O zaman
hareket etme."

"İyi tavsiye."

Julia ona bakmayı bırakıp ona öfkeyle bakmaya başladı ve Douglas onun öfkesini kabul etti. Nick geri geldi ve bir şeyler yapmak için viski sürahisini alıp Douglas'a verdi. "İç," diye emretti Julia emretti ve Douglas minnetle kaldırdı şişeyi dekanter'ı dudaklarına götürdü.

"Alkol kanı inceltmez mi?" diye sordu Nick.

Julia yıldırım gibi atlayarak Douglas'ın elinden sürahiyi kapdı.

"Onu buradan çıkar Nick, yoksa onu öldürürüm," dedi Douglas dişlerini sıkarak, öfkeli gözleri karanlık bir şekilde ona bakıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cesurca ilan eden Julia, üzerine doğru yaklaşan Nick'e gözlerini dikti. "Bana dokunursan, kanlı bir cinayet çılgılığı atarım. Deneyin bakalım."

Nick durdu.

Douglas iç geçirdi.

"Yarayı temizliyorum," dedi Julia boşluğa doğru.

"Doug, bu iyi bir fikir gibi görünüyor, değil mi?" Nick, yaralı bir hayvanı sakinleştirip dikenini çıkarmak istercesine sordu. Tamsin dışında kimseye Doug diye hitap ettiğini duymamıştı ve bu Nick denen adamın kim olduğunu merak etti. Sert görünüyordu ve boyuna bakılmaksızın, uğraşılmayacak bir adam gibi duruyordu. Son olarak, Douglas'ın ona güvendiği de belliydi.

Douglas cevap vermedi.

İlk yardım çantasını aradı ve ortalama bir el mendilinden yarısı kadar küçük, minik temizlik mendilleri buldu.

"Ne," diye yavaşça döndü ve mendili adamlara gösterdi, "*bununla ne yapmam gerekiyor?*" Cevap beklemeden, çantaya geri döndü ve içindekileri karıştırmaya başladı. "Alkol, hidrojen peroksit yok mu? Bu çanta tam bir şaka."

"O beni öldürmeye çalışıyor, Nick. Beni öldürmek istiyor ki çocukları Amerika'ya geri götürebilsin."

Julia hızla döndü. "İsopropil alkol öldürmez..." ama Douglas'ın başını kaldırmasıyla durdu.

"Doktor," diye mırıldandı Douglas ve Nick hemen odadan çıkıp doktoru çağırmaya gitti.

Julia ve Douglas, savaş alanında rakip gibi birbirlerini süzdüler.

Julia sessizliği bozdu. "Douglas, benimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Şimdi değil, Julia."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi, öfkesi sinirlerini ele geçirip, annesinin yıllardır onlardan kurtulmaya çalıştığı Orta Batı aksanına geri dönmesine neden oldu. "Eğer ölürsen, seni öldüreceğim."

Şaşırtıcı bir şekilde, aptalca tehdidi onu gülümsetmişti. Bu kasvetli durumda neyin gülümsemeye değer olduğunu düşündüğünü, Julia hayal bile edemiyordu. Dahası, silah yaraları olsun ya da olmasın, onun lanet olası gülümsemelerinin onu ne kadar şeytani bir şekilde seksi gösterdiğine karşı kendini korumak zorundaydı. Yüzündeki şeytani derecede yakışıklı ifadeye cevap veremeden, doktor kapıda belirdi.

Julia, doktorun yarayı muayene etmesini izledi, sonra başını kaldırıp Nick ve Julia'ya seslendi.

"Biriniz kalıp bana yardım edin, diğeri gidin." "Ben kalırım," dedi Julia hemen.

"Hayır!" diye bağırdılar Douglas ve Nick.

"Oyların azaldı, canım," dedi doktor nazikçe ve Julia, doktorun gecikmeden Douglas'a bakabilmesi için itiraz etmeden odadan çıktı.

Çocukların onu duyabileceği veya görebileceği eve gitmek yerine, kiliseye gitti.

Neredeyse hiç kullanılmayan şapel ısıtılmamıştı. Julia, bornozunu ve terliklerini giymemişti, sadece ince, örgü, nane yeşili, ipli pijama altlığı ve ona uyan dantelli kaşkorse giymişti.

Isınmak için karanlıkta volta attı ve zihnini meşgul etmek için saymaya başladı. Hayatının ne hale geldiğini düşünmek istemiyordu. Hayatının saf, katıksız bir çılgınlığa dönüştüğü birçok nedeni zihninde sıralamak istemiyordu.

Ama dakikalar geçtikçe kontrolünü kaybetti ve saymaya başladı. Elinde değildi, bu bir alışkanlıktı.

Julia, süper cadaloz Monique'in dışarıda bir yerlerde olduğunu ve Julia'nın hayatını cehenneme çevirmek için komplo kurduğunu biliyordu. Douglas, omzunda bir kurşun yarasıyla yatağında yatıyordu. Aynı Douglas, kötü niyetli nedenlerle onunla evlenmesini istiyor ve hiçbir neden yokken onu öpüp duruyordu. Bu ürkütücü eski evde, ayrılmış sevgililerin hayaletleri dolaşıyordu. Bir de evin kendisi vardı, inanılmaz derecede ürkütücü ve...

"Doktor işini bitirdi," dedi Nick arkasında, onu irkitti.

Şapeli geçip koridordan koşarak odasına geri döndü.

Douglas yastıkların üzerinde uzanıyordu ve kanlı havlular, gömlek ve palto ortadan kaybolmuştu. Göğsündeki kan temizlenmiş ve omuzu ustaca bandajlanmıştı.

"Onun nişanlısı mısın?" diye sordu doktor.

"Ne?" Gözleri kapalı ve uyuyor gibi görünen Douglas'tan bakışlarını zorla ayırdı.

"Nişanlısı mı? Evleneceğinizi söyledi," diye açıkladı doktor.

Hayır derse önemli bilgileri ona söylemeyeceğini düşünerek, "Evet" dedi.

Douglas'ın gözleri açıldı ve yine sırttı.

Hayal kırıklığından ayağını yere vurmak istedi ama kendini zorlayarak sakın bir şekilde doktora döndü. "O nasıl?"

"İyi. Önemli bir yere çarpmamış ve temiz geçmiş. Yarın tarama yapmak istiyorum ama bu gece dinlenmesi gerekiyor. Omzunu hareket ettirmemeli. Ağrı için bir şey verdim." Douglas'a baktı. "Yarın görüşürüz."

Çantasını kapattı ve Nick onunla birlikte odadan çıktı.

Julia, her şeyin yoluna gireceğine dair duyduğu rahatlama ile birdenbire sönmüş ve bitkin düşmüş Douglas'a baktı. Gece yarısı silahla vurulmuş halde ortaya çıkmış olması, bu yaralanmanın onu şoka sokmamış olması ve polise haber vermesi için ona izin vermemesi onu rahatlatmamıştı, ama bu konuyu konuşmak için yarını beklemesi gerekecekti.

"Artık iyi olduğumu bildiğime göre, yukarı çıkıp uyuyacağım," dedi.

"Neden burada uyumuyorsun?" diye önerdi Douglas, sesi biraz peltek çıkıyordu, bu da ağrı kesicinin işe yaradığını düşündürdü.

"O şezlong ne kadar rahat olursa olsun, üzerinde uyumak istemiyorum." Terliklerini ve bornozunu alıyordu ama onun yatağı okşadığını duydu.

"Hayır, oraya değil, buraya." Adam onu yarı kapalı gözlerle izliyordu ve kadın, onun inanılmaz derecede seksi görüldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Çok güzel bir göğsü, belirgin karın kasları vardı ve kadın, onun dar siyah kot pantolonunu fark etti...

Gözlerini ondan ayırdı. "Yukarıda bir yatak bulurum, orada bolca var."

"Hayır," diye cevapladı Douglas. "Annem yatakları yapmaz. Çarşafın tozlanmasını sevmez. Sadece misafirler için yapar. Yatak yaparsan çocuklar seni duyar."

"O zaman sen burada kal, ben *senin* yatağında uyuyacağım."

Gözleri yarı kapalıyken birden tamamen açıldı ve ona keskin bir bakış attı. "Julia, ben seninle birlikte yatana kadar o yatakta yatmayacaksın."

Onun sözleri, ses tonu ve bakışları Julia'nın midesini bulandırdı.

Telaşını gizlemek için, sahte bir cesaretle şöyle dedi: "Şey, şu anda, senin... durumunu... göz önüne alarak, bu konuda ne yapacağını tam olarak bilemiyorum..."

O ayağa kalkıp ona doğru, tam anlamıyla *ona doğru*, ona doğru yürüdü.

Adam, onun üzerinde dikilene kadar durmadı.

"Gerekirse, bu yarayı açıp seni aşağı taşıyım ya da sana orada katılırim. Seçim senin."

Orada, şaşkın bir şekilde durdu.

"Bir kanepede bulacağım," dedi.

"Julia, yorgunum, vurulmuşum, Tanrı aşkına, yatakta yat."

"Neden?" diye titreyerek sordu.

"Çünkü istiyorum. Çünkü bu gece yanımda sıcak, yumuşak ve canlı bir şeye ihtiyacım var. Güzel kokan ve iyi hissettiren bir şeye. Gördüklerimden sonra..." Onun sözlerine merakla gözlerini genişletince durdu. O anda yüzündeki ifadesi kapandı, vazgeçti ve ondan uzaklaştı. "Boş ver, kanepeni bul."

Orada durup, yatağına uzanıp gözlerini kapatan adama baktı.

Ve merak etmeden duramadı, tam olarak ne görmüştü? Douglas Ashton'ın ünlü soğukkanlılığını ne bozabilirdi ki?

Düşüncelerinden sıyrılan Julia, ışıkları kapatıp kararını verdi (ya da bakış açısına göre bahaneler uydurdu).

It wouldn't hurt, just tonight; he'd had a painkiller which *sonunda* etkisini göstermesi gerekiyordu.

Ve Tanrı aşkına, vurulmuştu.

Ve o, insan dostluğuna ihtiyaç duyuyordu ve bunu itiraf edecek kadar ileri gitmişti. O da bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiği için hayır diyemedi.

Yarın yine mesafeli ve ondan etkilenmeyen tavırlarına dönebileceğine karar verdi.

Bu gece, Douglas'a istediğini verecekti. Sadece bu seferlik.

Dikkatlice yatağa tırmandı ve daha yatmaya başlamadan, Douglas kolunu uzattı ve onu kendine çekti.

Sonra tısladı, "Lanet olsun, ellerin buz gibi."

Aceleyle açıkladı: "Şapeldeydim, çocukların benim volta attığımı duymalarını istemedim. Hava soğuktu."

"Yorganın altına gir," diye emretti ve o diğer tarafa yuvarlanırken, o yataktan atladı. O, ayaklarının onu dondurmaması için bir çift çorap giymek için koşarken, o dikkatlice botlarını çıkardı, geri döndü ve onun zaten bulunduğu yorganın altına girdi.

Tıpkı önceki gibi, kız vücudunu yatırır yatırmaz, adam onu kendine doğru çekti. Yattıkları pozisyonda, kızın tek seçeneği bir elini adamın göğsüne, yanağını da adamın sağlam omzuna dayamaktı. Kız, ellerinin soğukluğuyla adamın kaslarının gerildiğini hissetti ama adam hiçbir şey söylemedi.

Kendini aptal gibi hissetti.

"Ellerim soğuk, özür dilerim," diye fısıldadı.

Adam homurtuya benzeyen bir ses çıkardı. Sonra sessizlik oldu.

Rahatlamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra sordu, "Nick nerede?"

Yine homurtu sesi duyuldu ama başka cevap gelmedi, bu yüzden Nick'in geri dönmeyeceğini düşündü.

Bir süre daha bekledi.

"Bu arada Nick *kim*?" diye sordu, kendini tutamadan.

"Julia, eğer çeneni kapatmazsan, ben seni susturmak zorunda kalacağım ve ikimizin de aklımdaki şeyi çok seveceğini hissetsem de, bu benim kan kaybından ölmeme neden olabilir. Bu yüzden, lütfen sessiz ol ve uyu."

"Tamam," diye boyun eğdi, başka bir şey söylemeye korkuyordu.

"Ve benden korkma," diye emretti, yine imkansız derecede saçma bir talepte bulunmasına rağmen, onun itaat etmesini beklediğini belirten bir ses tonuyla.

"Tamam," diye tekrar etti uysalca, ellerinin altında gerilen kaslardan onun gergin olduğunu anlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "İyi geceler. İyi olduğuna sevindim," diye fısıldadı.

Bunun üzerine adam onu kendine çekti.

Ve hiç beklemediği kadar çabuk, rüyasız bir uykuya daldı.

On Dördüncü Bölüm

Ateş ve Buz

Douglas boş bir yatakta uyandı, başını yana çevirip Julia'nın gitmiş olduğunu gördü. Saate baktı, saat yedi kırk beşti. Çocuklar okula gitmiş olmalıydı ve o, Julia'nın nerede olduğunu merak ederken duş sesini duydu.

Vücudunun istem dışı gevşediğini hissetti.

Ağrı kesici, Julia uykuya daldıktan sonra etkisini göstermeye başlamıştı. Julia'nın nihayet uykuya daldığını ve vücudundaki gerginliğin geçtiğini, ağırlığının kendi yanına yaslandığını anlayabilirdi.

Bu hissi çok sevmişti.

Gece bir ara uyandığında Julia'nın oldukça rahat uyuduğunu hissetti. Göğsüne çekinerek koyduğu buz gibi soğuk eli, şimdi karnının üzerine uzanmış sıcak bir koldu. Yüzü omzuna daha da sokulmuştu ve bacağını bükmüş, dizini kasıklarının hemen altına koymuş, baldırı bacaklarının arasına düşmüştü. Vücudu uykuda oldukça sıcaktı ve onun ısısı ona garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu.

Duşun durduğunu duyunca, omzunu dikkatlice denedi ve acıdan yüzünü buruşturdu. Kalkıp gitmesi gerekiyordu ama personel onun evde olduğunu bilmiyordu ve sabahın ilk saatlerinde, göğsü çıplak ve bandajlarla sarılmış halde Julia'nın odasından çıkmak istemiyordu.

Julia, uzun, leylak rengi kaşmir bornozuyla odaya girdi ve saçlarını, başka bir banyodan aldığı belli olan bir havluyla sarmıştı. Douglas'ın annesi havluların renk uyumuna çok önem verirdi ve Julia dün gece onun havlularını kullanmıştı.

Doğrudan masaya doğru yürüdü, bornozunun önü adımlarına uyum sağlamak için açıldı ve düzgün bacakları görüldü. Douglas'ın uyanık olduğunu fark etmemişti, bu yüzden o da bu fırsatı onu gözlemlemek için değerlendirdi.

Douglas, masanın yanında durup eğildiğini izledi. Hareketlerinden, dizüstü bilgisayarının dokunmatik yüzeyini kullandığını ve bir şeyleri tıklattığını anlayabilirdi.

dizüstü bilgisayarının dokunmatik yüzeyini kullandığını ve bir şeyleri tıklattığını anlayabilirdi. Durdu, daha iyi görebilmek için ekrana eğildi ve hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemeyle göğsünün sıkıştığını hissetti, bunun nedenini en iyi şekilde görmezden gelmek en iyisi olduğunu düşündüğü anlık bir tepkiydi.

Son zamanlarda Julia'ya karşı verdiği ve görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşündüğü birçok tepkiden biri.

O, ne olursa olsun dikkatini ona vermek için oturdu, bacaklarını masanın yanına çaprazladı ve bornoz düştü, bacaklarını onun bakışlarına tamamen maruz bıraktı. Parmakları klavyenin üzerinde şaşırtıcı bir hızla uçtu, ancak o işini bitirmeden kapının kolu sallandı. O, kızın başını kaldırmasını izledi, sonra kız sandalyeden kalktı ve odanın diğer ucuna koştu.

Kapı açılırken onu yakaladı ve fısıldadı, "Ronnie..."

Douglas hizmetçisinin mırıldandığını duydu ve Julia sessizce cevap verdi, "Biraz geç kalktım... kahvaltıdan önce duş alamadım. Üzgünüm, daha sonra tekrar gelebilir misin? Seni bulurum, tamam mı?"

Veronika'nın onaylayan sesini duydu, Julia kapıyı kapattı ve yatağa doğru döndü. Başının perdelerin arkasından gözetlediğini gördü ve uyuyormuş gibi yaparak gözlerini kapattı. Onun uzaklaştığını duyduğunda gözlerini tekrar açtı.

Julia'nın giyinme odasının koridorunda dolaşmasını izledi. Julia bazı çekmeceleri karıştırdı ve Douglas onun beyaz bir şey çıkardığını gördü.

Bu, herhangi bir centilmen erkeğin ya gözlerini kapatacağı ya da uyanık olduğunu ona bildireceği bir andı.

Ancak Douglas, centilmenliğin fırsatları kaçırmamasına engel olacak türden bir adam değildi.

Kadın iç çamaşırlarını giymek için eğildi, sırtı ona dönüktü, bornoz bacaklarının kısa bir kısmı hariç her şeyi gizliyordu, ki Douglas bunu çok hayal kırıcı buldu.

O anda, oyundan sıkıldığını ve onun dikkatini çekmek istediğini fark etti. Dikkatlice yataktan kalktı, sessizce odanın karşısına geçti ve giyinme odasının kapısında durdu, sağlam omzunu kapı pervazına dayadı.

"Günaydın, Julia."

Küçük, boğuk bir çığlık attı ve hızla döndü, eli bornozunun açıklığına gitti.

"Uyanmışsın," diye bariz olanı belirtti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü buruşturdu. Kız onun yüzündeki ifadeyi fark etti ve yanına yaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye nazikçe sordu, gözleri bandajlarına takılmıştı.

Nasıl hissediyordu?

Bu mükemmel bir soruydu.

Omuzu acıdan yanıyordu ama buna dayanabilirdi. Dün geceye dair hisleri ise oldukça farklıydı.

O olağanüstüydü. Performansı boyunca Nick'i odadan kovup onu yatağa atmalı mı, yoksa boğazını sıkmalı mı bilememişti.

Hayatında, sadece bir kadın ona bakmaya çalışmıştı ve o kadın da kız kardeşi idi. Annesi hiç umursamamıştı. Parası, unvanı, yatakta onlara verebileceği zevk veya yanında görünebileceği fotoğrafların sayısı dışında hiçbir şeyi umursayan başka bir kadın olmamıştı.

Büyürken, Tamsin güçsüz olmasına rağmen yavrusunu koruyan öfkeli bir dişi aslan gibiydi.

Dün gece Julia'nın da aynı şeyi yaptığını gördü, ama o güçsüz değildi. Göz kamaştırıcı ve heybetliydi, ne yaptığını bilmediği ve ona yapmamasını söylediği halde, durumu kontrol etmeye ve ona bakmaya kararlıydı.

Onun davranışı, onu karısı olarak almak konusundaki kararlılığını daha da güçlendirdi. Bunun dışında, başka bir şey düşünmesine izin vermedi.

"Çok acıyor," diye cevapladı.

Gözlerinin eridiğini ve aralarındaki mesafeyi kapattığını hayranlıkla izledi.

"Üzgünüm," dedi kadın, sesi alçak ve nazikti.

"Hayatta kalacağım," dedi adam, sesi de aynı derecede yumuşaktı.

Kız onun gözlerine baktı ve ikisinin de hassas bir an paylaştıklarının farkına varınca gözleri şaşkınlıkla doldu. Douglas, gardiyan gelip Julia'nın yüz ifadesini dikkatlice kontrol etmeye başladığında, belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti.

"Korkma," dedi havalı bir şekilde, anı kaçırmış, giyinme odasına geri dönüyor ve vurgu yapmak için elini sallıyordu, "Carter bu sabah benimle sessizce konuştu ve görünüşe göre arkadaşın Nick onu aramış. Bugün saat dokuzda doktor randevun var. Carter sana kıyafet getirecek ve seni götürecekt."

Aniden durdu ve yavaşça döndü, gözlerindeki eriyen bakışlar çoktan kaybolmuştu. Odaya, kendine ve sonra da ona baktı.

"Bu sabah gözlerin parlıyor," dedi ihtiyatla.

"On dakikadır uyanığım." Kızın gözlerinin öfkeli bir şaşkınlıkla büyüdüğünü gördü. "Belki on beş," diye kabul etti.

Bir an şoktan konuşmadan öylece durdu, sonra gülümsedi.

"Seni alçak!" diye bağırdı, sesi mizahla doluydu.

Alışılmadık kelime seçimi onu neredeyse gülümsetmişti. "Alçak mı?" diye sordu.

"Evet, 'alçak'," diye cevapladı. "Küfür etmemeyi öğreniyorum. Çocuklara kötü kelimeler öğretmek istemiyorum."

Kafasındaki havluyu çıkardı ve tarağını alırken saçlarını salladı. İç çamaşırlarını giyerken onu gözetlemesine verdiği tepkiyi son derece tuhaf buldu.

"Kızgın değilsin." Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve kadın ona döndü.

Sonra aynaya bakarak saçını sıkıca taradı.

"Evet, Douglas Ashton, kızgımsın. Ama sen, ben külot giyerken beni gizlice izleme cüretini gösterdiğin için, sana daha fazla kızacak yerim kalmadı. Dün gece eve geldiğinde, vurulmuş olmanın yanı sıra, arkadaşın da bana silah doğrultmuştu, bu yüzden zaten yeterince kızgındım." Julia'nın gözleri aynadaki yansımasından Douglas'a kaydı. "Gece vakti silahla vurulan kurbanların ziyaretlerinden ya da karanlık koridorlarda yanlışlıkla bana doğrultulan silahlardan rahatsız olduğumdan değil..." durakladı, dikleşti ve ona keskin bir bakış attı, "eğer savaşın yıkıma uğrattığı bir üçüncü dünya ülkesinde yaşıyor olsaydım ve sen de bizim özgürlüğümüz için kötü federal güçlere karşı savaşan bir isyancı olsaydın!"

Nefes aldı ve ona bakmaya devam etti. Douglas, Julia'nın "ev" kelimesini her duyduğunda hissettiği samimi duyguyla başa çıkmakta zorlanıyordu. Julia'nın dramatik tiradına karşı yüzünü ciddi tutmaya çalışması da cabasıydı.

O cevap vermediğinde, kadın devam etti.

"O halde, umarım bugünkü saçmalıklara olan öfkemi başka bir zaman dışa vurmam için bana izin verirsin."

"Elbette." Adam başını eğdi, hala gülümsememeye çalışıyordu.

Bunun üzerine kadın tarağını ona fırlattı. Adam eğildi, bu hızlı hareket omzuna bir acı dalgası gönderdi ve tarak başının üzerinden uçtu.

Görünüşe göre, kız henüz bitirmemişti.

"Öncelikle, dün geceyi açıklamak ister misin?" Bir elini kalçasına koydu, gözleri parlıyordu.

"Hayır," diye cevapladı.

"Bu olmaz," diye karşılık verdi kadın.

"Olmak zorunda," diye sakın bir şekilde cevap verdi, çünkü bu doğrudu. Gözlerinin parladığını izledi. "Julia, bilemeyeceğin bazı şeyler var."

"Bu yeterli değil," diye karşılık verdi ve öfkeyle ona doğru yürüdü. "Hatırlamıyorsan, ki hatırlamayacağını sanmıyorum çünkü sana sürekli hatırlatıyorum, ama bu dünyada üç başka insanın da sorumluluğu var. Hayatını tehlikeye atan her ne yapıyorsan, buna bir son vermelisin. Yeterince şey kaybettiler; *seni* de kaybetmelerine izin vermeyeceğim!"

Gözlerinin parladığını gördü ve uzun, ince parmağıyla göğsüne acı verici bir şekilde dokunarak tiradını bitirdi.

Fiziksel bir vurgu yapmasına gerek yoktu; her kelimeyi bir darbe gibi hissetti. Garip bir duygu onu sardı, belirsiz bir şekilde suçluluk olarak tanımladığı bir duygu.

Julia devam etti. "Dahası, dün gece benim yerime çocuklardan biri sana rastlasaydı ne olurdu? Birine silah doğrultulduğunu ya da amcalarının kanlar içinde ve sayıklayarak yattığını gören çocukların yıllarca terapiye gitmesi gerektiğini tahmin edebiliyorum."

"Ben deli değildim," diye belirtmeyi önemli buldu, ancak bu konuşma çok

çünkü o haklıydı.

"Önemli değil! Hayatında yaptığın her şey artık üç kişinin hayatını etkiliyor ve beni de o listeye ekleyebilirsin çünkü sana bir şey olursa, *annenle* baş *baş*a kalırım! Ve eğer bu, her ne ise, bu eve tehlike getirirse, bu konuda söyleyeceklerim var ve açıkçası çocukların olduğu bir evde silahlar kabul edilemez."

Rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Anladım," dedi Douglas, gözlerinin içine bakarak ve kendi sözlerine inanmadan. Yanılmaya alışkın değildi, hele de yanıldığını kabul etmeye hiç alışkın değildi. Bu bir itiraf olmasa da, buna en yakın şeydi.

Kadın, sanki o bir öğretmen, o ise itaatsiz bir öğrenciymiş gibi ona bakmaya devam etti.

"Bir daha olmayacak," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Öyle olsun," diye talepte bulundu kadın ve adam, kadının dramatik bir şekilde dönüp makyaj masasında boşuna bir şey ararken, iyi ifade edilmiş eleştirisini mahvettiğinde neredeyse gülmekten patlayacaktı. "Şimdi, lanet olası tarağım nerede?"

"Sanırım onu bana attın," diye yardımcı olmak için ona bilgi verdi. Kadın geldiği yöne doğru büyük adımlarla geri döndü.

"Hiç komik değilsin," diye bağırdı yanından geçerken.

"Komik olmaya çalışmıyorum," diye ciddiyetle cevap verdi.

"İyi." Sözleri kesikti ve onu öpersen nasıl hissederdi diye merak etti. Kızgın sırtının çizgisinden, o anda bunun en akıllıca stratejik hamle olmadığını düşündü. Yine de, kız muhteşemdi ve bunu yapmak istiyordu.

"Nick kim?" diye sordu kız, saçını tararken, onun hoş hayallerini bölerek.

"Nick bir arkadaşım."

O ona , kaşlarını kaşları kaldırdı,yapıyor bir kanlı iyi taklit yapıyordu.

Douglas ayrıntılara girmeye karar verdi. "Nick'in bir tür... koruma olduğunu söyleyelim."

"Öyleyse, yeni bir tane bulmalısın," diye cevapladı kız ve giyinme odasına geri döndü.

Onu yerleştirdiğini hissederek, konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye nazikçe sordu.

"Buyurun, sonuçta konuştuğumuz *senin* telefonun," diye cevapladı kadın, öfkesini dindirmemiş olduğu belliydi ve Douglas bundan memnundu. Bunun hoşuna gittiğini itiraf etmek zorundaydı. Julia fkelendiğinde çok eğlenceliydi.

Yazma masasına gidip telefonu aldı ve Sam'in numarasını tuşladı. Kapı çalındı ve Julia'nın geri dönüp kapıyı açarak Carter'dan bazı giysiler aldığını izledi. Kapıyı kapattı ve giysileri yatağın üzerine attıktan sonra öfkeyle giyinme odasına geri döndü. Julia'yı izlemekten zevk alıyordu, öfkeli olsa bile (aslında, *zellikle* fkeli olduğunda), telefonun almasını dinlerken. Gözlerini indirdi ve Julia'nın yazdığı e-postayı gördü.

Joe, sen bir tanesin, sensiz ne yapardım...

Midesinin sıkıştığını ve dudaklarının öfkeyle inceldiğini hissettiği için daha fazla okumadı.

Joe da kimdi?

Sam cevap verdi ve ona kısa bir şekilde, "Birkaç gün iş yapamayacağım. Sommersgate'deki ofisimde olacağım," dedi.

"İyi misin?" diye sordu Sam, sesi endişeyle doluydu ama o, Sam'in sorusuna cevap vermeden telefonu kapattı ve okumaya devam etti.

Bir gülümsemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hayal bile edemezsin. Burada işler daha iyi olabilirdi...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Julia, odaya geri dönüp ona inanamayan bir ifadeyle bakarak.

Douglas gözlerini ona çevirdi. "Joe kim?" diye sordu.

Gözleri onunkinden bilgisayarına kaydđ ve kısıldđ.

Sonra Julia dizüstü bilgisayarına koştu ve kapağını kapatıp ona dönerek, "E-postalarımı mı okuyorsun?" diye sordu.

"Joe kim?" diye sordu Douglas tekrar.

"Sen imkansızsın," diye dedi dedi bir bir söyledi , bunu içtenlikle söylediğini ifade etti.

Bu kez kaşlarını kaldıran oydu, ama bunu dizüstü bilgisayarı odanın öbür ucuna fırlatmak yerine yaptı, ki bu, absürt bir nedenden ötürü, tam da yapmak istediği şeydi.

"Joe," diye başladı, onun bu konuyu bırakmayacağını anlayınca incinmiş bir sabırla, "bir arkadaşım. Indianapolis Colts'un yardımcı koçu ve geçen yıl birçok oyuncunun bizim için bağış toplama etkinliği düzenlemesinde önemli rol oynadı."

"Peki sana göre o ne?" diye sordu Douglas, sesi çok düzgündü, o kadar düzgündü ki keskin bir tonu vardı.

"Sana söyledim, o benim arkadaşım," diye karşılık verdi.

"Ne tür bir *arkadaş*?" Sesindeki keskinlik artık tehlikeli bir hal almıştı. Julia sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı.

"Hemşire olmak isteyen dezavantajlı durumdaki öğrencilere daha fazla burs parası sunmama yardım eden türden bir arkadaş!" diye öfkeyle cevapladı. "Liseden en iyi arkadaşım Molly ile evli olan türden bir arkadaş, çünkü on sekiz yaşında prezervatif patlayınca onu hamile bırakmış. Oğlu lösemi teşhisi konana kadar karısına ve ailesine aşık olduğunu fark etmeyen türden bir arkadaş, ben de altı ay boyunca onlara lazanya ve ton balıklı güveç yapıp, oğulları tedavi görürken yemek yemeyi unutmasınlar diye uğraştım. Bir grup sporcuyu, para toplamak için tercih ettikleri çocuklar yerine, büyük kalplerini kullanarak hemşire olmak isteyen bazı gençlere yardım etmeleri için ikna ederek işimde *önemli* bir puan kazanmama yardım ederek bana borcunu ödeyen türden bir arkadaş. O tür bir arkadaş. Daha fazlasını bilmek ister misin? Ayakkabı numarasını bilmiyorum ama Molly'ye sorabilirim."

Douglas hemen rahatladı, sonra tepkisini düşünürken tekrar gerildi.

Julia ona bakıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Senden ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda.

"Beni nasıl değerlendirebileceğini ve seni nasıl değerlendirmek istediğimi oldukça açık bir şekilde açıkladığımı düşünüyorum. Gelecekte 'Joes' diye bir şey olmayacak," diye açıkladı Douglas. Mantıksız davrandığının farkındaydı ama başka türlü davranacak havada değildi ve dahası, umurunda da değildi.

Bu açıklamayı duyunca, Julia ona şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle baktı, tam o sırada kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendi, onun yanından geçip yataktaki katlanmış giysilerine doğru ilerlerken.

Carter kapının kenarından içeriye baktı.

"Efendim?" diye sordu Carter.

"Giyinmeme bir dakika izin ver," diye emretti Douglas ve Carter geri çekilerek kapıyı kapattı.

Eli kot pantolonunun beline gitti ve Julia, "Burada giyinmeyeceksin!" diye bağırdı.

Douglas yaptığı şeye devam etti, çünkü giyinip odadan çıkmazsa, yaptıklarından sorumlu olmayabileceğini biliyordu.

Ve bu daha da absürt bir durumdu. O kadar uzun süredir düşüncelerini ve eylemlerini tamamen kontrol altında tutmuştu ki, şimdi bunu yapamadığını düşünmesi imkansızdı.

Yine de, öyle değildi.

Julia, sadece bir anlığına gözlerini kocaman açarak onu izledi, sonra abartılı bir iç çekişle giyinme odasına gitti ve kapıyı çarptı.

Ve o, düşünmemesi gereken şeylerin zihinsel bir listesiyle ve kanlı gömleğini nasıl giyeceğine dair hiçbir fikri olmadan kaldı.

* * *

Douglas, doktor randevusundan çok geç saatte döndüğünde, Julia gitmişti. Randevuda, lokal anestezi ile yapılan küçük bir ameliyat geçiren Douglas, doktorun gözlem için hastanede kalması yönündeki talebini reddetmişti.

"İş yerinde," dedi Bayan Kilpatrick burunlu bir sesle, gözleri kırmızı ve yaşlıydı, "dört civarında dönmesi gerekir." Koluna sargı beziyle bakarak, "İyi misiniz, efendim?" diye sordu. Kendi sorusundan rahatsız olmuş gibiydi.

"Ben iyiyim," Douglas uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü. "Hasta mısınız?" diye sordu ve bu kişisel soru karşısında kendini rahatsız hissetti. Bayan Kilpatrick'in hiç hasta olduğunu hatırlamıyordu

hastalandığını hatırlamıyordu, ama itiraf etmeliydi ki, hastalanmış olsa bile bunu fark edemezdi.

Bayan Kilpatrick onun sorusuna şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Hayır," dedi, sonra sözlerini üç kez arka arkaya hızlıca hapşırarak yalanladı. "Sadece başım ağrıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Yorgunluktan daha fazla sorgulayamayan Douglas, onu rahat bıraktı. Çalışmak için çalışma odasına gitmek istedi ama bunun için de çok yorgundu. Bunun yerine odasına gitti, ağrı kesici aldı ve yatağa yattı.

Birkaç saat sonra uyandığında kendini biraz daha iyi hissediyordu, ama kolundaki ağrıyı da çok şiddetli bir şekilde hissediyordu.

Ve acıkmıştı.

Yiyecek bir şeyler aramak için merdivenlerden aşağı indi ve salondan Julia'nın sesini duydu. Sağa döndü, köşeyi döndü ve onu odada, kanepelerde uzanmış televizyon izleyen çocuklara seslenirken gördü.

"Bayan Kilpatrick'ten eve gitmesini istedim, kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden bu gece Chip Shop gecesi," diye duyurdu.

Oda, çocukların bu habere verdikleri coşkulu tepkiyle çınıladı ve Douglas, Julia'nın gülümsediğini gördü.

"Douglas amca!" Lizzie onu görünce seslendi ve kolundaki askıyı görünce yüzü endişeli bir ifadeye büründü. Ayağa kalktı ve hemen tekrar oturdu, ne yapacağını veya nasıl davranacağını bilemediği belliydi.

"Douglas Amca," diye bağırdı Ruby. Nasıl davranacağı konusunda asla kararsız olmayan en küçük yeğeni, ona doğru koşmaya başladı, ama Julia onu belinden yakaladı ve geriye doğru çekti.

"Douglas amca yaralandı, nazik davranmalısın," diye uyardı ve Ruby'nin gözleri büyüdü. Douglas, Julia'nın bakışlarından kaçındığını fark etti.

Julia onu bıraktığında, Ruby daha dikkatli bir şekilde yaklaştı ve bacaklarına sarıldı. O da karşılığında sevgiyle kızın başını okşadı.

"Ne oldu?" Willie ayağa kalkmıştı ve gözleri askıya takılmıştı. Onlar da endişeliydi.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Douglas, "Bu bir..." "Kaza" demek üzereydi ama kendini durdurdu. "Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Ben iyiyim."

Çocukların yarasına verdikleri tepki karşısında, Julia'nın sabah söylediği sözler ve suçluluk duygusu aklına geldi.

Julia ona hızlıca (ve eğlenceli bir şekilde) "Sana söylemiştim" bakışı attı ama Ruby konuşuyordu. "Jewel teyze yaralar için en iyi şeyi bilir, değil mi Jewel teyze?"

"O ne, Ruby?" diye sordu Douglas, meraktan çok nezaketen.

"Dirseklerimi incittim," diye, bükülmüş dirseğini dışarı çıkararak ve hala biraz pembe olan bir noktayı göstererek ona gösterdi, "tam burada ve Jewel teyze onu öptüğünde çok daha iyi hissettim. Öpücüklerinin sihirli güçleri olduğunu söyledi."

Julia'nın yüzü soldu ve Douglas onun dehşete kapılmış ifadesine neredeyse gülecekti.

"Eminim öyledir," diye Ruby'ye yanıt verdi.

"Onun acısını öpmelisin," dedi Ruby, Julia'ya otoriter bir şekilde.

Julia'nın yüzü soldu ve Douglas sırtıttı.

Julia çabucak toparlandı. "Belki sonra, akşam yemeğinizi hazırlamam lazım. Siparişlerinizi verin lütfen," dedi Julia, Douglas'ın "yarasını" öpme konusunu kesin bir şekilde kapatarak.

"Ben de gelirim!" dedi Willie.

"Ben de!" Ruby zıplamaya başladı.

"Hepimiz gideceğiz, paltolarınızı alın," dedi Julia, çocuklar dağıldı.

"Ben de gidebilir miyim?" diye sordu Douglas, Julia kapıya yaklaşırken. Kapının eşiğinde duruyordu ve çocukların geçmesi için kenara çekilmişti, ama Julia yanına yaklaşınca tekrar yerine geçti.

"Hayır, arabada yer yok," diye yalan söyledi. Range Rover hepsini rahatlıkla alabilirdi. Douglas gülümsedi ve Julia ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Zaten dinlenmen gerekiyor. Doktor ne dedi?"

"İyiyim," diye cevapladı basitçe ve o, gözlerini kısarak ona yakından baktı.

Kadın konuyu kapatmaya karar verdi, ama bunun ona zor geldiğini adam anlayabilirdi ve tekrar sırtıttı.

Sonra kadın sordu, "Cips dükkanından bir şey ister misin?"

Douglas'ın istediği Şey, güzel, sulu bir biftek, az piŐmiŐ, dauphenois patates, hollandaise soslu kuşkonmaz ve büyük bir kadeh tam gövdeli, sek kırmızı Őaraptı. Sonra üç gün uyumak istiyordu, tercihen Julia'nın fırın gibi vücudu yanına yapışmış halde.

İstemediği Şey ise balık ve patates kızartmasıydı. "Evet, tabii ki," dedi.

"Sen ne istersin?" diye sordu Julia.

Ne diyeceğini bilemedi. Aslında hiç balık ve patates kızartması dükkanına gitmemişti. Seçeneklerinin ya patates kızartması ya da balık ve patates kızartması olduğunu düşündü.

"Sen ne istiyorsan," diye cevapladı. Julia bir anlığına ona merakla baktı.

Bir Şey söylemek için ağzını açtığında, ikisi de Nick'in sesini duydu. "Nasılsın dostum?"

Nick onlara doğru yürüyerek geliyordu ve Douglas biraz hayal kırıklığıyla Julia'dan uzaklaşıp arkadaşına dönmek zorunda kaldı.

Herkese iyi olduğunu söylemekten bıkmıştı, bu yüzden hiçbir Şey söylemedi. Nick ona alışmıştı ve cevap almamayı umursamıyordu. Nick'in görebildiği, Douglas'ın hayatta olduğu, nefes aldığı ve ayakta durduğu idi ve bu onun için yeterliydi.

"İyi misin Jules?" diye sordu Nick ve Julia'nın bakışları ona kaydı, ama isminin bu tanıdık Şekilde kullanılmasına kaşlarını kaldırdı.

Nick, sevdiği kiŐilerin isimlerini kısaltma ya da sevmediği kişilere genellikle kötü bir takma ad verme alıŐkanlıđı vardı. Açıkçası, kısa tanıŐıklıkları sırasında Julia, Nick'in testini geçmişti.

Görünüşe göre, hep birlikte geçirdikleri gergin gecenin ardından, Nick'in kısaltılmış ismini ve sessiz dostluk teklifini kabul etmişti, çünkü "Evet, iyiyim Nick" diye cevap verdi. Sonra Nick'e, sonra Douglas'a ve tekrar Nick'e baktı. Douglas, Julia'nın kafasından neler geçtiğini bilmiyordu, ama bu bilgiyi elde etmek için servetinin yarısını verebileceğini fark etti. Neyse ki, bu aptalca teklifi yapamadan Julia konuşmaya devam etti. "Cips dükkanına gidiyorum. Bir süre burada kalacak mısın?" diye Nick'e sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Nick, topukları üzerinde sallanarak ve kollarını göğsünde kavuŐturarak.

"Ben biliyorum, bizimle akşam yemeği yiyeceksin," diye kesin bir şekilde cevapladı Julia. "Cipsçiden ne istersin?"

Cips dükkanından mı? Douglas düşündü ve ona baktı, aniden onun yeni ortamına oldukça iyi uyum sağladığını fark etti. Amerika'da cips dükkanları yoktu, en azından İngiltere'deki gibi her pazar caddesinde yoktu. Olsaydı bile, Douglas onların kısaltılmış "chippie" olarak adlandırıldıklarından şüpheliydi.

Sonra Julia'nın iyi bir hamle yaptığını fark etti. Arkadaşlarının olması, onunla yalnız kalma şansının azalacağı anlamına geliyordu.

Bu sefer sadece gülümsemekle kaldı. Kız iyiydi.

"Benim için dövülmüş sosis, iki tane olsun ve patates kızartmasını cimri davranmayın," diye sipariş verdi Nick, Douglas'ın düşüncelerini bölerek.

Julia başını sallayıp ayrıldı, Nick ve Douglas onun uzaklaşmasını izlediler. Julia, vücuduna tam oturan, açık kahverengi bir kadife pantolon, daracık siyah bir balıkçı yaka kazak ve sivri topuklu botlar giyyordu. Douglas, Julia'nın gardırobunda en sevdiği ikinci parçanın kadife pantolonları olduğuna karar verdi.

Ya da belki de botlarıydı.

"Vay be dostum. İyi seçmişsin. Ateş ve buz gibi, ama ateş buzdan daha fazla, şanslısın." Douglas arkadaşına döndü ve onun Julia'yı son gördükleri yere dikkatle baktığını fark etti. Nick, Douglas'a baktı, gözlerinde onaylayan bir parıltı vardı. "Onunla gerçekten evlenecek misin?"

"Evet," diye cevapladı Douglas.

"İyi şanslar dostum, o kadın başa çıkması zor biri olacak."

"Aynen öyle," diye cevapladı Douglas ve Nick başını geriye atıp derin bir takdirle güldü.

Douglas onu görmezden geldi. "Konuşmamız lazım."

Nick'in gözlerinde hâlâ neşe vardı. "Anladım.

Dün geceki olaylardan pek hoşlanmadı, değil mi?"

"Hayır, pek hoşlanmadı."

Douglas salona girdi ve Nick konuşmaya devam ederek onu takip etti. "Kız kardeşin öldüğünden ve o çocuklar buraya geldiğinden beri sana bu işi bırakman gerektiğini söylüyorum."

Douglas başını salladı ve oturdu. Oturana kadar bunun ne kadar gerekli olduğunu fark etmemişti.

"Sakin olmalısın dostum," dedi Nick yumuşak bir sesle, sözleri ciddi bir anlam taşıyordu.

"Gate House'a taşınmanı istiyorum. Bayan Kilpatrick'ten birini çağırıp senin için temizlik yaptırmasını isteyeceğim. Bir süredir kimse oraya girmedir."

Nick tartışmaya gerek görmeden başını salladı, Douglas'ın ne istediğini biliyordu.

"Ama bir şey var. Onunla evlenmeye kararlı görünüyorsun," Nick Julia konusuna geri döndü, "ama o aynı fikirde değil gibi görünüyor."

Douglas ona kendi işine bakmasını söylemeliydi, ama hala yorgun ve açtı, omuzu da ağrıyordu. Gözlerini kapattı ve başparmağıyla işaret parmağıyla burun köprüsünü sıktı, sonra alışılmadık bir şekilde içini döktü.

"Onu biraz ikna etmek gerekiyor."

Nick ıslık çaldı. "*Seninle* evlenmeye ikna edilmesi gereken bir kadın mı var?" diye sordu, açıkça şaşkın bir şekilde.

"Görünüşe göre öyle."

Nick tekrar güldü ve "Onu daha da sevdim," dedi.

Ve babasından onay almayı bıraktığından beri hiç kimsenin onayını aramamış, hiç istememiş olsa da, "koruması", yoldaşı ve suç ortağı olan arkadaşına baktı ve duygulu bir şekilde "İyi" dedi.

* * *

Julia ve çocuklar eve geldiğinde ortalık karıştı, çocuklar etrafta koşuşturup masayı hazırladılar, Nick'e kısa sürede tanıştırıldılar ve Lizzie içecekleri hazırlayıp erkeklerin bitterlerini soğuk bira bardaklarına döktü.

Herkes yerini alırken, Julia hala Ruby'nin tabağına balık ve patates kızartması koyuyordu. Lizzie, Douglas'ın solundaki koltuğa kayarak oturdu ve kirpiklerinin altından ona baktı. Bu, sağındaki koltuğu, Sommersgate House'un hanımına ayrılmış koltuğu, Julia için boş bıraktı. Yeğeninin nazik çöpçatanlık girişimine tepki göstermedi, ancak sürpriz bir müttefiki olabileceğini fark etmekten memnun oldu.

Julia koltuğuna dönmek için döndüğünde durdu ve bakakaldı. Lizzie hemen büyük balık parçalarını ağzına atmaya başladı.

Evet, Douglas düşündü, şaşırtıcı bir müttefik.

Julia, kimseye bakmadan ve yemeğini de fazla yemeden, sağındaki koltuğa sertçe oturdu.

Douglas, yemeği beğendiğini fark etti. Güzel bir biftek olmasa da, en azından yağlı bir şekilde doyurucuydu. Ayrıca arkadaşlığını da beğendi. Julia, ev sahibesi rolünü kolayca üstlendi, Nick ve çocukları sohbele dahil etmek için elinden geleni yaptı ve Nick'i rahatlattı.

Nick zaten rahat değildi, aslında Nick çok eğleniyordu. Çocuklarla da eğleniyor, onları güldüren şakalar yapıyordu. Julia sonunda gerginliğini bıraktı ve onlarla birlikte güldü.

Douglas bu sahneyi hayranlıkla izledi ve yakında, kendisine yabancı olan ve daha önce hiç yaşamadığı bu senaryonun, onun hayatı olacağını düşündü. Her gece, çocuklarla oturup konuşmak, gülmek, yemek yemek. Sonra da... ailelerin akşam yemeğinden sonra yaptıkları her neyse onu yapmak.

Sonra Julia ve o, yatak odasında baş başa kalacaklardı. Julia, belki saçlarını fırçalayacak ve üzerinde sadece sabahlığıyla dolaşacaktı.

Daha sonra, Julia yatağında, üzerinde hiçbir şey giymeden.

İçinde derinlerde bir şey kıpırdadı, hayatında hiç hissetmediği bir şey. Hem endişe verici hem de yatıştırıcı bir şey. Akıllı başında kalmak için, bu şeyi kesin bir şekilde bir kenara bıraktı.

Çocuklar yemeğini bitirdi ve Douglas onların masadan kalkmasına izin verdi, tüm tabakları ve çatal bıçakları bulaşık makinesine koymak için aldı. Julia onlarla birlikte gitti ama kendine iki kutu daha bitter ve bir kutu elma şarabı alarak geri geldi.

"Bir işin var mı yoksa çocuklara mı bakıyorsun?" diye sordu Nick, bitterini açarken, bardağı görmezden gelip doğrudan kutudan içmeye başladı.

Julia yeniden oturdu, bir bacağını sandalyenin altına rahatça kıstırdı ve dirseğini masaya dayamak için öne eğildi.

Konuşurken elma şarabını bardağına döktü. "Bristol'da bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışıyorum."

"Öyle mi? Hoşuna gidiyor mu?" Nick, gerçekten ilgilenerek sordu.

Douglas, Nick'in basit sorusunun Julia'da bir değişiklik yarattığını ve onun yüzünün aydınlandığını görünce, artık büyülenmiş bir şekilde izlemeye başladı. Soğuk ve mesafeli davranmayı unutan Julia, konuşmaya başladı.

"Yeni bir şeye başlarken biraz endişeliydim. Amerika'da on yıldan fazla bir süre eski işimde çalışmışım, ama bu beklediğimden daha iyi, çok daha iyi..." Gözleri parlıyordu, konuşmaya devam ederken sözlerinde tutku vardı.

Douglas arkalarına yaslanıp, normalde Nick'in sandalyesinde başını sallayarak dinleyeceği bilgileri Julia'nın döküldüğü sessizce izledi. Bunun yerine, Julia'nın coşkusu bulaşıcıydı ve Nick bile konuşmaya devam etmesi için sorular uydururken buldu kendini.

Douglas iki şeyden etkilendi. Birincisi, çok zeki, bilgili ve başarılıydı; ikincisi, işi sadece bir iş değil, bir tutkuydu ve onu seviyordu. Bunda olağanüstü bir şey vardı, gerçekten tutkusunu bulan biriyle hiç tanışmamıştı.

Kadın, konuşmayı tekelinde tuttuğunun farkına varmış gibi görünüyordu ve gözleri boş elma şarabı kadehine kaydı. "Artık susacağım. Sizi sıkmış olmalıyım."

"Hiç de değil," diye onu sessizce teselli etti Douglas. Gözleri ona kaydı ve Douglas, kadının onun orada olduğunu bile unuttuğu izlenimine kapıldı.

"Tamam," diye fısıldadı, bir karar verip ayağa kalktı. "Çocukları yatırmam lazım. Ruby'nin yatma saati geçti ve gece uykusunu alamazsa sabahları çok huysuz olur. Nick, kaldığın için çok teşekkürler." Gülümseten Nick'e başını salladı ve hızla odadan çıktı.

Nick ve Douglas yine onun ayrılışını izlediler ve sonunda Nick, "Senin Gate House'una girdiğimde, her akşam yemeğe gelebilir miyim?" diye sordu.

Douglas arkadaşına döndü. "Hayır."

Nick güldü, alınmadı. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Onu paylaşmak istemezdim."

Nick kısa süre sonra ayrıldı ve Douglas Julia'yı aramaya gitti. Julia salonda perdeleri çekiyordu.

Orada durup onu izledi, evine özen gösterme şeklini, arkadaşına özen gösterme şeklini ve çocuklara özen gösterme şeklini sevdi, ama en çok dün gece ona özen gösterme şeklini sevdi.

Julia dönüp onu gördüğünde irkildi.

"Bunu yapma," diye tersledi, ama sesi nefes nefeseydi. "Ne?" diye sordu.

"Bana gizlice yaklaşma," diye açıkladı.

"Sana gizlice yaklaşmadım," dedi adam dürüstçe.

"Bir kedi gibi süzülüyorsun, bu çok tuhaf. Senin boyundaki bir adam bu kadar sessiz olmamalı." Odanın içinden geçerek, ona mümkün olduğunca uzak durarak yemek odasına gitti.

Douglas onu takip etti.

"Konuşmamız gerek," dedi, o masadaki tüm bardakları toplayıp mutfağa gitmek için döndüğünde.

"Geç oldu, dinlenmen lazım." O, bununla işin bittiğini düşünerek uzaklaştı ve onu olduğu yerde bıraktı. O, mutfağı toplarken uzaktan gelen gürültüleri duydu.

Seçeneklerini düşündü, hızlıca değerlendirdi ve sonra onun odasına doğru yürüdü. Işıkları açtı ve kuledaki sandalyeye oturdu. Paramparça olmuştu ama Julia bunu konuşmaktan kaçınmaya kararlı olsa da, o bu konuşmayı yapmaya kararlıydı.

Beş dakika sonra Julia odaya girdi ve onu görünce yine irkildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Yine nefes nefese bir ses tonuyla, bu sefer gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Dediğim gibi, konuşmamız gerek." Julia onu inceledi.

Douglas bekledi.

"Douglas," dedi sonunda, sesi artık yorgunluğun ötesindeydi, "Dün gece yeterince uyuyamadım. Çok yorgunum, senin de dinlenmen lazım, sonra konuşalım, tamam mı?"

"Hayır," diye cevapladı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bir an daha ona baktı ve sonra isteksizce pes etti. "Peki o zaman, söylemek istediğini söyle."

Adam konuşmaya başlamak için ağzını açtı ama kadın onu kesintiye uğrattı. "Hayır, önce ben konuşmak istiyorum."

Ağzını kapattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bence..." diye başladı ve durdu. "Hayır, bu doğru değil. Sana teşekkür ederim..." Yine durdu ve sonra başka yere baktı, Douglas'ın çok sevimli bulduğu bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve sonra tekrar başladı. "İlgin ve niyetin çok hoş, bunları takdir ediyorum. Ben... Onur duydum," diye kekeledi.

O, tek kelime etmeden onu izledi ve artık onu sevimli bulmuyordu, çünkü onun evlenme niyetini "çok hoş" bulmasını sevmiyordu.

"Ama," diye rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı ve ona baktı, sonra aniden ve öfkeyle patladı, "bana öyle bakmayı kes!"

"Nasıl?"

"Şöyle... şöyle!" diye karşılık verdi, başını ona doğru sallayarak, sözlerinin bir açıklama olduğunu düşünerek (ki değildi).

Adam sağlam elini kaldırdı, avucunu yukarı doğru çevirdi.

"Boş ver, sohbeti de boş ver, yorgunum," diye tersledi.

"Julia." Ayağa kalktı ve konuşmayı kontrol altına almanın zamanının geldiğine karar verdi. Julia ona döndü ve o, Julia'nın yine parlak tiradlarından birini, listelerinden birini dökülmesini bekledi. Ama bunun yerine Julia omuzları çöktü, başını yana çevirdi ve titreyen eliyle saçlarını karıştırdı.

"Vurulduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun da kurşunun önüne çıkıyorsun? Polis neden olaya müdahale edemiyor?" Ona doğru yürüdü ve kız yüzünü ona çevirdi. "Senin arkadaşın olmak istiyorum, Douglas. Burada, çocuklarla, bu evde, zorlu bir işte mutlu olabileceğimi düşünüyorum. Biraz yardım etsen ve arkadaşım olsan." Sesi acıyla doluydu ve onun önünde durduğunda, tuhaf, tanıdık olmayan bir şefkat hissetti. "Ama seni sevmeme izin veremem, eğer

Sana bir şey olacak. Kendimi ve çocukları korumam gerek.

Kadın hafif bir travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordu, diye düşündü ve ona yaklaşarak, tek sağlam koluyla kadının sıcak vücudunu kendine çekti.

Kadın geriye doğru eğildi, sırtını onun koluna yaslayarak ona baktı.

"Bugün Nick ile konuştum," diye sessizce açıkladı.

Kadının gözlerinde umut parıldadığını görünce hafif bir memnuniyet hissetti. "Evet?"

"Evet," diye onu temin etti ve kadının söylediklerini anladığında içini rahatlatanın kapladığını hem gördü hem de hissetti. Kadının açıkça onayladığı bir şey yapma düşüncesi onu yine garip bir heyecanla doldurdu.

"Sevindim. Hem bizim için hem de senin için," diye fısıldadı.

"Şimdi," dedi, o konuyu bir kenara bırakarak, "senin benim arkadaşım olman hakkında."

Kız başını salladı. "Bunu gerçekten çok isterim, Douglas."

"Ben de." Gözleri kadının dudaklarına indi ve mutlu bir gülümsemeyle dudaklarının kıvrıldığını izledi.

"Çok mutluyum," diye fısıldadı, rahatlamış bir şekilde, gergin vücudu onun vücuduna yaslanarak gevşedi. "Bu çok iyi olacak, söz veriyorum," dedi neşeyle, onun sözlerini açıkça yanlış yorumlayarak.

"Julia." O, uzaklaşmak için koluna bastırıyordu; o kolunu sıkılaştırdı ve onu vücuduna doğru çekti. Kolundaki askıda yumuşak göğüslerinin koluna bastırdığını ve vücudunun sıcaklığını hissetti ve ikisini de sevdi.

"Oh," diye mırıldandı, başını tekrar kaldırıp ona baktı. "Ne?" Hala koluna karşı direniyordu ve bu, onun diğer omzunda ağrıya neden oluyordu.

"Çekilmeye çalışmayı bırak, canımı acıtıyorsun," dedi ve kız hemen hareketsiz kaldı.

Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra kız merakına yenik düşerek, "Başka bir şey mi var?" diye sordu.

Douglas, ses tonunun biraz gergin olduğunu fark etti. "Arkadaşlığımızla ilgili."

"Evet?"

"Senin arkadaşın olmaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Ben... Bunu zaten kararlaştırdığımızı sanıyordum. Ben de senin arkadaşın olmaktan mutluluk duyarım."

Douglas başını salladı.

O da öyle yaptı, ama hareketleri sarsıntılı ve kararsızdı.

"Ama ben de senin kocan olmak istiyorum." Vücudu tekrar gerildi ve geri çekilmeye başladı, ama onun kol askısına bakıp durdu, sonra gözleri korkuyla onun gözlerine kaydı.

Douglas, onun bakışını görmezden geldi, stratejisinin bir sonraki aşamasına geçmeye kararlıydı ve devam etti. "Julia, senin sevgilin olmak istiyorum." Julia'nın yumuşak sıcaklığı ona bu kadar yakinken, onun kokusunu alabiliyordu. Onun dokunuşu ve kokusu, vücudunu yoğun bir şekilde hoş bir şekilde gerginleştirmeye başladı, öyle ki, konuştuğunda sesi derinleşti, açlık dolu hale geldi, niyetini bir kez daha açıkça ortaya koydu, ama bu sefer *daha net bir şekilde*. "Mandalina ve yasemin kokan çarşaflarda uyumak niyetindeyim. Çıplak vücudunun benim vücudumun altında kıvrılmasını istiyorum. Ellerimle ve ağızla her yerine dokunmak istiyorum. Tadını ezberlemek, içinde hareket ederken adımları söylemeni sağlamak, seni o kadar heyecanlandırmak ki, boşalmana izin vermem için bana yalvarmanı sağlamak istiyorum..."

"Dur," diye fısıldadı ama sesi kısılmıştı, vücudu yumuşamış, onun vücuduna uyum sağlamıştı ve gözlerinde sıcaklık ve panik karışımı vardı.

İlerleme.

Şimdi, diye düşündü Douglas, *kendimi açıkça ifade etmeliyim*.

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Kuralımızı çiğnemek bile olsa," diye söz verdi, Lizzie'yi düşünerek.

Gözlerindeki sıcaklık yerini paniğe bıraktı. "Bunu yapmazsın!" diye nefes nefese söyledi.

"Yaparım," diye açıkça söyledi ve kızın gözleri önce büyüdü, sonra daraldı.

"Bu çok alçakça," diye suçladı.

"İstediğimi elde ederim," diye yemin etti. "Sabırlı bir adamım ama sabrım tükeniyor."

"Neden benimle evlenmek istiyorsun? Sevgilim olmak istiyorsun?" diye histerik bir şekilde bağırdı. "Douglas, bu delilik!"

Adam ona şaşkınlıkla baktı. Onun, Nick'in, Oliver'ın, genel olarak erkeklerin üzerinde yarattığı etkiyi bilmiyor muydu?

Bu düşünce saçmaydı, tüm kadınlar bunu biliyordu. Bunu biliyorlardı ve bunu kullandılar.

Hepsi.

"Saçma sorular sorma," dedi sabırsız bir sesle. "Bu sana yakışmıyor."

Ağız açık kaldı, sonra hemen kapattı.

Aniden başını eğdi ve koluna hafifçe bastırdı.

"Tamam, peki, fikrini belirttin. Ateşkes yok, uzlaşma yok, savaş hala devam ediyor." Sessizce ama alaycı bir şekilde konuşuyordu. Adam kadının ruh halini anlayamadı, yüzünü göremiyordu ama ses tonundaki bir şey onu bırakmasına neden oldu.

Hızla birkaç adım uzaklaştı.

"Bilmelisin," dedi ona bakarken, yüzünü dikkatlice kontrol ediyordu ama gözleri hala onun anlayamadığı bir şeyle parlıyordu, "tüm bunların sonuçları olacak. Anlayacağından şüpheliyim, senin o çekingenliğine bile nüfuz edeceğini sanmıyorum, ama olacak."

Ne demek istediğini anlamadı ve sormaya başladığında kadın başını salladı.

Soyunma odasına doğru yürüdü. "Lütfen, git. Bu gece, kazanan ben olayım."

Arkasını dönmeden giyinme odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Bir an kapıya bakakaldıktan sonra, kadının istediği gibi yaptı ve ayrıldı.

Odasına dönerken, kadının onun gitmesinin kendisini "kazanan" yapacağını söylemesine rağmen, sözlerinden, ses tonundan ve uzaklaşırken vücudunun çizgisinden onun yanıldığını, asıl kazananın kendisi olduğunu anladığını düşündü.

Sadece bu gece değil, eninde sonunda onun nihai galip olacağını anladığını biliyordu.

Ve nedense, onu memnun etmek yerine, onu belirsiz bir şekilde tedirgin etti.

On Beşinci Bölüm

Zümrüt

Sonraki üç hafta tam bir kaos gibiydi.

Bayan K grip oldu ve Ronnie ile Julia, Sommersgate'in ne kadar ona bağlı olduğunu, evin hizmetçisi kadar verimli bir şekilde yönetmeye çalıştıklarında ve başarısız olduklarında acı bir şekilde fark ettiler.

Dahası, Julia ve Ronnie, Bayan K'nin sürekli gözetim olmadan acı çekmesine izin vermeyeceklerdi (Bay K, hemşirelik yapmada umutsuz olduğunu itiraf etti), bu yüzden sırayla tepeyi aşıp ormandan geçerek Bahçıvan Kulübesi'ne gidip onun yemek yediğinden, su içtiğinden ve ilaçlarını aldığından emin oldular.

Buna ek olarak, Douglas Veronika'ya Nick'in mümkün olan en kısa sürede Gate House'a taşınacağını bildirdi. Gate House üç yıldan fazla bir süredir el değmemişti. Bu yüzden Veronika ve Julia, temizlik ve boya işleri için güvendikleri birini bulmak zorundaydılar. Her iki kadın da Bayan K'nin bağlantılarını istemekten kaçındılar, çünkü Bay K, "onun bağlantıları kafasında" olduğunu açıkladı. Temizlik ekibi ve dekoratör bulmak beklenenden çok daha zor oldu ve Nick geçici olarak Sommersgate House'da kalmak zorunda kaldı. Bu, Julia için besleyecek bir kişi daha (Veronika'nın borscht'ını gördükten sonra yemek yapmayı üstlenen) ve Veronika için yatak yapacak bir kişi daha (her zaman yatakları yapan) anlamına geliyordu.

Noel sezonu gelmişti ve Noel ile ilgili her şey, dekorasyon, alışveriş, paketleme, pasta pişirme, kartlar ve çocukların katılacağı çeşitli partiler vardı. Julia, hediyelerini alıp paketlemeli ve Amerika'ya postalamalıydı. Ayrıca, ebeveynleri olmadan geçirecekleri bu ilk Noel'de çocukların sevildiklerini ve önemsendiklerini hissetmelerini istiyordu, bu yüzden özellikle onlara çok özen gösterdi.

Julia'nın kişisel eşyaları evden gelmişti: kutularca giysi ve ayakkabı, hatıralar, fotoğraflar ve Gavin'e ait, Julia ve Patricia'nın çocuklara vermek istedikleri eşyalar. Bunların çoğu doğrudan depoya gidecekti, ancak evdeki tüm depolama işlerini Bayan K kontrol ediyordu ve o iki hafta boyunca yoktu ve geri döndüğünde

sonuç olarak Julia'nın odaları dağınık bir hal aldı.

Tüm bunlar olurken, Julia söz verdiğinden daha uzun saatler çalışıyor, bütçeleri inceliyor, raporlar hazırlıyor ve iş planları yazıyordu.

Onun için sürpriz olan şey, Douglas'ın tamamen geri çekilmiş olmasıydı. Artık evlilik teklifleri ve müstehcen imalarla dolu çılgın konuşmalar yoktu.

Son konuşmanın imalı olduğu söylenemezdi.

İstediği her şey konusunda oldukça açık, öz ve ayrıntılı olmuştu.

Gerçekten de, *son derece net, mükemmel bir şekilde* özlü ve *olağanüstü* ayrıntılıydı.

Sadece bunu düşünmek bile Julia'yı kızartıyor ve bazen rahatsız ediyordu (ama itiraf etmeliydi ki, çoğu zaman bunu düşündüğünde, *iyi* anlamda titriyordu).

Ve bunu çok düşündü. Fazla düşündü.

Aslında, sürekli.

Bazen, geçmişte olduğu gibi, bir tür ilerleme kaydedebilirdi, ama yapmadı.

Daha da kötüsü, Lizzie kendini çöpçatanlık rolüne atmış gibiydi. Douglas, çocuklar ve Julia televizyon izlerken ve Lizzie Julia'nın yanında otururken salona girdiğinde, Lizzie ayağa fırlayıp ona "Douglas amca, buraya otur" derdi. Ya da akşam yemeğine çıkmışlarsa ya da hep birlikte Bentley'e biniyorlarsa, Ruby ve Willie'ye emir verirdi, böylece Julia'nın Douglas'ın yanındaki koltuğa ya da arabaya oturmaktan başka seçeneği kalmazdı, yoksa olay çıkarırdı. Ya da Julia herhangi bir şey hakkında konuşuyorsa, Lizzie "Douglas amca bu konuda çok iyidir" ya da "Douglas amcaya sormalısın, o bu konuda uzmandır!" derdi.

Douglas, Lizzie'nin çabalarının en ufak bir farkında bile değildi, ama bu onu denemekten alıkoymuyordu. Julia, Lizzie'nin bir zamanlar sahip olduğu sevgi dolu aileyi yeniden yaratmaya çalıştığını biliyordu ve bu sonuçta hiçbir şeye yol açmasa bile, bu onun umutsuzluğundan çok daha iyiydi

bu yüzden Julia'nın kalbi kıza o kadar acıyordu ki, yeğeninin hayallerini yıkmaya gönlü el vermiyordu.

Bu arada Douglas, Ruby'ye verdiği sözü yerine getirmek ve Noel alışverişi yapabilmeleri için onları Londra'ya götürdü. Monique (neyse ki) Paris'teydi. Oradayken Charlie, Julia'nın Tamsin'in hayır balosu için bir elbise bulmasına yardım etti.

Douglas bu gezi sırasında onlarla vakit geçirdi, ama her zaman tam bir beyefendi gibi davrandı. Sık sık Julia'nın dirseğini tuttu ya da elini beline koyarak ona rehberlik etti, ama hepsi bu kadardı.

Ancak bazen, kalabalık bir kaldırımda veya bir mağazada onunla konuşurken, onun onu duymak için eğildiğini ve gözlerinin çok sıcak ve samimi olduğunu fark etti, sadece onların karanlık derinliklerine bakmak bile karnını eritmeye yetiyordu. O saniyelerde, onun hala oyunlarını oynadığını düşünüyordu. Ama bunlar sadece saniyelerdi ve hiçbir şey olmayacaktı.

Londra'da paparazziler tarafından iki kez fotoğrafları çekilmiş ve her iki seferinde de gazetelere çıkmıştı (bu da Julia'nın hiç istemediği bir şeydi, çünkü Monique'i kesinlikle kızdıracaktı). Bir keresi, öğleden sonra geç saatlerde, Harrods'un önünde, Bentley'e binmek için beklerken olmuştu. Ruby yorgun düşmüştü ve Douglas onu kucağına almış, sanki bir oyuncak bebekmiş gibi taşıyordu. Bir hafta önce kol askısı çıkarılmıştı ve Ruby'yi kucağında taşıyarak sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Küçük kız başını Douglas'ın omzuna koymuş, kollarını boynuna dolamıştı. Douglas, Ruby'yi kucağında tutarken, Julia diğer iki çocuğu arabaya bindirirken ona rehberlik etmek için elini Julia'nın beline koydu.

Lord Ashton, şık yengesi Bayan Julia Fairfax da dahil olmak üzere yeni ailesiyle alışverişte, başlığı böyle yazıyordu.

Julia, düşünmeye zaman ve enerji ayıramayacağı nedenlerden dolayı bu resmi kesip saklamıştı (ancak Julia, kendisine atfedilen "şık" sıfatını sevdiğini itiraf etmek zorundaydı). Resimde, Douglas o kadar yakışıklı ve "yeni ailesine" o kadar bağlı görünüyordu ki, Julia kendine biraz zaman ayırsaydı, resmin gösterdiği gibi olduğuna kendini inandırırdı.

Ayrıca Bristol'da, hepsini Güney Amerika restoranına akşam yemeğine götürdüğünde de fotoğrafları çekilmişti. Bu da gazetede yayınlanmıştı. Willie komik bir şey söylemiş ve Julia bir an kendini kaybetmiş, Douglas'ın kolunu tutmuş ve gülmüştü. Üç çocuk da kıkırdıyordu ve Douglas bile gülümsüyordu.

Lord Douglas Ashton, artık tanıdık bir şekilde Bayan Julia Fairfax ve yeğenleri ile birlikte, başlığı böyle yazıyordu.

O da bu haberi kesip, diğer haberle birlikte yazı masasının üst çekmecesinde sakladı. Galerideki geceden kalan haberi de, nedense, elinden çıkaramamıştı.

İyileşme sürecinde Douglas sürekli evdeydi, ancak birkaç gün sonra eski alışkanlığına geri döndü: kahvaltı masasında oturuyor, gün içinde dışarı çıkıyor ve genellikle akşam yemeği vaktinde eve dönüyordu.

Tüm bu süre boyunca, küstahça yaklaşımlarda bulunmadı.

Çocuklarla daha fazla zaman geçiriyor, Lizzie ve Willie'yi ata binmeye götürüyor, ödevleriyle ilgili sorularını yanıtlıyor, Ruby'yi yatırma sorumluluğunu paylaşıyor, hepsini akşam yemeğine çıkarıyor, partilere götürüyor, tartışmaları çözmek için araya giriyordu. Bütün bunları doğal yeteneği, doğuştan gelen adaleti ve olağanüstü müzakere becerisiyle yapıyordu ve Julia bunu düşünmeye izin verse, yine mahvolacağını biliyordu.

Bu yüzden, bunu düşünmedi. Ama o geri çekilmişti.

Julia bunu biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü, önceki gece Julia, çalışma odasında Douglas'a yaklaşmıştı. Douglas bazı belgeleri okuyor, Mont Blanc kalemiyle cesurca bazı şeyleri çiziyor ve kenar boşluklarına notlar yazıyordu. Çocuklar yatmışlardı ve Julia ile Douglas yalnız kalmışlardı.

İçeri girmeden önce kapıyı çalmamış, sadece masasına doğru yürümüştü. Onun hareketini fark edince başını kaldırdı ve onu şaşırttığını anladı. Ona göre, o odaya girdiğinde, onu görmese bile, onun varlığını her zaman hissediyordu. Bu, o oraya taşındığından beri değil, daha önce, onu ziyaret ettiği tüm zamanlarda da böyleydi.

Onu bu kadar kesin bir şekilde reddettiğini bilmek, içindeki bir şeyin ölmesine neden oldu. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu, ama gerçek buydu.

"Julia," diye mırıldandı, kalemını bırakarak, dudaklarından çıkan adı, kadının teninde istenmeyen hoş bir titreme yarattı.

Bu düşünceleri zihninin arkasına itti.

"Bir ricada bulunmak istiyorum." Julia masasının önünde durdu, elinde hayır kurumu için hazırladığı iş planı vardı ve o da ona baktı.

"Yine bir liste mi?"

Bu, mizah ya da alay içermeyen, sadece kibar bir merakla söylenmişti. Bu, ona soracağı şeyi sormak konusunda ve onun küstah tavırlarına geri dönecekse, şimdi bunun için altın bir fırsat olacağı konusunda onu daha da gergin hale getirdi. Ve özellikle o *böyle davranmazsa*, nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu.

"Bir iş planı yazdım," dedi Julia. Adam kaşlarını kaldırdı.

Endişeyle devam etti. "Noel'den sonra bunu mütevellilere sunacağım ve merak ediyordum da... zamanın varsa, bir göz atabilir misin?"

Planı ona uzattı ve o otomatik olarak elini uzatıp aldı.

Julia nefesini tuttu ama adam sadece başını salladı. Sonra planı diğer kağıtların üstüne koydu ve kendi kağıtlarına geri döndü.

Hepsi bu kadardı.

Kıpırdamadan, olduğu yerde donakaldı, hayal kırıklığı o kadar şiddetliydi ki göğsünde bir acı hissetti.

Kadının gitmediğini fark edince, tekrar başını kaldırdı.

"Başka bir şey mi var?" diye kibarca sordu.

Başka bir şey mi vardı?

Evet, elbette vardı! Zihninin bir kısmı haykırıyordu.

"Hayır, yok," diye cevapladı ve odadan rahatça çıkmak için elinden geleni yaptı.

Şimdi, Tamsin'in balosuna gitmek için hazırlanıyordu. Sam onun için bir stilist ve makyaj sanatçısı tutmuştu. Bu gereksizdi; kalbinin bir köşesinde, etkilemek istediği tek kişinin etkilenemez olduğunu biliyordu.

Üç hafta önce onun sözünü ciddiye almıştı. O gece yatak odasında ne demek istediğini anlamıştı. Flört etmeye devam edip istediğini elde ederse, istenmeyen bir bağlanma, aşk acısı çeken, kalbi kırık bir yükle karşı karşıya kalacaktı ve bunu düşünerek onu bir kenara attı.

Bunun en iyisi olduğunu biliyordu.

En azından Douglas çocukların yanında olduğu için şimdi daha iyiydi.

Julia'ya gelince, beyninin mantıklı kısmı ona bu şekilde daha güvenli olduğunu hatırlattı, kesinlikle kalbi daha güvendedeydi ve mutlu olması gerektiğini biliyordu. Hatta mutlu olmaya çalıştı.

Ama mutlu olmaktan çok uzaktı.

"Tamam, bitti," dedi kuaför Sylvie, Julia'yı kasvetli düşüncelerinden çekerek. "*Magnifique!*"

Makyaj sanatçısı Rosie, ona bir ruj ve bir allık kutusu uzattı.

"Düzeltilmeler için," diye açıkladı.

Julia üç yönlü aynada kendine baktı ve nefesini tuttu.

Magnifique haklıydı.

"Kızlar, sizler mucize yaratıyorsunuz," dedi onlara.

Onlar ona baktılar, sonra da şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Sen mükemmel bir elmas gibisin, sadece biraz daha parıldıyorsun," diye cevapladı Sylvie.

Julia, bu sözü çok komik bulmuş gibi güldü ve aynada kendine baktı.

Charlie'nin en sevdiği yeni İngiliz tasarımcı olan ve sadece "Gregory" (tırnak işaretleriyle) olarak bilinen kişinin yaptığı yeşil kadife bir elbise giyiyordu. Kadife o kadar koyu ve zengin bir yeşil renkteydi ki, sadece hafif bir renk parıltısıyla siyah gibi görünüyordu. Kolsuz, düşük kesimli, v yakalıydı. Arkası tamamen açıktı, sırtının alt kısmına kadar zarif, dramatik ve biraz cüretkar bir drape ile düşüyordu ve omuz bıçaklarının altında yanları bir arada tutan sadece ince bir kadife şerit vardı. Elbise vücuduna tam oturuyordu, etek arkada dizlerden itibaren geniş bir kıvrımla düz bir şekilde düşüyor ve küçük bir kuyruğa uzanıyordu. Uzun, siyah, dar saten eldivenler ve siyah saten, stiletto topuklu ayakkabılar giymişti. "Essence" parfümünü ve annesinin üniversiteden mezun olduğunda ona verdiği

zümrüt kesim zümrüt küpeleri takmıştı. Elbisenin başka bir süslemeye ihtiyaı olmadığını düşünüyordu ve zaten ona yakışacak başka bir süslemesi de yoktu.

Sylvie saçlarını toplayıp yüzünden nazikçe geri çekmiş ve düzinelerce farklı bukle halinde kıvrıp başının arkasına tutturmuştu. Rosie'nin makyajı ince değildi, dramatik ve göz alıcıydı ve Julia kendini bir film yıldızı gibi hissediyordu.

Kendine bakarken, Julia akşamı iple çekmeye başlamıştı.

"Oops, geç kaldık, sen de geç kaldın," dedi Sylvie, saatine bakarak.

İkisini de (onların şaşkınlığına) kucakladı, yeni rujunu ve pudra kutusunu jet boncuklu akşam çantasına attı ve ikisine de cömert bahşişler verdi.

"Hayır, biz hallettik," dedi Rosie, ellerini kaldırarak.

"O zaman mutlu Noeller," diye cevapladı Julia ve banknotları ikisinin de ellerine sıkıca bastırdı.

Kızlar eşyalarını topladılar ve Julia göğüs dekoltesine bir kez daha parfüm sıkıp, siyah kadife ve yeşil-siyah saten astarlı şalını omuzlarına atarak dirseklerinin kıvrımlarına yerleştirdi. Sonra Veronika'nın koridorda dolaştığını görünce dışarı koştu.

"Eve gittiğini sanmıştım!" diye bağırdı

Julia. Veronika ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu Julia, Veronika konuşmayıp sadece bakmaya devam edince endişelenerek.

"Bekledim... görmek için..." Veronika durakladı, sonra haykırdı, "Sen bir film yldızısın!"

Julia kıkırdadı ve poz verdi. "Biliyorum, saçımı ve makyajımı harika yapmışlar, değil mi?"

Ronnie ona bakmaya devam etti ve sonra kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi ve Julia'yı işaret ederek, "*Sen* tam bir film yıldızı gibisin," dedi.

Julia, kızın gözlerindeki ciddi bakış karşısında kıkırdamayı kesti, onu kendine çekti ve kucakladı.

Julia kulağına içtenlikle fısıldadı, "Oh Ronnie, teşekkür ederim."

Bu, tam da ihtiyaı olan güven artışıydı.

Ronnie de onu sıkıca kucakladı, geri çekilip ona kısa bir gülümseme attıktan sonra mutfığa doğru kayboldu.

Çocuklar akşam için Bay ve Bayan Kilpatrick'lerin evindeydiler; Julia yemek odasının kapısından döndü ve karşı kapının ardında, koridorun sonunda duran Douglas'ı gördü. Douglas, iyi kesimli smokininde inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Koyu renkli, aşırı uzun saçları yakasına değiyordu ve her zaman kusursuz bir şekilde giyinmiş, her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünmesine rağmen, her zaman saçını kestirmesi gerektiği gerçeği ona sevimli geliyordu.

Eğer onun karısı olsaydı, ona saçını kestirmesini hatırlatabilirdi.

Bu da onun kalbini sızlattı ama bu konuda fazla düşünmemeye karar verdi.

Adam saatine somurtarak bakıyordu ve bu onu biraz şaşırttı. Bir süredir onun somurtmasını, sırtıtlığını, gülümsemesini ya da komik kibirini görmemişti. Adam çekingen, mesafeli, ifadesiz, eski Douglas'tı.

Bu düşünce, onun yeni filizlenen heyecanını söndürmeye başladı ve hayal kırıklığını gizleyerek, eldivenini düzeltmek için başını eğdi ve "Üzgünüm, üzgünüm, hazırım" diye seslendi.

Eldiven kolunun arkasında dolanmıştı, bu yüzden durup iyice çekip yerine oturtmak için durdu ve eldiven yerine oturduğunda, eski Douglas'ı gördü, somurtkanlığı gitmişti, sadece ona soğuk bir şekilde bakıyordu. Onun dönüşümüne hiçbir tepki göstermedi ve Julia, onun muhtemelen kendisinden çok daha çekici kadınları beklemek için uzun zaman harcadığını fark etti.

Julia, iğneyle delinmiş şişirilmiş bir balon gibi anında sönuverdi. Onun önünde durdu ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi.

"Hazır mısın?" Hayal kırıklığına uğramış değil, dikkati dağılmış gibi görünmeyi umuyordu.

"Henüz değil," diye cevapladı ve smokin ceketinin iç göğüs cebinden ince, siyah kadife bir kutu çıkardı.

Adam kutuyu açarken Julia sessizce hayretle izledi ve küpelerinin on katı büyüklüğünde, başka süslemesi olmayan, basit bir platin zincirden sarkan muhteşem bir zümrüt kesim zümrüt gördü.

Adam hiç tereddüt etmeden kutudan çıkardı ve arkasına geçti. Zümrüt bir an gözlerinin önünde sallandı, sonra göğüslerinin hemen üstüne, göğsüne ağır bir şekilde yerleştiğini hissetti. Sonra adamın elleriyle boynunun arkasında hafifçe tutturduğunu hissetti, parmakları orada hafifçe dokundu ve birisi omurgasından aşağı, diğeri ise kafa derisine doğru kayan, hoş bir çift titremeye neden oldu.

Adam boynunda çalışırken Julia ağzını açıp kapattı, kelimeler kafasında dönüp duruyordu ama beyni ağzıyla işbirliği yapmayarak onları dışarı çıkarmadı. Adamın parmaklarının dokunduğu yerlerde cildi karıncalandı ve boynu, sırtı ve kolları tüyleri diken diken oldu.

Adam yanına geldi ve kutuyu koridordaki masaya dikkatsizce attı.

"Artık gidebiliriz," dedi, sanki az önce onun boynuna pahalı bir mücevher takmamış gibi, ve kolunu uzattı.

O, kolunu almaya yanaşmadı.

"Ne oldu?" diye sordu, ona bakarak sabırsızlığını zar zor gizleyerek.

"Şey..." diye başladı.

Ne oldu? Adamın sözlerini inanamadan kafasında tekrarlardı. Adam az önce, tanrı aşkına, boynuna inanılmaz pahalı bir zümrüt takmıştı!

"Kolye," diye açıkladı sonunda, parmak uçlarıyla taşa hafifçe dokunarak. Sesi kendi kulağına bile gergin geliyordu.

"Önemli bir şey değil, erken bir Noel hediyesi," diye kısa bir cevap verdi, konu açıkça kapanmıştı ve onun için daha da açık bir şekilde anlamsızdı, sanki kadınlara her zaman devasa, değerli mücevherler veriyordu, ki muhtemelen öyleydi. "Geç kaldık, zaten yeterince trafik olacak." Ona tekrar kolunu uzattı ve o da hala zihinsel olarak sarsılmış halde kolunu tuttu.

Sonra Julia, Douglas'ın yanında Bentley'e doğru yürüdü ve boynuna mükemmel bir zümrüt takılı olan ve yine de bu geceki kısa süreli heyecanının tamamen öldüğünü düşünen dünyadaki tek kadın olabileceğini düşündü.

* * *

Üç saat sonra, artık aynı şeyi hissetmiyordu.

Bunun nedeni, ona iyi vakit geçirteceğine kararlı olan Charlie ve *herkesi* rahatlatacak altı kadeh şampanyaydı.

"Tek söyleyebileceğim, onu unut!" dedi Charlie ve bir duman bulutu üfledi. Terastaydılar ve Oliver'dan saklanıyorlardı. Charlie Şükran Günü'nde sigarayı bırakmıştı ama şimdi, kendi deyimiyle, "Noel stresi sigarası" içiyordu.

Julia tedbiri elden bırakmış ve dördüncü kadeh şampanyadan sonra yeni arkadaşına Douglas'ı, evlilik teklifini, her şeyi anlatmıştı.

Charlie, ilk başta ona şaşkın ve inanamayan bir ifadeyle bakmış, sonra zaferle "Biliyordum!" diye mırıldanmıştı. Ardından Julia'ya sarılmış ve "Yaşasın!" diye o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, etraflarındaki herkes dönüp onlara bakmıştı.

Altıncı kadeh şampanyadan sonra Julia, her şeyin nasıl bittiğini ve şu anki durumu açıklamaya başladı. Charlie ise onu ve iki kadeh şampanyayı alıp terasa çıkardı.

"Orada senin için öldürecek adamlar var!" diyerek balo salonunu abartılı bir şekilde işaret etti. "O seni istemiyorsa, isteyen birini bul!"

Julia kıkırdadıktan sonra, "Zor. Hem zaten o kadar kolay değil. Onunla yaşıyorum, unuttun mu?" dedi.

"O kadar kolay!" diye karar verdi Charlie, ama gözleri Julia'nın tam olarak anlayamadığı bir şeyle parlıyordu. "Umursamıyorsa, öyle olsun. Kabuğunda yaşamak istiyorsa, buyursun. Ama *sen kendi* hayatını yaşa." Charlie öne çıktı ve kolunu Julia'nın koluna takarak kararlı bir şekilde, "Gidelim," dedi.

Charlie, düşünceli bir şekilde hazırlanan küllüğe sigarasını söndürdü ve Julia'yı balo kalabalığının içine çekti.

Julia ve Douglas üç saat önce paparazzilerin flaşları ve bağırışları arasında gelmişlerdi, ama şimdi onlar da *Julia'nın* adını haykırıyorlardı. Julia, hayatı pahasına Douglas'ın koluna tutunarak, yüzünde hafif bir gülümseme tutmaya çalışıyordu (fotoğrafının gazetelerinde

farlar veya daha kötüsü). Ayrıca, programda anılan Tamsin ve Gavin'in temsilcileri olmalarının yanı sıra, Douglas'ın etkinliğin en büyük başışçısı olması nedeniyle, toplum gazeteleri ve dergileri için fotoğraf çekirmek zorunda kalmışlardı.

Sonra, hepsi bu kadardı. Charlie ve Oliver akşam için Londra'dan gelmişler ve onları bulmuşlardı. Charlie, Julia'yı bir tur tanıtım ve Charlie'nin eğlencesine sürükledi. Julia, ara sıra kalabalığın içinde görüldüğü dışında Douglas'ı bir daha görmedi. Garip olan şey, onu her gördüğünde, Douglas'ın doğrudan ona baktığıydı. Yüzünde hala hiçbir ifade yoktu, ama Julia onun sürekli bakışlarını oldukça rahatsız edici buluyordu.

Şimdi Charlie kararlı bir şekilde kalabalığın içinden ilerledi ve aynı kararlılıkla Julia'nın yaşıtı (ve bazıları Julia'dan biraz daha genç) tüm erkekleri (ve bazıları o kadar da uygun olmayanları) bulup, onları Julia'ya tanıttı. Charlie'nin çılgınlığına gülmek ya da hatta ona katılıp, her anın tadını zararsız bir eğlence olarak çıkarmak imkansızdı. Eğlence iyiydi, Julia'nın eğlenceye ihtiyacı vardı ve Charlie, farkına vardığı üzere, verilebilecek en iyi eğlenceyi sunuyordu.

Bu yüzden, yedinci kadeh şampanyasını yudumlarken, harika vakit geçireceğini ve Douglas'ın orada durup, aynı şekilde somurtan ve kaşlarını çatın Oliver ile birlikte somurtup kaşlarını çatabileceğini düşündü...

Julia, erkek arkadaşının söylediği bir şeye gülmeyi bıraktı, Douglas'ı gördüğünde yaptığı şey buydu ve hızla bakışlarını başka yöne çevirdi, içini bir korku hissi kapladı.

"Charlie," dedi Julia, sesini alçaltarak uyarıcı bir şekilde, omurgasından bir ürperti geçerken yanındaki adamı kaba bir şekilde görmezden geldi.

Charlie başını geriye attı ve ortalama boyda, oldukça yakışıklı bir adamın ona söylediği bir şeye kahkahalarla güldü.

Julia, bir çift gözün, belki de iki çift gözün sırtına sıcak bir şekilde bakışlarını hissetti. Risk alıp bir bakış attı ve gördüğü şey karşısında hızla tekrar başka yöne döndü.

Doğruydı, hayal görmüyordu. Douglas somurtuyor, kaşlarını çatıyor ve şimdi, diyebileceği kadarıyla, ona ve Charlie'ye *dik dik bakıyordu*.

"Charlie." Arkadaşının kolunu tutup, güldüğü adamdan uzaklaştırdı. "Affedersiniz, bir şey konuşmam gerekiyor," diye adama garip bir şekilde açıkladı.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie, Julia'nın rahatsızlığını hemen fark etti.

"Şey, şimdi bakma ama sanırım kocan biraz sinirlenmiş ve Douglas da..." Arkasına baktı ve adamın gözleri onun gözlerine dikilince tekrar başka yere baktı. "Sinirden deliye dönmüş gibi," diye bitirdi yetersiz bir şekilde.

Charlie hızla döndü ve onlara cesur, endişesiz bir bakış attı. "Vay vay vay," dedi, "canavar uyanıyor. Tam zamanında."

Julia'nın ağzı açık kaldı ve odanın diğer ucundan gelen eleştirel bakışların farkında olduğu için, "Ne demek istiyorsun?" diye sormadan önce ağzını tekrar kapattı.

"Açıklayacak vaktim yok, yarın beni ara. Unutma, *bana borçlusun*," dedi Charlie gizemli bir şekilde, öne eğildi, yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra ortadan kayboldu.

Julia tepki vermek ya da bir şey yapmak için zaman bulamadı çünkü bir sonraki anda eli sert, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde tutuldu ve kulağında demir gibi sert, kadife gibi yumuşak, derin bir sesin "Gidiyoruz" diye homurdandığını duydu.

O anda başının belada olduğunu anladı.

On Altıncı Bölüm

Julia'nın Farkına Vardığı Şey

Douglas Ashton, Baron Blackbourne, mutlu *değildi*.

"Onu öldüreceğim." Bunlar Douglas'ın düşünceleriydi, ama bunları onun yanında duran arkadaşı Oliver dile getirdi.

Son yarım saat boyunca Oliver ve Douglas, o kadar ustaca ve başarılı bir kadın hilesi sergilenmesine tanık olmuşlardı ki, Douglas yarın telefonunun durmadan çalacağından emindi.

Bu da demek oluyordu ki, bu gece Julia ile işini bitirdikten sonra, onu *tamamen* bitirdikten sonra, yorgun, çıplak bedenini yatağında bırakıp, lanet olası evdeki tüm telefonları çöpe atacaktı.

Kıskançlık, ve o bu duygunun ne olduğunu çok iyi biliyordu, bu konuda hiçbir belirsizlik yoktu, onu yiyip bitiriyordu. İnce, kırmızı bir öfke perdesi uzun zamandır görüşünü kaplamıştı. Onu odanın diğer ucuna doğru yürümekten ve onu binadan sürükleyip çıkarmaktan alıkoyan tek şey, bunun yol açacağı sahneydi.

Son üç haftayı sakın, sabırlı bir şekilde geçirdiğini düşünüyordu, onun kendisine gelmesini bekliyordu. Ona biraz zaman tanırsa, onun da kendi düşünce tarzına geleceğini düşünüyordu. Ona düşünmesi, yerleşmesi için biraz zaman tanırsa, o kadar inatçı olmayı bırakıp onu istediğini fark edecekti.

Yanılmıştı.

Her zamanki gibi kesin stratejisi bu sefer tamamen yanlış çıkmıştı. Kız, tüm bu süre boyunca onun varlığından habersizdi. Sadece bir veya iki kez, onun özlemle baktığını düşündüğü, hatta *umduğu* bakışları yakalamıştı, ama hiçbir şey olmadı. Kız inanılmaz derecede meşguldü, sürekli hayır işleri, çocuklar için bir şeyler yapıyordu, hasta Bayan Kilpatrick'e bakıyordu, gülümseyen Nick'in önüne büyük bir kase spagetti ve et sosu koyuyordu, lanet olası Noel ağacını süslüyordu.

İlerleme kaydettiğini hissettiği tek an, dün gece ona iş planını getirdiğindeydi.

yıkılmış görünüyordu. O, sonunda (ve sözlü olarak) tepki vereceğini düşündü.

Ama öyle olmadı.

Gerçek şu ki, ona sorduğu ve hatta okuması için güvendiği için aşırı derecede memnun olmuştu ve o odadan çıkar çıkmaz plana uzanmıştı.

O zaman öyleydi, şimdi ise durum farklıydı.

Eğer kız, onun gözü önünde, odadaki hemen hemen her erkekle flört edebileceğini düşünüyorsa, Douglas'ın onu bu düşünceden vazgeçirme zamanı gelmişti.

Kararını, kadının gözlerine baktığında ve kadının ona göz kırptığında verdi. Kadının yanındaki aptalın söylediği bir şeye gülüşü yüzünde dondu.

Kadının onun hoşnutsuz olduğunu fark ettiğini anladı ve bu onu son derece memnun etti. Birkaç saniye sonra kadının endişeyle ona birkaç kez bakıp Charlotte'u tuttuğunu izledi.

"İzinle Oliver, ben bu gecelik bu kadar yeter," diye mırıldandı Douglas arkadaşına, Julia harekete geçmeden önce hızlıca harekete geçmeye karar verdi.

"Harika fikir," diye mırıldandı Oliver.

Douglas'ın öfkeli, yere vurarak attığı adımlar, kalabalık ona yol vermek için ayrıldığından engellenmedi. Aslında, başka seçenekleri yoktu; aksi takdirde onları ezip geçecekti.

Kısa sürede Julia'nın elini tutmuştu. Julia, Charlotte'un kaçtığı yere bakıyordu ve Douglas öne eğilip ona basitçe "Gidiyoruz" dedi.

Korkmuş gözleri Oliver'ın yüzüne çevrildi ama Oliver tereddüt etmedi. Birkaç saniye içinde Julia'yı vestiyere götürdü. Julia'ya şalını attı, onu ön kapıdan dışarı çekti ve Carter'ın neyse ki ön merdivenlerin yakınına park ettiği Bentley'nin arkasına neredeyse attı.

Sonra geceye doğru yola çıktılar.

Julia birkaç dakika bekledikten sonra konuştu. "Douglas... şey..." diye tereddüt etti. "Bir sorun mu var?"

Son üç haftadır özenle yaptığı gibi, kadına karşı tepkisini gizlemeye bile çalışmadı.

O, yanan gözlerini ona çevirdi.

"Yanlış mı?" diye sordu, sesi çelik gibi sert.

Geçen sokak lambaları yüzünü aydınlattı ve kadın ondan uzaklaştı ama "Evet. Yanlış." dedi.

"Neden yanlış olduğunu düşünüyorsun?" Zorlukla gözlerini ondan ayırdı.

O zarif elbiseyi giyen, aynı derecede zarif vücudunu parçalamadan ona bakamıyordu. Artık neredeyse en sevdiği amcası gibi olan Carter'ın böyle bir davranışta bir terslik göreceğini düşündü.

O gece, yemek odasında o muhteşem elbiseyi giymiş, eldivenini sakince düzelterken kadını ilk gördüğünde, neredeyse tüm kontrolünü kaybetmişti.

Hayatı boyunca, Julia'nın... tüm... lanet... gardırobuna olduğu kadar hiçbir giysiye bu kadar hayran olmamıştı. Julia nihayet ona ilgi göstermeye tenezzül ettiğinde, yüzünü toparlamak ve ona kayıtsızca bakmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Julia güldü ve düşüncelerini böldü. Sesinde endişe duydu ve nedensiz bir şekilde buna sevindi.

"Aslında oradan kaçır gibi çıktık," dedi Julia gergin bir şekilde. "Hoşça kal deme fırsatım olmadı."

O, başını çevirip ona baktığında Julia durdu. "Bu gece tanıştığın onca insan arasından, kime iyi geceler dilemek isterdin?"

Birkaç saniye cevap vermedi.

Sonra doğru bir tahminde bulundu: "Bir sorun var."

Douglas cevap vermedi.

On beş çok uzun dakika sonra, Bentley'in arkasındaki hava o kadar yoğunlaşmıştı ki Douglas nefes almakta zorlanıyordu, Sommersgate'in garaj yolunda durdular.

Kaçmak için Julia, Carter kapıya ulaşmadan kapı kolunu tuttu.

Yıldırım hızıyla Douglas kadının kolunu yakaladı.

"Sanmıyorum," diye sertçe söyledi, sesinde bir uyarı vardı.

Kadın donakaldı ve onun yakıcı bakışları altında şaşkın bir geyik gibi ona bakakaldı.

Carter kapıyı açtığında, fırsatı değerlendirip dışarı fırladı. Douglas onu hızla takip etti, Carter'a keskin bir şekilde başını salladı ve ona kısa bir iyi geceler diledi.

Carter'ın cevap vermesini beklemeden, biraz ilerlemiş, ön kapıyı açmış ve eve girmiş olan Julia'nın peşinden gitti. Ancak, o lezzetli erotik topuklu ayakkabılarla, ona rakip olamazdı ve yemek odasına dönüp odasına doğru ilerlerken kolunu tekrar yakaladı.

Julia'nın temkinli bakışları Douglas'ınkilerle buluştu.

"İçki?" diye sordu, sesi neredeyse kibar sayılmayacak bir tondaydı.

"Hayır, teşekkürler," diye cevapladı Julia, ses tonu kibar, ama gergindi. "Sanırım yatacağım."

"Harika fikir," dedi Douglas ve elini bırakmadan kolunu aşağı kaydırarak elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti.

"Ne? Nereye gidiyorsun? Bırak beni!" diye bağırdı ve elini çekmeye çalıştı.

"Hayır," diye cevapladı, elinin elinden çekilmeye çalıştığını hissederek durdu ve onu öne doğru çekti. Bu ani değişiklik karşısında hazırlıksız yakalanan ve elinin çekilmesiyle dengesini kaybeden kız, ona doğru sendeledi ve kolları onu sardı.

"Senin neyin var?" diye bağırdı, endişesi kaybolmuş ve onun alıştığı ruh ve ateş gözlerinde parlamaya başlamıştı.

Adam, kadının parıldayan gözlerinin tadını çıkararak, kendini beğenmiş bir memnuniyetle onu izledi. Onu bu haliyle, buz gibi olmaktan çok ateşli olmasını tercih ediyordu. Kadının ateşi, bunu çok daha zevkli hale getirecekti.

Kız da onu izledi. Beklemekten sıkılınca, göğsüne doğru itti. "Bırak beni!"

Adam onu kendine doğru çekti, kollarını sıkılaştırdı; kadının yumuşak vücudu, adamın sert vücuduna boyun eğmekten başka seçeneği yoktu.

"Hayır." Gözleri öfkeyle büyüdü ama o devam etti. "Seni bırakmayacağım, Julia. Sana bunu açıkladığımı sanıyordum. Sabrım sonunda tükendi. Seni uyarmıştım."

Ve o anda onu öptü.

Bu şefkatli bir öpücük değildi. Onu yutmak, cezalandırmak, burnunun dibinde erkeklerle flört etmesini izlerken neler hissettiğini ona kesin bir dille anlatmak istiyordu. Ona, soyadını almasını, onunla evlenmesini ve vücudunu yatağına getirmesini istediğini söylemişti. Bu konularda kendini gayet açık bir şekilde ifade etmişti. O, hafife alınacak bir adam değildi ve onu zaten *kendine ait* sayıyordu. Öpücük, ona bu çok önemli dersi öğretmek içindi.

Kız dudaklarını onunkilerden ayırdı.

"*Bu* neydi?" diye tiksintiyle bağırdı ve eldivenli elinin arkasıyla ağzını sildi.

"*Bu* bir dersti. *Bu* bir söz," diye homurdandı.

Ve onu tekrar öptü, aynı anda onu merdiven boşluğunun taş duvarına çarpana kadar geriye doğru itti. Kız protesto etmek için küçük bir çığlık attı ama adam onu acımasızca duvara bastırdı, vücudunu onun vücuduna bastırdı, giysilerinin içinden onun muhteşem sıcaklığını hissetti. Ağzı sert ve talepkardı ama bu sefer öfkeyle değil, aç bir tutkuyla. Elleri arkasına gitti, ikisi de aşağıya doğru uzandı, biri elbisesinin dışındaki kadifeyi kaydırды. Diğerisi ise elbisesinin arkasındaki inanılmaz seksi çukuru gördüğünden beri hayal ettiği şeyi yaptı. İçine daldı ve kalçasını kavradı, sonra onu kasıklarına sıkıca çekti.

Her dokunduğunda neredeyse her zaman eridiğini biliyordu, ama biraz ikna etmesi gerekeceğini düşünüyordu. Eli, eliyle cildi arasında sadece ince, dantelli iç çamaşırı bariyeri varken, elinin poposuna dokunduğu anda onun böyle tepki vereceğini beklemiyordu.

Kadının boğazının derinliklerinden çıkan, arzuyla dolu, neredeyse gırtlaktan gelen iniltiyi duydu. Kadının sırtı kavis çizdi, ağzı açıldı ve dili onun dudaklarının arasına daldı.

Kanının beynine, damarlarından penisine hücum ettiğini hissetti, vücudu ateş gibi ısınırken, kadının elleri smokininin altına girip gömleğini yırttı ve pantolonundan çıkardı. Sonra yumuşak satenle kaplı ellerini hissetti, sırtında, yanlarında kayıyor, her yeri dolaşıyor, ateş izleri bırakıyordu.

Dili onun diliyle oynarken, o, ruhunun derinliklerinde hissettiğine yemin edebileceği yumuşak bir miyavlama çıkardı ve sonra eldivenleri sayesinde daha az sert olan tırnaklarının sırtını aşağı doğru sürüklediğini hissetti.

"Tanrım, seni istiyorum," diye dudaklarına karşı homurdandı, bir eli hala yumuşak, dolgun kalçalarını okşarken, diğer eli omzundaki kumaşı acımasızca çekiyordu, arkadaki askı koptu ve korsaj, göğsünün göğüslerine bastırıldığı yere düştü.

Kumaşın daha da aşağıya düşmesini izlemek için geri çekilirken, onun sessizce başını salladığını fark etti ve muhteşem göğüsleri onun gözleri önüne serildi. Bir eliyle kalçasını, diğer eliyle sırtını sıkıca kavrayarak, onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdı, başını eğdi ve dudaklarıyla mükemmel bir meme ucunu yakaladı. Dişlerini üzerinde gezdirdi ve dudaklarına karşı sertleştiğini hissetti, aynı anda vücudunun neredeyse dayanılmaz bir ihtiyaçla gerildiğini hissetti ve Julia'nın dudaklarından aç bir inilti duydu.

Ellerini saçlarına götürdü, parmakları saçlarına kaydı ve başını sıkıca tuttu. Nefesinin kesildiğini duydu, sonra vücudu o kadar lezzetli bir şekilde titredi ki, bu titreme ona da geçti ve onun da vücudunu sardı. Dudakları meme ucunu kapattı ve onu keskin bir şekilde içine çekti, o da arzuyla çığlık attı, sesi o kadar ilkeldi ki, onu kemiklerine kadar hissetti.

Ağzını hızla Julia'nın ağzına götürdü, çığlığının sonunu yutmak için açgözlüydü, Julia çığlığını bitirdiğinde, meme ucuna yaptığı gibi dilini ağzına çekti. Julia'nın vücudunu ihtiyacı ile ona bastırıldığını, kollarını özelemlerle boynuna doladığını fark ettiğinde, ağzını ondan ayırdı.

"Beni istiyor musun?" Sesi tutkuyla boğuklaşmıştı, kendi kulağına bile yabancı geliyordu. Hayatında hiç bu kadar arzu, bu kadar çaresiz bir ihtiyaç hissetmemişti.

Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu, nedense geleceğinin onun cevabına bağlı olduğunu biliyordu.

Julia sessizdi.

Elini kışkırtıcı sıkılaştırdı.

"Beni istiyor musun?" diye kadının ağzına doğru homurdandı. "Evet, Douglas, seni istiyorum," diye fısıldadı Julia.

Ve sonra, aniden, ikiye katlandı, onu kaldırdı ve tıpkı kanlı, lanet bir mağara adamı gibi, Douglas onu omzuna attı ve yatağına taşıdı.

* * *

Julia gece yarısı uyandı, çıplak vücudu Douglas'inkine dolanmıştı.

Onu rahatsız etmeden hareket edemezdi ve şimdilik, bu lezzetli yakınlık anının tadını çıkarmak istiyordu. Bu değerli zamanı, birkaç saat önce, ya da belki de sadece birkaç dakika önce paylaştıkları anın tadını çıkarmak için kullanmak istiyordu.

Onu yatak odasına taşımıştı, sevgi dolu bir aşık gibi kollarında değil, yağmacı bir Viking gibi itfaiyeci tutuşuyla.

Onu kişisel oturma odasından geçip yatak odasına kadar taşıdıktan sonra onu yere indirdi, daha doğrusu yatağın ortasına attı. Hiç ses çıkarmadı, efor sarf ettiğine dair bir homurtu bile çıkarmadı.

O anda biraz akli başına gelmiş ve elleri, elbisesinin düşen yakasını düzeltmek için havaya uçarken, o da başucundaki lambayı yakmıştı.

Onun hareketlerini görünce "Yapma!" diye bağırdı ve onun sert sesini duyunca, elleri durdu ve göğüslerinin üzerinde korsesini tutarken yarı yatık pozisyona geçmeye çalıştı.

Adam ona bakıyordu ve kız, onun ateşli bakışları karşısında hareketsiz kalmıştı. Adam ceketini çıkarıp yere attığında, kız onu büyülenmiş bir sessizlikle izledi. Adam ellerini hareket ettirip kravatını sertçe çekti. Bir çekişte kravat çözüldü ve adam onu ceketinin yanına attı. Sonra gömleğinin düğmelerine yöneldi.

"Douglas..." Julia uzlaşmacı bir tonla konuşmaya çalışıyordu, onu arzularken yarı deli, kendi korkusunun farkında olacak kadar da yarı akli başında. Durumu kontrol altına almak, düşünmek için zaman kazanmak istiyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama onun öfkeli olduğunu biliyordu ve onun öfkesi korkutucu bir şeydi.

Ama aynı zamanda başka bir şey de vardı. Bu, çekici bir şeydi.

Bunu istediğini itiraf etmek zorundaydı. Aptal değildi ve kendini asla kandırmamaya çalışırdı.

Aynı zamanda bundan çok korkuyordu.

Adam ona yardım etmiyordu, sanki sabah idam edilecekmiş ve o da son yemeğiymiş gibi ona bakıyordu.

Gömleğinin son düğmesini açtı, sonra aniden kolunu uzattı, onu belinden yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Bu elbiseyi kim seçti?" diye sordu, elleri yavaşça yanlarından aşağı kayarken.

"Charlie," diye cevapladı kız gergin bir şekilde.

"Ona teşekkür etmemi hatırlat," dedi ve hemen ardından elbisenin bel kısmını tutup vahşice başının üzerinden çekerek kollarını yukarı doğru zorladı. Bir saniye içinde elbise de kravatı ve ceketiyile birlikte yığının üzerine düştü.

Elleri beline yerleşti, elleri çıplak tenini yakarken onu birkaç santim uzaklaştırdı ve havada asılı kalmasını sağladı, çünkü o açıyla kendi başına ayakta duramazdı.

Kendini örtmek yerine, kolları yanlarına düştü ve onun gözlerinin açgözlülükle üzerinde dolaşmasını çaresizce izledi. Üzerinde sadece siyah eldivenleri, siyah, dantelli, jartiyersiz çorapları, siyah dantelli iç çamaşırı, topuklu ayakkabıları ve onun zümrüdü vardı.

"Tanrım," diye mırıldandı, tekrar gözlerine baktı ve kız onun gözlerinin derinliklerinde boğulabilirdi, gözleri mürekkep rengine dönmüştü.

Onu kollarına çekti, çıplak teni kısmen açık gömleğinin kenarlarına yapıştı ve o hissi tadını çıkarmak için zar zor zaman buldu, sonra geriye doğru düşerken, bir kolu belini sardı, diğer kolu düşüşlerini kontrol etmek için uzandı. Sırtı yatağa çarpmadan önce, adam ondan uzaklaştı, elini külotuna uzattı.

"Douglas, biraz yavaşlamalıyız." Bu onun için çok hızlıydı, düşünmesi gerekiyordu, kıyafetlerine ihtiyacı vardı, ihtiyacı vardı...

"Yavaşlamak bir seçenek değil," dedi adam, dantelli külotu ustaca bacaklarından aşağı çekip giysi yığınınına eklerken.

Onun hızlı hareketine şaşırdı ama düşünmeden ya da hareket etmeden önce vücudu onun vücudunu kapladı ve onun neredeyse tamamen giyinik olduğunu, kendisinin ise neredeyse çıplak olduğunu fark etti. Kendini açık ve savunmasız hissetti.

Bu, hoşuna gitmedi.

Adam onu tekrar öptü ve tüm bu düşünceler bir anda uçup gitti. Vücudu, merdiven boşluğundaki ateşli tutku ile şu an arasındaki zaman sanki eriyip gitmiş gibi alevlendi.

Adam dilini ağzına çekti ve kadın bu fırsatı cesurca keşfetmek için kullandı. Adamın elleri kadının vücudunun her yerindeydi, kadının elleri de adamın vücudunda dolaşıyordu. Adamın dokunduğu yerlerde kadının cildi karıncalandı ve kadın boğazından düşük bir inilti çıkardı.

Ağzını çekti. "Lanet eldivenlerini çıkar," diye emretti ve bu seferlik, kız mutlu bir şekilde itaat etti, titreyerek eldivenlerini çıkardı ve nereye düşerse düşün fırlattı.

Çıplak elleri gömleğinin altındaki sırtının derisine dokunduğu anda, düşünmeye zaman kalmadı, sadece hissetmeye zaman kaldı. Ağzını kendi ağzında, boynunda, boğazının dibinde hissetti. Dişlerinin kenarlarının meme ucunu sürttüğünü, sonra onu açgözlülükle ağzına çektiğini, sonra diğerine geçip aynı şeyi yaptığını hissetti. Ellerinin yanlarının, kalçasının, kalçalarının, karnının derisini, çoraplarının ipek dokusunu okşadığını, sonra da bacaklarının arasına doğru yukarı çıktığını hissetti.

"Oh!" diye bağırdı, adam başparmağıyla onu bulduğunda, geçici, keyifli bir baskı boynunu geriye doğru eğdi ve ağzı sessiz bir zevk iniltiyle açıldı. Sonra bu baskı kayboldu, yerine uzun bir parmak yavaşça içine kaydı.

Onun parmağı hareket ederken ve başparmağı tekrar yerini bulurken nefesi kesildi. Karnı sıkışıp sonra gevşerken, kalçalarını acilen onun eline bastırırken, gerçekten *nefes nefese kalmaya* başladı.

Şimdi ona dokunma sırası ondaydı, elleri ısrarla dolaşıyor, ağzı boynunda ve boğazındaydı, dili sert kaslarının üzerindeki cildinin tuzunu tatmak için dışarı çıkarken, deli gibi elini okşuyordu. Yaklaşmıştı, baskı artıyordu,

sadece ona ulaşması gerektiğini ve onun vaat ettiği vahşi zevkin onun olacağını hissetti.

"Beni istiyor musun?" Ağzı kulağındaydı ama parmağı kaymış, başparmağı kaybolmuştu.

"Evet!" Tereddüt etmedi, hepsini geri istiyordu, hemen istiyordu ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Elini hala bulamıyordu ve sırtını kavisledi, nefesi düzensizdi, parmakları çaresizce kolunu aşağı doğru kaydırarak elini bulmaya ve onu eski yerine çekmeye çalışıyordu. Ama bu engellendi, Douglas elini yakaladı ve kolunu başının üzerine çekti, vücudu onun vücuduna yerleşirken diğer bileğini de yakaladı ve her ikisini de başının üzerinde tek eliyle tutsak etti.

Sonra onun pantolonunu çekip, bacaklarını ayırıp arasına yerleşmesini hissetti ve sonunda onu orada, kenarda ve daha fazla yaklaşımadan hissetti.

Onu daha yakınında istiyordu. Ona daha yakın olması *gerekiyordu*. Onu içinde hissetmesi *gerekiyordu*.

Gözlerini açtığında, onun indigo rengi bakışlarının kendi gözlerine delici bir şekilde baktığını fark etti.

"Douglas," diye fısıldadı ve onun adını söylediği anda, o, onun hiç tereddüt etmeden kabul ettiği baş döndürücü bir vahşetle ona çarptı. Kalçalarını onu karşılamak için kaldırdı, bacaklarını ona açmak için hareket ettirdi, biri onun kalçasına dolandı, diğeri ise onun uyluğunun arkasına kıvrıldı.

Douglas, kadının bileklerini bıraktı ve iki eliyle kadının kalçalarını cesurca yukarı doğru çekerek, kendi hareketlerini derinleştirdi, dudaklarını kadının dudaklarına yapıştırdı, kadının inlemelerini ağızıyla karşıladı, ara sıra dilini kadının diline değdirdi.

Hiçbir zaman, tek bir kez bile, içinde bir erkek varken orgazm olmamıştı ama şimdi bunun oluştuğunu hissediyordu, kaslarının beklentiyle gerildiğini, bacaklarının sıkılaştığını, parmaklarının tırmalandığını, ağzının aradığını hissediyordu... ve sonra o gitti. Vücudu tamamen hareketsizdi, onun vaatlerini hissedebileceği bir yerde asılı kalmıştı ama ona sahip değildi.

Çaresizlik içinde ona doğru eğildi, kalçalarını aşağı bastırdı, sessizce onu aradı ama o tüm bunlara rağmen ondan uzak durdu.

Alt dudağını ısırdı, tırnakları onun sırtını çizdi ve artık dayanamayacak hale geldiğinde, onu tekrar içinde hissetmezse öleceğini düşündüğünde, ağzını onun ağzına bastırdı, karanlık gözlerine baktı ve yalvardı, "Lütfen."

Bu kelimeyi duyunca, adam şiddetle ona girdi, kendini onun içine sonuna kadar gömdü ve kadın patladı, tüm vücudu gerildi, sanki onu asla bırakmayacakmış gibi bacaklarıyla onu şiddetle sardı ve tamamen hareketsiz kaldı. Ağzı hariç, ağzından çıkan uzun bir inilti, vücudunu acımasızca parçalayan derin zevki ona açıkça anlatıyordu.

Birkaç saniye sonra o da ona katıldı ve kadın bunu memnuniyetle fark etti, ancak kendi orgazmının kalıntı titremeleri ve karıncalanmalarına hala çok dalmış olduğu için izleyemedi. Sonra onun vücudunun ağırlığının kendi vücuduna yaslandığını hissetti.

Onun tepkisi, kollarını ve bacaklarını sıkılaştırmak oldu.

Orada, hala birleşmiş halde yatıyorlardı, onun ağırlığı onu yumuşak yatağına bastırırken, zihni vücudunu kontrol etmek için mücadele ediyordu ve kaybediyordu.

Hiçbir zaman bu kadar iyi olmamıştı. En çılgın rüyalarında bile bunun olabileceğini hayal etmemişti. Yedi kadeh şampanyayla hiçbir ilgisi olmayan bir sarhoşluk hissetti ve sağduyusu bunun korkutucu bir risk olduğunu hatırlatmak için ne kadar uğraşsa da, bundan zevk aldı.

Douglas başını kaldırıp ona baktı. Ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden bir kez olsun hiçbir şey söylemedi.

"Bir daha benim önümde başka bir erkekle flört etme," diye öylesine şiddetle homurdandı ki, emri ikisinin de vücudunda yankılandı.

Şaşkınlıkla ona baktı. Demek

bu yüzden kızgındı.

Elini kaldırıp nazikçe onun yanağına koydu. "Douglas, flört etmek için aldığım ceza buysa, korkarım bunu daha sık yapmak zorunda kalacağım."

O kıpırdamadı.

"Aslında," diye devam etti, "bunu her zaman yapabilirim. Nick ile flört etmeye başlayabilirim," diye onu bilgilendirdi ve kolları onu sardı, ağırlığı üzerine çöktü. "Hatta Carter ile bile," diye fısıldadı,

Çünkü onun vücutu, birden fazla şekilde nefesini kesiyordu. "Beni eziyorsun," diye kulağına yumuşakça fısıldadı.

Bunu söyler söylemez, Nick'in kolları ve *kendisi* kayboldu, Nick ondan uzaklaşıp yana doğru düştü, yarısı üzerinde, yarısı dışında, dirseğıyle kendini kaldırıp ona baktı.

O alay ediyor olabilir, ama onun eğlenmediğini gördü.

Onu izledi ve sonra açıkça sordu, "Benimle evlenecek misin?"

Adamın gözleri yoğundu ve kadın gülmeli mi ağlamalı mı bilemedi.

Hafifmeşre bir şey söylemek istedi.

Indiana'daki güvenli evine, eski evine, eski işine, eski hayatına, kek karışımlarının nerede olduğunu bildiğı eski marketine koşmak istedi, ama artık her şeyin çok geç olduğunu anladı.

"Evet," diye cevapladı basitçe.

Zafer ıղlığı yoktu. Douglas sadece ona doğru yuvarlandı, onu kollarına aldı ve öptü. Tutku ve aciliyet yok olmuştu, onun yerine onu farklı bir şekilde nefes nefese bırakan tam ve şaşırtıcı bir şefkat vardı.

Sonra dikkatlice uzaklaştı ve neredeyse saygıyla ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, onu yatakta düzeltti ve çarşafın altına çekti. Kalan giysilerini çıkardı ve ona orada katıldı, onu tekrar kollarına çekti.

Kız onunla konuşmak, onun kendisini rahatlatmasını, bu önemli anın simgesi olacak bir şey söylemesini istiyordu.

Bunun yerine, alaycı bir şekilde, "Ee, elbiseyi beğendin mi?" diye sordu.

Onun cevabı, "Bunun inanılmaz derecede eğlenceli olduğunu düşündüğün belli ama sana bir şey öğretmeme izin ver. Erkekler alay edilmeyi sevmezler."

Adam sırt üstü yatıyordu ve kadını yanına bastırmıştı, kadın da başını adamın omzuna koymuştu.

"Anladım," diye mırıldandı Julia. Adamın eli kıkına kaydı ve ona bir şaplak atmak üzereydi belki, ama Julia bunu hissetmedi çünkü orgazmının yoğunluğu aniden onu ele geçirdi ve uykuya daldı.

Şimdi uyanmıştı ve tuvalete gitmesi gerekiyordu, kendine ait bir zamana ihtiyacı vardı, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Hafifçe kıpırdadı ve adamın kolları onu daha sıkı sardı.

"Douglas," diye fısıldadı, onun uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu bilmeden, "Tuvaletini kullanmam lazım."

Görünüşe göre uyanmıştı, çünkü kolları gevşedi. O da kollarından kayarak yataktan yuvarlandı.

Yarı uykulu ya da uyanık olan onun yanında, hala ışıkları açık olan yatak odasında tamamen çıplak dolaşmaktan pek rahat hissetmiyordu (*bu* dersi silahla yaralandığı gece öğrenmişti), eline en yakın şeyi, yani onun gömleğini aldı. Omuzlarını silkeli, ona bakmaktan kaçındı ve görebildiği iki kapıdan birine koştu, umarım banyoya açılırdı.

Neyse ki öyleydi.

Yatak odası gibi, banyo da koyu çikolata kahvesi, koyu mavi ve keskin sarı-yeşil renklerle dekore edilmişti. Hızla işini halletti ve lavaboda ellerini yıkadıktan sonra aynada kendine baktı.

Neredeyse yüksek sesle gülecekti.

Saçları hiç bozulmamıştı. Sanki az önce açgözlü bir baron tarafından tatmin edilmemiş gibi, hala zarif bukleler halinde kıvrılmıştı.

Saçlarını tokalarından çıkarmak için ellerini kaldırdığı anda kapı birden açıldı.

Julia irkildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Julia, aynada arkasında duran Douglas'a bakarak. Douglas, çıplak vücuduyla, ince ve kaslı bedeniyle, onun gözlerine kayıtsızca sergileniyordu. Julia'nın kolları havada kalmış, elleri ise saçının arkasındaki saç tokaları çıkarmak üzereydi.

O da aynadan ona baktı. "Çok uzun sürdü."

"Ne? Pencereden dışarı çıkacağımı mı sandın?"

Douglas öne doğru yürüdü ve durdu. Kız, sırtında onun çıplak vücudunun sıcaklığını hissetti, gözleri hala aynada onun gözlerine bakıyordu ve elleri beline yerleşmişti.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Kız başını salladı.

"Senden bunu yapacağını düşünürdüm."

Kendini tutamadı ve kahkahayı patlattı.

Gülmeyi bitirdiğinde, onun hala aynadan onu izlediğini fark etti, gözlerinde hiç eğlence yoktu.

Adamın gömleğini giymişti, düğmeleri açıktı ve sadece kısmen aralıktı, göğsünde hala duran parıldayan zümrüt ve göğüslerinin arasında, karnından aşağıya doğru uzanan bir santimlik deri dışında çok az şey ortaya çıkıyordu. Elleri iğneleri çıkarmaya başladığında, adamın gözleri açıklığa doğru indi.

"Saçımı açmam lazım," diye gecikmesini açıkladı, adamın derin mavi gözleri aynada onun gözlerine bakmak için yükseldi.

Douglas, ellerini kaldırıp onun ellerini kenara ittiğinde onu şaşırttı. Sonra parmaklarını saçlarına sokup nazikçe saç tokaları arayarak onları çıkarıp lavaboya dikkatsizce atarak onu daha da şaşırttı.

Kollarını indirdi ve ona yaslanmamak için lavabonun kenarını tuttu, ki bu onun çaresizce yapmak istediği şeydi. Çenesini indirerek ona daha iyi erişim sağladı ve boynundaki zümrüdü gördü.

"Nasıl bildin?" diye sordu.

"Neyi?" Derin sesi arkasında yankılandı ve onu titretmeye başladı.

"Zümrüt hakkında, onun mükemmel olacağını nasıl bildin?" Sesi sessizdi.

Cevabı hemen geldi. "Charlotte'a sordum. Sana giymeyi düşündüğün rengi ve annenin sana verdiği zümrütleri anlattı. Ben de ona uygun bir şey buldum."

Bu düşünceli sözleri duyunca, parmakları lavabonun kenarına spazm gibi sıkıştı, çünkü karnından başlayıp bu sefer kuzeye, doğrudan kalbine doğru giden bir şey onu sardı.

Ona aşık oluyordu.

Tanrım, Douglas Ashton'a aşık oluyordu.

Aslında, Julia histerik bir şekilde düşündü, onunla tanıştığı anda ona aşık olmaya başlamış olabilirdi.

Ama kesin olarak bildiği şey, şu anda ona derin, delice ve *aptalca* aşık olduğu idi.

Çocuklara karşı ne kadar iyi davrandığına ve kız kardeşi ile olan bilinmeyen bağı nedeniyle onları (ve onu) koruduğuna aşık oluyordu.

Babasını uyardığı ve Monique'den onu koruduğu için ona aşık oluyordu.

Snooker öğrenmesine yardım ettiği, The Mistress'i izlediğinde onu aptal gibi hissettirmedeği ve uyuyana kadar odasında yanında oturduğu için ona aşık oluyordu.

Ve ona bakışlarından duyduğu hislere aşık oluyordu (zaten ağzı, elleri ve vücuduyla ona hissettirdiklerine aşıktı).

Parmakları saçlarında dikkatlice çalışıyordu ama kalbi bu gerçeği fark edince vücudu gerildi.

İkinci kez sevdiği bir adamla evlenecekti. Bu sefer, bunun getireceği kalp kırıklığını önceden biliyordu. Bu sefer, onun gözünün başka yerlere kayacağı, o akşam paylaştıkları şeylerden bıkacağı bir gün geleceğini biliyordu, oysa o bunun için yaşıyordu.

Babası annesini terk etmişti. Sean'ın davranışları Julia'yı ondan ayrılmaya zorlamıştı. Ve Douglas, Douglas da farklı olmayacaktı. O sadece Douglas'tı. İsteddiği zaman istediğini elde eden, zengin bir adamdı ve tatmin olduğunda, gidecekti.

Ve o zaman bunu yapamayacağını anladı. Kabul etmişti ama bunu yapamazdı.

O, iğneleri bulmayı bitirdi ve parmakları saç derisini okşayarak, saçlarını nazikçe uçlarına kadar taradı, sonra parmakları beline kayd ve onu hafifçe tuttu. Julia gözlerini aynaya kaldırdı, önce kendine baktı (saçlarının Medusa gibi dağınık ve çılgın olacağından endişeleniyordu, ama saçları sadece bir bukle yığınıydı), sonra onun gözlerine baktı.

"Daha iyi mi?" Gözleri sıcak, sorusunu yumuşak bir sesle sordu, o tek sessiz kelime, kalbi ipek bir kefen gibi sardı ve o

kendi sesine güvenemediği için başını salladı. Söyleyeceği şeylere güvenemediği için. Onun, nasıl hissettiğini *as/a* bilmesini istemediği için. Ve son olarak, bu anın bitmesini istemediği için, çünkü bunun son anları olacağını biliyordu.

"Güzel," dedi, "yatağa gel."

Kadın yine başını salladı, yeni öğrendiği bilgiyle o kadar sarsılmıştı ki, onun emrine karşı çıkacak durumda değildi.

Adam kadının belini bıraktı ama elini tuttu ve kadın, hala farkına vardığı gerçeğin şokuyla, onu takip etti.

Ne yapacağını, nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama o anda, sadece akışına bırakmaya karar verdi.

"Jewel," demişti Gavin bir keresinde, "risk almalısın, o küçük çiftlik kasabasını terk et ve hayatını yaşa. Dışarıda senin için bir şeyler var, küçük kardeşim. Ama dışarı çıkıp onu bulmalısın."

Bu gece, risk almıştı.

Kolayca sevebileceği, aynı zamanda perili bir malikaneye sahip olan zengin, tehlikeli bir İngiliz baronla evlenmeyi kabul etmişti.

Yarın, bu kararı geri alacak ve muhtemelen hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı.

Ama başka seçeneği yoktu. Kalbini korumak zorundaydı. Yine aynı şeyi yaşayıp yıkılmadan bunu yapamazdı.

Durdu, sırtını yatağın kenarına dayadı ve onu kendine doğru çevirdi. Elleri karnına gitti ve sonra döndü, parmaklarının arkaları gömleği açarken ona dokundu. Baş eğildi ve dişleri dudaklarını ısırdı.

"Seni istiyorum," sesi alçak ve ipeksiydi, "bunu giyerken," dedi, ağzıyla onu alay edercesine okşarken, gömleği çekerek ne demek istediğini gösterdi.

Kadın titreyerek nefes aldı ve "Tamam" diye mırıldandı.

Elini buldu ve sertçe çekti, onu yatakta kendisiyle birlikte düşmeye zorladı, belinden tutup üzerine düşmesini sağladı.

Onu öptü, sağ eliyle saçlarını kavrayarak başını kendine sıkıca tuttu, sol eliyle gömleğinin kumaşını iterek çıplak vücudunun kendisine yapışmasını sağladı. Onun muazzam sıcaklığını hissetti ve bundan zevk aldı, cildini ateşlemesine izin verdi. Sonra elleri

sırtından aşığı, kalçalarına doğru kaydı ve karın kaslarını çalıştırdı, parmakları bacaklarından dizlerinin arkasına doğru yumuşakça kaydı.

Ağızını onunkinden çekti ve kızın zaten ağır nefes aldığını, onu tekrar istediğini fark etti.

"Bu sefer," diye başladı ve güçlü bir hareketle onun dizlerini yukarı çekti ve kız şaşkın bir nefesle kendini onun üzerine oturmuş buldu. Ellerinden biri dizinden ayrılıp ikisinin vücutlarının arasına girdi, diğer eli ise beline gitti. "Bütün işi sen yapacaksın." Belindeki eli onu acımasızca üzerine doğru itti ve o onu doldururken, dişleri lezzetli bir zevkle alt dudağını ısırdı, başı geriye doğru yuvarlandı ve sırtı kavis yaptı.

"Sanırım bunu yapabilirim," diye fısıldadı Julia, sesinin daha şehvetli ve kozmopolit olmasını dilerken, ama o sadece onunla yetinmek zorunda kalacaktı.

Yine öne eğildi, onu nazikçe öptü ve her şey başladı.

Tabii ki, Douglas'la birlikteyken, o üstte kalarak bitmedi. Zirveye ulaşmadan birkaç saniye önce, onu sırt üstü çevirdi ve acımasızca içine girdi, bu sefer bacaklarını kendi beline doladı ve sanki ruhuna nüfuz etmek istercesine şiddetle itti, ta ki Julia dişlerini kontrolsüzce omzuna geçene kadar ve sonunda, başını geriye atıp, saf, dayanılmaz, zihni uyuşturan bir zevkle onun adını haykırmaktan başka seçeneği kalmadı.

On Yedinci Bölüm

Ertesi Sabah

Douglas uyandı, kollarının boş olduğunu ve Julia'nın uyurken vücudunun oluşturduğu lezzetli ateşin kaybolduğunu hissetti.

Gözlerini açtı, başını çevirdi ve Julia'nın gece bir ara ondan uzaklaştığını ve bir adım ötesinde, sırtı ona dönük olarak yattığını gördü. Yanına döndü ve dirseğiyle kendini kaldırarak onun uyumasını izlemeye başladı.

Hafifçe öne eğilmiş, çenesini göğsüne dayamış, kollarını bükmüş, ellerini önündeki yastığa koymuş, avucunun kenarını burnuna hafifçe bastırmıştı. Yüzü gevşemişti, düzgün çene hattı, yumuşak saçlarının bir kısmıyla örtülmüştü.

Julia'nın uykudaki haliyle ilgili, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı ama hoşuna giden bir şey vardı.

Onu izlerken, tuhaf bir memnuniyet hissi onu sardı. Kazanmıştı; Julia onun karısı olmayı kabul etmişti.

Her zaman kazanacağını biliyordu, ama bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişti.

Yine de, savaş ne kadar zor olursa, zafer o kadar tatlı olur.

Ve Julia'ya karşı kazanılan zafer, son derece tatlıydı.

Ağır, altın sarısı saçlarını boynundan çekip oraya öptü. Julia kıpırdamadı, en ufak bir hareket bile yapmadı, ama Douglas içinden gülümseyerek, Julia'nın kesinlikle yorgun olduğunu düşündü.

Douglas inanılmaz derecede enerjikti.

Yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve saati gördü. Kendi kendine küfrederek oturma odasına doğru yürüdü ve yatak odasının kapısını hafif bir tıklama sesiyle kapattı. Telefonu aldı ve yirmiyi çevirdi.

İki kez çaldıktan sonra, Bay Kilpatrick Groundskeeper's Cottage'dan cevap verdi. Douglas arka planda kargaşa gibi bir ses duyuyordu.

Görünüşe göre çocuklar ya Kilpatrick'lerin evini darmadağın ediyorlardı ya da birbirlerini paramparça ediyorlardı.

Gürültünün tınısı ne olursa olsun, bu sesin hem hoş hem de üzücü bir yanı vardı. Bunun nedeni, Douglas'ın Tamsin ve Gavin'in evine her gittiğinde bu sesi defalarca duymuş olmasıydı.

Sommersgate'te, Tamsin ve Gavin'in ölümünden önce de, sonra da hiç duymamıştı.

Douglas, bu sesin kesilmesinden ve bunun nedenlerinden dolayı üzülürken, onu tekrar duymaktan da memnun olmuştu.

Bay Kilpatrick'in tekrar tekrar selamlaması üzerine Douglas bu düşünceleri kafasından silip, kendini tanıtmadan, "Acaba..." diye söze başladı, ama başka bir telefon çalınca ve Bayan Kilpatrick dalgın bir şekilde "merhaba" diye mırıldanınca konuşmayı kesti.

Douglas yeniden başlamak zorunda kaldı. "Çocuklara birkaç saat daha bakmanızı istiyorum."

"Her şey yolunda mı?" Bayan Kilpatrick hemen endişeli bir sesle sordu.

Douglas ne söyleyeceğini bilemedi. Talimat verdiğinde hiç soru sorulmamıştı. Julia'nın hasta olduğunu söyleyemezdi, yoksa Bayan Kilpatrick hemen eve koşarak gelirdi. Elbette gerçeği de söyleyemezdi.

"Julia hanım," diplomatik bir açıklama bulmak için uğraştı ve sonunda bir tane buldu, "rahatsız."

Bu açıklamaya sessizlikle karşılık verildi ve ardından nedenini anlayamadığı bir şekilde telefonun ahizesinin yerine düşme sesi duyuldu. Bay Kilpatrick, çocukların kendileriyle güvende olduğunu garanti etti ve Douglas telefonu kapattı.

Yatağa geri döndü, Julia'nın arkasına kaydı ve kolunu beline dolarken vücudunu onun ipeksi vücuduna yasladı. Dün geceki olağanüstü olayları bir an için yeniden yaşamak mı, yoksa onun boğuk inlemelerini bir kez daha duymak için elini bacaklarının arasına sokmak mı diye kendi kendine tartışıyordu. Daha sonra, Julia'nın bacakları ona sıkıca sarılmış ve o Julia'nın içine girmişken, onu tatlı, alçak sesiyle adını söylemesi için ikna edecekti.

O alışılmadık bir şekilde kararsız kalırken, kadın onun vücuduna yerleşip kalçasını onun kasıklarına sürttü.

O hemen ikincisini seçti.

Ancak hareket etmeden önce, kız yastığa uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

Kolu onu daha sıkı sardı ve dudakları kadının kulağını aradı.

"Ne?" diye fısıldadı ve sesinin tınısına kadının lezzetli titremesini hissetti. Bu, onun memnuniyetini artırdı.

Kadın üzerindeki gücünden, en ufak dokunuşuna verdiği tepkiden, sesinin tonundan zevk alıyordu, hatta bundan büyük keyif alıyordu.

Kız çenesini kaldırdı, neredeyse başını onun başına çarpacaktı.

"Kedi istiyorum," diye mırıldandı.

"Ne?" diye tekrarladı Douglas, onu doğru duymadığını düşünerek.

"Eskiden bir kedim vardı, hafta sonları uyurdum ve o da burada kıvrılırdı." Eli beline doğru uçtu, sonra koluna düşerek durdu. "Gavin ölmeden birkaç hafta önce onu uyutmak zorunda kaldık." Derin bir nefes aldı ve sonra uzun, titrek bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Onu özlüyorum."

Sesi, uykudan ve kedisine duyduğu özleminden dolayı boğuktu.

Douglas'a daha da sokuldu ve yine yumuşak bir sesle fısıldadı, "Kedicik istiyorum."

Douglas onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Ne istersen sana alırım," diye söz verdi.

"Sadece bir kedi," diye cevapladı ve sonra tekrar uykuya daldı.

Ona bir kedi alacaktı; ona bir düzine kedi alacaktı. Ve hala çıkarmadığı zümrüt gibi bir safir. Ve büyük olasılıkla bir yakut. Ve elmaslarla çevrili iri bir inci.

Yüzünü kızın saçlarına gömdü ve mandalina ve yasemin kokusunu aldı. Dün gece kızın göğüslerinin arasında da bu kokuyu taşıdığını keşfetti.

Dün gece pek çok şey keşfetti.

Julia orgazm olduğunda, ona doladığı bacaklarının kasılmalarla sıkılaştığını ve daha fazla giremeyeceğini düşündüğü anda onu vücudunun daha derinliklerine çektiğini keşfetti. Onun inanılmaz yetenekli bir dili olduğunu keşfetti. Onun gardırobuna aşırı derecede düşkün olmasına rağmen

kıyafetlerine aşırı düşkün olmasına rağmen, onun giydiği en seksi şeyin kendi gömleği olduğunu keşfetti.

Ayrıca, onu başka bir erkekle, ya da dün geceki gibi, birden fazla erkekle görmek, onu kıskanç bir deliye dönüştürdüğünü keşfetti.

Dün geceki gibi bir öfke hiç hissetmemişti, hiç öyle davranmamıştı. Tüm kontrolünü kaybetmişti. Bu sadece olağandışı değil, eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Davranışından hiç pişmanlık duymuyordu, en ufak bir pişmanlık bile. Sonuçlar her şeyi anlatıyordu. Kız onun kollarında, yatağındaydı ve o bunun değişmesini istemiyordu. Yakında kızın parmağında onun yüzüğü olacak ve kız onun soyadını alacaktı. Bunun istediği şey olduğundan emindi, ama şimdi bu kararın kesin olduğunu fark etti.

Elini kadının karnına koydu ve (iki seferde de) korunmadıkları için dün gece bir çocuk yapıp yapmadıklarını merak etti. Bu düşünce içini karıştırdı ama o bunu bir kenara itti. Korunma ihtiyacı olsaydı, onun devam etmesine izin vermezdi elbette. Tabii ki, ona fazla seçenek sunmamıştı. Ancak, Julia gibi akıllı ve bu yüzden (dün geceye bakılırsa) bu kadar ilgi gören bir kadın, şüphesiz kendini korumuştur.

Bu ilgiyi düşününce, eli yukarı kayd ve kadının göğsünü avuçladı.

Artık o gerçekten onun olduğu için, böyle bir şey bir daha olmayacaktı ve o, bunun *asla* değişmeyeceğine dair kendine söz verdi.

Başparmağının ucuyla kadının meme ucunu okşadı. Alıştığı gibi, kadının vücudu hemen tepki verdi ve meme ucu sertleşti. Tanıdığı çoğu kadın utangaç davranır, aşırı hevesli olur ya da açgözlü olurdu, ama Julia öyle değildi. Julia, onun vermek istediği her şeyi kabul ederdi, ama karşılığında kendini dürüst ve açık bir şekilde tamamen verirdi.

Tam o sırada, oturma odasından bir ses duydu ve vücudu refleks olarak gerildi, eli Julia'nın göğsünü sıkıca kavradı ve Julia uykulu bir şekilde homurdandı, gözlerini açtı ve boynunu çevirerek ona bakabildi.

Adam kadının göğsünü bıraktı, parmağını kadının dudaklarına koydu ve başını kaldırıp dinlemeye başladı.

Oturma odasında biri vardı.

Anında yataktan kalkıp pantolonunu giydi.

Nick neredeydi? diye düşündü.

Evde kimse olmamalıydı. Kimse Nick'i geçip giremezdi.

Julia ona doğru dönmüş ve dirseğiyle kendini yukarı çekmişti. Diğer eliyle göğüslerini örtüyordu. Gözleri uykulu ve meraklıydı, bukleleri yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Bu sefer onu sessiz tutmak için parmağını dudaklarına koydu ve o, şaşkın bir şekilde başını salladı, o da gizlice kapıya doğru ilerledi. Gerekirse, diğer odada bir silah bulur ve odayı zihninde tarayarak hedefine karar verirdi. Ancak, eğer çocuklardan biri herhangi bir nedenle geri dönmüşse, elinde geçici bir silahla odaya dalıp tehditkar davranmasına gerek yoktu.

Bu iyi bir karardı.

Kapıyı açtığı anda, Bayan Kilpatrick birden doğruldu ve iki elini yüzüne götürdü.

"Efendim... bayım." Durdu ve odanın içinde çılgınca etrafına bakındı, sanki gözleri ona dönmeden önce koltuğun arkasına saklanmayı düşünüyormuş gibi. "Bay Douglas," diye bitirdi, daha önce hiç kullanmadığı bir isimle hitap etti.

Sonra masanın üzerinde duran abartılı bir tepsiyi işaret etti. Tepsi, sade, bademli ve çikolatalı kruvasanlar, küçük porselen kaselerde çeşitli marmelatlar ve reçeller, fleur de lis şeklinde kalıplanmış bir parça tereyağı, dilimlenmiş kavun ve çileklerle dolu kristal bir kase, gümüş bir kahve fincanı ve iki narin porselen fincan, portakal suyu dolu iki saplı bardak, katlanmış bir gazete ve hatta tek bir kırmızı gülün bulunduğu ince bir kristal vazo ile doluydu.

"Biraz kahvaltı getirdim. Sadece kruvasan ve..." diye başladı, sonra tekrar başladı. "Fazla vaktim yoktu. Seni rahatsız etmek istemedim ama acıkmış olabileceğini düşündüm."

O cevap veremedi, Julia'nın şok olmuş sesi Douglas'ın arkasından duyuldu.

"Bayan K!"

Douglas dönüp baktığında, onu elbisesi ya da gömleği içinde değil, onun sabahlığıyla sıkıca sarılmış halde gördü.

Bayan Kilpatrick Julia'ya baktı, gözlerini kırptı ve sonra, yemin edebilir ki, dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bayan Julia, kahvaltı getirdim," dedi Bayan Kilpatrick.

Korku ve tereddüt ortadan kalkmıştı, Bayan K eğildi ve cesurca tepside birkaç düzenleme yaptı, gereksiz yere dantelli kenarlı keten peçeteleri düzeltti. "Fazla bir şey yok ama idare eder. Afiyet olsun. Çocuklar için endişelenmeyin, Roddy onları buz pateni pistine götürdü. *Saatlerce* vaktin var." Son kelimeyi anlamlı bir şekilde vurguladı ve sonra Douglas'a hem onu şaşırtan hem de kahkahalarla gülmek istemesine neden olan cesaret verici bir bakış attı.

Hizmetçisine yaklaşıp yanağına öpücük kondurmak için delice bir dürtü hissetti. Bunun yerine, Douglas tek kelime etmeden sadece başını salladı. Ağzını açıp konuşsaydı, kesinlikle gülecekti.

Ancak, gülümsemeye izin verdi.

Yüzü kıpkırmızı olan Julia, utanarak "Uh... teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Bayan Kilpatrick Julia'ya gülümsedi ve Douglas, gözlerinde parıldayan hayranlığı gördü. Bu kadının neredeyse tüm hayatı boyunca onunla aynı evde yaşadığını ve ona hiç bu şekilde bakmadığını fark etti. Julia iki aydır oradaydı ve Bayan Kilpatrick onun için canını bile verirdi.

Nedense bu Douglas'ı çok memnun etti.

Yaşlı kadın ona döndü ve o da onaylayarak başını salladı. Kadın, onun inanamayacağı bir şekilde, yavaşça ve tereddütle ona göz kırptı.

Sonra ortadan kayboldu.

Gözlerini kapıya bakan Julia'ya çevirdi.

"Beni bir fahişe, bir sürtük sanıyor olmalı," diye patladı Julia. "Aman Tanrım, bu korkunç!"

"Sence," diye başladı Douglas ve Julia utançla ona döndü, "seni fahişe olarak görseydi sana kahvaltı getirir miydi?"

Julia ona, kahvaltıya, Bayan Kilpatrick'in az önce çıktığı kapıya, sonra tekrar Douglas'a baktı ve "Senin kadınlarına da kahvaltı getirmiyor mu?" dedi.

Douglas'ın yüzündeki sırıtış hemen somurtkan bir ifadeye dönüştü.

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi ve ona doğru yürüdü, "benim ahlaksız geçmişimde, bu odadaki hiçbir kadına kahvaltı getirmedim."

Tabii ki, o emretmedikçe getirmezdi, ama Julia'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Julia onun ses tonunu ve yorumunu görmezden geldi ve onu geçip kahvaltı tepsisine doğru yöneldi.

Douglas iç geçirdi. Julia yine ona direnmeye başlarsa hiç hoşuna gitmeyecekti. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Julia'nın yemeklerin önündeki kanepeye oturup kahve fincanına uzanmasını izledi.

"Kahve?" diye sordu Julia, gereksiz yere cezveyi kaldırarak ve onun gözlerine bakmadan. Douglas başını salladı ve Julia, süt veya şeker eklemekten kahveyi döktü ve ona bir fincan vermek için yanına yürüdü. Julia kendine bir fincan hazırlarken, bir şeker ve biraz süt ekleyerek, Douglas onun ruh halini merak ederek onu izlemeye devam etti. Julia cezveyi tepsiye koydu, fincanı tabağından ve bademli kruvasanı aldı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Kapıya doğru.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Odama, yüzümü yıkamaya, dişlerimi fırçalamaya, duş almaya," diye cevapladı, ses tonu dikkatlice kayıtsızdı ve yürümeye devam etti.

"Bunları burada da yapabilirsin," dedi adam.

Julia durdu ve ona döndü, ağzını açıp konuşmak üzereyken kapı çalındı.

Julia bir kelime bile söylemeden, "Evet?" diye seslendi ve Bayan Kilpatrick kapıdan başını uzattı.

"Size birkaç şey getirdim Bayan Julia, diş macunu, yüz yıkama jeli..." diye sordu ve tuvalet çantasını taşıyarak içeri girdi ve ayakta durdu. Julia'nın elleri dolu olduğu için bir an şaşkın göründü, bu yüzden Douglas'a doğru yürüdü ve onun eli boş olduğu için çantayı ona verdi. "Sabahı rahat geçirmek ve evin içinde koşturmak zorunda kalmamak isteyebileceğinizi düşündüm. Son zamanlarda çok meşguldünüz, bir molayı hak ediyorsunuz."

Kapıda durdu, ikisine de şımarık bir gülümseme attı ve ardından kapıyı yavaşça kapattı.

Julia ağzı açık kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Douglas ise kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Onun homurdandığını duyduğuna yemin edebilirdi ve Julia geri döndü, fincanını ve kruvasanını bıraktı, Douglas'a doğru yürüdü, elinden çantayı kaptı ve banyosuna doğru yürüdü.

Uzun sürmedi ve geri geldiğinde, yüzü tazelenmiş, saçları dağınık bir şekilde arkaya toplanmış ve bir toka ile sabitlenmiş haldeydi. Douglas koltukta oturmuş, kahvesini yudumlarırken gazete okuyordu. Sabahlığı olmadığı için, odadaki hafif soğuğu önlemek için gömleğini omuzlarına geçirmişti ama düğmelerini iliklememişti.

Gömleği onun parfümünün kokusunu taşıyordu ve o bu kokuyu sevdiğine karar verdi. Hem de çok.

Kadın kanepeye oturdu ve kahvesini almak için uzandı, hareketleri sarsıntılıydı, yüzünde şaşkınlık ve isyan arasında gidip gelen bir ifade vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Douglas, onu yatak odasına geri götürmeden önce kahvaltısını yapması için ne kadar nezaket göstermesi gerektiğini merak ederek.

Ya da belki de onu kanepede becerecekti.

Julia, onun hoş hayallerini böldü.

"Diğer kadınlarına kahvaltı getirmiş olabilir," diye devam etti, onun "diğer kadınları" fikrine takılıp kalmış bir şekilde, "ama muhtemelen onlara diş macunu getirmedi." Julia kahvesinden ona baktı ve sonra kruvasanı aldı. "Onaylıyor gibi görünüyor!" diye haykırdı, sanki bu fikir imkansızmış gibi.

"Birincisi, başka kadınlar yok." Julia sözünü kesecek gibi görünce, "Artık yok. İkincisi, evet, onun davranışının onayladığını gösterdiğini söyleyebilirim. Neden buna inanmak zor?" diye ekledi.

Julia kruvasanından bir ısırık aldı ve çiğnerken bu haberi düşündü. Ancak cevap vermedi.

Adam gazeteyi katlayıp masanın üzerine attı.

Julia irkildi.

Onun tepkisine tekrar iç geçirdi ve "Julia. Konuşmamız gerek." dedi. Julia, croissant'ı sanki bir örs kadar ağır ve genişmiş gibi yuttu. "Ne hakkında?"

"Dün gece hakkında," diye cevapladı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu kadın, ona yan gözle bakarak.

"Benimle evlenmeyi kabul ettin."

Bunun üzerine kızın yüzü soldu ve ona doğrudan baktı.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğini hatırlıyor *musun*?" diye sordu adam, gözlerini kısarak.

"Tabii ki!"

O hissetti hissettivücudunun rahatladığını ve fark fark gergin gergin gerginleştğini

Ancak, bir terslik vardı, kadın çekingen ve temkinli davranıyordu. Ya da normalden daha çekingen ve temkinli.

Son kocası ona pek iyi davranmamıştı, en azından öyle denilebilirdi, ve Douglas kendini dikkatli davranmaya zorladı.

"Buraya gel," diye nazikçe emretti.

Tereddüt etti, gözleri kaçış yolu ararken etrafta dolaştı. Adam öne eğildi, elinden kahve fincanını alıp tabağına koydu ve kruvasanını da elinden aldı. Sonra elini tutup hafifçe çekti. Kadın derin, nezaketsiz bir iç çekişle ayağa kalktı ve ona doğru iki adım attı. Adam bacaklarını açtı ve kadın onun arasında durana kadar onu yönlendirdi, kadın ona bakarken adam hala elini tutuyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kızın gözlerinde karanlık bir ifade belirdi, başını salladı, sonra başını salladı ve sonunda başını her ikisini de kapsayan bir daire şeklinde hareket ettirdi.

Douglas sabırla bekledi.

"Ben... şey, dün gece olanlara tam olarak hazırlıklı değildim," diye itiraf etti.

Kadının neyi kastettiğini anladı ve kısmen beklenti, kısmen umut, kısmen de zafer olan garip bir duygu hissetti.

"Doğum kontrolü kullanıyor musun?" diye sordu.

Kadının vücudu sarsıldı.

"Ne?" diye fısıldadı, sonra eli onun elinden kurtuldu ve gözleri büyüdü, elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

Görünüşe göre, o tür bir hazırlıktan bahsetmiyordu.

Ayağa kalktı ve ona bir santim kadar yaklaştı. Kızın uzaklaşmaya çalışmadığını görmekten memnun oldu. Ellerini beline doladı, sırtının alt kısmına hafifçe koydu ve bu rahat samimiyetten büyük keyif aldı. "Eğer doğum kontrolünden bahsetmiyorsan..."

Kadının yüzü aydınlandı ve elini kaldırıp ikisinin yüzü arasında neşeyle salladı, neredeyse onun burnuna çarpacaktı.

"Endişelenme," dedi. "Sean ve ben yıllarca çocuk sahibi olmaya çalıştık ama başaramadık. O muayeneye gitti ve onda herhangi bir sorun bulunamadı. Yani, açıkçası, hamile kalamayan bendim. Sean, kısırlık kliniğinin tüm o karmaşık süreçlerinden geçmek istemedi..." Cümlesini bitirmedi ama yine derin bir nefes aldı, ancak bunun rahatlamadan mı yoksa kabullenmeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Douglas ona bakmaya devam etti.

"Sende bir sorun buldular mı?" diye sordu, sesi sessizdi, kendisinin tahmin ettiğinden çok daha fazla onun cevabıyla ilgileniyordu.

"Sean bana kontrol ettirmeme gerek olmadığını, kendisinin bir sorunu olmadığını söyledi ve..." diye açıklamaya başladı.

Douglas ağzının sıkıştığını hissetti. "Kontrol ettirmedin mi?" "Hayır, ben..."

"Yalan söylüyor olabileceği aklına gelmedi mi?"

Kız ona bakarak gözlerini kırptı. "Tabii ki hayır, neden böyle bir şey yapsın ki?"

Bu mükemmel bir soruydu.

Ancak Sean Webster'in davranışlarıyla ilgili daha fazla soru vardı.

Örneğin, neden hayati öneme sahip ve zeki bir kadını eziyet edip aşağılardı? Ve neden, onun sevgisini ve bağlılığını kazandığında, bunu suistimal ederdi? Ve son olarak, onu yasal olarak kendisine bağladığında, neden onu bıraktı?

Douglas, Webster gibi erkeklerin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu, çünkü babası da onlardan biriydi. Sean Webster, hatalarını kabul edecek türden bir adam değildi. Kendisinde bir sorun olduğunu kabul etmektense, başkalarının kendilerini aşağılık hissetmelerini tercih ederdi, hatta onları bu şekilde hissettirmek için her şeyi yapardı.

"Sean bile bu kadar acımasız olmazdı," diye alay etti.

O, onu sessizce izledi ve düşünmesi için zaman tanıdı. Yüzünde, inanamama duygusundan endişeye doğru değişen duygusal çelişkileri gördü.

"Tanrım," diye fısıldadı ve titremeye başladı. Gözlerini sıkıca kapattı ve "Ne kadar aptalım," diye fısıldadı.

Elleriyle onu kendine doğru çekti, kız ise inkar edercesine başını sallamaya başladı. Onun adına şaşırtıcı derecede güçlü bir öfke hissetti. Webster'ın boğazını elleriyle sıkmak istiyordu.

Julia şaşkın gözlerini ona çevirdi.

"Ne yapacağız?" diye sordu ve Douglas cevap vermedi, sadece ona baktı. Julia devam etti. "Eğer... Yani, dün gece?"

"Dün gece hamile kalmış olmamız pek olası değil, eğer öyle olduysa, o zaman endişeleniriz," diye onu teselli etti Douglas.

Onun için her şey aynıydı, ancak bir çocuğun varlığı, Julia'nın asla onu terk etmeyeceğinden emin olmasını sağlayabilirdi. Bu düşünceyle, Julia'yı vücuduna sıkıca sarıldı ve başını eğerek dudaklarını Julia'nın dudaklarına değdirdi.

Geri çekildiğinde, Julia'nın koluna yaslandığını gördü, gözleri tanımlayamadığı bir şeyle, son derece hassas ve olağanüstü bir duyguyla açılmıştı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti ve bu manzara, onu koruyucu bir şekilde kollarına sıkıca sararken, tanımlayamadığı bir duygu içini kapladı.

Onu sahiplenme ihtiyacı da hissetti, her zaman böyle hissetmişti ama nedense o anda farklıydı.

Dün gece onu kendine ait olarak damgalamak, kendi iradesine boyun eğdirmek için içinden gelen bir dürtü vardı, ama şimdi bu dürtü yumuşamıştı. Onu altında kıvrandırmak, adını fısıldayana kadar kendini tutmak, onu serbest bırakması için yalvarmak gibi bir niyeti yoktu. Bu sabah onun için planladığı şey tamamen farklıydı.

Ama onu Şimdi alamayacağını biliyordu ve onun bu yeni farkına vardığı acımasız aldatmacayı kabul etmesine cevap verebileceği tek yol, yine dudaklarını onun aralık dudaklarına değdirmekti.

"Belki," diye fısıldadı, "tekrar denemeliyiz." Bir elini kaldırdı ve omuz bıçakları arasına baskı uygulayarak gövdesini kendi vücuduna doğru bastırdı, ama kız direndi.

Gözlerindeki bakışı gizlemişti ve o, bunu sadece bir an önce görmüş olmasına rağmen, geri istediğini fark etti.

Onun tepkisi, kollarından kurtulup uzaklaşmak ve pencereye doğru yürümek oldu. Orada durup tarlalara bakarken, kendini korumak için kollarını vücuduna doladı.

Başka bir erkek ona düşünmesi için biraz zaman tanıyabilirdi, ama o Julia'nın düşünmesine zaman tanımak istemiyordu.

Julia, Douglas'ın karar verdiği gibi, çok fazla düşünüyordu.

Onu takip etti ve arkasında durdu, pencerede yansımasını gördü. Sol eliyle, sağ boynundaki saçlarını çekti. Başını eğdi ve dudaklarını kulak arkasındaki yumuşak noktadan, zarif boynunun omzuyla birleştiği yere kadar tembelce sürükledi, sol eli ise belini kavrayarak onu vücuduna çekti.

"Douglas," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve o bunu yanlışlıkla arzu olarak yorumladı.

Dudaklarını kaldırmadan, gözleri pencerenin yansımasında onun gözlerine takıldı, sağ eli omzuna uzandı ve yavaşça sabahlığı kenara çekti, dudakları onun hareketini takip ederken, diğer kolu onun inanılmaz sıcaklığını vücuduna daha da çekiyordu. Parlak, kusursuz cildinin göğsünde ortaya çıktığını fark etti ve onun hala zümrütünü taktığını görünce vücudunun keskin tepkisini hissetti. Sabahlığın yakası göğsünü kaplayıp meme ucuna takıldığında gözleri aşağı indi.

"Bana bir şey söz vermen gerekiyor," diye sözünü kesti ve elini, sesindeki ateşli tonla durdurdu, gözleri penceredeki yansımasına geri döndü.

Vücudu ona yaslanmış, burnunda onun kokusu, dudaklarında onun tadı ve birkaç dakika sonra yatakta neler olacağını bilerek

neredeyse ona her şeyi söz vereceğini söyleyecekti.

Tabii ki, söylemedi.

"Duruma bağlı." Eli belinden göğsünün hemen altına kaydı. Dudakları yine omzuna, boynuna ve kulağının arkasına, dün gece keşfettiği lezzetli ve hassas bölgeye yükseldi.

Beklediği gibi, kız titredi. Yine beklediği gibi, tepkisini görmezden geldi.

"Bizim, şey... seninle evlenmeyi kabul etmem hakkında konuşmak istiyorum."

Böyle bir şey olacağını tahmin etmişti. Kız çok fazla düşünüyordu. Muhtemelen bunun çocuklarla bir ilgisi vardı. Kız onlara karşı aşırı dikkatliydi. Tabii ki, olağanüstü güçlü bir kendini koruma içgüdüğü vardı, iki aydır bu kabusu yaşıyordu. Ona bir çıkış stratejisi oluşturma fırsatı vermeyecekti. Bugünkü davranışları bir göstergeyse, Bayan Kilpatrick Julia'nın odasını ateşe verebilirdi ve kendini çöpçatan ilan eden Lizzie'nin ne tür saçmalıklar yapacağını hayal bile edemiyordu.

"Evet?" Dilini boynunun yanından yukarı doğru gezdirdi ve şakacı bir şekilde kulak memesini ısırdı, vücudu bu hareketinin neden olduğu titremeyi memnuniyetle emdi.

Sabırsızlanmaya başlamıştı. Bayan Kilpatrick, saatler ve ona yapmak istediği tüm şeyler bunun çok daha uzun süreceğini söyledi.

Kesinlikle aylar,
muhtemelen yıllar.

"Bana kızmayacağına söz ver," dedi Julia.

O anda onun söyleyeceği hiçbir şeyin kendisini ona kızdıracağını hayal edemiyordu. Ancak Douglas cevap vermedi. Sadece bekledi.

"Seninle evlenmeyeceğim."

Bunun dışında.

"Ne?" diye patladı, kolunu refleks olarak kadının vücuduna sıkıca doladı, başını birden kaldırdı.

"Seninle evlenmeyeceğim," diye tekrarladı

Julia. "Elbette evleneceksin," diye
homurdandı Douglas.

Julia başını salladı ve uzaklaşmaya çalıştı, aralarında birkaç santimlik bir mesafe bırakmayı başardı. Douglas onu geri çekti ve diğer

kolunu kadının etrafına dolayarak onu daha sıkı tuttu. "Douglas, bırak beni."

"Sanırım bu isteğine istediğimden daha sık cevap verdim," diye kulağına fısıldadı.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı, gözleri penceredeki onun gözlerine kilitli. "Bana açıkla," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Kız onun koluna karşı itti. "Lütfen, bana biraz alan ver."

Kız uzaklaşır uzaklaşmaz, adam kollarını gevşetti, onu döndürüp kendine doğru çekti, yüzünü kendine çevirdi ve kollarını sertçe ona doladı.

"Douglas!"

"Konuş!" Sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı ve kızın bulanık gözlerinin öfkeyle berraklaştığını gördü.

"Seninle evlenmek istemiyorum!" diye bağırdı.

"Şaka yapıyorsun herhalde," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Kızgınlık ve endişeyle gözleri büyüdü.

"Sen tamamen karşı konulmaz değilsin," diye bilgilendirdi onu.

"Yanıldığını kanıtlamamı ister misin?" Bu bir tehditti ve ses tonu tehlikeliydi.

"Hayır, öyle değil," diye kaçamak cevap verdi, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve bunu inkar edecek kadar aptal değildi. Gözleri soldan sağa, sonra tekrar ona döndü. "Bu... çok hoştu."

"Güzel *mi*?" Sesi alaycıydı. "Dün geceyi *güzel*" olarak tanımladın?

"İyi idi," adamın kısılan gözlerine bakarak durdu. "Çok iyi idi." Adam kollarını sıktı. "Tamam, harikaydı. Olur mu?" Kız soğukkanlılığını kaybediyordu, adam onun hem korktuğunu hem de kızgın olduğunu gördü ama umursamadı.

"Öyleyse, bana nasıl direnilebilir olduğumu açıkla mısın?" diye sordu. "Düşünmem için bana biraz zaman vermelisin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Peki," diye tersledi, "sen soğuksun..."

"Dün gece senin için yeterince ateşliydim."

"Dün gecedен bahsetmiyorum!" Kız sinirinden ayağını yere vurdu ve başka bir zaman olsa, bunu çok sevimli bulurdu.

Ama şimdi bulmadı.

"Beni kesmeyi bırak," diye emretti.

"Devam et," dedi adam, sıkı sıkıya tuttuğu dişlerinin arasından konuşurken gergin sabrı belli oluyordu.

"Daha önce de evlilik denen şeyi denedim ve size şunu söyleyeyim, sanıldığı kadar da harika bir şey *değil*."

Daha fazla öfkelenemeyeceğini düşünüyorsa, yanıyordu. "Ben Webster değilim," diye homurdandı.

"Biliyorum!" diye bağırdı kadın. "Öyle olduğunu söylemedim ve yine sözümü kesiyorsun."

Ağzını kapattı ve parıldayan gözlerle ona baktı. "Bir daha yapamam, yapamam. Yapmayacağım! Bu çok zor!" diye diye patladı. "Kafan karışıyor, kendini kaybediyorsun. Kendimi bir daha kaybetmeyeceğim, Douglas. Yapamam ve yapmayacağım."

Ona bakakaldı.

Douglas Ashton'ın hayatında istediği çok az şey vardı. Bunların çoğunu elde edebilirdi, geri kalanı ise, sevgi dolu bir anne ve baba, ölümden dönen kız kardeşi, elde edilemezdi.

O anda, kendini bir şey istemek üzerinde buldu.

Ve istediği şey, Julia'nın kendini ona kaptırmasıydı.

Bu inatçı, fırtınalı Julia Fairfax'ın ortadan kaybolmasını ve onun yerine uysal, ama yine de fırtınalı Julia Ashton'ın geçmesini istiyordu. Onu kendi adıyla damgalamak ve yüzüğüyle zincirlemek istiyordu.

Bunun iyi bir şey olduğunu anlamıyor muydu?

Silah deposundan özellikle ağır bir silah kullandı. "Ya dün gece hamile kaldıysan?"

Julia nefesini tuttu ve gergin vücudu hareketsiz kaldı. Adam onu kollarında salladı, pek de nazik olmayan bir şekilde.

Julia şaşkınlığından çıktı. "Öyle bir şey olursa o zaman endişelenirim."

"Öyle bir şey olursa benimle evleneceksin!" diye bağırdı ve kadın koluna yaslandı.

Onca yıl, onca deneyim, ondan önceki onca kadın sonra, bir kadına kendisiyle evlenmesini emretmek zorunda kaldığına inanamıyordu.

"Tabii ki!" diye patladı.

"Tanrım, Julia, seni mutlu edeceğimi bilmiyor musun?" Bu sözler güzel olmalıydı, ama öfkeyle dolu sert sözlerdi.

"Douglas," diye acı sözler sarf etti, "sen kimseyi mutlu etmekten ne anlarsın ki?"

Bu sözler midesine bir tekme gibi geldi ve hemen onu bırakıp geri adım attı.

Julia'dan böyle bir saldırı beklemiyordu.

Annesinden, belki, babasından, kesinlikle, ama Julia'dan değil.

Onları ayıran kısa mesafeden, savaş alanındaki savaşçılar gibi birbirlerini izlediler.

Sonunda, sözlerinin ardındaki acımasızlığı fark etmiş gibi göründü ve ona doğru bir adım attı ama kendini durdurdu.

"Sadece kendimi koruyorum," diye fısıldadı. O cevap vermediğinde devam etti. "Bana zarar vermek istemeyeceksin ama vereceksin. Hepsi öyle yapar." Sözleri, bilgelik ve acıdan oluşan garip bir karışımla doluydu.

Ona baktı ve hatasını fark etti.

Haftalar önce, kadının sadece eski kocasının davranışları nedeniyle değil, babasının elinde de doğuştan zarar gördüğü aklına gelmişti.

Ama yine yanılmıştı.

Hayatında hiç bu kadar çok yanılmamıştı, Julia'ya karşı olduğu kadar.

O doğuştan hasarlı değildi.

Yıkılmıştı.

Onunla başa çıkmak, beklediğinden çok daha zordu. Onu elde etmek için, parçalanmış parçalarını toplayıp yeniden bir araya getirmesi gerekecekti.

Kadının konuştuğunu belli belirsiz fark etti. "Biraz zaman alacak ama bunu atlatacağız..."

Onun konuştuğunu duyuyordu ama dinlemiyordu.

Bunun yerine o düşünüyordu düşünüyordu tam olarak
nasıl çok çok çok çok bir meydan

okumayı

"Ben diğerleri gibi değilim, Julia." Onu kesip, o sadece ona baktı.

"Sana bunu kanıtlamam gerekecek," dedi.

Ağız hafifçe açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Cevap beklemeden, duş almak için yatak odasına doğru yürüdü.

"Hiç pes etmez misin?" Kızgın sesi arkasından geldi.
Onun cevabı kapıyı kapatmak oldu.

On Sekizinci Bölüm

Yalnız

Julia duştan çıktıktan sonra odasında bir bip sesi duydu.

Douglas'la yaşadığı olaydan sonra, sarsılmış ve korkudan aklını kaçırmak üzereydi. Eşyalarını toplayıp gitmek istiyordu ama çocuklar yüzünden yapamıyordu. Tammy ve Gav'a verdiği söz yüzünden de yapamazdı.

Bir kabusun içinde sıkışıp kalmıştı.

Ve hepsi onun kendi lanet hatasıydı.

Yatağın üzerinde duran akşam çantasını gördü. Çantayı Bentley'de bırakmış olmalıydı ve Carter onu bulmuştu. Çantayı açtığı anda, cep telefonunda cevapsız bir arama olduğunu gördü.

Daha doğrusu, on bir tane.

Hepsi de Charlie'den.

Telefonu kapatmayı düşünürken, elinde çalmaya başladı.

İrkildi, neredeyse düşürüyordu ve ne yaptığını düşünemedi, telefonu açıp kulağına götürdü.

"Tanrıya şükür, Jewel! Çok endişelendim, seni öldürdüğünü sandım!" Charlie çığlık attı ve başka bir zaman Julia onun dramatik tavırlarına gülerdi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Julia, Charlie ile konuşmak istemiyordu, kimseyle konuşmak istemiyordu.

Charlie onun ruh halini anlayamadı. "Bana ne olduğunu anlatmalısın! Oliver, Londra'ya dönerken iki saat boyunca bana karışmamam gerektiğini söyledi, umarım iyi bir şeydir."

"Charlie..." Julia başladı ve sonra kendini tutamadı, gözyaşlarına boğuldu.

Birkaç saniye önce, tek istediği yalnızlık ve Douglas'ın duyularına ve duygularına yönelteceği bir sonraki saldırıya karşı savunmasını planlamak için zamandı. Ama şimdi şezlonga doğru büyük adımlarla yürüdü ve üzerine çöktü, kendini tamamen, dürüstçe (ve biraz da açıkça) arkadaşına açtı.

Sonunda bitirdiğinde, Charlie sessizdi.

Julia burnunu çekip gözlerini bornozunun koluyla sildi. "Charlie? Orada mısın?"

"Buradayım," dedi Charlie, alışılmadık bir şekilde sessizce.

"Sanırım ihtiyacım olan şey..." Julia başladı ama Charlie onu kesintiye uğrattı. "İhtiyacın olan şey, Jewel, Douglas ile evlenmek."

"Ne?" Julia nefesini tuttu.

Julia bir kelime bile söylemeden Charlie acil bir şekilde, "Beni dinle, canım," dedi. "Douglas'ın seni sevmesini asla başaramayabilirsin; o öyle biri değil. Nedenini bilmiyorum ama öyle. Yine de şunu söylemeliyim ki, ondan aldığın şey, onun *başkasına* verdiği en büyük şey."

Julia bu sözlerin içinden geçtiğini hissetti ve telefonu kulağına yapıştırır gibi tutuyordu.

Kalbinin duymak istediği sözlerle karşı savunmak için çaresizce bahaneler aradı. "Charlie, bununla yetinmem. Zaten aşk zamanla..."

"Hayır, Jewel, her zaman değil, aslında çoğu zaman hiç değil. Sen çok kötü bir şanssızlık yaşadın. Zorlu deneyimler yaşadığını biliyorum ama Douglas ne olursa olsun, ve o pek çok şey olabilir," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle, "o sana zarar verecek türden bir adam değil."

"Nereden biliyorsun?" Julia, Douglas'ın Sean'a yaptırdığı kazayı, hiç açıklamadığı silah yarasını, ortadan kaybolduğu iki yılı düşünüyordu. Onun sözlerini hatırladı: *"Çünkü bu gece yanımda sıcak, yumuşak ve canlı bir şeye ihtiyacım var. Güzel kokan ve iyi hissettiren bir şeye. Gördüklerimden sonra..."*

Onun karanlık sırları vardı.

Onun neler yapabileceğini bilmiyordu ve Charlie'nin de bilmediğini düşünüyordu.

"Çünkü o Tammy'ye asla zarar vermezdi ve sana zarar vermek Tammy'ye zarar vermek anlamına gelirdi. Gavin'e de büyük saygı duyuyordu."

Tanrım. Bu konuda haklıydı.

"Charlie..." Julia araya girmeye çalıştı.

"Dürüst olmak gerekirse Jewel, az önce bana anlattıklarından, Douglas ile her şeye sahip olmamak bile, başkalarından alabileceğin her şeyden çok daha iyi olduğunu anlamıyor musun?"

anlamıyor musun?"

Julia, Charlie'nin şaşırtıcı açıklaması karşısında sessiz kaldı. Ve bunun doğruluğu zihnine yerleşmeden önce, onu tamamen dışladı.

"Bunu bir düşün," diye ısrar etti Charlie. "Seni sonra ararım," diyerek telefonu kapattı.

Mutsuz bir şekilde Julia, bütün günü odasında geçirdi (saklanarak, bunu biliyordu). Hediyeleri paketleyerek ve gereksiz listeler yaparak zihnini takıntılı bir şekilde meşgul etti ve çocuklar eve geldiklerinde, selam vermek için içeri koştular ve hemen dışarı çıktılar çünkü Douglas onları ata binmeye götürüyordu.

Odadaki tek kişi kendisi olmadığını biliyordu. Hanımefendi de oradaydı, ayak bileklerini donduruyor, Julia'nın anlayamadığı, muhtemelen anlamak istemediği bir şey söylemeye çalışıyordu. Julia onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve sonunda Hanımefendi gitti.

Çok sonra, güneş batarken, Julia şaşkınlıkla Efendiyi, gün gibi açık bir şekilde, Julia'nın penceresinin önünde heyecanlı bir şekilde ileri geri yürüyen Efendiyi gördü.

Julia perdeleri kapattı.

İki hayaletle yaşamak imkansız olduğuna alıştığında, bunu bilmiyordu ve bunun için endişelenmeye enerjisi yoktu.

Veronika'nın evde nöbeti vardı ve Julia onu erken gönderdi. Akşam yemeği için büyük bir tencere Texas chili yaptı ve yemek pişirdiği süre boyunca zihninde akşam yemeğinde Douglas ile yaşayacağı olası bir yüzleşmeye hazırlandı.

Çocuklar, fiziksel aktivitelerle geçen bir günün heyecanı ile bağırarak içeri girdiler ve Julia onları koridorda karşıladı. Çocuklar etrafa dağılmaya başladığında, Julia ellerini bir mutfak havlusuyla siliyordu. Gözünün ucuyla Douglas'ın içeri girdiğini gördü ama ona aldırmış etmedi.

"Herkes temizlensin. Yemek yarım saat sonra hazır," diye duyurdu.

Çocuklar merdivenlerden yukarı koştular ve Julia dönüp Douglas'ın koridorda onu izlediğini gördü, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve ayakları birbirinden ayrılmıştı.

Tam da olduğu gibi görünüyordu, malikanenin efendisi, gözetlediği her şeyin sahibi. Dudakındaki seksi yara izi ve gözlerindeki daha da seksi ışıltıyla, bu konuma doğuştan sahip bir adam gibi değil, bu konumu ele geçirmiş bir adam gibi görünüyordu.

Bu onu heyecanlandırdı, sinirlendirdi ve aynı zamanda ödünü kopardı.

Kil rengi yumuşak süet bir ceket ve orman yeşili balıkçı yaka kazak giymişti, soluk mavi kot pantolon ve botlarla tamamlamıştı. Kafasına bir kovboy şapkası taksan, lanet Marlboro Adam'ın GQ versiyonu olurdu.

"Yemek yarım saat sonra hazır," diye tekrarladı

kısaca. "Duydum," diye cevapladı.

Kadın, adamın onu takip etmemesini umarak uzaklaştı.

Adam takip etmedi.

Sonra, onu *takip etmemesinden* kaynaklanan hayal kırıklığının hayal kırıklığının geçmesini umdu.

O da geçmedi.

* * *

"Ve o *şimdiye kadarki* en iyi ata biniyor," dedi Lizzie, bir fanatik gibi coşkuyla.

Herkes büyük yemek masasının etrafında oturmuş akşam yemeğini yiyordu. Julia acı biberi çok sevmesine rağmen, aç olmadığını fark etti. Bunun nedeni muhtemelen Douglas'ın solunda oturduğunun *son derece* farkında olmasıydı. Onun ellerine her baktığında, ellerinin vücuduna neler yapabileceğini düşünüyordu. Yüzüne her baktığında, gözleri dudaklarına kayıyor ve o *dudakların neler* yapabileceğini düşünüyordu (ve sanki aklını okuyabiliyormuş gibi, o dudakların köşeleri seğirdi ve bu da ona en yakın, şüphesiz paha biçilmez vazoyu kafasına kırmak istemesi için bir neden verdi).

O öğleden sonra döndüklerinden beri, Douglas'ın bir sonraki adımının ne olacağı konusunda endişelenmekten, hamile kalırsa *ne* yapacağı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Sonra Sean'ın muhtemelen yaptığı şey hakkında sinirlenmeye başladı. Şimdi ise, Julia'yı Douglas'ın her an sakın bir şekilde dışarı çıkıp uçacağına ikna etmek isteyen Lizzie'ye sinirleniyordu, sanki Douglas'ın süper güçleri varmış gibi.

"Bana polo oynamayı öğretecek," dedi Willie, ağız biberle dolu halde. *Sen de mi, Willie?* diye düşündü Julia, gözlerini tavana dikerek.

"Ben de polo oynayacağım!" Ruby, dışlanmak istemediği için bağırdı.

"Binmeyi biliyor musun, Julia?" diye sordu Douglas, derin bariton sesi onu okşar gibi sardı.

O okşamayı görmezden geldi ve soruyu yanıtladı. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun!" diye suçladı Lizzie. "Hepimiz Pokagon Eyalet Parkı'na binmeye gitmiştik."

Julia, kızı yakından izleyerek, ebeveynlerinin de dahil olduğu, sözlü olarak kabul edilen bir anıya olumsuz bir tepki gösterip göstermeyeceğini görmek istedi. Çocukların hiçbiri bunu fark etmemiş gibiydi ve Julia, kısa süreli gerginliğini yatıştırdı.

Julia, ona şaşkınlık ve inanamama duygusu uyandıran, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakan Douglas'a bir bakış attı.

Dikkatini chili'sine çevirdi ve sadece iki lokma yiyebilmiş olmasına rağmen, onu yiyormuş gibi yapıp karıştırdı.

"Lizzie-bebeğim, bir kovboyun beni kıcımdan iterek iki yüz yıllık bir ata bindirmesi ve sonra on kişiyle birlikte yarım saat boyunca uslu uslu bir sıra halinde at sürmesi, 'at binmeyi bilmek' olarak nitelendirilemez."

"Evet, çok komikti. Sırada bile neredeyse düşüyordun," diye ekledi Willie ve sonra Douglas'a dönerek, "Bütün süre boyunca ellerini eyerin önünden çekmedi. Kovboy sonunda bütün yol boyunca onun yanında binmek zorunda kaldı," dedi.

Bir bakış daha, Douglas'ın artık kendini beğenmiş görünmediğini, sinirli görüldüğünü gösterdi.

Artık gerçek bir bilgi kaynağı haline gelen Willie, Douglas'a, "Ve günün geri kalanında bacaklarının arasında bir ağaç varmış gibi dolaştı," dedi.

Julia dişlerini sıktı.

Douglas sırttı.

"Tatlı olarak ne var?" Ruby çığlık attı ve Julia, en küçük yeğenini konuyu değiştirdiği için öpebilirdi, Julia kulaklarında çınlamayı durdurabileceğinden emin olmasa da.

kulaklarında çınlamanın geçeceğini emin olmasa bile.

"Tamam millet," diye emretti Julia, "tabakları yıkayın ve bulaşık makinesine koyun."

Tatlıyı fazla çaba harcamadan halletti ve Douglas, neyse ki akşamın geri kalanında ortadan kayboldu, çocuklarla ilgilenmesi için onu yalnız bıraktı ve sonra ondan kaçmak için kendi odasına koştu.

Henüz erken olmasına rağmen, yatmaya hazırlandı. Kendine güvenini artırmak için en sevdiği geceliğini giydi. Kısa, ince askılı, çilek rengi pamuklu, kenarlarında ve yakasında küçük şeftali çiçekleri ve şeftali rengi danteller bulunan bir gecelikti.

Okumaya çalıştı ama tek yapabildiği düşünmekti.

Bu yüzden okumayı bıraktı, ışığı kapattı ve uyumaya çalıştı.

Yine de tek yapabildiği düşünmekti.

Douglas Ashton'a aşık olmuyordu. Julia ona aşıktı.

Aslında, on beş yıldır ona aşık olma ihtimali çok yüksekti.

Muhtemelen Sean ile evlenmesinin sebebi de ona Douglas'ı hatırlatmasıydı (ilk evliliğinin fiyaskosundan Douglas'ı sorumlu tutmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi, bu onun odaklanmasına yardımcı oluyordu).

Douglas'a aşıktı ve en azından önümüzdeki on iki yıl boyunca onunla yaşamak zorunda kalacaktı. Bu alçakça sonu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Ve son iki aya bakılırsa, on yıldan fazla bir süreyi bırakın, iki ay daha dayanabileceğini sanmıyordu.

Eğer onu rahat bırakmazsa, ona karşı koyamayacaktı.

Ve ona direnmek zorundaydı. Charlie ne derse desin, Lizzie ne isterse istesin, hatta Bayan K. ne umarsa umsun, o uzun zaman önce kendine söz vermişti, bir daha Douglas gibi bir erkeği kalbine sokmayacaktı. O Sean değildi, bunu biliyordu, babası da değildi.

Ama Gavin de değildi.

Gavin, Julia'nın daha önce hiç görmediği ve kesinlikle hiç duymadığı kadar güçlü bir tutkuyla karısını sevmiştir.

Tamsin ile evlendiğinde ve yeminini ederken, o kadar gururluydu ki, neredeyse katedralin çatısını yıkacak kadar yüksek sesle bağırdı. Başka herhangi bir erkek aptal gibi görünürdü, ama Gav öyle değildi ve Julia, o kilisedeki tüm kadınların kalplerinin eridiğini biliyordu, çünkü kendi kalbi de öyle olmuştu.

Julia da öyle bir erkek istiyordu ve eğer bunu elde edemezse (ki edemeyeceğini biliyordu), o zaman hiç erkek istemiyordu.

Kendi kendine yeten ve yetenekli bir kadındı ve yalnız olmaktan rahatsızlık duymuyordu. Ama yalnızlığından bıkmıştı, kendi başının çaresine bakmaktan bıkmıştı, günü hakkında konuşacak ya da arabasının lastiği patladığında ona yardım edecek kimsesi olmamasından bıkmıştı.

Bakılmak ve korunmak istiyordu; bunun doğru olduğunu kendine itiraf etti.

Ama bunu sadakatile istiyordu ve bu arada (ki bu sonsuza kadar sürecekti) kendine bakabileceğini biliyordu.

Başka seçeneği yoktu.

Charlie'nin ona yerleşmesini söylemesi kolaydı, Oliver vardı ve Oliver, Charlie'nin yürüdüğü yeri açıkça taparcasına seviyordu. Bazen onun çılgın davranışlarına sinirlenerek yapıyordu belki, ama yapıyordu ve sonsuza kadar yapacaktı.

Julia, Douglas için bir oyundu, bunu açıkça belli etmişti. Onun bildiği kadarıyla, düzinelerce, belki de onlarca, hatta yüzlerce kadını olmuştu. Julia, uzun kuyrukta sadece biriydi ve büyük olasılıkla sonuncu da değildi.

Onu fethettikten sonra, yoluna devam edecekti.

Kızın korktuğu şey buydu, kaçınması gereken şey buydu, bu yüzden onun kazanmasına izin veremezdi. Çünkü kalbindekileri ona gösterirse ve o da aynı şekilde karşılık veremezse, kendini kaybedeceğini biliyordu. O hayatına devam edecek ve kız parçaları toplamak zorunda kalacaktı. Yine. Tek başına. Onun acımasız olacağını sanmıyordu, ama düşüncesizce kayıtsızlık, açıkça kötü muameleden daha az acımasız mıydı?

Sonunda uykusuz bir uykuya daldı ve Douglas'ı gördü, o canlı rüyalardan birini, o kadar gerçekçiydi ki sanki gerçekten yaşıyor gibiydi. Artık Douglas'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu yakından bildiği için, rüya daha da yoğunlaşmıştı.

Douglas arkasında duruyordu, sert vücudu onun vücuduna yapışmıştı. Ağız önce ensesindeydi, sonra kulağının arkasına geçti ve düz, beyaz dişleriyle kulak memesini ısırdı. Elleri her yerindeydi, sıcak ve güçlüydü, biri göğsünün altını tahrik edici bir şekilde okşarken, diğeri altına kayarak bacaklarının arasına dolandı ve onu avuçladı. Bir parmağı orada tembelce okşadı, lezzetli bir şekilde alay etti.

O da ona doğru bastırdı; bir rüyadan kendini korumasına gerek yoktu. Kalçasını onun kasıklarına doğru salladı ve düşük bir inilti duydu, bu da onu titretip midesinden aşağıya doğru yayılan bir sıcaklık dalgasına neden oldu, orada muhteşem bir acı başlamıştı.

Bacaklarının arasındaki el pozisyonunu değiştirdi, bir göğsünü avuçlamak için yukarı çıktı, serbest eli ise iç çamaşırına bastırdı, dizi arkadan bacaklarının arasına girerek onları ayırdı ve kendisine daha iyi erişim sağladı.

Sonra parmağı onun içine kayd.

Başını geriye eğdi ve bacaklarının arasından vücuduna yayılan yoğun hisler arasında düşük bir inilti çıkardı. Aynı anda, başparmağının ucu meme ucunu okşadı ve parmağı bacaklarının arasından kayboldu, ancak iki parmakla geri döndü ve onu daha da doldurdu. Başparmağı bacaklarının arasında mükemmel noktayı buldu ve o hareket etmeye başladı, poposunu onun kucağına yaslayarak aynı anda parmaklarına bastırdı. Eli onun kolunu buldu, aşağı kayd, elini tuttu ve o onu eziyet ederken onu hissetti.

Eli onun elini bulduğu anda, vücudu hafifçe hareket etti, ağız kulağına yaklaştı ve boğuk bir sesle "Julia" dediğini duydu.

Onun adını söyleyen Dream Douglas değildi, Real Douglas'tı.

Gözleri açıldı ama çok geçti, vücudu ona ihanet etmişti, hareket etmeyi durduramıyordu, ona bastırıyor, elini kullanarak onu teşvik ediyordu. Acı doruğa ulaşıyordu, o bastırıyor, okşuyordu, yakında biteceğini biliyordu, bunun geldiğini hissedebiliyordu ve nefes almaktan daha çok istiyordu.

Ama onun orada olduğunu bildiği için, onun elini değil, *onu* istiyordu ve vücudu ona bastırarak onu doruğa ulaştırması için yalvarırken bile

ona doğru bastırarak onu doruğa ulaştırması için yalvarmasına rağmen, ona doğru dönmeye çalıştı.

Kollarını hemen gerdi, onu kendine doğru bastırarak yerinde tuttu, ama yine de ondan uzak tuttu.

"Hayır, Julia. Bu senin için."

"Ben istiyorum..." diye fısıldadı ama çok geçti, hisler sözlerini bastırdı ve küçük bir çığlık atarak sırtı kavis yaptı, pelvisi onun eline bastırdı ve zevk onu şiddetle sarstı ve ilk dalga sona erdiğinde, eli işine devam etti ve onun şok olmuş "Oh!" çığlığıyla (ki bu, olanların yarısını bile ifade etmiyordu), ikinci dalga başladı. Göz kamaştırıcı çift orgazmının bir yerinde, sersemlemiş zihni, Douglas'ın boynuna gülümsediğini hissetti.

Vücudundaki tatlı gerginlik azaldığında, elleri kaydı, dudakları omzuna doğru kaydı ve ortadan kayboldu.

Yani, odadan çıktı.

Orada yatıyordu, vücudu bitkin, zihni hala arzu dolu bulanık örümcek ağlarıyla dolu.

Ve orada, tatmin olmuş ama yalnız yatıyordu.

Bunu unutmak, görmezden gelmek, uyumak ve yarın düşünmek istedi. Bunu, İngiltere'ye taşındığından beri çılgın günlerle dolu hayatının bir başka çılgın günü olarak düşünmek istedi.

Ama yapamadı.

Ve yapamadığı için, hayal kırıklığı (ve özlem) gözyaşlarına boğulmak yerine Julia öfkelenmeye başladı.

Sonra düşüncelere dalmış öfkesi öfkeye dönüştü.

Yatağın örtüsünü çekip attı ve bunu yaptığı anda Archie pencereyi tırmalamaya başladı ve Mistress soğuk bir şekilde ayak bileklerinin arasından kaydı.

"Oh, defol git!" diye öfkeyle bağırdı ve dalgın bir şekilde tırmalamanın hemen durduğunu ve cereyanın kaybolduğunu fark etti.

Karanlıkta, odada bir kez, sonra iki kez dolaştı, sonra kapıya gitti, kapıyı açtı, ama hemen geri dönüp odada tekrar dolaşmaya başladı. Sakinleşmeye çalıştı, neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamaya çalıştı, çünkü bu o kadar da şaşırtıcı değildi, Douglas'tan hiçbir şeyi es geçmezdi.

Sonra anladı.

"Yani, nasıl *cüret* eder?" diye kimseye söylemeden mırıldandı.

Onunla oynuyordu, onunla dalga geçiyordu, ona ne yapabileceğini çok iyi *biliyordu* ve *onun kendi vücudunu* ona karşı kullanıyordu.

Adil davranmıyordu.

Peki, o zaman bu oyunu ikisi de oynayabilirdi.

Uzun, öfkeli adımlarla odasından çıktı ve onun odasına gitti, öfkeden yarı kör olmuş, başı patlayacakmış gibi hissediyordu.

Çocukları uyandırmak istemediği için, oturma odasının kapısını dikkatlice açtı ve aynı dikkatle, ses çıkarmadan kapattı.

Oturma odası karanlıktı ama kapısı yatak odasına açıktı ve oradan yumuşak bir ışık geliyordu. Oturma odasını hızla geçti ve yatak odasına daldı.

Onu duştan yeni çıkmış, ıslak saçlarını havluyla kurularken, beline başka bir havlu sarılmış halde odanın karşısına doğru yürürken yakaladı. Geniş omuzlarında hala nem damlacıkları olduğunu fark etti.

Onu gördüğü anda durdu.

"Julia," dedi, kadının bakışlarını dikkatle yakalayarak. Havluyu tutan elleri düştü.

"Yarın gidiyorum. Amerika'ya taşınyorum ve çocukları da yanımda götürüyorum," dedi ve onun yüzünün sertleşmesini büyük bir korkuyla izledi.

"Hayatta olmaz," diye cevapladı adam, ihtiyatı yerini anında öfkeye bırakmıştı.

"İzle de gör," diye karşılık verdi ve topuklarını döndürerek hızla uzaklaştı, ama kapiya ulaşmadan, Tom bir kedi gibi hızlı ve sessizce oraya geldi ve kapıyı onun önünde çarptı. Kapı kapanırken çıkan hava akımını hissetti.

Ani bir hareketle durdu ve ona döndü.

"Gidiyorum," diye tekrarladı.

"Gidersen, çocukları geride bırakırsın." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu ama o bunu görmezden geldi.

"Çocukları bu işe karıştırmayacağına söz vermiştin." Adamın yüzüne karşı söyledi.

"Yalan söyledim," dedi sakın bir şekilde.

Dudaklarını büzdü, gözlerinin arkasında bir öfke fırtınası vardı.

Sonra, "Senden nefret ediyorum"
diye tısladı. "Hayır, etmiyorsun."

"Oh evet, Douglas, nefret ediyorum," diye onu ikna etti.

Bunun üzerine, o ona doğru ilerledi ve artık gözlerindeki bakışı, koyu mavinin gece yarısı rengine dönüştüğünü görmezden gelemezdi. Dudakları gerilmiş ve yara izi belirgin bir şekilde ortaya çıkmış, onu daha da tehditkar hale getirmişti.

O geri çekildi.

"Beni burada tutamazsın," dedi, öfkesi cesarete dönüştü.

Adam kaşlarını kaldırdı ve elindeki havluyu bir kenara attı. "Öyle mi?"

O bunu, ona atmamak için yeterince akıllı olması gereken bir meydan okuma olarak algıladı, ama kadın akıllı davranacak havada değildi.

"Çocukları da yanımda götüreceğim, velayet için benimle savaşman gerekecek," diye tehdit etti, adam ona yaklaşıırken o geri çekilmeye devam etti, geriye doğru yürüyerek. Adam hızla ona yaklaşıyordu, neredeyse bir adım uzaklıktaydı.

"Bunu yapacağım," diye uyardı. "Senden çok daha zenginim ve onlar İngiliz vatandaşı, uluslararası hukukun kaçırmayı hoş göreceğini sanmıyorum."

"Bu kaçırma olmaz, velayet benim!" "Baron Blackbourne öyle derse olur." "Bunu yapmazsın!" diye bağırdı.

"Deneyin," diye hırladı ve kadın geri çekildi, geri çekilmesinin sonuna geldiğinde dizleri yumuşak ve sert bir şeye çarptı ve geriye doğru yatağa düştü.

"Aferin, hayatım," dedi adam yavaşça.

Yatağa doğru geri çekildiğine ne kadar aptal olduğunu düşünerek, oradan uzaklaşmaya çalıştı ama adam hızla bileğini yakaladı ve onu yorganın üzerine kolayca geri çekti. Kız çığlık attı, dönerek kaçmaya çalıştı ve sonra adamın sert bir hareketle kalçasındaki havluyu çekip çıkardığını izledi.

"Bana dokunma!" diye bağırdı.

Adam onun üzerine eğildi. "İşimi bitirdiğimde, bana yalvaracaksın, ıslak, sıkı..."

"Hayır!" diye bağırdı ve onu itti.

Artık çok geçti. Adam oradaydı, azgındı, öfkeliydi ve tam olarak istediğini alacaktı ve Julia'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onun ağız dudaklarına değdiği, elleri vücuduna dokunduğu ve sertliği ona değdiği anda, aşırı derecede utanç duyarak eridi. O her yerde gibiydi ve vücudu onu istiyordu, kalbi onu istiyordu, sadece zihni ona sahip olmasına izin vermiyordu.

Ve ona karşılık öptü, dişleriyle omzunu ısırdı ve oradaki nemi yaladı. Kulağına nefesini verip tırnaklarını omurgasına geçirdi. Onu iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekecek kadar uzun süre bıraktı ve sonra geri döndü, onu karşılamak için bacaklarını açtı ve o onun içine kaydı. O onun için tamamen hazırды ve o da uzun zamandır onun için hazırды.

Sırtını ve boynunu kavisledi ve onun kazandığını biliyordu. Ama tüm bunlar olurken, sessizce ağlıyordu.

Adamın ağız, acımasız bir öpücükle tekrar kadının ağızını kapattı, kalçaları kadına vururken, kadın da bunun tadını çıkarırken, kederini adamın tutkusu yuttu. Adam dudaklarını kadından ayırdı ve kadının nefesi, sessiz ağlamadan dolayı kesik kesik çıktı ama adam bunu fark etmedi. Adam yanağını kadının yanağına kaydırды, kasıklarını kadına çarptı ve kadının boynu, adamın ne kadar derine girdiğinin zevkından ve çaresizliğinden zevkle kavis yaptı.

Onu sonsuza kadar orada tutmak istedi.

O anda başını kaldırdı ve vücudu hareketsiz kaldı.

Kız gerildi.

"Julia?" Sesi kısılmıştı ve o ona baktığında, kız yüzündeki gözyaşlarını gizlemek için başını yana çevirdi.

Elini yanağına götürdü ve yüzünü nazikçe ona bakacak şekilde çevirdi. Başparmağı, gözlerinin kenarlarından saçlarına doğru akan gözyaşlarını buldu. Orayı okşadı, ıslak gözyaşı izini elmacık kemiğinden dudaklarına doğru sürerek, tuzlu tadını almasını sağladı.

"Julia," diye mırıldandı, sesi kalınlaşmıştı.

"Sorun yok," dedi ona, sesi titriyordu, kalçaları hareket ediyordu çünkü o hala onun içindeydi. Vücudu gerildi, kasları

onun ellerinin altında sertleşti. "Gerçekten, Douglas, sorun yok. Bu gece sen kazandın, sen kazandın," diye fısıldadı.

Alnı alnına değdi, burnu burnuna bastırdı ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Böyle olmak zorunda değil." Yine hareket etmeye başladı, nazikçe, tatlı, acı verici bir yavaşlıkla içeri girip çıkıyordu.

"İnsanların en kötü yanlarını ortaya çıkarıyorum," diye itiraf etti Julia tereddütle, "özellikle erkeklerin."

O, düşük ve derin bir inilti çıkardı ve sanki zevkine acı karışmış gibiydi. Onu öptü, acımasız bir tutkuyla değil, bu sefer şefkatle, daha önce ondan hiç almadığı bir öpücükle, içinde bir şeylerin filizlenmesine, uyanmasına ve büyümeye başlamasına neden olan bir öpücükle.

Sonra dudakları ayrıldı, yanağına, çenesine doğru kaydı ve yüzünü boynuna gömdü, tüm bu süre boyunca ona nazikçe sevgi gösterdi.

"Seninle ne yapacağım ben?" Sesi kulağında hoşnutsuzlukla yankılandı.

"Ne istersen."

Bu, ondan başka bir boğuk inilti daha çıkardı, kolları onu sardı, elleri onu kabul etmek için kalçalarını kaldırdı.

Boynu tekrar kavis çizdi, vücudu onun vücuduna daha da eridi, *her yerinden* sıkıca ona sarıldı.

"Neden gitmek istiyorsun?" Sesi hala kulağındaydı ve o titredi, sesinin derinliğini, aksanını sevdi, çok güzel bir sesi vardı.

"Aşağı indin ve... odamda yaptığını yaptın ve sonra beni yalnız bıraktın." Kollarını ona daha sıkı sardı ve fısıldadı, "Douglas, yalnız olmaktan çok yoruldum." Kalçalarını ona bastırdı ve o da kalçalarını ona bastırdı.

"Yalnız olmak zorunda değilsin."

"Ben hep yalnızım." Sesi acı doluydu.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, daha sert bastırıyordu, o da ona daha fazla eriyor, ona daha sıkı sarılıyordu.

"Julia," nefesi kesik kesikti, "Seni bırakmayacağım." Artık nazik davranmıyordu, sıcaklığı onu boğuyordu ve Julia başını kaldırdı, yüzünü onun boynuna gömdü.

"Yapmalısın," diye kulağına fısıldadı, onun zorlandığını biliyordu, kendisinin de yaklaştığını biliyordu ama o, kendisinden önce bitirmesini istiyordu. "Bırak kendini, tatlım," diye ısrar etti ama o kendini tuttu, daha hızlı hareket etti, daha derine girdi ve o da daha da yaklaştı. "Douglas," diye nefes nefese söyledi ve o da ona istediğini verdi, dudakları onun tenine değdiğinde, zevk onu sararken inledi.

Julia başını yatağa düşürdü ve Douglas başını kaldırdı, gözleri onun gözlerine kilitlendi ve o, karanlık derinliklerdeki bakışa nefesini tuttu, sonra Douglas ona iki kez sertçe girdi ve sonra başını geriye attı ve o, Douglas onun içinde doruğa ulaşırken boynundaki damarların ve sinirlerin belirginleştiğini gördü.

Nedense, Douglas'ın içindeyken kontrolünü kaybetmesini izlemek, onun gördüğü en güzel manzara olduğunu düşündü ve bunu ona, vahşi, güçlü, yakışıklı Douglas Ashton'a verebildiği için kendini gururlandırdı.

Başını kaldırıp dilini boynunda gezdirirken parmaklarını onun kalın saçlarına geçirdi.

Douglas onun üzerine yığıldı, ağırlığıyla onu yatağa bastırdı ve o da bunu memnuniyetle karşıladı, dört uzvuyla onu sıkıca kendine çekti. Douglas'ın nefesi hızlanmıştı ama yavaşladıktan sonra, tamamen onun üzerine yatmayacak şekilde pozisyonunu değiştirdi ama uzaklaşmadı.

Dudakları, tüy kadar hafifçe dudaklarına değdi.

"Seni incitmek istemedim; sana bir şey vermek istedim." O, daha önce, onun odasında olanlardan bahsediyordu ve o, bunun bir özürden en yakın şey olduğunu biliyordu. O başını salladı ve onun elleri yüzüne geri döndü, gözyaşlarının olduğu yeri ovuşturdu.

"Eğer bir gün gidersen," sesi yumuşaklığından sertliğe dönüşmüştü, "seni bulur ve geri getiririm."

Midesinin bulandığını hissetti ve bunun korkudan mı yoksa mutluluktan mı olduğunu bilmiyordu.

O cevap vermedi, böyle bir sözün cevap gerektirmediğini biliyordu. Sadece ona baktı.

Aniden hareket etti, yanına uzandı ve örtüleri aşağı çekti. İkisini de yastıklara doğru yuvarladı ve sonunda ondan ayrıldı. Sonra yataktaki pozisyonlarını dikkatlice düzeltti, onu yanına yerleştirdi ve örtüleri tekrar üzerlerine çekti.

"Burada uyuyamam, Douglas, çocuklar..."

"Eğer gidersen," diye tekrarladı, "seni bulur ve geri getiririm."

Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, çünkü onun sözünü tutacağını biliyordu.

Bu, daha önce hiç tanımadığı bir Douglas'tı. Onun sakinliğine alışmıştı ama şimdi onun bağırdığını, alay ettiğini ve sesinde o kadar sertlik duydu ki, sanki kalbi parçalanıyor ve aynı zamanda onarılıyor gibi hissetti.

O gece olanlardan sonra, yarının ne getireceğini bilmiyordu. Ama vücudunu onun yanına sıkıca yaslayarak, başını göğsüne koyarak uykuya daldı, tüm bu süre boyunca alnını alnına dayayan ve o inanılmaz derecede şefkatli öpücüğü düşünerek.

On Dokuzuncu Bölüm

Noel

Julia, Douglas'ın bir sonraki saldırısının, "şefkatli saldırı" ile "o kadar da şefkatli olmayan saldırı"nın karışımı olarak tanımlanabilecek bir şey olacağını çabucak anladı. Her ikisi de çok etkiliydi, ama ona bunu belli etmemesi gerekiyordu.

Bu, onunla seviştiği gecenin ertesi sabahı başladı.

Douglas, parmağını hafifçe omurgasından aşağı doğru kaydırarak Julia'yı uyandırdı. Julia gözlerini açtığı anda, Douglas'ın yatak kenarında oturmuş, seksi, kapüşonlu gözleriyle onu izlediğini gördü.

Adam tamamen giyinikti, gri bir takım elbise, kırmızı bir gömlek ve üzerinde gri ve mavi desenler olan kırmızı bir kravat takıyordu.

"Saat kaç?" diye uykulu bir şekilde mırıldandı.

Adam eğilip kadının omzuna öpücük kondurdu. "Çocuklar uyanmadan kendi yatağına gitmek için yeterli zaman var," diye fısıldadı kadının cildine.

Bu, onun dikkatini çekti. Dönüp dik oturdu ve çılgınca yorganı geri attı. Adamın vücudundan kaçarak yataktan atladı. Külotunu buldu, hızla giydi ve arkasına bakmadan odadan çıkmaya başladı.

Geç de olsa, onun yanlış bir fikre kapılmaması için bu olayı bir şekilde belirtmesi gerektiğini fark etti. Kapıya yarı yolda durdu ve geri döndü.

"Dün geceyi fazla anlamlandırma, o dün geceydi ve şimdi... şey, şimdi," diye bitirdi yetersiz bir şekilde.

Adam yavaşça ayağa kalktı ve onu meraklı ve yoğun bir ifadeyle süzdü.

"Hiçbir şey değişmedi," diye uyardı.

Adam onu bir an izledi, sonra gözlerindeki yoğunluk kayboldu ve yerini sıcaklık aldı.

Douglas'ın sıcaklığı, Julia'nın alışık olmadığı ve direnmesi son derece zor olan bir şeydi.

Konuştuğunda, sesi eğlenceli bir tondaydı, "Bunu tahmin etmiştim."

Onun sıcaklığını, ses tonunu görmezden geldi, kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve kaçtı. O, iş nedeniyle günün çoğunu dışarıda geçirdi.

Noel arifesinin bir gün önceydi ve çocuklar heyecanlarının sağduyularını bastırmaya başlamışlardı. Noel hazırlıklarını bitirmek, çocukların kavgalarını ayırmak ve Bayan K'nin (Noel yemeğine misafir olarak gelecekti) olmadığı üç günü idare etmek için tüm zamanını harcadı.

Noel yemeğine misafir olarak gelecekti)

Douglas akşam yemeği için eve geldi ve ceketini ve kravatını çıkarıp onlara katıldı. Sonra, puding tabakları Bayan K tarafından kaldırıldıktan sonra, Julia çocuklarla birlikte salona yerleşip Noel DVD'si izlemeye başladı. Douglas, her tarafı siyah karalamalarla dolu bir yığın daktilo kağıdıyla içeri girdi.

Kağıtlara yakından baktı ve bunun kendi iş planı olduğunu gördü.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Vaktin varsa Julia, bunu seninle konuşmak istiyorum."

Kağıtlara bakarak dehşetini gizleyemedi. "Her yerine işaret koymuşsun," diye fısıldadı.

"On dakika," dedi adam nazik bir ses tonuyla.

İşaretlere bakarak bunun on saat süreceğini düşündü ama idam sehпасına giden mahkum gibi onu çalışma odasına kadar takip etti.

Adam masasına oturdu, Julia ise karşısında ayakta durdu.

"Oradan görmek senin için zor olacak," dedi adam, kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Ona öfkeyle baktı, merakla karışık tereddüt içindeydi ve onunla gereğinden fazla yalnız kalmak istemiyordu.

Ona hiç güvenmiyordu, zerre kadar bile.

Ama merak galip geldi ve onursuz bir iç çekişle masanın etrafından dolaşip onun yanına geçti.

Adam hemen notlarını açıklamaya başladı, Mont Blanc kalemını kullanarak kalın çizgileri ve bunların onun için ne anlama geldiğini gösterdi, yazdıklarını ve neden yazdığını sabırla açıkladı.

İsteği dışında, onun söylediklerinden çok etkilendiğini fark etti. Adam çok zeki, titiz ve sezgiseldi. Kendine rağmen, öne eğildi, belinden bükülerek dirseklerini masasına dayadı.

Sonunda, heyecanını gizleyemeyerek, tamamen kendini kaptırdı, ona doğru eğildi, elinden kalemi aldı ve o konuşurken kendi notlarını onun notlarının etrafına yazmaya başladı. Kafaları, birbirinden neredeyse bir santim uzaklıkta, belge üzerinde eğilmişti.

Son sayfaya geldiklerinde, özellikle öne çıkan bir sonuca iki kez altını çizdi ve işin zevkine kapılarak başını çevirip ona gülümsedi.

"Bu harika," diye övgüde bulundu, kendini tutamadan.

"Ben başlamadan önce de çok iyiydi," diye cevapladı adam, gözleri yarı kapalıydı ama kadının zihni hala tamamen belgeye odaklanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı, Douglas'tan gelen (iş konusunda çok zeki olduğunu bildiği) bir iltifatı geri çevirerek, ki bu iltifat gerçekten çok değerliydi.

Kafasını çevirmeden önce, Douglas eliyle çenesini tuttu ve öne eğilerek dudaklarını tatlı ama sert bir öpücükle dudaklarına bastırdı.

Vücudu anında dondu ama kapıdan bir ses geldiği için başka bir tepki verecek zamanı olmadı.

Julia çenesini Douglas'ın elinden çekip dikleştirdi. Lizzie kapıda duruyordu.

"Üzgünüm," yeğenleri geri çekilmeye başladı, sonra iki adımla geri döndü, yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. Kapı kolunu tuttu ve yardımsever bir şekilde, "Ben kapıyı kapatayım..." dedi.

"Lizzie bebeğim, gerek yok," dedi Julia, ama kapı çoktan kapanmıştı.

Julia telaş içinde (gerçek bir *telaş*) kağıtları aldı ve uzaklaşmaya başladı. Durdu, döndü ve kekeleydi, "Şey, teşekkürler Douglas... bunun için... çok iyi."

Douglas ayağa kalkmış, onu izliyordu, gözleri gerçekten yaramazca dans ediyordu.

Dans ediyordu. *Yaramazca*.

Onun ifadesine bakınca, Julia ıgılık atmak ya da kendini onun kollarına atmak istedi. Bunun yerine, kendini zorlayarak tekrar ayrılmaya başladı ve hala onun kalemini elinde tuttuğunu fark etti, bu yüzden geri koştı ve kalemi ona uzattı.

"Sende kalsın," dedi, kaleme bakmadan, onun gözlerine bakarak.

"Ama bu pahalı bir kalem."

Adam omuz silkti. "Başka kalemlerim de var."

Onu görmezden geldi, kalemi dikkatlice masanın üzerine koydu ve odadan kaçtı.

Ertesi gün, Noel arifesinde, çocukları için çok endişelendiği için Douglas'ı düşünmeye vakti olmadı. Tammy ve Gav, Noel'i çocuklar için her zaman çok özel bir gün haline getirirlerdi ve Julia, günün her anında hissettiği aynı melankoliye kapılmamaları için tetikte olmak istiyordu.

Willie ve hatta Lizzie bile neşeli kalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve Patricia da herkesi güldürerek yardımcı oluyordu. Günün çoğunu oturarak Noel DVD'leri izleyip yemek yediler. Julia akşam yemeği için ev yapımı pizza yaptı, Douglas sonunda onlara katıldı ve hep birlikte Gavin'in en sevdiği film olan *White Christmas*'i izlerken pizzalarını yediler.

Onları yatırmak çok zaman aldı ve Julia, Ruby'nin iyice uyuduğundan emin olana kadar Noel Baba hazırlıklarına başlamak istemedi. Kız üç kez kalktı, aşağı inip bir şeyler kontrol etti, gözlerini ovuşturarak susadığını söyledi, bir ses duydu ve sonra yine susadığını söyledi. Son seferinde Douglas çalışma odasından çıktı ve onu kendisi yukarı çıkardı, bu da tam bir dahiyane hareketti çünkü Ruby, Douglas'ın sıkıca yatırdığı yataktan kalkması pek olası değildi.

Sonunda güvenli bir şekilde başlayabilen Julia, annesinin gönderdiği ve odasına sakladığı ekstra Noel hediyelerini, çorap dolduracak hediyeleri ve kutuları toplamaya başladı. Bayan K ise bunları evin çeşitli yerlerine saklamıştı. Noel hazırlıklarını kendisi yapmayı düşündü ama bu çok uzun sürerdi ve yarın uzun bir günü olacaktı. Çocuklar kesinlikle erken uyanacaklardı ve Noel yemeği için Bay ve Bayan K, Ronnie ve Nick'i davet ettiği için yapması gereken çok fazla yemek vardı.

(Carter tatil için Devon'daki kızının evine gitmişti).

Douglas, hizmetçilerinin yemeğe davet edilmesi konusunda tek kelime etmedi, sadece o bunu önerdiğinde başını salladı ve dalgın bir şekilde, "Evi sen yönetiyorsun, Julia," dedi.

Nick'in bu konuda hiçbir tereddütü yoktu elbette, ama Kilpatrick'ler ve Ronnie bu fikirden çok memnun olsalar da biraz utangaç görünüyorlardı.

Hediyeleri ayırıp makul bir saatte yatabilmek için tek umudu Douglas olduğu için onu aramaya gitti. Onu hiçbir yerde bulamadı ve büyük bir hayal kırıklığıyla onun muhtemelen çoktan yatmış olduğunu fark etti.

Ağır adımlarla odasının kapısına yaklaştı ve çocukları uyandırmak istemediği için kapıyı hafifçe çaldı.

Kapı hemen açıldığında nefesini tuttu.

Douglas, o gün giydiği kot pantolon ve haki renkli V yakalı süveteriyle orada duruyordu, ama ayakları çıplaktı.

Onu görünce gözleri hemen ısındı. "Julia," dedi sadece.

Onun yanlış bir izlenim edinmesini istemeyen Julia, hemen bir açıklama yaptı. "Noel Baba rolünü oynamama yardım etmeni umuyordum."

Adamın lanet olası kaşı kalktı.

Ona isyankar bir bakış attı.

"Ruby hala inanıyor ve çorapları doldurup Noel Baba'nın hediyelerini yerleştirmemiz gerekiyor..." Ayaklarına baktı, "Ayakkabılarına ihtiyacın olacak."

Ayaklarına, sonra da kadına baktı ve tek kelime etmedi.

Kadın cesaretini kaybetti ve bütün gece sürse bile bunu tek başına yapabileceğine karar verdi ve "Yardım etmek istemiyorsan sorun değil, ben kendim yaparım" diye patladı. Sonra dönüp kaçtı, ayaklarının götürdüğü kadar hızlı koştu.

Adam onu arka koridorda, paketlenmiş hediyelerle dolu kocaman bir çantayı sürüklerken buldu. Tek kelime etmeden, kadının yanına uzandı ve çantayı sanki bir kalem kadar hafifmiş gibi kaldırdı, döndü ve uzaklaştı.

Kız, onun ayakkabı giydiğini fark etti.

Daha fazlasını almak için odasına koştu.

Ağaçların bulunduğu ve çocukların Noel'i kutlamak istedikleri kütüphaneye tüm eşyaları taşıdıktan sonra, ağzına kadar dolu çantalar ve kutular ile ağacın altında duran devasa hediye yığınlarına şüpheyle baktı.

"Bu çok saçma," dedi Douglas haklı olarak. Sanki Noel Baba ve tüm elfleri odada patlamış gibi görünüyordu.

"Annem ve ben emin olmak istedik ki..." Julia, şöminenin üstünden çorapları alırken açıklamaya başladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, onu keserek, ve o da sessizleşti çünkü çok iyi anladığını hissetti.

Julia çalışırken, Douglas'ın ne yapacağı konusunda kararsız olduğunu fark etmeye başladı. Muhtemelen daha önce hiç Noel Baba rolünü oynamamıştı ve Julia ona nazikçe talimatlar verdi, o da tereddüt etmeden bunları yerine getirdi.

Bu neşeli işi tamamen sessizlik içinde yapmalarını garip bulan Julia, "Senin Noel'lerin nasıldı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Her çorabın ucuna bir portakal koyuyordu.

"Böyle çorapların ya da yatağının ucunda yastık kılıfların var mıydı?" diye sordu, aniden onun çocukluğunun nasıl geçtiğini merak etmeye başladı.

Tamsin çocukluğundan hiç bahsetmezdi, en azından Julia'ya. Julia, Tamsin'in Noel'e sığdırabileceğı her gram sihirle kendini yorarak çalıştığını biliyordu ve Tammy'nin bir geleneğı sürdürdüğünü düşündü (Monique'in çorapları doldurduğunu hayal etmek zor olsa da, Bayan K'ye bunu yapmasını emrettiğini hayal etmek zor değildi).

"İkisi de değil," diye cevapladı Douglas ve Julia, annesinin gönderdiği Amerikan Noel çikolatalarını çorapların içine koyarken, elini onun üzerinde durdurdu.

"İkisi de mi?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle ona bakarak. Douglas cevap vermedi.

Julia tekrar denedi. "Hediyelerini Noel arifesinde mi yoksa Noel sabahı mı açtın?"

Portakalları bitirdikten sonra, "Çorap Doldurucular" yazılı bir kutuya hediyeleri ayırmaya başladı.

"Hediyelerimizi akşam yemeğinde aldık."

Ses tonu daha fazla soru sormaya izin vermiyordu, ama bu garip bilgi onu o kadar şaşırtmıştı ki, bunu görmezden gelememi. Tekil olarak "hediye" derken ne demek istiyordu ve akşam yemeğinde bir çocuk tek bir hediye alan kim duymuştu ki?

Onun sorusunu anlamadığını düşünerek, "Hayır, ben çocukken demek istedim" diye açıkladı.

O, işine dalmış gibi görünüyordu ve işine devam etti. "Akşam yemeğinde," dedi sadece.

Rahatsız edici bir his onu sardı. Monique bile (ki neyse ki tatilini Münih'te arkadaşlarıyla geçiriyordu) çocuklarına Noel yemeğinde tek bir hediye verecek kadar soğuk olamazdı.

Kadın ısrar etti. "En sevdiğin hediye neydi?"

"Babam bana Microsoft hisseleri verdi. Onlarla bir servet kazandım."

Nefesini tutamadı, kendini durduramadı. "Çocukken, ailen sana Noel hediyesi olarak hisse senedi mi verirdi?"

Douglas omuz silkti, tamamen sakindi, ayırdığı hediyeleri çoraplara doldurmaya başladı. "Her yıl. Pratik ve uzun ömürlü."

Bu sözler Julia'ya balyoz gibi çarptı.

Noel hediyeleri pratik ve uzun ömürlü olmak için verilmezdi. Pratik olmamaları gerekiyordu ve çocuk onları kırsa ya da Yeni Yıl'dan önce ilgisini kaybetse bile hiçbir ebeveyn kızamazdı. Bu Noel Yasası'ydı.

Bu düşüncelerin Douglas'a mı, annesine mi yoksa babasına mı ait olduğunu bilmiyordu.

Julia, Douglas'ın babasıyla tanışmıştı. O, Julia'ya her zaman dalgın bir şekilde nazik davranan ve kızını açıkça çok seven çekici bir adamdı. Julia, Tamsin'in bu sevgiye karşılık vermediğini hep hissetmişti. Nedense, bunun altında yatan soyut bir hoşnutsuzluk vardı ve Julia, (kendi babasıyla olan ilişkisini düşünerek) bu konuyu yengesine sormaya hep çok çekiniyordu.

Douglas'ın tarafında ise, o ve babası birbirlerini tolere ediyor gibi görünüyorlardı, ama açıkça yakın değillerdi. Julia bunu her zaman Douglas'ın çekingenliğine ve aristokrat ailelerin tarzına bağlamıştı. Bu konuyu hiç fazla düşünmemişti. Maxwell Ashton

Monique'ten çok daha dost canlısı biriydi, ancak Tammy ve Gav'ın düğününden birkaç yıl sonra vefat etti ve Julia onu hiç tanıma fırsatı bulamadı.

Julia artık çalışmıyordu, sadece Douglas'ın bu yeni işine gayretle devam etmesini izliyordu. Douglas Ashton, Baron Blackbourne'un rahatsız olduğunu fark ettiğinde şaşkınlık, artan endişe ve şefkat duygusu ile doldu.

Ona doğru yaklaştı ve onun doldurduğu çorabı nazikçe aldı.

"Hediyeleri ağacın altındaki çantaya koyabilir misin?" diye sordu sessizce, gözlerinden kaçınarak, çünkü ona bakarsa her şeyin ortaya çıkacağını biliyordu. O, onun ne hissettiğini hemen anlayacaktı. Kalbinin gözlerinde yansıdığından emindi. Yumuşak bir sesle devam etti. "Ve sonra, korkarım ki, mince pie'yi yemen ve şeriye denemen gerekecek." Noel Baba'nın ikramını işaret etti. "Ben Rudolf'un havucunu yiyeceğim."

"Bu anlaşmada kendin için en iyi sonucu aldığından emin değilim," dedi adam, sesi yumuşaktı.

Ona çok parlak bir gülümseme attı, bu gülümseme onun tedirginliğini gizlemek içindi, ve şöyle dedi: "Biz Amerikalılar mince pie ve şeriye pek sevmeyiz, en azından *bu* Amerikalı sevmez."

Adam onu değerlendirir gibi baktı ve kadın dikkatini hızla çorapları tamamlamaya çevirip gevezelik etmeye başladı. "İnsanların Noel Baba'nın her evde şeri içip sarhoş bir şekilde dolaşmadan, yanlış hediyeleri dağıtıp ağacı devirmeden nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Noel Baba kavramının sadece şeri içme kısmının inanılması zor olduğunu mu düşünüyorsun?"

Atılmış çorap doldurma kutusunun dibine talk pudrası döktü. "Oh evet," diye cevapladı, fazla neşeyle, "sihir birçok şeyi açıklayabilir ama binlerce kadeh şeri içseydim, Noel tam bir felaket olurdu ve sadece yanlış çocuğa yanlış hediyeği ağacın altına bırakmaktan bahsetmiyorum."

Onun kıkırdadığını duydu ve onun garip tavırlarının ortadan kalkması ve bunu ortadan kaldırmak gibi Herkül'ün bile başaramayacağı bir işi başaranın kendisi olması nedeniyle büyük bir rahatlama hissetti.

Kutudan doğruldu, ona döndü ve şeriği bir yudumda içmesini izledi. Boynundaki güçlü kaslar, onu izlerken kendini büyülenmiş hissetmesine neden olacak şekilde hareket ediyordu.

"Julia?" diye sordu, Noel Baba olarak gastronomik eylemini çoktan tamamlamış olmasına rağmen, o sadece bakmaya devam ediyordu.

O zaman Julia, tepkisini gizlemek için sıçradı ve sahte bir hafiflikle, "Tamam! Son bir şey daha. Bu kutuya gir ve halının etrafındaki tozu ez." dedi.

Ona deliymiş gibi baktı.

"Sanki Noel Baba yere kar serpiştirmiş gibi görünecek," diye açıkladı ve sonra, "Mutlaka ikramların bulunduğu tabağın yanına yürü," diye emretti.

"Julia, o pudra," diye Douglas bariz olanı işaret etti.

"Dört yaşındaki bir çocuk bunu bilmez."

"Bence Ruby bundan çok daha zeki. Somerset'te nadiren kar yağar."

Julia ona doğru yürüdü ve bilinmeyen nedenlerden dolayı, belki de onun çocukken Noel'de hisse senedi sertifikaları aldığını duyduğunda hissettiği duygular yüzünden (ki bunu hala tam olarak anlayamıyordu), elini hafifçe göğsüne koydu ve şöyle dedi: "Bir çocuk, Noel'in büyüğü söz konusu olduğunda, toz ve hava koşullarının ötesini görür. Bana güven. O çocuklarla yeterince Noel sabahı geçirdim, biliyorum."

Adam göğsündeki eline baktı, gözleri ısındı ve Julia hızla elini çekti.

O, görevini yerine getirerek kutunun içine ve halının etrafına ayaklarını vurmaya başladı ve o, onun kesinlikle hoşnutsuz görüldüğü için gülmemeye çalıştı. Mükemmel bir dünyada, ona gülüp, onunla dalga geçip, bu davranışından hoşlanmasa da onu öperdi. Ama şimdi, Rudolf'un havucuna doğru yürüdü ve hiçbir şey fark etmemiş gibi davranmaya çalışarak havucu çiğnemeye başladı.

O işini bitirdiğinde, işlerinin bittiğini söyledi ve poşetleri kutulara doldurdu, yardımları için ona teşekkür etti, havada bir iyi geceler diledi ve odadan çöpleri dışarı taşıdı, biraz çaresizce (ve belki de başarılı olamadan) kaçıyormuş gibi görünmemeye çalıştı.

Onun peşinden geleceğini, kapısını çalacağını ya da yatağına gireceğini düşündü, ama o bunların hiçbirini yapmadı ve Julia, onun yapmaması nedeniyle duyduğu hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı. Julia, o akşam pencerelerde tırmalama sesi olmamasına şükretti (görünüşe göre hem Archie hem de Lady Ruby Noel arifesinde hayaletlik yapmaya ara vermişlerdi) ve kısa sürede uykuya daldı.

İki saat sonra, derin uykuda olan Julia, parlak gözlü Ruby tarafından çılgınca sarsıldı.

"Noel Baba buraya geldi!" diye bağırdı.

Julia yüzünü buruşturdu ve saate baktı. Saat sabahın ikisini biraz geçmişti.

"Ruby kızım," Julia, sabahın o saatinde bile küçük kızın coşkusuna yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yorgun bir şekilde yorgani üzerinden attı. Ruby'nin onu uyandırmasına sevindi; Douglas'la karşılaşırca Noel Baba olarak görevini tamamlayamayacak kadar korkmuştu. Artık zamanı vardı. "Bana bir konuda çabucak yardım etmelisin. Noel Baba sana ve bana özel bir görev bıraktı."

Julia kalkıp bornozunu giyip dolabından başka bir küçük hediye çantası aldığıında Ruby sevinçle nefesini tuttu.

Ruby, hediye çantasını görünce gözleri parladı ve el ele kütüphaneye doğru yürüdüler.

"Noel Baba, Douglas amcanın geç saatlere kadar uyumadığını biliyor, bu yüzden çoraplarını bana bıraktı ve sen ve ben onun uyuduğundan emin olduğumuzda çoraplarını doldurmamızı istedi," diye fısıldadı Julia komplot kurarcasına.

Julia'nın Noel Baba ile konuşup Noel Baba'nın görevine dahil edildiğini düşününce Ruby'nin gözleri mutlulukla parladı.

"Sanırım uyuyor ama gidip kontrol edeceğim," diye fısıldayarak Julia'nın elini hafifçe çekti.

Julia, heyecanlı Ruby'nin Douglas'ın odasına dalmasını istemediği için çocuğun elini daha sıkı tuttu. "Hayır, içimden bir ses güvenli olduğumuzu söylüyor."

Çabucak çorabını doldurdular ve sonra Julia'nın aklına bir fikir geldi. Ağacın altından dikkatlice birkaç hediye seçti ve Ruby'ye parmağını dudaklarına koyarak sırrını saklamasını işaret etti; odasına koştu ve

dolaba sakladı. Sonra şezlongun üzerindeki battaniyeyi aldı ve geri döndü.

Kanepenin üzerine yan yatarken, Noel ağacının ışıkları odayı neşeye aydınlatıyordu ve çocuğu önüne yatırıp, sıcak battaniyeyi üzerlerine örttü. "Burada dinlenip diğerlerinin uyanmasını bekleyeceğiz."

Ruby heyecanla kıpırdanmaya başladı. "Bence onları uyandırmalıyız."

"Hayır, tatlım, biraz dinlen, eminim yakında uyanacaklardır. Sana Noel'in hikâyesini, Noel'in *gerçek* hikâyesini anlatayım."

"Yani İsa mı?" diye sordu Ruby.

"Evet," diye cevapladı Julia ve Ruby'ye Meryem ve Yusuf'u anlatmaya başladı, ama çocuğun nefesi düzelince hikayeyi bitiremedi ve Julia onu göğsüne ve karnına daha sıkı sarıp kendi de uykuya daldı.

Gözlerini kapatır kapatmaz saçları yanağından çekilip nazikçe kulağının arkasına yerleştirildi. Gözlerini yavaşça açtı ve Douglas'ın yüzünün çok yakınında olduğunu gördü. Douglas tamamen giyinikti ve kanepenin yanında diz çökmüştü.

Julia birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra ağacı gördü ve nerede olduğunu anladı.

Noel'di, o her zaman Noel'i, aslında tüm bayramları severdi ve uykulu bir şekilde gülümsemeden kendini alamadı.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadı.

Yavaş, tembel, yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme yüzünde belirdi. "Mutlu Noeller." Derin, kadifemsi sesi gürledi ve Ruby'yi uyandırdı. Ruby sadece bir saniye içinde tamamen uyanıp Julia'nın kollarından fırlayarak odada dans etmeye başladı.

Julia, Willie ve Lizzie'nin odanın diğer ucundan izlediklerini fark etti, ikisi de heyecanlarını zorlukla gizliyorlardı, biri (Willie) şaşkınlık, diğeri (Lizzie) zaferle bakıyorlardı.

Julia hemen ayağa kalktı, tamamen işine odaklanmıştı.

"Kimse hiçbir şeye dokunmasın," diye emretti. "Lizzie, sen su ısıtıcısını koy. Willie, sen koşup kamerayı getir, nerede olduğunu biliyor musun?" O başını salladı ve dışarı koştu. "Tamam. Ben dişlerimi fırçalayıp kendimi hazırlayacağım. Gidelim!" Julia ellerini çırpı ve Douglas'a bir bakış bile atmadan hızla odadan çıktı.

Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra kahve hazırladı ve Noel çılgınlığı başladı.

Çocuklar ebeveynlerinin yanında olmamasına üzölmüş olsalar da, Julia bunu fark etmedi. Bol miktarda hediyeleri açtılar (ve Julia, Douglas'ın önemli katkısı sayesinde, ya da daha çok Sam'in katkısı sayesinde, hediyelerin iki kat daha cömert olduğunu fark etti, ama önemli olan niyetti).

Douglas'ın, çorabının gece bir ara doldurulduğunu fark ettiğinde şaşırdığını fark etti, ama bunu görmezden geldi, görmezden gelmek zorundaydı, yoksa tüm vücudunu saran sıcak his kontrolden çıkacaktı.

Aslında, onu tamamen görmezden gelip çocuklara odaklanmak için elinden geleni yaptı, kahvesini yudumlarırken ara sıra fotoğraf çekti, burada orada hediyeleri açtı ve biriken kağıt, fiyonk ve kurdeleleri topladı. Sonunda Lizzie, zarıfçe paketlenmiş küçük bir kutuyu eline verdi ve kartta, Douglas'ın kendine özgü, kendinden emin el yazısıyla, onun gönderdiğini gördü.

Gözleri sonunda onun gözleriyle buluştu.

"Düşündüm ki..." diye başladı, zümrütten bahsetmek niyetindeydi.

"Aç şunu!" diye bağırdı Lizzie, Julia'dan neredeyse daha meraklı bir şekilde içinde ne olduğunu görmek istiyordu.

Julia kutuyu dikkatlice açtı ve içinde bir elmas saat bulduğunda gizleyemediğı bir sevinçle nefesini tuttu.

Korkunç derecede gösterişli bir şey değildi, ama o kadar ince ve zarıftı ki her gün takılabılırdi. En seçkin moda dergilerinde sık sık reklamı yapılan bir marka olduğunu fark etti ve binlerce, belki on binlerce pounda mal olduğunu biliyordu. Boğazında bir yumru hissetti, değeri nedeniyle değil, ama kesinlikle mükemmel olduğu için. Parası olsaydı, kendisi için bunu seçerdi. Onun stiline gösterilen özen ve dikkat, nefesini kesti.

Sersemlemiş gözlerini Douglas'ın meraklı gözlerine kaldırdı ve o, Julia'nın ifadesini okuyup merakı

erkeksi bir tatmin ifadesine dönüştüğünde, Julia midesinin tehlikeli bir şekilde bulandığını hissetti.

O anda Lizzie, Julia'nın Douglas'a verdiği hediye onun eline tutuşturdu.

Onun muhteşem hediyesine duyduğu heyecan bir anda yok oldu ve neredeyse inleyerek, onun hediyesini elinden almak istedi.

Bu hediye, elmas saatle kıyaslanacak bir şey değildi. Sadece aynı ligde değil, aynı *galakside* bile değildi.

Lizzie'nin isteğini yerine getirerek hediye açtı ve Julia, Douglas'ın gece mavisi bir kravatı çıkarmasıyla utançtan gözlerini kapattı. Kravat gerçekten çok şık ve Julia'nın şimdiye kadar satın aldığı en pahalı kravatı. Ayrıca, tarihin en lüks mağazası olan Harrods'tan satın almıştı.

Ama yine de sadece bir kravatı.

"Ona *kravat* mı aldın?" diye bağırdı Lizzie, Julia'ya suçlayıcı bakışlar atarak, açıkça tiksiniş bir şekilde.

"Güzel bir kravat," dedi Douglas, Lizzie'nin patlamasını nazik ama sert bir şekilde azarlayarak.

"Yine de bir kravat," diye haykırdı Lizzie, Douglas'ın yumuşak azarlamasını görmezden gelerek.

Kendini savunma ihtiyacı hissederek ve Lizzie *ya da* Douglas'ın onu cimri bulmasını istemeyerek, kıza "Gözlerine çok yakışıyor" diye açıkladı. Kendi gözleri Douglas'a kaydı, onun anlamasını istiyordu, aslında bir şekilde onun anlamasını umutsuzca istiyordu. "Gözlerine tam olarak uyuyor."

Ve gerçekten de öyleydi, özellikle de gözleri karardığında ve kravatın tam olarak mürekkep rengi, gece mavisi haline geldiğinde. O bakışta, midesi sadece çalkalanmakla kalmadı, lezzetli bir şekilde dibe vurdu.

"Gözlerine çok yakışıyor!" Ruby çığlık attı ve neyse ki o an sona erdi.

Başka bir şey için zaman yoktu. Hediyeler açıldı, Julia odadan çıktı (daha doğrusu kaçtı) ve hızla giyinip kahvaltıyı hazırlayıp servis etti. Kahvaltı tabaklarını kaldırdıktan sonra, kullanılmış ambalaj kağıtlarının yığınlarını temizlemeye başladı ve çocuklar yeni oyuncaklarla (Ruby), yeni bilgisayar oyunları (Willie) oynamaya ya da yeni kıyafetleri (Lizzie) denemeye dağılırken, açılmış hediyeleri ağacın altına dizdi. Douglas buraya geldi ve

bir şeyi monte etmek veya bir bilgisayar sorununu çözmek için oradaydı. Sonra Julia akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Ronnie öğlen saatlerinde geldi, onu Nick ve Bay ve Bayan K. izledi. K. İlk kez Sommersgate House'a konuk oldukları için ne yapacaklarını bilmiyorlardı (Nick hariç, o hemen ortama karışarak eğlenceli ama biraz da korkutucu anekdotlar anlattı ve Julia, Douglas'ın bu anekdotlarla bir ilgisi olup olmadığını merak etti).

Douglas ise dikkatli bir ev sahibi rolünü üstlendi, içkileri ellerine tutuşturdu ve sohbeti sürdürdü. Çocuklar, her bir kişi için özel olarak seçtikleri hediyeleri dağıttığında, misafirler rahatladı ve eğlenmeye başladı (Bayan K gözlerini mendiliyle silerken, Ronnie odadan çıkıp on beş dakika boyunca ortadan kayboldu).

Bayan K sonunda dayanamadı ve Julia hindiyi kontrol etmek için odadan çıktığında onu takip etti, Julia'yı kenara itti ve kontrolü ele aldı. Lizzie ve Ronnie masayı hazırlayarak Julia'ya duş alıp hazırlanması için zaman kazandırdı.

Tammy ve Gav Noel için kararlı bir şekilde rahat giyinmişlerdi, bu yüzden Julia da onlara uydu ve bir çift kot pantolon ve parlak kırmızı, dar kesim, uzun kollu bir tişört giydi. Tişörtün kare yakası o kadar genişti ki, neredeyse omuzlarına kadar kesilmişti ve kolları kasıtlı olarak uzundu, bu yüzden onları bileklerinde ustaca kıvrımak zorunda kaldı. Kıyafeti için fazla şık olmalarına rağmen, yeni saatini, zümrüt küpelerini ve Douglas'ın ona verdiği zümrüt kolyeyi taktı.

Sherry şaraba ve akşam yemeğine yöneldi, Noel krakerleri (Nick erkekçe kağıt tacını taktı ama Bay K ve Douglas çekindi), iyi yemek ve iyi arkadaşlar (çocuklar için uzun zamandır geçici bir aile haline gelmiş arkadaşlar) masayı tam anlamıyla neşeli hale getirdi ve Julia, Tammy ve Gav olmadan bu ilk Noel'i başarıyla geçirdiği için sevinçten kendini kaybetti.

Alevli puding yenilip trifle servis edildiğinde, herkes kahve içiyordu ve çocuklar hediyelerine geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Julia mırıldanarak

özür diledi, kafasındaki kağıt tacı çıkardı, Ruby'nin kulağına fısıldadı ve ikisi el ele tutuşarak odadan çıktılar.

Julia odasında, önceki gece oraya koyduğu hediyeleri çıkardı ve Ruby'ye dikkatli talimatlar verdi. İkisi de günün son hediyelerini kollarında taşıyarak yemek odasına geri döndüler. Herkes onlara şaşkınlıkla bakarken, Ruby sanki bu hayatının en önemli göreviymiş gibi (ki muhtemelen öyleydi) hediyelerini topluluğa dağıttı ve Julia da hediyelerini dağıtırken şöyle duyurdu: "Douglas dün gece bana Ashton ailesinde bir Noel geleneği olduğunu söyledi ve ben de bunu yeniden canlandırmanın uygun olacağını düşündüm. O çocukken, akşam yemeğinde hediyelerini alırlarmış. Bu yüzden dün gece Ruby ve ben birkaçını sakladık ve işte buradayız!"

Julia, Douglas'ın yanına oturduğunda Nick, Kilpatrickler ve Ronnie, Douglas'a gizlice ve anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Ruby, Douglas'a son hediyesini verdi ve Julia onu açıkça izlemekten kendini alamadı (diğerlerini izlemek istediği için kendine hediye ayırmamıştı).

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle, gözleri hemen kapandı.

Julia'nın sakladığı tüm hediyeler ondan gelmişti. Douglas'a verdiği hediye, bir şişe Lalique erkek parfümüydü. Kokladığında aşık olduğu olağanüstü bir koku ve ön tarafında karmaşık bir şekilde oyulmuş bir at başı bulunan zarif bir şişede sunulmuştu.

Hediye hisse senedi *değildi*.

Julia ona doğru eğilirken, kutudan kolonyayı çıkardı ve elinde çevirmeye başladı. "Umarım beğenirsin. Elmas saat değil ama..."

Gözleri Julia'nın gözlerine dikildi ve o kadar şiddetli bir şekilde parlıyordu ki, Julia'nın nefesi bir anda kesildi.

"Elmas saat istemiyorum," dedi, sesi hem kısa hem de garip bir şekilde kısık çıkıyordu, ses tonu ve gözlerindeki bakışın birleşimi, onu kızdırdığını düşünmesine neden oldu.

"At bana seni hatırlattı... at gibi görüldüğünden değil..." diye beceriksizce açıkladı ama o aniden ayağa kalktığı için sözünü kesmek zorunda kaldı.

"İzninizle," diye masadakilere seslendi ve Julia, herkesin onları büyük bir ilgiyle izlediğini fark etti.

Onun şaşkınlığına, kolonyayı masanın üzerine koydu, Julia'nın elini tuttu, onu sandalyesinden pek de nazik olmayan bir şekilde çekip odadan çıktı, onu arkasında sürükleyerek, adımları o kadar uzun ve hızlıydı ki, ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Çalışma odasına yöneldi, onu içeri çekti ve kapıyı çarptı.

Julia onun tepkisini yanlış yorumladı ve onu sakinleştirmek için acele etti. "Douglas, çok üzgünüm, bir şey yapmak istedim..."

Onu yakaladı ve şiddetli ama kontrollü, aynı zamanda garip bir şekilde nazik hareketlerle onu kapıya doğru itti ve vücudunu ona bastırdı. Elleri çenesinin iki yanına geldi, yüzünü kendine doğru eğdi, ağzını indirdi ve onu öptü. Öpücük o kadar yıkıcı ve derin oldu ki, başını kaldırdığında Julia nefes nefese kalmıştı.

Elleriyle kızın yüzünü okşadı ve bu davranışıyla onu yeterince şaşırtmamış gibi, kendi burnuyla kızın burnuna dokunarak onu daha da şaşırttı.

"Benimle evlen." Sesi kaba ve sert çıkmıştı ve kız bunu fiziksel bir dokunuş gibi hissetti.

Zaten titremeye başlayan bacakları neredeyse yerden kesildi.

Ayakta durmak için onun yanlarındaki süveterine tutundu ama başını salladı, paniği onu sarmaya başladı.

Bu, onun tanıdığı Douglas değildi. Bu, kayıtsız Douglas değildi. Bu, istediğini elde etmeye kararlı Douglas değildi. Bu, tamamen bilinmeyen bir Douglas'tı.

Aslında evet diyebileceği bir Douglas.

"Sadece nazik olmaya çalışıyordum, bunu beklemiyordum." Sinirlenmesine rağmen, sesi titriyordu.

"Oh, evet, bekliyordun, sadece farkında değildin."

"Ne kadar kibirli bir söz." Sert konuşmaya çalıştı ama sesi nefessiz çıktı.

O sırttı ve o bunu görünce biraz inledi, bu da onun sırtışını bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Kazandığımda *çok* eğlenceli olacak." Burnu yine burnuna dokundu, bu sefer şakacı bir şekilde (şakacı bir Douglas da bir zamanlar tamamen bilinmeyen bir varlıktı ve buna alışmaya başladığına şok olmuştu).

Burnunu onun burnunun yanına kaydırđı. Sonra dudakları sırayla her iki göz kapağını öptü ve o ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından korktuğu için nefesini tuttu, çünkü onun hareketleri o kadar tatlı, o kadar şefkatli, o kadar özenli, o kadar garip bir şekilde *sevgi* doluydu ki, buna dayanamıyordu.

O anı bozmaya çalıştı. "Herkes muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyordur, geri dönmeliyiz."

"Saati beğendin mi?" Hemen konuyu değiştirdi, elleri çenelerinden kollarına kayarken vücudu daha ısrarla ona bastırdı ve dudakları şakağından kulağına kaydđı.

Kadın, *erkeğin* saatin hoşuna gittiğini bildiğini biliyordu. Sadece onu bunu yüksek sesle söylemesi için kötü davranıyordu.

"Çok güzel bir saat." Güzel bir saatten daha fazlasıydı, muhteşem bir saatti.

"Güzel." Bu, birçok şeyi tanımlamak için kullandığın bir kelime. Sesi kulağına değdiğinde, tüyleri diken diken oldu.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve özellikle hediyein düşünceli ve cömert olduğunu düşününce, kaba davrandığını da biliyordu.

O daha iyisini hak ediyordu.

"Çok güzel," diye itiraf etti. "Bayıldım."

"Ne kadar seviyorsun?" diye sordu sertçe, davetkar bir şekilde, nefesi kulağının arkasındaki hassas cildine değdi ve kız ona karşı kıvrandı, hem ellerini beline koyarak onu itti hem de yumruklarını süveterinin kumaşına sıkıştırarak onu olduğu yerde tuttu.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Tam bana göre. Kendim için de bunu seçerdim. Sam bugün tüm hediyelerle iyi iş çıkardı."

Bu söz üzerine başını kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "O saati Sam seçmedi. Ben seçtim."

"Oh." Bu, bir nefes gibi çıktı ve sonra onun bir dükkana girip, bu kadar muhteşem, bu kadar mükemmel bir şey seçip onu onun için satın aldığını düşünmesi, ona "Vay canına" dedirtti.

"Sanırım 'vay canına' 'güzel'den çok daha iyi," diye homurdandı.

Onun ruh halinin değiştiğini geç fark edince, ona gözlerini kırptı.
"Kızgın mısın?" Gözleri yuvarlaklaştı ve nedense onu bırakıp bir adım geri attı.

"Kızgın değilim," dedi, sözleriyle çelişen bir sesle. "Kızgın gibisin."

"Kızgın *değilim*," diye tersledi. "O zaman neyin var?"

Bir saniye tereddüt etti ve Julia gözlerine inanamadı.

Gözleri odaklandı ve ona sertçe baktı. "Hayal kırıklığına uğradım."

Julia bir saniye ona baktıktan sonra cevap verdi: "Peki, bir daha sana iyilik yapmamam gerektiğini hatırlat bana. Sinirlenmek istememiştim."

O cevap veremeden, kaçmak için fırsatı değerlendirdi (o anda buna çok ihtiyaı vardı) ve arkasına bakmadan hızla odadan ıktı.

Yirminci Bölüm

Ruby Sonunda Anlıyor

Douglas'ı çalışma odasında bıraktıktan sonra Julia, erkeklerin, özellikle de Douglas'ın Noel bulaşıklarını yıkamasını sağlamaya karar verdi. Sonra aklını başına topladı ve bulaşıkları kendisi yıkayarak ondan daha kolay kaçabileceğini fark etti, çünkü Douglas mutfığa nadiren girerdi.

Çocuklar Patricia ile konuşurken, Ronnie, Bayan K ve Julia tencere ve tavaları ovuşturdular.

Julia en son telefona geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Patricia.

"Şimdiye kadar iyi," diye cevapladı Julia.

"Sesleri iyi geliyordu. Mutluydular. İyi iş çıkardın, bebeğim."

Julia sessiz kaldı. Annesi her şeyi anlatmak istiyordu ama yapamıyordu. Patricia, olanların yarısını bile bilse, yirmi dört saat içinde oraya gelip her türlü gürültüyü çıkarırdı.

"Jewel?" Patricia düşüncelerini böldü.

"Noel'in iyi geçiyor mu?" diye sordu Julia.

"Doris teyzen çok lezzetli bir pasta yaptı. İçinde on iki adet eritilmiş Milky Way çikolata var."

"Orada henüz akşam yemeği vakti gelmedi, nasıl pasta yedin?"

"Bir parça aşırımsız olabilirim," diye itiraf etti Patricia.

Normalde Julia gülerdi ama gülme havasında değildi.

Julia iç çekerek, "Doris teyzemi özledim. Ona onu sevdiğimi söyler misin?" dedi.

Patricia sessiz kaldı.

"Anne?" Bu kez Julia annesinin düşüncelerini bölmek zorunda kaldı.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Sezgileri güçlü annesi sordu.

Hayır, Julia kesinlikle annesine neler olduğunu anlatmayacaktı.

"Ben iyiyim, çocuklar iyi, her şey yolunda," diye yalan söyledi Julia.

"Douglas iyi mi?"

Julia omurgasından bir ürperti hissetti. Annesinin sezgileri olağanüstüydü. Sanki Julia'nın düşüncelerini okuyabiliyordu.

"Evet, ben sadece, ikimiz de..." Julia durakladı ve sonra devam etti. "Anne, bugün en mutlu günümüz değil, ne demek istediğimi anlıyorsan, hepimiz öyleymiş gibi davranıyor olsak da."

Patricia, her zamanki gibi Julia'nın kaçamak cevaplarına kanmadı. "Elmas saat ne demek?" diye sordu Patricia.

Julia gözlerini kapattı.

Lizzie.

"Muhtemelen onun için önemsiz bir şeydir." Onun için kesinlikle önemsiz bir şey değildi ve Julia için de öyle değildi. "O Rockefeller kadar zengin, anne. Hatta daha da zengin. Hepimize karşı çok cömertti," diye açıkladı Julia ve bunun inandırıcı gelmesini umdu.

Annesi, Julia'nın engin tecrübesine göre, "bir şeyleri sakladığını biliyorum" anlamına gelen annece bir "hıh" sesi çıkardı, "bir şeye kızgıyım" anlamına gelen bir "hıh" sesi değil.

Telefon görüşmesi bittiğinde, günün neşeli havasını sürdürmek için Julia bir oyun düzenledi. Lizzie, kütüphanedeki şöminenin önündeki halının üzerine, şöminenin iki yanındaki ve karşısındaki üç kanepenin arasına Monopoly tahtasını serdi. Takımlar oluşturuyorlardı ve Douglas içeri girdiğinde Lizzie, "Jewel teyze ve Douglas amca bir takım olmalı!" diye bağırdı.

Julia'nın zihni, nezaketsiz görünmeyecek bir şekilde bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacak kadar hızlı çalışmıyordu, bu yüzden bir kelime bile söylemeden, Douglas'ı partneri olarak kabul etmek zorunda kaldı.

Görünüşe göre, bu düzenlemeden çok memnundu.

Julia yerde, yan yatmış, sırtı ateşe dönük, dirseğine dayanmış, başını eline dayamıştı. Onun şokuna (ve belki de odadaki herkesin şokuna, sinsi sinsi gülümseyen Nick hariç), Douglas onun arkasına uzandı.

Tüm gözler ona çevrilmişken, pozisyonunu değiştirmek kabalık olurdu ve Julia, arkasında Douglas'ın kıkırdaması duyulana kadar sadece sessizce sinirli bir ses çıkardı. Bu onu öfkелendirdi

daha yüksek sesli bir rahatsızlık sesi çıkarmaya yetti ve bu da toplanan kalabalığın daha da büyük şokuna neden olarak Douglas'ı kahkahalara boğdu.

O andan itibaren seslerini kendine saklamaya karar verdi ve tüm oyun boyunca Douglas'ın tahtaya ulaşmak için üzerinden uzanarak taşları hareket ettirip zarları atmasına katlandı (her seferinde göğsü sırtına baskı yapıyordu).

Bir süre sonra, ne kadar uğraşsa da oyundan zevk almaktan kendini alamadı. Douglas rekabetçi ve acımasızdı ve diğer tüm oyuncuların da dahil olduğu zayıf takımları merhametsizce avlıyordu. Julia, Douglas'ın dikkatini vermediğini düşündüğü anlarda, gizlice bankadan para çalarak rakip takım arkadaşlarının yığınlarına notlar koyuyordu. Ruby ve Ronnie'nin hızla azalan yığınlarına 100 sterlin koyduğunda, Douglas kulağına eğilip yumuşak bir sesle "Bunu yapmayı bırak" diye fısıldadı.

Cildinde hissettiği heyecanı bastırmaya çalışarak boynunu çevirip ona sahte, masum bir ifadeyle baktı: "Ne?"

Douglas ona doğru eğildi, yüzü o kadar yakındı ki Julia o anı, dudakındaki yara izinin şeklini ezberlemek için kullandı.

"Beni dikkatimi dağıtabileceğini sanma," diye uyardı ama kız onun alay ettiğini anlayabilirdi (alay ediyordu!).

Gözleri onun gözlerine kaydı ve gözleri gece yarısı kadar karanlıktı.

"Hayatta olmaz," diye onu temin etti ve kendini oyuna konsantre olmaya zorladı, onu kışkırtmamaya çalıştı, çünkü sonuçlarından korkuyordu, ondan değil, kendi lanet vücudundan (ve dürüst olmak gerekirse, kalbinden).

Diğer oyunculara yardım edemeyen o ve Douglas, geri kalanları ezip geçtiler. O, tarihin en mutsuz galibi olabilirdi, bu da Douglas'ın artık her zaman yüzünde olan sırtıtışını daha da belirgin hale getirdi.

Lizzie'nin bir çöpçatanın rüyası haline getirebileceği başka bir oyun veya aktiviteye başlamak istemeyen ikili, gece içkilerine geçti. Kısa süre sonra Douglas, yorgunluktan uyanamayan Ruby'yi odasına taşıdı. Julia onu takip etti ve Douglas, uyuyan yeğeninin geceliğini giydirmek için Julia'yı yalnız bıraktı.

Bunu bir işaret olarak alan diğerleri, Julia aşağı kata indiğinde ayrılmaya başladılar ve Julia hepsine veda etmek için sıkıca sarıldı.

"Sommersgate'in benim bildiğim kadarıyla geçirdiği en güzel Noel, kızım," dedi Bay Kilpatrick sert bir sesle ve Julia ona parlak bir gülümsemeye karşılık verdi, bu da onun yanaklarını pembeleştirdi.

Aile üyeleri yalnız kaldığında, Julia ve Douglas Lizzie ve Willie'yi yatırmak için topladılar ve onlara iyi geceler öpücüğü vermek için salona götürdüler.

Willie, Julia'nın yanağına yıldırım hızıyla öpücüğünü kondurduktan sonra, sessizce, "Güzel bir gündü, Jewel teyze," dedi.

Julia'nın boğazı aniden düğümlendi. Oğlunun sesi babasına o kadar benziyordu ki, Julia yüzünü ciddi tutmakta ve duygularını gizlemekte zorlandı.

Tıpkı Gavin'in yapacağı gibi, Willie de onun o gün ne kadar çok çalıştığını fark etti ve bunu dile getirdi.

"Sen iyi bir adamsın, William Fairfax," dedi ona, şakacı bir şekilde elini omzuna koyarak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Biliyorum," diye cevapladı, Gavin'e özgü küstah bir gülümsemeye, bu da Julia'nın kalbini hoplattı.

Gözleri Douglas'ın gözlerine takıldı ve onun onları izlediğini gördü, ifadesi yumuşak ve düşünceliydi ve tam bir şey söylemek, o anı ortadan kaldırmak için bir şey yapmak üzereyken, kulakları tırmalayan, kan donduran bir çığlık duyuldu.

Hayalet bir kadının çığlığı
değildi. Bir çocuğun çığlığıydı.

Julia'nın kanı dondu ama merdivenlere doğru hareket edemedi, Douglas üç basamak birden atlayarak merdivenleri çıkmaya başladı ve Julia, Lizzie ve Willie'yi geride bıraktı.

Lizzie ve Willie'nin peşinden Ruby'nin açık kapısına kadar kayarak durduğunda, Douglas odanın ortasında duruyordu ve Ruby kollarında, çocuğun bacakları ona sıkıca sarılmıştı.

Ruby kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu ve Julia, hıçkırıklar arasında onun şöyle dediğini duydu: "Ben uslu bir kızdım, Noel Baba geldi ve her şey yolundaydı. Eğer iyi bir kız olursam, annem ve babam Noel için eve gelirler diye düşündüm. Annem ve babamın benim göremediğim uzak bir yere gittiklerini söylediler ama ben bağıırıyordum..." acınası bir şekilde hıçkırdı, "onların beni duyabilmeleri için sürekli bağıırıyordum... ama geri gelmediler. Noel'de kesinlikle geri geleceklerini

geri döneceklerini ve beni tam olarak nerede bulacaklarını bileceklerini düşündüm çünkü

bağırıp duruyordum!"

Douglas dönüp Ruby'nin omzunun üzerinden Julia'ya baktı. Julia'nın daha önce dökmesine izin vermediği gözyaşları gözlerinin arkasına doldu ve sonra sessizce yüzünden aşağıya doğru akmaya başladı.

Julia olduğu yerde durdu ve körü körüne Lizzie ve Willie'nin ellerini tutmak için uzandı. Douglas bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktı; diğer ikisine bakması gerekiyordu. Onlar Julia'nın vücuduna doğru hareket ederek ona sarıldılar, Julia ellerini bıraktı ve Lizzie'nin yumuşak ağlamasını duyunca her ikisini de kollarının arasına aldı.

Douglas'ın eli Ruby'nin sırtında yavaşça hareket etti, ta ki onun kontrol edilemez ağlaması sadece hıçkırıklara ve hıçkırıklara dönüşene kadar. Sonra yumuşak, nazik ve titreyen bir şefkatle dolu sesiyle şöyle dedi: "Seni duyabiliyorlar Ruby, seni görebiliyorlar bile, sadece geri gelemiyorlar." Kalbi durduracak bir saniye tereddüt ettikten sonra, "asla" diye ekledi.

Bu sözler üzerine Ruby'nin nefesi kesildi, Lizzie'nin de öyle.

Douglas, Ruby'nin onları görebilmesi için sırtını Julia ve çocuklara döndü. Hâlâ onu kollarında sallıyordu. "Seni bize emanet ettiler tatlım, artık biz senin aileniz."

O anda Julia'nın nefesi de acı bir şekilde kesildi, aylardır katlandığı göğsündeki ağrı patladı ve ruhunu yakıp kavurdu.

Artık dayanamadı ve çocukları da yanına alarak ileri atıldı. Douglas'ın yanına vardığında, dikkatlice Ruby'ye uzandı. Douglas, hiçbir şey söylemeden kızı Julia'nın kollarına verdi ve Ruby, Julia'nın kırık kalbini milyonlarca parçaya ayırarak, Julia'nın kollarına şiddetle sarıldı.

"Şşş, Ruby kızım," diye onu susturdu, kızın hıçkırıklarını bedenine emerek ve Julia'nın boynuna ıslak hıçkırıklarla sarılırken onu sıkıca tuttu. "Biz yanındayız," diye söz verdi.

Uzun ve gergin birkaç dakika sonra, Ruby sonunda duygularını kontrol altına aldı ve küçük kız sessizce sordu, "Jewel teyze?"

"Evet, bebeğim?"

"Sence o adam ve kadını anne ve babamı görebiliyorlar mı?" Julia kendini tutamadı, boğazından saf keder dolu bir ses çıktı.

Büyük bir çaba sarf ederek kendini topladı. "Hayır, Ruby kızım, annen ve baban Sommersgate'ten çok daha güzel bir yerde."

Ruby başını kaldırdı ve Julia gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerine baktı.

"Sommersgate'ten daha güzel bir yer var mı?" diye sordu, sanki hayal bile edemiyormuş gibi sordu.

Julia başını salladı ve titrek bir gülümsemeyle, "Çok, çok daha güzel bir yer, tatlım. Ve onlar orada." dedi.

Ruby, teyzesini bir an ciddiyetle inceledi, sonra yanağını Julia'nın omzuna dayadı ve Julia sonunda Douglas'a baktığında, Lizzie onu asla bırakmayacakmış gibi ona sarılıyordu. Yüzünü onun yan tarafına dayamış, Douglas da kollarını ona sıkıca dolamıştı. Julia, Douglas'ın eğilip Lizzie'nin başının üstüne öpücük kondurmasını hayranlıkla izledi.

Willie kenarda duruyordu ama öne doğru ilerledi.

"Jewel teyze, ben hallederim," dedi on yaşındaki yeğeni, elini Ruby'nin sırtına koyarak Julia'dan kızı yere indirmesini istediğini belirtti.

Julia, tamamen farklı bir varlığın yüzünde bulunan kardeşi Gavin'in gözlerine baktı ve itiraz etmeden eğilip Ruby'yi yere indirdi.

Willie Ruby'yi kucağına aldı ve sonra nazikçe Lizzie'ye doğru ilerleyerek onu da kucağına aldı ve hepsini yatağa götürerek onları tek tek oturtmaya başladı.

Douglas Julia'nın yanına gitti ve Willie gözlerini onlara çevirdi. "Bunu şimdi ben halledeceğim," diye tekrarladı.

Anlamı açıktı, en azından Douglas için. Douglas ona yaklaştı.

"Julia, gitmemizi istiyor," diye fısıldadı.

"Yapamam..." diye başladı Julia, ama Douglas dinlemiyordu. Elini sıkıca tutup onu dışarı çıkardı. Julia direndi, ama Douglas'a karşı koyamadı ve şimdi olay çıkarmak için uygun bir zaman değildi.

Kapıdan çıktıklarında Douglas kapıyı kapattı. Julia ona döndü ve konuşmak için ağzını açtı ama Douglas parmağını dudaklarına koydu ve bu şefkatli hareketiyle onu etkili bir şekilde susturdu.

Sonra, hafifçe direnen, kaskatı bedenini kollarına çekti.

"Üçünün yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi kızın başının üstünden.
"Will'e saygı duyup, bu işi onun halletmesine izin vermelisin."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Bundan nefret ediyordu, ama onun haklı olduğunu biliyordu.

Omzuna sertçe başını salladı ve kollarından kurtuldu. Sonra, kapının yanındaki duvara sırtını dayadı ve onu çağırımları ihtimaline karşı, yakınlarda yere oturdu.

Douglas'a bakmadı, onu tamamen vazgeçmeyeceği sessiz nöbetinden vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordu.

O da denemedi.

Yanına oturdu, sırtını duvara dayadı, bir bacağını düz, diğerini bükerek, kolunu ona dolayarak onu kendine çekti ve başını omzuna yasladı.

Çünkü o anda, dünyadaki her şeyden daha çok buna ihtiyacı vardı, ona yaslanarak gevşedi ve kolları onun beline dolandı. Karşılığında, Douglas diğer kolunu ona dolayarak onu kendine yakın tuttu.

Konuşmadılar. O (kendisi için sonsuz bir sürpriz olarak) yeni bir ağlama krizine girmede. Douglas'ın kollarında, dakikalar ya da saatler sürmüş olabilecek bir süre oturdu. Sonra, vücudu sertleşip isyan etmeye başladığında, sanki Douglas onun daha fazla dayanamayacağını biliyormuş gibi, çevik bir hareketle ayağa kalktı, eğilip elini tuttu ve onu kaldırdı.

Birlikte sessizce kapıyı açtılar ve Ruby'nin pembe papatya gece lambasının hâlâ yandığı odaya gizlice girdiler.

Lizzie ve Ruby, Ruby'nin yatağında yan yana yatıyor, battaniyeye sarılmış uyuyorlardı.

Willie ise karşısındaki sandalyede uyuyordu.

"Onu daha rahat ettirmeliyiz," diye fısıldadı Julia Douglas'a, çocuğun pozisyonu yarın boynunda ağrıya neden olacaktı.

"Onu bırak," diye emretti Douglas.

Julia itiraz etmek için ağzını açtı ama Douglas'ın başını salladığını gördü. "Bize teşekkür etmeyecek. Julia, canım, onun bunu yapmasına izin vermelisin."

Onun haklı olduğunu biliyordu.

Zaten, o derin, zengin sesiyle ona "hayatım" demişti. O anda onun söylediği her şeyi yapardı.

Başını salladı.

Ancak Ruby'nin yatağının ucundan pembe bir battaniye aldı ve onu rahatsız etmemek için çok nazikçe Willie'nin vücudunun üzerine attı.

Kapıyı tekrar kapattıklarında Julia odasına gitmek için harekete geçti ama Douglas elini tuttu.

Ona döndü ve konuşmaya başladı. "Douglas, bu gece, ben..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti ve parmağını kaldırarak şakağından yavaşça çenesine doğru, çenesinden de çenesine doğru bir yol çizdi. Parmağının hareketini izledi ve sonra gözleri kadının gözlerine kaydı. "Bugün iyi iş çıkardın." Sesi yumuşak ve anlamlıydı.

Julia, konuşmaya cesaret edemedi, onu sevdiğini söylemeye cesaret edemedi. Douglas'ın ona "canım" demesini, Ruby'ye "tatlım" demesini ve Lizzie'nin ihtiyacı olduğunda onu sıkıca kucaklamasını çok seviyordu.

En çok da, bu gece, Willie'nin ne yapması gerektiğini bildiğini sevdi.

Onu ne kadar sevdiğini düşünürken, onu izledi ve gözlerinin daha önce hiç fark etmediği bir ışıkla parladığını gördü.

Sonra onu tamamen nefesini kesen bir şey yaptı. Burnunu öptü.

Ve nefesini geri almış olsaydı, yine nefesini kesecekti.

Çünkü o, tam da onun ihtiyacı olduğu gibi, topuklarını döndü ve gitti.

Hemen odasına gidip telefonunu aldı ve annesini arayarak çocuklarla geçirdiği akşamın olaylarını anlattı.

Ve Douglas'ın bu olaydaki rolünü de anlatmayı ihmal etmedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Tatlı Bekleyiş

Sonraki üç hafta boyunca Julia, duygusal açıdan tam bir kargaşa yaşadı ve bu, zaten duygusal açıdan en yoğun kargaşayı yaşadığını düşündüğü için ona biraz inanılmaz geldi.

Douglas, Julia'nın (kendi zihninde) resmi olarak "Şefkatli Saldırı Stratejisi (Kibir Eğilimi ile)" olarak adlandırdığı şeyin mükemmel bir şekilde işe yaradığını fark etti ve bu stratejiyi kullanmaya devam etti.

Basın, Julia ve Douglas'ın bir çift olduğunu kafasına koymuştu ve ikilinin balodan bu kadar çabuk ayrılmasını çılgınca spekülasyonlara konu ediyordu. Douglas'ın artık her türlü sosyal etkinlikte sıksa, yirmili yaşlarındaki yıldız adayları ve mankenlerle görünmediğini, bunun yerine Julia ve çocukları Bristol ve Somerset'te her yere götürdüğünü söylemeye gerek bile yok.

Durumu daha da kötüleştiren şey, Charlie ve Oliver'ın Yıllık Yeni Yıl Partisi'ne katılmak için hep birlikte Londra'ya gitmeleri idi. Julia, Ruby'nin patlamasından kısa bir süre sonra gitmek istemiyordu, ama Charlie'yi hayal kırıklığına uğratamazdı. Sam, çocukların geceyi kız kardeşinin evinde yeğenleriyle geçirmelerini ayarladı.

Julia, yakınında ailesi ve arkadaşları olmayan kızın iyi vakit geçirmesini istediğini söyleyerek Veronika'yı yanına aldı. Kendine itiraf ederse, aslında genç arkadaşını kalkan olarak kullandığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Londra'ya vardıklarında, Sam'in (ya da belki Douglas'ın, ona yakışır bir şey) Veronika'nın Julia ve Douglas ile Forsythes'lere gitmek yerine kendisiyle partiye gitmesini ayarladığını öğrendi.

Bu durumda Julia ve Douglas baş başa kaldılar.

Neyse ki, Yeni Yıl partisi çok kalabalıktı ve Julia, Douglas'ı kolayca kaybetti. Çok fazla içmemesi gerektiğini biliyordu; ondan kaçmak için tüm zihnini kullanması gerekiyordu. Ayrıca, gardını düşürecek *hiçbir* şey yapmak istemiyordu.

Noel gecesi hala hafızasında tazeydi ve hızla zemin kaybettiğini biliyordu. Bu duruma karşı öfkeli hayal kırıklığını beslemeye karar verdi; elinde kalan tek şey buydu.

Sonunda kendini Oliver ile baş başa buldu ve bu fırsatı, elbette ince bir şekilde, Douglas'ın geçmişi hakkında bilgi almak için kullanmaya karar verdi. Douglas'ın çocukluğundaki Noel'lerle ilgili hikayesi, Julia'yı hala rahatsız ediyordu. Aslında, Douglas'tan kaçınmadığı, onun hakkında kafa yormadığı veya (Noel gecesi felaketinden sonra) çocukları şahin gibi izlemediği zamanlarda, tek düşündüğü şey buydu.

Oliver onu en iyi tanıyan kişiydi ve Julia, belki de onun bilgi kaynağı olabileceğini düşündü.

Birkaç diplomatik soru sorduktan sonra (Julia'nın düşüncesine göre), Oliver ona her zamanki iyi huylu bakışıyla değil, başka bir bakışla baktı.

"Douglas'la ilgili niyetin nedir?" diye açıkça sordu. "Ben... şey," diye kekeledi. *Douglas*'la ilgili niyeti mi? Ne diyeceğini bilmiyordu Ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden "Sadece merak ediyorum" dedi.

Oliver onu bir saniye kadar süzdü ama gözlerinin yoğunluğu bu süreyi bir saat gibi hissettirdi.

"Korkarım merak etmek yeterli değil, Julia. Eğer gerçekten önemsiyor olsaydın, sana söyledim, ama sen sadece meraklı olduğun için..." O sözünü yarım bıraktı ve Julia başka bir şey söylemeyince, izin isteyerek ayrıldı ve nedense bu, Julia'ya kendini tam bir alçak gibi hissettirdi.

Saat gece yarısını gösterdiğinde, mutlu, sarhoş insanlarla dolu çılgın bir kalabalığın içinde kaldı (ve bu tür bir durumda mutsuz, sarhoş olmayan bir kişi olmak hiç de eğlenceli değildi).

"Beş"te sırtının alt kısmında sıcak bir el hissetti. "Dört"te beline dolanan bir koldu. "Üç"te onu sıkıca kendine doğru çekiyordu. "İki"de onu sert bir vücuda doğru çekiyordu. "Bir"de başka bir kol da ona sarıldı. Gece yarısı vaktinde, seksi, yara izli bir ağız, sonsuza kadar sürecektir ve nefesini kesecek kadar sert, derin ve açıkça sahiplenici bir öpücükle onun ağzına indi.

Bunu gören herkes, Julia ve Douglas'ın bir çift olduğundan şüphe duymazdı.

Öpücük ne kadar iyi olursa olsun, daha doğrusu, *çünkü* Ne kadar iyi olduğunu ve herkesin önünde yaptığı bu açıklamayı düşünerek, Julia eve kadar yol boyunca öfkeyle doluydu.

Monique (neyse ki) hala M n h'teydi, yani Kensington'daki evde tek başlarına kalmışlardı. Douglas Jaguar'ın el frenini çektiğinde, Julia arabadan fırladı, ama anahtarı olmadığı için onu eve almasını beklemek için merdivenlerde beklemek zorunda kaldı.

Gerçekten, diye düşündü, * nceden düşünmeliyim*.

Zaten beyin felci seviyesine yaklaşan tansiyonu bir kademe daha yükseldi.

Douglas, eğlencesini gizlemeye çalışmasa da, kibarca onun önce eve girmesine izin verdi. Julia merdivenleri neredeyse koşarak çıktı, ama Douglas'ın kıkırdamasını duydu.

Onun kıkırdamasına tahammül edememeye başlamıştı. On beş yıl boyunca nadiren duyduğu bu ses, artık her gün kulaklarında çınlıyordu. Merdivenlerin tepesinde dönüp onu beklerken, onun tüm yıl boyunca yaptığı gibi yavaşça merdivenleri çıkmasını izledi.

"Bizim bir ilişkimiz *olmadığını* belirten bir basın açıklaması yapmanı istiyorum," diye sinirli bir şekilde talep etti, Douglas dört basamak uzaklıkta olduğunda.

Adam merdivenleri çıkmayı bitirdi ve ondan birkaç santim uzakta durdu. Onun üzerinde yükselerek, eskiden yaptığı gibi burnunun ucuna değil, doğrudan gözlerine bakarak ona baktı.

"Peki neden," diye sordu, "bunu yapayım ki?"

"       biz bir çift değiliz!" Bariz olduğunu düşündüğü bir şeyi belirtmek zorunda kaldığı için ayağını yere vurmak istedi.

Kaşlarını kaldırdı.

O, dramatik davranışlara eğilimli bir kadındı ama şiddete eğilimli değildi. O ana kadar.

Aşağıdaki kapının açılması, pişman olacağı bir şey yapmaktan onu kurtardı.

Monique'in içeri girip, kötülük saçarak dişlerini gösteren görüntüsü, Julia'nın göğsünü acı bir şekilde sıkıştırdı.

Bunun yerine, merdivenlerin üstündeki konumlarından, Veronika'nın kıkırdayarak içeri girdiğini, sonra ayağı kayarak yere düşüğünü gördüler.

Julia ve Douglas merdivenlerden hızla indiler, Douglas (tabii ki)  nce aşağıya ulaştı. Julia yüksek topuklu,

bantlı bronz sandaletler giyiyordu ve aşıaıda zamanında kendini tutamayıp Douglas'a çarptı. Dengede kalmak için iki eliyle onun belini tuttu. Ronnie için endişelenerek ellerini çekmedi, ama onun vücudunun arkasından bakınca Veronika'nın yerde uzanmış, bacakları önünde ve yüzünde sırtıkan bir gülümsemeyle yattığını gördü.

Ronnie yavaşça kıvrılmış elini kaldırdı, başparmağını uzattı, sonra onu kendine doğru çekti ve neşeyle "Sarhoş!" dedi.

"Ah canım," diye iç geçirdi Julia, Douglas'ın belini bırakıp onun etrafından dolaşarak. "Onu yukarı çıkarmalıyız," dedi ona, gözleri Veronika'nın üzerinde.

"Sham çok tatlı," diye mırıldandı Veronika yaklaşan Julia'ya. "O çok sevimli," diye fısıldadı Julia, kızın yanına eğilirken "Seni yukarı yatırıp yatıracağız."

"Ben şanslıyım," dedi Ronnie, Douglas sessizce bir kolunu Ronnie'nin koltuk altına sokarken, diğer eliyle bileğini tutup boynuna dolayarak onu ayağa kaldırdı. Ronnie, Douglas'ın hareketleri sayesinde konuştu. "Sana sahip olduğum için," başıyla Julia'yı işaret etti, bu hareket Julia'nın dengesini bozdu ve tökezlemesine neden oldu, Douglas onu düzeltmek zorunda kaldı, "arkadaşım olarak." Devam etti. "Ve sen," Douglas onu merdivenlere doğru götürmeye başladığında ona döndü, "bir kahramansın!" zaferle bitirdi.

Julia, Ronnie'nin neden bahsettiğini hiç anlamadı ama Ronnie'nin açıkça hoş olmayan bir ses çıkarması nedeniyle bunu düşünmeye vakti olmadı.

"Çabuk, yukarıdaki banyoya," diye Douglas'a acilen söyledi.

Douglas tereddüt etmedi. Eğilip Ronnie'nin dizlerinin arkasına kolunu doladı, onu kaldırdı ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Julia banyo kapısına vardığında, Veronika dizlerinin üzerine çökmüş tuvalete kusuyordu.

Julia, Douglas'ı geçerek kızın yüzündeki koyu renkli saçlarını çekip diz çöktü ve sırtını okşayarak ve ona fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Bu sırada, gördükleri, duydukları ve kokladıkları yüzünden kendisi de kusmamak için elinden geleni yaptı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Douglas kapıdan, bu dramadaki rolünün bittiğini hissederek.

Julia sadece başını salladı ve *sarhoş Rus kızın onu kurtardığını* düşündü.

* * *

Birkaç gün sonra Sommersgate'teki evlerine döndüler ve Julia, mutfak kapısından girerek, işlerini halletmekten dönüyordu.

"Merhaba Bayan K," diye yaşlı kadına selam verdi, "Bir fincan çay iyi olur. Mola vermek ister misiniz?"

Bayan K, Julia'ya tuhaf bir şekilde parıldayan gözlerle baktı ve cevap vermek için ağzını açtı, ama o anda Ruby, Lizzie'nin peşinden odaya koştu. İkisi de deli gibi koşmaktan nefes nefeseydiler ve onların da gözleri parıltıyordu.

"Jewel teyze!" diye nefes nefese söyledi Lizzie.

Çocuklar Noel Gecesi Krizi'nden cesurca kurtulmuşlardı. Birkaç gün boyunca sessiz ve içe dönük davrandılar ve Ruby bağırmaı tamamen bıraktı (Julia bunun nedenini bildiği için artık onu özlediğini fark etti). Ama Sam'in ailesiyle harika zaman geçirdikten sonra bu durumdan çıkmaya başlamışlardı. Aslında Julia, Ruby'nin çöküşünün hepsinin yeni hayatlarına daha iyi uyum sağlamasına, kaybettiklerini gerçekten kabullenmeye ve iyileşmeye başlamasına olanak tanıdığını tuhaf bir şekilde hissediyordu.

O anda, mutluluk ve beklentiyle parıltıyor gibiydiler.

"Ne oldu?" diye sordu Julia, onların coşkusuna bakarak yüzünde yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Ruby öne atıldı ve Julia'nın elini tutup içtenlikle çekti. Heyecanları bulaşıcıydı ve Julia küçük bir kahkaha attı. "Ne oluyor?" diye tekrar sordu.

"Sadece bizimle gel," diye emretti Lizzie otoriter bir tavırla, Julia'nın diğer elini tutup daha güçlü bir şekilde çekerek.

Julia'yı, Douglas ve Willie'nin mobilyaların etrafında durdukları giriş holündeki deri kanepelere götürdüler. Şöminede ateş yanıyordu ve Willie yerde bir şeye bakarken, Douglas Julia'nın yaklaşmasını izliyordu, gözleri onu takdirle süslüyordu (ki bunu sık sık yapmaya meyilli görünüyordu).

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye patladı Julia, Douglas'ı görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar vererek. Aksi takdirde, avuçlarının terleyeceğini, dizlerinin titremeye başlayacağını, midesinin altüst olacağını ya da en zayıf anlarında üçünün birden olacağını biliyordu.

"Bak!" Ruby, üstünde bir tutacağı ve etrafında birçok deliği olan garip bir plastik kutuyu işaret etti.

Küçük bir hayvanı taşımak için kullanılan türden bir kutu.

Kutuya bakan Julia, avuçlarının terlemeye başladığını, dizlerinin titremeye başladığını ve midesinin ters dönmeye hazırlandığını hissetti.

"Bak, bak, bak!" Ruby artık kendini tutamayıp bağırdı.

Öne doğru koştu, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kutuyla oynadı ama Julia çoktan anlamıştı.

Biliyordu.

hatırladı, biraz bulanık bir şekilde, ama o *hatırladı* mırıldandığını hatırladı.

Bu yüzden, o biliyordu.

Sonra Ruby ödülünü aldı ve arkasını döndü, kollarında kabarık, bembeyaz, güzel, burunlu, inanılmaz derecede sevimli bir İran kedisini kucakladı.

"Douglas amca bunları senin için aldı!" diye bağırdı Ruby.

Julia'nın gözleri yaşlarla doldu. Kendini tutamadı; Süper Kız olsa bile tepkisini kontrol edemezdi. Kendi kedisini özlemişti ve hayatında hiç bu kadar uzun süre bir hayvan olmadan kalmamıştı. Zümrütten (ki bu oldukça harikaydı) daha iyiydi, elmas saatten (ki bu kesinlikle muhteşemdi) daha iyiydi, şimdiye kadar aldığı en güzel hediyeydi.

Hızlı bir adımla öne doğru uzandı ve Ruby, kediciği Julia'ya kolayca verdi; Julia da kediciği yeğeninin kollarından adeta kaparak aldı.

Yavru kedi yüzüne çekip yanağına sürerken Ruby'nin geri döndüğünü fark etmedi.

Parlayan gözlerini Douglas'a çevirdi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Daha fazla kedi yavrusu ortaya çıktı, tam olarak iki tane daha.

"Douglas amca bize kızlara birer tane aldı," dedi Lizzie neşeyle, ama Julia'nın gözü sadece Douglas'taydı ve Douglas da

ona şefkatle (biraz da kendini beğenmiş bir şefkatle) bakıyordu.

"Ben bir köpek alacağım," dedi Willie bu noktada.

Julia ağzını açtı ve sonra kapattı. Tekrar açtı ve sonra tekrar kapattı. Yavru kediyi göğsüne yatırıp okşamaya başladı ve kafasını sallayarak sanki zihnini boşaltmak istercesine.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Lizzie, Julia'ya inanamayan gözlerle bakarak.

Julia suskun kalmıştı.

"Bazen," diye araya girdi Willie, sözleri ve ses tonu olması gerekenden çok daha olgun bir şekilde, "söylenecek bir şey olmaz."

* * *

Yavru kediler evde kargaşaya neden oldular, Ronnie'yi merdivenlerden düşürmek üzereydiler ve Bayan K'yi çileden çıkardılar, çünkü ulaşabildikleri her yüzeyi (şüphesiz paha biçilmez ipek halılar dahil) tırmalıyorlardı. Çocuklar etrafta koşuşturup onlarla oynuyor ve onları kovalıyorlardı, bu da bir zamanlar mezar kadar sessiz olan Sommersgate House'u mutlu seslerle dolduruyordu.

O hafta sonu Julia, kafasını boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Çamurlu kovboy çizmeleri, bir çift kot pantolon ve koyu pembe bir polar giydi ve boynuna uzun, pembe ve lavanta çizgili bir fular sardı. Gün parlak, güneşli ve çok soğuktu.

Çocuklar Douglas ile birlikte binicilik yapmak için ahıra gitmişlerdi. Douglas, (kendisi için) olağanüstü bir şekilde evde çok fazla zaman geçiriyordu ve hafta sonları evde olmayı alışkanlık haline getirmişti.

Julia bunu çok sinir bozucu buluyordu, ancak çok da uzun olmayan bir süre önce, onun daha fazla evde olmasını istemişti.

Onlardan kaçınmaya çalıştı. Onlardan kaçınmak *istiyordu*. Ama sanki kendi iradeleri varmış gibi, sadece on beş dakika sonra ayakları onu ahıra doğru götürdü.

Lizzie ve Willie çoktan eyerlerine binmişlerdi, Ruby ise güzel, parlak kestane rengi bir atın üzerinde tek başına oturuyordu. Julia yaklaşırken, Douglas'ın Ruby'nin arkasındaki eyere ustaca atladığını gördü ve kalbi biraz hızlandı.

Ayaklarına sola dönmelerini söyledi. Ayakları reddetti. Sağa dönmelerini söyledi. Ayakları yine reddetti. Kaçmaya başlamadan önce Lizzie onu gördü.

"Hey, Jewel Teyze!" diye bağırdı.

Douglas ona sırtını dönmüştü ve Lizzie'nin sesiyle, hayvanı ustaca döndürerek onun gelişini izleyebildi.

"Beni boşverin," diye seslendi Julia. "Siz devam edin. Ben de _"

"Douglas amcan sana binmeyi öğretmeli,"
, harika fikrine açıkça heyecanlanarak önerdi.

Julia iç geçirdi. Lizzie kesinlikle sorun olmaya başlamıştı.

Kendine karşı dürüst olsaydı, ki son günlerde giderek daha az dürüst oluyordu, onu görmek istediğini itiraf ederdi. Ancak binicilik dersi almak istemiyordu. Atları severdi, tüm hayvanları severdi, sadece binmeyi pek sevmezdi. Deveye de binmek istemezdi. Ya da fil. Kesinlikle ata binmek istemezdi.

"Sorun değil." Şimdi onların arasındaydı, hepsi ona bakıyordu. Willie'nin atının yumuşak burnunu nazikçe okşadı (Julia'nın Gavin'in binmeyi sevdiğini bildiği güzel bir gri at). "Kendi ayaklarımla gayet iyiyim."

Ama Douglas'ın yere düştüğünü gördüğü kadar duymuştu ve sonra Ruby, Douglas'ın atından Willie'nin atının önüne taşındı.

Julia endişeyle izledi.

"Bu akıllıca mı?" diye sordu Douglas'a.

"O güçlü ve eyerde iyidir. Ona bir şey olmaz," diye cevapladı Douglas kendinden emin bir şekilde ve Julia, Douglas ona doğru gelirken gerildi. "Şimdi sana bir bakalım."

Julia, amcasının iltifatıyla yüzü parlayan Willie'ye baktı. Neredeyse pes etmek istedi, ama sonra Douglas'ın büyük kestane rengi atı ona doğru getirdiğini gördü. At diğerlerinden daha büyüktü ve Julia bir adım geri attı.

"Onlar korkuyu hissedebilirler," diye bilgilendirdi Douglas.

"Biliyorum!" diye tersledi. "Yeterince kovboy filmi izledim. Kovboy filmlerinde hep böyle derler."

Douglas sırttı.

Kız ona gözlerini kısarak baktı.

O da o anda gülümsedi.

"Tamam, peki," diye pes etti, çünkü çocuklar oradaydı ve birkaç dakika içinde her şeyi kaybedeceğini bildiği için elinden geldiğince saygınlığını korumaya çalışıyordu. "Ne yapacağım?"

O (neyse ki) iki ayağını da yere sağlam basarken, Douglas üzengileri ayarladı ve sabırla ve yetkin bir şekilde ne yapması gerektiğini açıkladı. Onun sesini ne kadar sevdiğini ve sesinin içini nasıl etkilediğini düşünerek, elinden geldiğince dikkatle dinledi. Bu devam ederken, çocuklar etraflarında dörtnala koşarak onlara geniş bir mesafe bıraktılar.

"Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu Douglas, başıyla atı işaret ederek.

"Hazırım," diye mırıldandı, Douglas'ın öğrettiği gibi uzanıp dizginleri ve eyerin ön kısmını tuttu ve sol ayağını üzengiye koydu.

Bacağını düzeltmek için kendini yukarı çekmiş olmaktan memnundu, ama bir şekilde her şey bozuldu ve geriye doğru düşmeye başladı. Douglas'ın eli poposunu bulup onu sertçe ittiği için düşmedi. Elinin poposunda bir iz bırakmasını umursamadı, bacağını salladı ve ayağını karşı üzengiye zorla soktu.

Douglas, elini atın yularına koyarak onu ve atı daireler çizerek gezdirirken talimat vermeye devam etti. Elleri eyerin ön kısmından hiç çekmedi, ama diğer her konuda onun dediklerini yaptı. Douglas, ellerini eyerin ön kısmından çekmesini önerdiğinde, denedi ama hemen kaymaya başladığını hissetti ve tekrar tutundu.

"Bacaklarını kullanmalısın," dedi.

"Bunu bana on kez falan söyledin," diye mırıldandı Julia. "O zaman yap," dedi Douglas iyi niyetle.

Ona sinirli bir bakış attı. "Yapabilseydim, yapmaz mıydım sence?"

"Julia, bacaklarının bundan çok daha güçlü olduğunu biliyorum." Sesi, içini hoş bir kargaşaya sürükleyen sıcak bir samimiyet ve mizahla doluydu.

Yine de, onu dövme istedi.

Daha çok çabaladı, daha iyi yaptı ve o da geri çekildi, ona serbestlik tanıdı ve talimatlar verdi. Gerçekten yapıyordu ve atı geniş, yavaş bir daire çizerek Douglas'ın yanına geri getirdiğinde, hayvanı başarıyla durdurduğunda kendinden oldukça memnun oldu.

"Aferin," dedi Douglas, gözleri hayranlıkla parlayarak, sanki Ascot'u kazanmış gibi.

"Bana öyle bakma. Bu benim değil, atın başarısı." Onun övgüsünün ona hissettirdiği, tüm vücudunu karıncalandıran ve mutlu eden duyguyu sevmiyordu. Aslında hoşuna gitmişti, sadece üzerinde durmak istemiyordu. "Birinin bunu kendi isteğiyle neden yapacağını anlayamıyorum. Onu sürmektense okşamayı ve elma vermeyi tercih ederim." Dedi ve öne eğilerek elini atın boynuna koydu.

"Ayaklarını üzengiden çıkar," dedi Douglas beklenmedik bir şekilde.

Lizzie ani hareketiyle yukarı doğru sıçradı ve at yana doğru dans etti.

Çocuklar daha uzağa gitmişlerdi, Lizzie ustaca hafif bir dörtlüye giderken, Willie ve Ruby sakın bir yürüyüş yapıyordu.

"Julia, ayaklarını çıkar." Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonu kullanıyordu ve atın yanına o kadar yaklaşmıştı ki, Lizzie baldırında onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Eğer dediğini yapmazsa, ayağını kendisi çıkaracağından emindi.

O, onun dediğini yaptı.

O bunu yapar yapmaz, adam onun önündeki eyer boynuzunu tuttu, ayağını üzengiye koydu ve tek bir çevik hareketle onun arkasına atladı. İkisi de eyere otururken, adam diğer ayağını da üzengiye koydu ve onu doğrudan eyerin ön kısmına itti.

Adam kadının arkasına uzanıp, onun hissiz ellerinden dizginleri aldı.

"Ne yapıyorsun? Bu at bizim ağırlığımız altında çökecek. Bu hayvanlara zulüm!" diye bağırdı, biraz histerik bir şekilde, inmek, kaçmak, onun zayıf vücudunun

onun vücuduna baskı yapmamasını istiyordu.

"Bacağını yana doğru sallayıp eyerin üzerine otur," diye emretti.

"Ne?" diye çığlık attı ve devam etti, "Hayır..." Sonra fark etti ki bunu yaparsa, atın üzerinden atlayabileceğini fark etti ve fikrini değiştirip hemen kabul etti, "Tamam." Sağ bacağını yana doğru salladı ve adamın emrettiği gibi eyerin boynuzuna yanlamasına oturdu, ama adamın kolları beline dolandı ve o kaymadan önce onu sıkıca tuttu.

"Başarısız oldum," diye düşündü.

"İnsanların neden ata binmeyi sevdiğini sana göstereceğim," dedi, sesi alçak ve boğuk bir şekilde kulağına fısıldadı.

Yere dikkatle bakıyordu ve bu yüzden adamın bacağını atın yan tarafına sıkıca doladığını gördü ve atlar ileriye doğru fırladılar. Çığlık attı, gövdesini çevirdi ve kollarını adama doladı. Atlar dörtnala koşarken, her atın nalı vurduğunda, Douglas'a daha da yaklaştı.

"Delirdin mi?" diye bağırdı, kulaklarında uğuldayan rüzgârın sesini bastırmak için.

O, dizginleri ustaca hareket ettirdi ve at zarifçe sola döndü, o da daha sıkı tutundu. Douglas'ın kaslı boynuna yüz yüze gelmişti, bu onun özellikle sevdiği bir özelliğiydi (aslında onun sevmediği bir özelliği yoktu). Bundan kaçınmak için, kendini öne doğru çevirip atın yelesini tutmaya zorladı. Nazik olmaya çalıştı ama hayatı pahasına tutunduğunu biliyordu.

Ve sonra, birkaç saniye sonra, onu bir farkındalık sardı. Douglas'ın ne yaptığını tam olarak bildiğini ve atın da bildiğini fark etti. At ve binici mükemmel bir uyum içindeydiler. Kendini ve parmaklarını gevşediğini hissetti ve bundan zevk almaya başladı. Riskliydi ama bu risk çok heyecan vericiydi ve çok hızlı gitmiyorlardı, kontrolü kaybetmemişlerdi, güvendeydiler.

Julia, Douglas'ın yanında güvendeydi.

Onun vücuduna yaslanıp rahatladığında, Douglas'ın neden at binmeyi, rüzgarı, temiz havayı, hızı, bacaklarının arasında tamamen emrinde olan güçlü hayvanı sevdiğini tam olarak anladı. Douglas'ın her şeyi buydu. Ve o da bunu sevmeye başladı.

Sommersgate'i dönüyordu ve ahırları tekrar görebilecek mesafeye geldiklerinde, atı önce dörtnala, sonra da yavaş bir yürüyüşe geçirdi.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Douglas, yine kulağına sessizce sordu.

"Sanırım değil." Sesinin huysuz çıktığını biliyordu ama gardını indirmişti, Douglas her tarafını sarmıştı, kokusunu alabiliyordu...

Vücudu gerildi.

Lalique kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Gözlerini kapattı ve iç geçirdi.

"Sana bir at alacağım." Douglas, kadının çelişkili duygularını ya görmezden geliyordu ya da farkında değildi.

Onun sözleri onu kendinden çıkardı. "Almayacaksın!"

Adamın elleriyle bileğini yakaladı ve elmas saatle oynadı, bu saatin benzeri, kırsalda basit bir yürüyüş için giyilmemesi gereken bir saatti.

İnlemesini bastırdı.

"Sana bir şeyler aldığımda hoşuna gidiyor," diye mırıldandı.

Kafasını hareket ettirip kulağına fısıldamasını engelleyebilmeyi diledi. Sesi, sanki bir titreme gibi içinden geçiyordu.

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi, yalan söyleyerek.

Sakallı yanağı, saçlarını kenara çekmek için onun yanağına kaydı. Artık ahırlara yaklaşıyorlardı ve o da bundan memnundu. Onun pürüzlü yanağı, onun pürüzsüz yanağına bastırılmıştı ve bu hoş, hatta çok hoş bir duyguydu.

"Bunu seviyorsun," diye fısıldadı.

"Sen gerçekten tanıdığım en sinir bozucu adamsın," diye tersledi, adamın kesinlikle haklı olduğunu gizlemek için. Adam bunu biliyordu ve daha da kötüsü, o da biliyordu.

Adam güldü, sesi ona o kadar yakındı ki, karnının derinliklerinde hissetti.

Çocuklar çoktan ahıra dönmüş ve attan iniyorlardı. Douglas atını durdurdu ve hızla bacağını sallayarak, kız atından inmeden önce yere indi. Kızın belini tuttu ve kız, çocukların önünde itiraz edemeyeceğini biliyordu

. Onu yavaşça attan indirirken, tüm yol boyunca vücuduna birkaç santim uzaklıkta kaldı. Çocuklar için cinsel olarak anlamlı ama açıkça belli olmayacak kadar yeterliydi.

Yine onu dövmek istedi.

Ya da kollarıyla boynuna sarılmak ve onunla evlenmeye söz vermek.

"Sinir bozucu," diye homurdandı, çünkü yapabileceği tek şey buydu.

Erkek ve at arasında sıkışıp kalmıştı. Erkek, eldivenli yumruğunun kenarını kadının çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırdı. Bir şey söyleyecek olsaydı, çocuklar araya girerek sözünü kesmişti.

"Artık bizimle ata binebilirsin!" diye bağırdı Willie, Ruby'yi aşağı indirmeye yardım ettikten sonra.

Çenesini Douglas'ın elinden çekip, ondan ve lanet olası atından uzaklaşmak için yana doğru kayd.

"Harika!" diye Willie'ye bağırdı, olduğundan daha coşkulu görünmeye çalışarak.

Ruby ona doğru koştu. "Senin ve benim atlara ihtiyacımız var!"

Yeğeninin elini tuttu ve arkasına bakmadan onu eve doğru götürmeye başladı.

"Oradan biraz uzaktayız, Ruby kızım," dedi, Douglas'ın duyabileceği kadar yüksek sesle ve onun güldüğünü duyabildiği için duyduğunu biliyordu.

Geri dönüp en azından ona dilini çıkarmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Bunun yerine, omuzlarını dikleştirdi, vücuduna sızan sıcaklığı zihinsel olarak silkeledi, kalbinin etrafında eriyen buzu görmezden geldi ve kararlı bir şekilde eve doğru yöneldi.

Hâlâ burnunda onun kolonyasının kokusu vardı ve hızla zemin kaybettiğini biliyordu.

Aslında, tamamen *kaybettiğini* biliyordu.

Sorun şu ki, bu kazanmak gibi geliyordu.

* * *

Douglas mutlu değildi.

Aslında, kızgındı.

İnatçı, dik başlı müstakbel gelinine kızgın değildi, en azından onun inatçı ve dik başlı olduğu için değil. Aslında bunun onun oldukça sevimli bir özelliği olduğunu düşünüyordu.

Doğru, Julia'nın zamanını çiçek aranjmanları seçerek, düğün davetiyeleri hazırlayarak ve o ona yapmak istediği tüm o lezzetli şeyleri yaparken uzun geceler boyunca altında kıvranarak geçirmesini tercih ederdi. Zamanını bedeni, kalbi ve ruhu için onunla başa baş bir savaşa girerek geçirmemesini tercih ederdi. Ancak, savaştan zevk alıyordu, çünkü kazanacağını biliyordu ve bu ara dönem sadece tatlı bir beklenti idi. Bu beklenti, sonunda zafer kazandığında muhteşem bir şekilde yerine getirileceğini bildiği yavaş bir acıya neden oluyordu.

Hayır, o bilinmeyen *Tony* yüzünden kızgındı.

Ve annesi yüzünden daha da sinirlenmişti. Onunla konuştuktan sonra telefonu kapatmıştı.

Sommersgate'e eve dönmek istiyordu.

Şu an kesinlikle Monique'in geri dönmesi için uygun bir zaman değildi.

Aslında Douglas, Monique'in geri dönmesi için hiçbir zaman uygun bir zaman olmayacağına karar vermişti.

Ne yazık ki, bunu annesine söylediğinde ve Julia ile çocukların Kensington'daki eve sık sık ihtiyaç duyduklarını göz önünde bulundurarak, ona başka bir yer bulması gerektiğini de söylediğinde, Monique öfkeye kapılmıştı.

O, annesinin öfke dolu sözlerini tepki göstermeden dinledi ve sonra, "Sam, Londra'da sana bakabileceğin birkaç daire bulacak, birini seç" dedi.

"*Daire mi? Bir dairede* yaşamamı mı istiyorsun?" diye bağırdı, sanki ona nispeten güvenli bir sokak köşesinde güzel bir karton kutu bulacağını söylemiş gibi davranarak.

Douglas cevap vermedi.

"Bu *daire* konusunda benim de söz hakkım olacak mı?" diye öfkeyle sordu.

"Eğer isteklerin varsa, yarın sabah Sam'i ara."

Konuşmayı bitirmişti ve Monique birkaç dakika daha öfkeyle konuşsa da, sonunda telefonu kapattı. Monique, Monique olduğu için, onun bu davranışını kabullenmeyecekti, ama ne yaparsa yapsın, onunla başa çıkabileceğini biliyordu.

Ancak, bu gece Julia Tony ile dışarı çıktığı için daha önemli şeyler hakkında endişelenmesi gerekiyordu.

Tony, görünüşe göre, Bristol'da iş için bulunan Indianapolis'ten bir arkadaşıydı.

Tony, görünüşe göre, Julia'yı tekrar gördüğünde onu büyük bir coşkuya boğan, sevilen bir tanıdıktı.

Tony, kesinlikle bir erkekti.

Saat neredeyse on olmuştu ve Julia, Tony (erkek) ile içki içmek ve akşam yemeği yemek için saat beşte evden çıkmıştı. Carter onu götürmüştü ve eve dönmek istediğinde arayacaktı. Çocuklar yatmışlardı ve Douglas, sorumlu bir veli olarak çoktan, tercihen saat altı civarında dönmüş olması gerektiğini düşünüyordu.

Bu nedenle, Douglas'ın gözünde, Julia geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı. Hatta affedilemez derecede geç kalmıştı.

Carter'ı bulup nerede olduğunu soracak ve gerekirse tekmeleyip bağırarak eve getirecekken, adam çalışma odasının kapısını çaldı.

"Efendim?" diye seslendi

Carter. Douglas başını kaldırdı.

"Bayan Julia aradı, eve gelmeye hazır. Sorun şu ki, Bentley'nin lastiği patlamış. Tamir edilmesi biraz zaman alacak, bu yüzden acaba şunu kullanabilir miyim diye merak ettim..."

Douglas anında ayağa fırladı ve "Onu ben getiririm" dedi.

Anahtarlarını aldı, Carter ona Douglas'ın tanıttığı Güney Amerika restoranında olduğunu ve yirmi dakika içinde kaldırımında bekleyeceğini söyledi.

Bristol'a giden virajlı yollarda hız yapmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Bunu yaptı çünkü Julia ve çocukların en son ihtiyacı olan şey, onun arabasını kazaya sokmasıydı. Dahası, arabasını kazaya sokarsa, Julia'nın boynunu kırma fırsatını da kaçıracaktı.

Ya da ona çok daha zevkli bir şekilde ödetme fırsatını kaçırırdı.

Jaguar'ını restoranın önündeki çift sarı çizginin üzerine park etti ve söz verdiği gibi kaldırımında duran Julia'yı hemen gördü. Dar kot pantolon, yüksek topuklu botlar ve askeri tarzda, kızılıcık rengi kadife ceket giymişti. Boynuna yün bir fular dolamış

ve kafasına sıkıca oturan, uyumlu bir şapka takmıştı, bu da kalın sarı saçlarının yüzünü gür bir şekilde çevrelemesi için onu zorluyordu.

Ayrıca uzun boylu, zayıf, kel bir adamın koluna girmiş ve sanki adamın onu içine çekmesini istercesine ona yaslanmıştı.

Douglas dişlerini sıktı ve arabadan inip onlara doğru yürürken hissettiği şiddetli kıskançlığı kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

Tony, kel kafası gerçekten yakışan kel erkeklerden biriydi, pahalı giysiler giymiş ve olağanüstü bakımlıydı.

Bunların hiçbirisi Douglas'ın ruh halini iyileştirmede.

Julia, Douglas'ın yaklaştığını fark etti ve onun şokuna rağmen yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Douglas! Yaşasın!" diye bağırdı ve birkaç kez alkışlamak için ondan uzaklaştı, ancak giydiği yün eldivenler alkış sesini bastırdı. Sonra aniden durdu ve yarı tökezleyerek, yarı da arkadaşının üzerine yığıldı.

Douglas, onun tuhaf davranışını görmezden geldi, bu Tony ile olan ilişkisini yüzüne vurarak puan kazanmaya çalışacağını düşündü. Ama sonunda çifte ulaştığında, Julia onu şaşırtarak hemen Tony'den ayrıldı ve kolunu Douglas'ın koluna taktı. Sonra ona yaslandı ve Douglas, onun ağırlığının çoğunu üstlenmek zorunda kaldı.

"Tony, şimdi Douglas'la tanışacaksın!" diye mutlu bir şekilde duyurdu, sanki bu onun en büyük dileğiymiş gibi, sonra yüzünü ona çevirdi, yeşil gözleri parıltıyordu. "Senden bahsediyordum."

Douglas ne diyeceğini bilemedi çünkü *kadının* ne demek istediğini anlamamıştı.

Kadının ruh halinden emin olamayan adam, ikiliye ihtiyatla baktı.

Kadın iki adam arasında belirsiz bir hareket yaptı. "Tony, Douglas," dedi, sonra durakladı ve "Douglas, Tony" diye ekledi. Sonra sanki bu çok komikmiş gibi kıkırdadı.

Tony ona hoşgörölü bir şekilde gülümsüyordu ve Douglas'a sıcak bir el sıkışmak için öne çıktı.

"Mojito," dedi Julia'nın tuhaf davranışını açıklamaya çalışarak.

"Ah," Douglas'ın verebileceği tek cevap buydu.

"Eğer sarhoş olduğumu söylemeye çalışıyorsan Tony Harrison, o zaman... haklısın!" diye bağırdı Julia, Douglas'a döndü, göğüslerini onun koluna bastırdı ve mutlu gözlerini ona dikti. "Mojitoyu *seviyorum*."

"Bunu hatırlamam gerekecek," diye mırıldandı Douglas, onun yumuşak vücudunu görmezden gelmeye çalışarak, ama başarısız olarak.

Onun yorumu Julia'yı kıkırdatmış, bu da Tony'nin gülümsemesini genişletmişti.

"Onu eve götürsen iyi olur, görüşürüz," dedi Tony ve Julia, Douglas'tan garip bir şekilde uzaklaşarak Tony'nin kollarına atladı ve boynuna sarılmak suretiyle ona sıkıca sarıldı.

"Seni özledim, Tony." Douglas, sesindeki boğukluğu duyabiliyordu ve nedense bu, göğsünü sıkıştırdı.

"Ben de seni özledim, bebeğim," Tony onu sıkıca kucakladı ve sonra bırakarak dikkatlice Douglas'ın yanına götürdü. Douglas, kadının koluna sıkıca tutunup ağır bir şekilde ona yaslandığını hissetti. "Onu yakında Indiana'ya geri getirir misin?"

Douglas, bu adamın Julia ile her şeyi yapabileceğini beklemesi biraz tuhaf ve hoş bir şekilde anlamlı buldu. Başını salladı, vedalaştı ve onu uzaklaştırmaya başladı.

"Ah, Douglas," diye seslendi Tony ve Douglas, ona çılgınca sırıtan Tony'ye döndü. "O kedi yavrusu konusunda iyi karar verdin," dedi ve çenesini keskin bir şekilde kaldırdı.

Douglas, hayatında ilk kez başka bir erkekle anlamlı bir erkekçe baş sallama alışverişinde bulundu. Bundan sonra, önceki kötü ruh hali tamamen yok oldu ve dünyayla barışık hissetti.

Julia, tüm bunları neşeyle görmezden gelerek, Tony'ye neşeyle el salladı ve arabaya biraz sendeleyerek yürürken mutlu bir şekilde mırıldandı ve Tony ona arabaya binmesine yardım etti. Tony ona yetiştiğinde, Julia kemerini takmış ve heyecanla konuşuyordu.

"Orayı çok *sevdim*. Beni oraya götürdüğün için çok mutluyum. Yakında beni tekrar götürür müsün?" O şaşırtıcı isteğe cevap veremeden, Julia "Oh!" diye bağırdı. Ve yine, o tepki veremeden, hiçbir alakası yokken, "Eşcinsel erkek tanıyor musun?" diye sordu.

"Şey... hayır," diye cevapladı Douglas, bu yeni konuya neden girdiğini anlamadan ve zihninde Bayan K'nin evde mojito malzemeleri bulundurduğundan emin olmaya çalışarak.

. Arabayı çalıştırdı ve eve doğru yola çıktı.

"Aklıma bir fikir geldi!" diye neşeyle bağırdı. "Tony, yılda bir veya iki kez iş için buraya gelebileceğini söyledi, bu harika değil mi?" Yine, ona cevap verme şansı vermeden devam etti. "Ona bir İngiliz bulursak, belki sonsuza kadar burada kalır ve hepimiz tekrar barbekü ve Super Bowl partileri yapabiliriz." Ona baktığında, yüzünün düştüğünü gördü. "Burada Super Bowl yok, değil mi?"

Cevap vermedi, cevap vermesi gerekmiyordu, kızın hoşnutsuzluğu tersine döndü ve Sommersgate'e kadar yol boyunca mutlu bir şekilde 4 Temmuz gezileri, fondü partileri ve onun "Oscar Geceleri" dediği şeyleri planlayarak gevezelik etti.

Tony'nin eşcinsel olduğunu öğrenmek onu memnun etti, hayır, heyecanlandırdı.

Arabayı garaja park ettiğinde, kadın arabadan indi ve kapıya koşmadı, onu bekledi. Dahası, kadının hala desteğe ihtiyacı olabileceğini düşünerek (ve çünkü bunu çok istediği için) elini tuttuğunda, kadın direnmedi ve el ele tutuşarak onunla birlikte eve doğru yürüdü.

"Beni almaya geldiğine çok sevindim, Carter'ı aramaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti ve o, bu anı uzatmak için yürüyüşlerini yavaşlatarak yürüyüşü uzatmaya başladı. Yakında aklını başına toplayacak, zihni çalışmaya başlayacak, duvarlar yükselecekti ve o, bunu bırakamayacak kadar çok zevk aldığını fark etti.

"Neden?" diye sordu, kapıyı açıp birlikte içeri girerken.

"Çünkü bu, bilirsin, hizmetkarlık gibi geliyor."

Douglas sessizce güldü ve arkalarından kapıyı kapattı. "Hayatım, aslında o bir hizmetçi."

Kadın sahte bir titreme yaptı. "Buna alışamıyorum. Benim için hepimiz aileyiz."

Onun sözleri üzerine, içindeki bir şey değişti ve bununla birlikte ona olan özlemi yoğunlaştı, ihtiyaca dönüştü. Bu ihtiyaç o kadar yoğun ki, görüşünü bulanıklaştırdı, düşüncelerini sildi, her şeyi...

evrende var olan tek şey onun kokusu, elini tutan eli ve hala havada asılı duran o sözleri söyleyen sesiydi.

Elini nazikçe çekerek onu durdurdu.

Yukarı dönük yüzüne baktığında, hayatında hiç hissetmediği bir şey yaşıyordu.

Sersemlemişti.

Onun mutlu yüzü endişeli bir

ifadeye dönüştü. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevapladı dalgın bir

şekilde. "Douglas?"

"Hmm?"

Kız, boğazından çıkan o seksi kahkahasını attı ve o, ona odaklandı.

"Neden bana bakıyorsun ama beni görmüyormuşsun gibi bir izlenimim var?"

" diye alay etti.

Gerçekten alay ediyordu.

Arzusu yoğunlaştıkça vücudunun gerildiğini hissetti.

"Seni görüyorum," dedi sadece, ama aslında demek istediği, onu her yerde gördüğüydü, düşüncelerinde, rüyalarında, evinde, arabasında, yatağında, *her yerde*.

Kadın onun dalgınlığını böldü. "Fred için sana hiç düzgün bir şekilde teşekkür etmedim."

"Fred?" Kendini kaybediyordu, konuşmanın ipini kaçıırıyordu, onu kollarına alıp yatağına bağlamak ve ona, yasal olarak ve çocuklarının, ailesinin, arkadaşlarının ve Tanrı'nın gözünde kendisine bağlanmayı kabul etmeye zorlayacak şeyler yapmak için duyduğu ezici arzuyla her şeyi kaybediyordu.

Kadın onun düşüncelerini böldü. "Yavru kedi, sonunda bir adı oldu." Bu onun dikkatini çekti.

"Ona *Fred* mi adını verdin?"

Kız kıkırdadı. "Adını ben koymadım, Willie koydu. O ve ben takas yaptık, ben isim seçemediğim için Willie'nin kedime isim vermesine izin verdim, o da bir köpek aldığı anda benim köpeğime isim verecek." Başını sevimli bir şekilde eğdi. "Babykins köpek için tatlı bir isim bence, ne dersin?"

"Bir köpeğe 'Babykins' diye hitap etmem," diye cevapladı Douglas sert bir sesle.

"Babykins olsun o zaman!" Julia kıkırdadı ve sonra, onu derinden sarsacak şekilde, ona doğru eğildi, Sommersgate'deki ilk gecesinde yaptığı gibi yanağına bir öpücük kondurdu, elini nazikçe çekip odasına doğru yöneldi ve yol boyunca mırıldanmaya devam etti.

O, onun gidişini izlerken, tatlı beklentilerinin tamamen sona erdiğini biliyordu.

Zaferin zamanı gelmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Julia Karar Verir

Julia kaybetmişti.

Tony ile geçirdiği güzel akşamın ardından, tüm günü Douglas'ı kaçınarak ve aynı zamanda onu durmadan düşünerek geçirdi. Hatta baş ağrısı bahanesiyle akşam yemeğine bile gitmedi (dünyanın en orijinal bahanesi sayılmazdı ama çocukları endişelendirmemek için daha iyi bir şey bulamadı).

Düşünürken, kaybettiğini bildiğini fark etti, muhtemelen uzun zamandır biliyordu ama bunu kabul etmek için çok inatçıydı.

Douglas'ı seviyordu, onu tanıdığı günden beri seviyordu, ne kadar soğuk, gururlu ve kibirli olursa olsun (ya da belki de bu yüzden) ve on beş yıldır kendini kandırıyordu.

Charlie haklıydı, onu asla sevmeyecek, sevemeyecek olsa da ve bir gün onu kaybedeceğini biliyor olsa da, onunla geçirdiği zaman, başka kimseden elde edebileceği her şeyden daha değerliydi. Bu riski alması gerekiyordu, mutluluğu kısa süreli olsa bile, en azından bir süreliğine ona sahip olacaktı. Tamsin ve Gav, mutlu hayatlarının bu kadar kısa süreceğini bilmiyorlardı ve her anı değerliymiş gibi yaşıyorlardı.

Julia bu dersi öğrenmeliydi.

Douglas sadece yakışıklı, tehlikeli, gizemli, seksi ve Kroisos kadar zengin değildi. Sesi onu titretir, elleri onu ürpertir ve ağzı onu çılgına çevirirdi. Ona baktığında, kendini sadece odadaki, dünyadaki değil, tarihteki en güzel kadın gibi hissediyordu. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu, ama şimdi onun yanında kendini güvende hissediyordu, kalbinin derinliklerinde onun çocuklar için her zaman en iyisini yapacağına ve nasıl biterse bitsin, ona asla kasten zalim davranmayacağına inanıyordu.

Bu yüzden onunla evlenecekti.

Ve bu gece ona söyleyecekti.

Danışmanlık işi bitmişti. Bir yönetici direktör işe almaya ve onunla Douglas'ın iş planını uygulamaya koymaya hazırdılar.

Julia'nın bu işe başvurmasını isteseler de, hala Birleşik Krallık'ta çalışma izni yoktu ve çocukları için tam zamanlı bir işe girebileceğini düşünmüyordu. Mütevellilerden biri, desteklediği başka bir hayır kurumu olan, daha da küçük bir kuruluştaki başka bir danışmanlık işi teklif etti. Julia işi kabul etti, bir aydan az sürecekti ama en azından yapacak bir şeydi.

Bugün işteki son günüydü ve onun için çok tatlı bir veda yemeği düzenlediler. Julia, oradaki kadınlarla arkadaş olmuştu ve ayrılmadan önce, onu aylık "Kızlar Gecesi" akşam yemeğine resmi olarak davet ettiler. Julia onur duydu, arkadaş edinmek kendini evinde hissetmek ve vatan hasretini yenmek için bir başka önemli adımdı.

Julia için her şey yolunda gidiyordu, İngiltere'deki hayatına alışıyordu.

Sadece yapması gereken bir şey daha vardı.

Yolda marketten uğrayıp biftek, patates ve Douglas'ın seveceğini düşündüğü diğer şeyleri aldığı için Sommersgate'e her zamankinden geç geldi (Douglas'ın en sevdiği yiyecekleri veya sevdiği bir şey olup olmadığını bilmiyordu, ama çoğu erkeğin biftek ve patates sevdiğini düşündüğü için kendini güvende hissediyordu).

Julia'nın basit bir planı vardı, Bay ve Bayan K'dan çocuklara bir gece bakmalarını isteyecek, Douglas'a akşam yemeği hazırlayacak, onunla evlenmeyi kabul edecek ve sonra onu baştan çıkaracaktı.

Ya da son ikisini tersine yapabilirdi.

Julia çantalarını taşıyarak mutfak kapısından içeri girdi ve masada Bay K'yi gördü. Bay K, ara sıra molalarında bir fincan çay içip sohbet etmek için buraya gelmeye başlamıştı.

Julia içeri girer girmez ona gülümsedi: "Merhaba Bay K."

"Julia," dedi ama gözlerine bakmadı ve Julia, bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissetti.

Julia öne doğru ilerledi, çantalarını masanın üzerine bıraktı ve Bayan K'nin hazırlamış olduğu kahve makinesiyle yaklaşmakta olduğunu gördü.

Bayan K'nin kararlı yüz ifadesine bir bakış, Julia'nın tüm vücudunu gerginleştirdi ve "Bayan K, bir sorun mu var?" diye sordu.

Yaşlı kadın kahveyi masaya koydu, geri çekildi ve geniş göğsünde kollarını kavuşturdu.

"Konuşmamız gerek," dedi Bayan K.

Julia'nın kalbi hızla çarptı ve yüzündeki kan çekildi. "Çocuklarla mı ilgili?"

"Hayır, kızım, çocuklar değil," diye onu sakinleştirdi Bay K. "Otur, canım," diye nazikçe devam etti.

Julia, Bayan K'nin merakla boş bakan yüzünü izleyerek, banklardan birine oturdu.

"Douglas mı?" diye sessizce sordu, onun iyi olmasını umarak. O olabilir, vurulmuştu, Tanrı aşkına, bir kez vurulduysa her şey olabilir. Bildiği kadarıyla, her yerde onu takip eden acımasız, silahlı kötü adamlar olabilir.

"Düşündüğün gibi değil, hayır," dedi Bayan K, oturup kahveyi hazırladı. "Ama seninle konuşmak istediğimiz kişi o."

Bay K araya girdi. "Sana söyleyeceğimiz şeyin..."

"İşimizden olabiliriz," diye Bayan K aniden sözünü kesti ve kahveyi hazırladı.

"Ne..." Julia'nın sesi çatladı ve boğazını temizledi, ağzının aniden kuruduğunu hissetti. Ona söyleyecekleri her neyse, önemli olmalıydı. İkisi de Sommersgate'i seviyorlardı ve Julia, orada yerlerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaklarını düşünüyordu. "Ne oldu?"

Bayan K tereddüt etmeden masanın üzerinden uzanıp, Julia'nın odasında duran iki çerçeveli fotoğrafı kaydırды. Biri Noel'de çekilmiş aile fotoğrafı, diğeri ise çocukluklarında Gavin'e sarılmış Julia'nın fotoğrafıydı. "Üzgünüm canım, umarım sakıncası yoktur ama bunları odandan aldım."

Julia başını sallayarak sorun olmadığını belirtti. Fotoğrafların olayla ne ilgisi olduğunu da bilmiyordu. Fotoğrafları inceleyerek hafızasına kazıdı ve çekinerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Haftalarca aradım ve bulabildiğim tek şey bu," diye devam etti Bayan K. Sonra, masanın üzerinden kağıt parçası gibi görünen bir şeyi kaydırды ve Julia'nın önüne geldiğinde onu ters çevirdi.

Bu, Ashtonlar'ın Monique, Maxwell, genç Douglas (diğer fotoğraftaki Gavin ile aynı yaşta olmalıydı) ve Tamsin (Julia ile aynı yaşta) ile çekilmiş resmi bir portre fotoğrafıydı.

Hepsi zarif, iyi yetiştirilmiş ve çok ciddi görünüyorlardı. Mutlu görünmüyorlardı.

Julia'nın fotoğrafları ile Douglas'ın fotoğrafı arasındaki keskin fark yadsınamazdı.

"Ne...?" Julia, eskiden Douglas olan yakışıklı ama ciddi görünümlü çocuğa hayranlıkla bakarken, yüzünde şaşkınlık ve kemiklerine işleyen bir korku belirmeye başladı.

"Bu evde olduğum sürece, burada hiç aşk olmadı," dedi Bayan K.

Julia'nın kalbi sıkıştı ve odadan kaçmak istedi, çünkü bundan sonra söylenecekleri duymak istemediğini biliyordu – anılarını ve düşüncelerini bir araya getirerek öğrendiklerini; Tamsin, Douglas ve Monique hakkında bildiklerini; Douglas'ın Noel arifesinde söylediklerini; ve haftalardır inkar ettiği şeyleri.

Ama kalmak zorundaydı, *bilmek* zorundaydı.

"Lady Ashton'ın size ve torunlarına karşı tavrını biliyorsunuz, kendi çocuklarına karşı da aynıydı, soğuk, ilgisiz, bencil, bazen acımasız," diye açıkladı Bay K. Julia, böyle bir anneye sahip olmanın düşüncesiyle titredi. Patricia katı bir anne olabilirdi, ama Gavin ve Julia, onun sertliğinin sevgiden kaynaklandığını her zaman biliyorlardı.

"Bay Douglas ve Bayan Tammy, birbirlerine yakındılar. Daha önce yanılmışım. Bu evde sevgi *vardı*. Bayan Tamsin kardeşini seviyordu. Onu deli gibi seviyordu." Bayan K başını salladı. "Ama bu yeterli değildi. Onu seven bir anne ve ona kötü davranan bir baba olmadan yeterli değildi," dedi Bayan K sessizce.

Julia bu sözler üzerine irkildi ve kanının donduğunu hissetti.

"İstismar mı etti?" Julia'nın sesi dehşet dolu bir fısıltıydı. "Maxwell, Douglas'ı mı istismar etti?"

Çılgınca Maxwell'i zihninde canlandırmaya çalıştı. Her zaman dost canlısıydı, ama açıkça değil. İlgiliydi, ama tam olarak

Douglas ve o birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanmıyorlardı ama birbirlerinden kaçınmıyorlardı. Julia, Monique ve Maxwell'in çocuklarına davranışlarının, İngilizlerin, soyluların, üst sınıfın çekingen tavırları olduğunu düşünmüştü.

"Evet, kızım," dedi Roddy Kilpatrick. "Eğer düşünmeseydik, yani, demek istediğim..."

Bayan K yine araya girdi. "Bizi önemseyenizi biliyoruz ama kendinizi tutuyorsunuz. Eminim bunun nedenleri vardır, Bay Douglas duygusuz bir adama benziyor ve belki de öyledir, ama son zamanlarda..."

Bayan K sözünü bitirmeden Bay K devam etti. "Onun böyle olmasının bir nedeni var." Nazikçe konuşuyordu, Julia'ya düşünceli, araştıran gözlerle bakıyordu. "Ve sizin bunu bilmek isteyeceğinizi düşündük."

Bilmek *istemiyordu*, bilmek *zorundaydı*.

Julia boğazındaki düğümle konuşmaya çalıştı, sesi kısılmıştı. "Douglas'a nasıl kötü davrandı?"

Çift birbirine baktı ve Bay K, Bayan K'ya devam etmesi için başını salladı. "Sen en çok gördün, aşkım," diye sessizce hatırlattı.

Bayan K, Julia'ya döndüğünde gözleri yaşlıydı ve Julia, olacıklara hazırlandığı sırada ona acımaya başladı.

"Görünür bir şey değildi, morluklar ya da kırık kemikler yoktu. Aslında, bunu açıklamam bile mümkün değil." Bayan K'nin elleri masanın üzerinde duruyordu ve yumruklarını sıkıyordu. Bay K, karısının eline elini koydu ve sıktı. Bayan K titreyerek nefes aldı ve devam etti. "Bay Douglas her şeyde en iyi olmak için çok çaba sarf ediyordu. Asla oyun oynamaz, oturup televizyon izlemezdi, çok yoğun bir çocuktü. Dışarıda futbol oynuyorsa, bu antrenman yaptığı, en iyi olabilmek için kendini zorladığı içindi. İçerideyse, ders çalışıyor, kitap okuyor ya da..."

"Eski Lord Ashton için hiçbir şey yeterince iyi değildi," diye araya giren Bay K, karısının söylemek istediği şeyi açıkladı ve Julia midesinin derinliklerinde bir batma hissi hissetti, çok iyi hatırladığı bir batma hissi. "Bir zamanlar, Carter'dan önce, Hodges adında bir şoförümüz vardı. Bir gün, yaşlı Hodges hastalandı, bu yüzden Lord Ashton benden Douglas'ı okuldan alıp hafta sonu için eve getirmemi istedi. Kendisi hiçbir işi olmamasına rağmen gitmedi, benden gitmemi istedi."

Oraya vardığımda, çocuk beni bekliyordu ve babasının programı karıştırdığını, oynaması gereken bir ragbi maçı olduğunu söyleyerek kibarca bekleyip bekleyemeyeceğimi sordu. Rugby'yi severim, bu yüzden arabada beklemek yerine, maçı izlemek için gizlice etrafta dolaştım." Hayranlık ve gururla parlayan gözlerini Julia'ya çevirdi ve Julia'nın midesi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. "O muhteşemdi. Zamanla profesyonel olarak oynayabilirdi, o kadar iyiydi. Koçlar da aynı şeyi hissetmişlerdir diye düşünüyorum."

"Eve geldikten sonra," Bayan K hikayeyi devam ettirdi, "Lord Ashton geç kaldığı için ona bağırmaya başladı. Bay Douglas durumu açıkladığında, Lord Ashton ona nasıl gittiğini veya kazandığını bile sormadı, sadece kaptan olup olmadığını sordu. Douglas kaptan olmamıştı, diğer çocuklarla pek anlaşılamıyordu, çünkü açıkça dostça davranmıyordu. Saha içinde en iyi oyuncu olması önemli değildi, yaşlı Lord Ashton oğlunu incitmek için kullanabileceği bir şey buldu ve sonra ona bağırды, merdiven boşluğunda, tüm personel, Tamsin ve duyabileceği mesafede olan herkesin önünde, ki bu mesafe kasabanın sonuna kadar uzanabilirdi. Bağırды ve bağırды, yüzü kızardı ve küfretti, çocuğa şeyler söyledi... ona hakaretler etti..."

"Yeter," diye fısıldadı Julia, midesi düğümlenmiş, kalbi gırtlığında, gözleri yaşlarla dolmuş ve vücudunda acı hissediyordu. Ama sanki Bayan K onu duymamış gibiydi, çirkin anılarına o kadar kapılmıştı ki.

"Ve bu sadece o zaman da değildi, ne yaptığı, nasıl yaptığı, ne kadar iyi yaptığı önemli değildi, ki her zaman iyiydi, unutmayın. Saatlerce bağırır, çığlık atar, hiçbir çocuğun duymaması gereken şeyler söylerdi. Genç bir adam olduğunda bile..."

"Yeter," diye tekrarladı Julia, daha fazlasını kaldıramayacağını düşündü çünkü biliyordu, *biliyordu*. Ona bu olduğunda yetişkindi, zihinsel istismar, güveninin parçalanması, ruhunun yıpranması, bunu çocukken kendi babanın yapması, bu düşünce dayanılmazdı.

Bayan K, her şeyi anlatma ihtiyacı duyuyormuş gibi devam etti ve Julia öne eğilip ellerini uzattı, Bay K ve Bayan K'nin ellerini kavradı ve sıkarak, yaşlı kadına geçmişî anlatırken ona sıcaklık ve rahatlık vermeye çalıştı.

"O, bu tür şeyleri duymamalı, ne babasından, ne de başkalarından, ama özellikle babasından." Gözyaşları yüzünden akıyordu. Sanki başka bir yerdeymiş gibi, kaybolmuş ve ürkek görünüyordu. Julia, onun acısını, çaresizliğini, hiçbir şey yapamayacağı bir şeye tanık olmak zorunda kalmasını hayal bile edemiyordu. Douglas'ın yaşadıklarını düşününce, kendi gözyaşlarının da akmaya başladığını hissetti ve Bayan K devam etti. "Douglas gün geçtikçe, yıl geçtikçe yavaş yavaş kendini kapattı. Buna şaşırmadım, kimse buna dayanamazdı. Kendini hissetmesine, güvenmesine ve sevmesine izin vermediği için onu suçlamıyorum, çünkü yıllarca annesinden hissettiği tek şey hiçbir şey ve tarif edilemez bir şeydi..." Kendini ifade edecek kelimeleri bulamayınca yutkundu ve devam etti. "İlk başta Bayan Tamsin'de güç buldu, teselli buldu, sanırım, ona her şey olmaya, onun savunucusu olmaya çok çalıştı. Ama sonra o bile, etrafına ördüğü duvarı aşamadı." Bunun üzerine Bayan K dikleşti ve gözlerini Julia'ya odakladı. "Ve o her şeyde iyiydi, kesinlikle her şeyde *harikaydı*, bu yüzden kimsenin inşa edemeyeceği kadar iyi bir duvar ördü," dedi kararlı bir gururla, sanki bu, tek başına Çin Seddi'ni inşa etmek gibi bir başarıymış gibi.

Üçü orada oturdular, ellerini masanın üzerine koyup birbirlerine baktılar. Julia ve Bayan K'nin yanaklarından gözyaşları akarken, Bay K kadınların önünde erkekliğini kaybetmemek için çaba göstererek yüzünü kızartmıştı.

Sonunda Bay K. yüksek sesle boğazını temizledi ve "Çantalarda ne var?" dedi.

Julia gülmek istedi. Odanın içinden çılgık atarak kaçmak istedi. Monique Ashton'ı bulup onu morartmak, Tamsin'e küçük bir dua etmek ve kız kardeşinin Douglas'ın kasvetli hayatındaki tek ışık kaynağı olduğu için ona teşekkür etmek istedi. Douglas'ı bulmak, onu sevdiğini söylemek ve onun acısını silmek için bir şeyler yapmak, herhangi bir şey yapmak istedi.

Bunun yerine Julia kıpırdamadı, ellerini çekmedi, ama Bayan K'nin gözlerinin içine derinlemesine bakmaya devam etti. "Bu akşam çocuklara bakmanızı rica edeceğim, sonra da Douglas'a akşam yemeği hazırlayacağım. Bir süre

önce bana evlenme teklif etti ve dün ona evet diyeceğime karar verdim."

Bayan K nefesini tuttu, gözyaşlarıyla ıslanan yüzü aydınlandı.

"Bu harika bir haber!" diye haykırdı Bay K, yüzünde hem şok hem de büyük bir mutluluk ifadesi vardı.

Julia Bay K'ye gülümsedi, sonra gözlerini karısına çevirdi. Sessizce ama kararlı bir şekilde, "Onu seviyorum. Sanırım yıllardır onu seviyorum," dedi.

Garip bir şekilde, Julia bu sözleri söylerken bir şey hissetti. Odanın havası üzerlerine çökmüş, ısınmış ve ağırlaşmış gibiydi.

Julia bu değişikliği sindiremeden, Bayan K'nin gözyaşlarının artık ciddi bir şekilde akmaya başladığını gördü ve sonra, aniden, yaşlı kadın telaşlanmaya başladı. Ayağa fırladı, bankın etrafında koştu ve Julia'yı kendine doğru çekerek onu kemiklerini sarsacak kadar sıkı bir kucaklamaya başladı. Sonra onu tuttuğu kadar aniden bıraktı ve çantalara dönerek içlerindeki eşyaları çıkarmaya başladı.

"Biftek, güzel, o biftek sever," başını kaldırmadan kocasına emretti, "Ronnie'yi buraya getir, Lizzie Hanım'ı da. Yapacak işlerimiz var."

Bay K, Julia'ya gözlerini devirdi, Bayan K'nin coşkulu telaşıyla az önce hissettiği tüm umutsuzluk bir anda yok oldu. Emredildiği gibi yapmak için ayağa kalktı.

"Ve senin de markete gidip birkaç şey almanı istiyorum." Bayan K, bir elinde patates torbası, diğer elinde kuşkonmaz tutarak ayakta duruyordu, ikisi arasında bakışlarını gezdiriyordu ve zihninin hızla çalıştığı neredeyse gözle görülür derecede belliydi. Sonra dönüp Julia'ya baktı. "Git hazırlan, yüzündeki gözyaşlarını sil. Her şeyi ben hallederim."

"Ama Bayan K, ben..." Julia söylemeye başladı.

"Git," diye emretti. "Oyalanacak vaktimiz yok, Bay Douglas saatine bakmaz, her an eve gelebilir ve hazır olmamız lazım." Julia ve Bay K hareket etmediklerinde, "Gidin!" diye bağırdı.

Onlar da onun emrini yerine getirmek için hemen harekete geçtiler.

* * * *

Julia, arabaların lastiklerinin garaj yolunda çıtırdadığını duyduğunda hazırды.

Hazırlanırken, Kilpatrick'lerin sözlerini düşünmesine ve yakında nişanlısı olacak kişiye şefkat duymasına izin verdi. O, Julia'nın onun nasıl hissettiğini herkesten daha iyi bilmesine rağmen, onun şefkatini kabul etmedi ve teşekkür etmedi (Julia, Sean'ın ona yaptıklarını anlattığında *onun* bu kadar sert tepki vermesinin nedeni bu olmalıydı; şimdi bunu anladığında midesi bulandı). Ancak, onun gururu için, gerçeği bildiğini ona asla belli edemeyeceğini biliyordu. Douglas'ın neden böyle olduğunu bilmek kalbini parçalıyordu, ama bu her zaman Kilpatrick'lerle paylaşamayacağı bir sır olarak kalacaktı.

Çocukken yıllarca istismara uğradığı için, o duvarı aşmasının pek olası olmadığını biliyordu, ama o onu istiyordu ve Tanrı şahidim olsun ki, onu elde edecekti. Ona sevgi ve şefkat göstermek için sadece bir haftası olsa da, ya da şanslıysa yılları olsa da, ona bunu verecekti.

Bu geceden itibaren.

Douglas'a, tüm insanlara, yalnız olduğunu söylemekten utanıyordu.

Ne kadar bencil olmuştu. Kendi kederi ve acısında ne kadar aptalca kaybolmuştu. Her zaman annesi, Gavin, büyük bir ailesi ve onu seven, değer veren ve ona bakan birçok arkadaşı vardı. Burada bile Charlie, Sam, Bay ve Bayan K, Ronnie ve çocuklar vardı.

Ama Douglas her zaman yalnızdı. Gerçekten yalnızdı.

Julia özenle hazırlanmış, en güzel küçük siyah elbisesini seçmiş (V yakalı, kolsuz ve sırtı açık, dizlerine kadar uzanan ve vücuduna çok yakışan) ve stiletto topuklu, sivri burunlu siyah ayakkabılarını ve Douglas'ın zümrütünü eklemişti. Saçlarını gevşek bir topuz yapıp, yüzüne birkaç bukle düşmesine izin vermişti. Makyajına özen göstermişti (çünkü saçları ve makyajı, onunla bir ilgisi varsa, önemli ölçüde bozulmaktan kurtulmak zorunda kalacaktı).

Odasından çıkıp koridora koşarken heyecandan titriyordu.

Yemek odasının kapısında durdu ve önündeki manzaraya bakakaldı.

Yemek odası masasının ucuna yakın bir yerde kocaman bir kristal vazo duruyordu ve vazo, tomurcukların arasından yeşil yapraklar çıkan muhteşem kırmızı güllerle doluydu. Şöminede sıcak bir ateş yanıyordu ve gümüş şamdanlarda, çoktan yakılmış uzun, beyaz mumlar duruyordu. Masa beyaz damask bir örtüyle kaplıydı ve en kaliteli porselen, kristal ve gümüşler sadece iki kişilik, onun ve Douglas'ın yerlerine dizilmişti. Henüz açılmamış, üstüne katlanmış keten bir bez atılmış, soğutulmuş gümüş bir şampanya kovası vardı. Her şey baş tarafta düzenlendiği için, devasa masa bir şekilde rahat ve romantik bir hale gelmişti.

"Her şeyi hallettim," diye fısıldadı Bayan K. Julia irkildi ve sağ tarafına, mutfığa açılan kapıdan başını salona sokmuş olan Bayan K'ye baktı. "Sana hizmet edeceğim ama dikkatli olacağım. Roddy çocukları kulübeye götürdü ve Ronnie çoktan eve gitti."

Julia, yüzünde küçük, umut dolu (ama biraz endişeli) bir gülümsemeyle başını salladı.

Bayan K göz kırptı ve ortadan kayboldu.

Julia koridorda ayak sesleri ve sesler duydu.

Hareketsiz kaldı ve dinledi.

Sesler mi?

Bir erkeğin ve bir kadının.

Julia odaya girdi ve sesler daha belirgin hale geldi.

Odaya dönmeden önce, o anladı. *Her iki sesi de* tanıdı.

Nefesi kesildi ve bayılma ihtimalinin yüksek olduğunu fark etti.

Sonra Monique Ashton ve Sean Webster köşeyi döndü ve yemek odasına girdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Archie ve Ruby'nin Kalp Ağrısı

Bu gece o geceydi.

Douglas, onun dün gece yaptığı gibi odasında saklanmasına izin vermeyecekti (akşam yemeğinde bile, saçma bir baş ağrısı bahanesiyle çocukların yemek boyunca birbirlerine şüpheyle bakmasına neden olmuştu).

Kilpatrick çiftinden çocukları almalarını isteyecek ve onu bulacak, gerekirse peşine düşecek ve gerekli her yolu kullanarak onunla evlenmesini kabul ettirecekti.

Her şey hazır; düşünmediği hiçbir ayrıntı yoktu. Cebinde yüzük vardı ve elinde iki düzine enfes beyaz gülden oluşan kocaman bir buket vardı.

Güllerin varlığını Patricia sayesinde biliyordu.

Julia dün gece "baş ağrısı"nı tedavi etmek için saklanırken, Douglas annesini aramıştı. Julia'ya adil davranacağını hiç söylememişti ve zor zamanlar zor önlemler gerektirirdi.

"Douglas, Tanrım, çocuklar mı?" Patricia onun sesini duyunca böyle dedi.

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi Douglas, hala böyle bir telefon açtığına inanamıyordu. "Julia."

"O iyi mi?" Patricia'nın sesi endişeyle doluydu.

"O iyi," diye sakın bir şekilde onu teselli etti, "ama onunla bir sorunum var."

Sessizlik.

Douglas sessizliği çok iyi kullanıyordu, bu sefer önündeki hoş olmayan görevi düşünürken zaman kazanmak için kullanıyordu.

Sonunda Patricia dikkatlice sormak zorunda kaldı, "Ne sorunu?"

Dişlerini sıkarak, Julia'nın kendisini bu duruma düşürdüğüne hala inanamayan Douglas, "Onu benimle evlenmeye ikna edemiyorum galiba" dedi.

Yine sessizlik, bu sefer çok telefon hattında hissedilebiliyordu.

Sonra, onun şaşkın inancına rağmen, "Kedi yavrusundan sonra bile mi?" diye sordu. Douglas cevap vermeyi lütfetmedi.

"Kedi yavrusu büyük bir başarıydı." Douglas, müstakbel kayınvalidesinin sesindeki eğlenceyi duydu, kadına aslında biraz saygı duyduğunu unuttu ve o anda neşeyle onun boynunu kıracak gibi hissetti.

O, farkında olmadan devam etti. "Jewel inatçı biridir ve erkekleri pek sevmez, ama durumu göz önüne alındığında onu suçlayamam. Yine de, bazı şeylere biraz fazla takıntılı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Biraz," diye alaycı bir şekilde onayladı Douglas.

Bu, Patricia'nın kahkahalarla gülmesine neden oldu. Kahkahaları dinince, Patricia'nın gözlerini sildiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Beyaz güller," dedi, konuyla alakasız bir şekilde. "Anlamadım?"

"Beyaz güller, onları çok sever, en sevdiği çiçeklerdir. Onunla başlayın ve sonra onu Fiji'ye götürün. Her zaman Fiji'ye gitmeden gerçek anlamda yaşadığını düşünmeyeceğini söylerdi, nedenini sadece Tanrı bilir ama o kız bir şeyi kafasına koyduğunda, vazgeçmez." Douglas cevap vermedi, o kabusu yaşamıştı. "Ve kabul edelim," dedi Patricia, onun sessizliğine karşılık olarak. "Kızın tatile ihtiyacı var. Eğer gidersen, ben de gelip çocuklara bakarım."

Patricia'nın ona yardım ettiğini ve onu ikna etmek zorunda kalmadığını anlaması biraz zaman aldı.

"Onayını aldığımı varsayabilir miyim?"

Üç ay önce, Douglas hiç umursamazdı. Şimdi ise umursuyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim evlat, on beş yıldır seni destekliyorum. Bunca zamandır ona nasıl baktığını gördüm, Tammy ve Gav da gördü. Onun sana nasıl baktığını söylemeye gerek bile yok. Neden bu durumda olduğunu sanıyorsun? Tammy saf, katıksız bir sevinçle kendinden geçecekti. Tanrım, ne kadar da uzun sürdü."

Ona "evlat" denilmesine alışmaya çalışıyordu ve söylediği diğer şeyleri kesinlikle düşünmek istemiyordu.

"Onunla konuşmamı ister misin?" Patricia yardımsever bir şekilde teklif etti. "Hayır," diye yanıtladı Douglas sertçe.

Patricia tekrar güldü ve bir an düşünceli bir sessizlikten sonra yumuşak bir sesle, "O seni mutlu edecek," dedi.

O, önceki gece salonda hissettiği sersemlik hissini anımsatan bir şey hissetti, ama bunu bir kenara bırakıp, "Ben onu bunun tam tersi olacağına ikna etmeye çalışıyorum," dedi.

Kadın anlaşılmaz bir "hımm" sesi çıkardı ve sonra "Öyle olmasını sağla" diye talepte bulundu.

Şimdi koridorda yemek odasından gelen seslere doğru yürüyordu.

Bunu sabırsızlıkla bekliyordu. En çok neyi beklediğini bilmiyordu, yüzüğünü parmağına takmayı mı, yoksa yüzüğü takmış halde onu yatağa atmayı mı?

Köşeyi döndü ve gördüğü manzara karşısında aniden durdu.

Oda, yumuşak ışıklandırma, şöminede yanan ateş ve masadaki mumlarla romantik bir atmosfere bürünmüştü. İki kişilik zarif bir masa, samimi bir akşam yemeği için hazırды. Julia, şöminenin önünde durmuş, başının üst kısmında hafifçe toplanmış saçları ve zümrüt kolyesinin parıldadığı boynunun cildini gıcıklayan bukleleriyle, çarpıcı siyah elbisesiyle büyüleyici görünüyordu.

Sean Webster ise karşısına dikilmiş, ona ciddi bir bakışla bakıyordu.

Hayatında ikinci kez, Douglas Ashton, Baron Blackbourne, kontrolünü tamamen kaybetti.

"Ne oluyor *lan*?" diye sordu, sesi zar zor kontrol ettiği öfkeyle gürledi.

Julia irkildi ve bu tepki onu ateşe tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Julia bunu fark etmemiş gibiydi, yüzünü ona çevirdi ve Sean onun solgun olduğunu gördü.

Ve genellikle bir duygu ile parıldayan yeşil gözleri, tamamen, korkutucu bir şekilde, boş bakıyordu.

"Douglas!" diye bağırdı Sean, diğer adam ona doğru gülümseyerek yürüdü. "Seni görmek güzel dostum." Sonra durdu ve bakışları çiçeklere kaydı. Douglas'a baktı, sonra Julia'ya döndü ve "Ne oluyor?" diye sormaya başladı.

"Julia?" Douglas, Webster'ı tamamen görmezden gelerek bağırdı ve Julia tekrar sıçradı, onu ateşe yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki kolayca yanabilirdi. "Oh, lanet olsun," diye bitirdi Douglas kısaca ve öne doğru yürüdü, geçerken çiçekleri masaya sertçe attı, kadının kolunu tuttu ve direnmeyen vücudunu alevlerden uzaklaştırdı.

"Bana bunu açıklamak ister misin?" diye sordu, elini kadının kolundan çekmeden.

"Ben..." diye konuşmaya başladı ve sesi, daha önce hiç duymadığı kadar küçüktü, öyle ki, onu duyunca kalbi acı bir şekilde sıkıştı. Ona baktı ve gözleri berraklaştı.

Ona bakarken, öncesindeki boşluğun yerini ham duyguların aldığını gördü. O bakışı daha önce iki kez görmüştü, birincisi ilk seviştikten sonra, ikincisi ise Ruby'nin patlamasından sonra Noel gecesini salonda. Her iki seferinde de, o bakışı görünce neredeyse kendini kaybetmişti.

Odayı gözden geçirdi, eli kadının kolunda nazikçe duruyordu.

Julia, Sean Webster'ı yemek odasında samimi ve romantik bir akşam yemeğine davet etmezdi.

Julia, Webster'ı hiçbir yere davet etmezdi.

Douglas diğer adama döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Julia ile konuşmaya geldim. Gavin'i duydum ve..." Sean da odayı, Julia'nın elbisesini ve çiçekleri inceliyordu ve sonunda rahat ortamı fark ettiğinde yüzü kızardı. "Karımla ne yapıyorsun?" diye öfkeyle sordu.

Bu sözleri üzerine, zaten öfkeli olan Douglas daha da sinirlendi.

"O *senin* karın değil!" Douglas patladı, "O *benim* karım olacak karısı olacak!"

Webster'ın gözleri yuvarlaklaştı ve hemen ardından kısıldı. Öfkesini gizlemeden bir saniye önce yüzünde öfkenin hakim olduğunu görebilirdiniz.

Bakışları Julia'ya kaydı ve sesi acil, yalvaran bir tona büründü. "Jewel, bebeğim, az önce söylediklerimi dinlemelisin."

Julia, Douglas'ın elinden kolunu kurtardı ve Douglas, ona doğru döndü, onun için savaşmaya hazır, Julia isterse Webster'ı evden atmaya hazır, onun geri çekilmesine izin vermeye hazır *değildi*.

Ancak Julia kabuğuna çekilmek yerine, Douglas'ın elini tuttu ve nazikçe çekti.

"Bu senin için oldu, biliyorsun," dedi, sesi hala kısık ama giderek güçleniyordu. "Bayan K, Ronnie ve Lizzie bana yardım etti."

Şüphelendiği şey doğrudu. Julia ona asla öyle bir şey yapmazdı. *Asla.*

O anda kazandığını anladı ve zaferinin sevinci tüm vücudunu sardı.

Tepkisini kontrol edemeyen ve etmek de istemeyen Douglas, elini sertçe çekti, Julia onun vücuduna düştü ve Douglas kollarıyla onu kendine doğru çekti, ona sıkıca sarıldı. Sonra ağzını acımasızca, zaferle onun ağzına indirdi, Julia başını ona doğru eğdi, hazırды, onu davet ediyordu ve Douglas onu öptü.

Douglas, vücudunu saran sersemletici bir tutkuyla Julia'yı öptü, onun tatlı teslimiyetinin zaferinden büyük bir sevinç duyuyordu. Öpücük sıcak, ıslak ve lezzetliydi, daha önce paylaştıkları tüm öpücüklerden bile daha iyiydi.

Julia da en ufak bir tereddüt bile göstermeden ona karşılık verdi.

"Affedersiniz! Ben hala odadayım!" Webster bağırdı ama ne Douglas ne de Julia ona baktı.

"Söyle," diye emretti Douglas başını kaldırdığında.

O gülümsedi, titrek ama samimi bir gülümsemeydi ve vücudu buna tepki verdiğini hissetti.

"Seninle evlenmek istiyorum." Sesi geri gelmişti, dolgun, alçak ve boğuktu ve o onu tekrar öptü. Karşı yönden bir yük treni onu çekse bile bunu durduramazdı. Julia kollarını onun boynuna doladı, parmaklarını saçlarına geçirdi, yumuşak vücudunu ona bastırdı ve o memnuniyetini onun ağzına inleyerek ifade etti.

Onu bıraktığında, bir kolunu kadının boynuna doladı ve takım elbisesinin göğüs cebinden bir kutu çıkardı.

Başparmağıyla kutuyu açtı ve "Elini ver" diye emretti.

Tereddüt etmeden, yakasındaki saçla boş boş oynamayı bıraktı ve sol elinin parmaklarını ona doğru uzattı. O,

bıraktı, kutudan yüzüğü çıkardı ve masanın üzerine attı, bu da kadının hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Masaya sürekli bir şeyler atarsan masayı mahvedeceksin," diye mırıldandı Julia.

Douglas onu duymazdan geldi.

"Bu inanılmaz," Webster arkalarından öfkeyle bağırdı. Onu görmezden geldiler.

Douglas, platin üzerine sade ama zarif bir şekilde yerleştirilmiş, yuvarlak, dört karatlık, mükemmel bir tek taş elmas yüzüğü parmağına taktı. Sonra elini onun elinin üzerine koydu ve yüzüğü dudaklarına götürdü. Onu tüm bu süre boyunca izledi, yüzüğü ilk gördüğünde zevkle dudaklarını araladığını ve sonra parmak eklemleri ağzına değdiğinde alt dudağını ısırdığını görünce vücudunu bir sıcaklık kapladı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Ona bunu sindirmesi için zaman tanımadı, parmaklarını sıkıca tutarak topuklarını döndü ve onu odanın diğer tarafına sürükledi.

"Douglas, neredeyiz...?" diye başladı.

"Julia, yapamazsın..." Bu, yüzü solgun, dudakları sıkı ve ikisine de sanki iki kafaları çıkmış gibi bakan Webster'dı.

Douglas, Webster orada yokmuş gibi yanından geçip gitti.

Elini bırakmadan onu çalışma odasına götürdü. Masasının yanında durdu, elini nazikçe çekti ve vücudu ona yaklaştığında elini bıraktı ve kolunu beline dolayarak onu yanına çekti.

Telefonu aldı ve bir numara tuşladı.

"Nick?" Cevap bekledi, sonra devam etti. "İstenmeyen bir misafirimiz var." Kapıya baktı ve Webster'ın arkalarından gelip çalışma odasının kapısında şaşkın ve kızgın bir şekilde durduğunu gördü. Nick'in cevabını dinledikten sonra Douglas sözlerini bitirdi. "Evet, ondan kurtulmamız gerekiyor."

"Ben gidiyorum," dedi Webster, ama sonra tereddüt etti ve Julia'ya baktı, belli ki onu durdurmasını umuyordu.

Julia ona aldırış etmiyordu, sağ eliyle sol elini tutuyor, başını eğmiş, yüzünde kadınsı bir mutlulukla yüzüğe bakıyordu.

Douglas ahizeyi yerine koydu ve hemen tekrar kaldırarak bu sefer iki rakam çevirdi. Webster'ın dönüp tek kelime etmeden ayrılmasını izledi ve Douglas diğer adamı tamamen aklından çıkardı.

Sam telefonu açtığında sadece "Basın bültenini gönder" dedi.

Julia başını kaldırdı ve Sam kulağına "Yaşasın!" diye bağırırken ona bakakaldı.

"Ne basın açıklaması?" diye sordu Julia.

"Bu, bu on yıl içinde tatil yapabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Sam küstahça.

"Ne basın açıklaması?" diye tekrarladı Julia.

"Muhtemelen," diye cevapladı Douglas Sam'e ve telefonu kapattı.

"Ne basın açıklaması?" Julia dudaklarını büzmüş, göz ucuyla ona bakıyordu.

"Nişanımızı ve ardından Mart ayında Wells Katedrali'nde yapılacak düğünümüzü duyuran basın açıklaması."

Ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı. "Yine benden vazgeçmeyeceksin," diye karşılık verdi Douglas.

Julia nefesini tuttu.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye sordu, sonra durdu ve gözlerini kırptı. "Wells Katedrali mi? Tammy ve Gav orada evlenmişti."

"Tüm Ashtonlar orada evlendi," diye açıkladı Douglas, onu kendine doğru çevirip diğer elini beline kaydırды.

Kısmen şaşkın, kısmen isyankar, kısmen eğlenmiş yüzündeki ifadeyi öpmek üzereydi ki kapıdan bir ses geldi. İkisi de kapıya doğru döndüler ama Douglas onu bırakmadı.

Onu asla bırakmayabilir, diye düşündü.

Bayan Kilpatrick'ti. "Ne oluyor? Ruby'nin başı belaya girmişti, ben de kulübeye koşmak zorunda kaldım. İlk yemeği isteyip istemediğinizi sormak için geri döndüğümde kimse yoktu."

"Ruby iyi mi?" diye sordu Julia, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"İyi, bir şey oldu... önemli değil. Çocukça bir şey," Bayan Kilpatrick ikisine de baktı. "İlk yemeği istiyor musunuz?"

Douglas, daha sonra yemek yiyeceklerini söylemek için ağzını açtı, *çok* daha sonra yiyeceklerini söylemek için ağzını açtı, ama Julia ondan önce konuştu.

"Evleniyoruz," dedi ve Douglas, sesinde gurur duyduğunu duyduğuna yemin edebilirdi. Nişanlısı, her kadının nişan yüzüğünü gösterdiği gibi elini uzattı ve Bayan K nefesini tuttu, sonra sınırsız bir heyecanla alkışladı.

"Tebrikler!" diye haykırarak ileri atıldı ve Douglas'ın şaşkın bakışları arasında ikisini de kucakladı. Douglas Julia'yı bırakmamış olmasına rağmen, Bayan Kilpatrick kollarını ikisinin de etrafına doladı ve Julia'nın yanağına büyük, gürültülü bir öpücük kondurdu, sonra utangaç bir şekilde dönüp Douglas'ın yanağına da dudaklarını değdirdi. "Bu evde iyi haberler duymamızın zamanı gelmişti!" Ayrılırken bir an durdu. "İlk yemeği ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedi Julia, Douglas ise "Sonra" dedi.

Bayan Kilpatrick güldü, başını salladı ve uzaklaştı, kapıda durup onlara baktı, yüzünde Douglas'ın daha önce hiç görmediği bir mutluluk vardı.

O ortadan kaybolduğunda, Douglas onun hangisine itaat edeceğini bilmiyordu.

Julia tekrar ona döndü ve ellerini hafifçe göğsüne koydu.

Douglas çenesini eğerek ona baktı ve "Bu gece için ne planlamıştın?" diye sordu.

Julia, Douglas'ın ceketinin yakasını oynuyordu ve Douglas, Julia'nın her gün yaptığı gibi onu boş boş okşayarak kollarında durmaktan oldukça hoşlandığını düşünüyordu.

"Şey, sana akşam yemeği pişirecektim, sonra Bayan K devraldı. Sonra sana evlenmek istediğimi söyleyecektim, ki bunu zaten yaptım." Gözleri onun gözlerine baktı ve gözleri koyu, neredeyse yeşilimsi ve yoğun ve o, gözlerindeki derin duygudan hemen nefesi kesildiğini hissetti. "Sonra seni baştan çıkaracaktım."

O altın fırsatı değerlendirip onu öpmeliydi, ama bunun yerine başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Onun onu *baştan çıkaracağı* düşüncesi çok fazlaydı. Planladığı herhangi bir baştan çıkarma, başarılı olmak için bir nanosaniye sürerdi.

"Bir şeyi mi böldüm?" Çalışma odasının kapısında Nick duruyordu ve Douglas başını geriye eğik tuttu, ama eğlence yerine, şimdi hayal kırıklığıyla tavana bakıyordu.

Sırada kim vardı? Carter mı? Ronnie mi? Çocuklar mı? Charlie ve Oliver Londra'dan gelip habersiz ziyaret ederler miydi?

"Her şey yolunda mı Jules?" Nick içeri girdi, önünde gelişen bu hassas sahneyi fark etmemiş gibi davranarak ve Douglas'ın ona attığı anlamlı bakışı tamamen görmezden geldi.

"İyiyim Nick," diye cevapladı Julia ve Douglas'ın *vücuduna* gerçekten *sokuldu*. Douglas'ın vücuduna.

"Öylesin," dedi Douglas kısaca, Julia'yı sarılma ödülü olarak yalnız kalmak istedi.

"Ne yapıyorum?" Nick, Douglas'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bir şeyi bölüyorsun," diye açıkladı Douglas.

"Ah," diye mırıldandı Nick ve koltuğa yaslanarak, hiç umursamadan ve akşamı orada geçirme niyetindeymiş gibi göründü. "Peki, kimi ortadan kaldırmam gerekiyor? Buradan kiralık bir arabayla kaçan adamı mı, yoksa yarım saat önce ayrılan anneni mi? Geri geldi mi?"

Douglas bu sözlerle irkildi ve Julia başını kaldırıp ona baktı.

"Sonra anlatırım," diye fısıldadı.

Ona söylemesine gerek yoktu. Monique Webster'ı buraya getirmişti.

"O artık aileden kovuldu," dedi Douglas sakın bir şekilde ve Julia eğlenerek başını salladı.

"Kendi anneni reddedemezsin." Sesinde bir gülümseme vardı.

"Ona cömert bir harçlık verdiğimde reddedebilirim," diye cevapladı Douglas. Julia'nın vücudu gerildi. "O zaman onu *kesinlikle* reddedemezsin!"

Nick eğlencesinin bittiğine karar verdi ve ayrılmak için hazırlandı. "Sizi yalnız bırakıp etrafı gözetleyeceğim."

"Öyle yap," dedi Douglas sırtına.

"Nick!" Julia ona seslendi ve sol kolunu tekrar uzattı, diğer adama parmaklarını salladı. "Evleniyoruz," diye duyurdu, bu sefer sesindeki gurur çok belirgindi ve Douglas...

O hissetti...

Ne hissettiğini hiç bilmiyordu, çünkü daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Nick onun sesine dönmüş ve yüzü bir anlığına aydınlanmıştı, sonra yürümeye devam etmişti.

Onu neredeyse gözden kaybettiklerinde, "Nihayet!" diye bağırdı.

Bu Julia'yı güldürdü ve Douglas, Julia'nın vücudunun kendi vücuduna yapışık halde kahkahalarla titremesini son derece hoş bir his olarak buldu.

Başını onun başının üzerine eğdi ve dudaklarından gülümsemeyi öptü. "O baştan çıkarma meselesi," diye fısıldadı ağzına.

Julia elini kaldırıp parmaklarıyla hafifçe Douglas'ın yüzüne dokundu, gözleri onun gözlerine kilitlendi ve yavaşça gülümsedi.

Ve işte bu kadar, o baştan çıkarılmıştı.

* * *

Julia bir süre sonra, lezzetli bir doygunluk hissiyle uyandı. Vücudu, yorgunlukla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen mutlulukla ilgili, baş döndürücü bir yorgunluk hissi veriyordu.

Douglas'ın sol tarafına sokulmuş, başını omzuna dayamış, elini göğsüne koymuş ve onun parmakları tembelce kalçasının hemen üstündeki bölgeyi okşuyordu.

"Uyanık mısın?" diye mırıldandı, sesi uykudan boğuktu.

"Mm," diye cevapladı.

Yavaşça gerindi, sırtını kavisleyerek gövdesini onun yanına, poposunu da eline bastırdı. Douglas okşamayı bıraktı ve elini düzleştirerek poposunu okşadı.

Kız hareket etti ve dirseğiyle kendini kaldırarak ona baktı.

Perdeler açıktı ve ay ışığı yatak odasına doluyordu. Gölge bir kabartma olarak onun yüzünü görebiliyordu ve ne kadar cesur bir adam olduğunu düşünmek için kendine bir dakika izin verdi. İstismara uğradığı bir çocukluktan kurtulmuş ve tek başına, önünde duran bu şaheseri yaratmıştı.

Kendini tutamadı, gururla gülümsedi.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Hiç bilmiyorum," diye cevapladı Douglas, onu izlerken, gözleri ağırlaşmış, eli onun arkasında hareket ediyordu.

"Uyudun mu?" diye sordu, yatağının başucundaki saati görmek için dönerek, saatin beklediğinden çok daha erken olduğunu fark etti.

"Hayır," diye cevapladı.

Kafasını ona doğru çevirdi.

"Neden? Yorgun olmalısın." O gece olan onca şeyden sonra yorgun olması gerekirdi. O yorgundu.

"Hayır, Julia, yorgun falan değilim." Eli kadının kalçasını sıktı.

Vücudu onun sözlerine tepki verirken, küçük, mutlu bir kahkaha attı.

"Eğer geleceğim buysa, beni altı ay, en fazla bir yıl içinde bitireceksin," dedi ona.

"Bu riski göze alırım," diye cevapladı ve Julia, sesinin boğuk, seksi ve baştan çıkarıcı bir vaat içerdiğini fark etti.

Titredi ve hissettiği her şey gibi, bu da çok mutlu bir titremeydi.

Julia elini onun göğsünden kaldırdı ve çekinerek dudağındaki küçük yara izine dokundu. O yara izi orada olduğu sürece, sormak üzere olduğu şeyi sormaya asla cesaret edemezdi.

Ama şimdi, onun karısı olacağı için (ve bunu bilmeye hakkı olduğunu düşündüğü için, bu düşünce onu heyecanlandırıyordu) cesaretini topladı. "Bu nasıl oldu?"

Adam tereddüt etmeden cevap verdi: "Bıçakla."

Şokla nefesini tutarak elini çekti ve yüzünden kanın çekildiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Bıçak mı? Deli bir adam bıçağı yüzüne dayadı mı?" Vücudu kaskatı kesildi, oturur pozisyona geldi, elini itti, çarşafı göğsüne sıkıca tuttu ve ona bakmak için başını çevirdi. "Onlar... İnanamıyorum! Seni gerçekten incitmiş olabilirler!"

"Yaptıkları şey pek hoş değildi," diye mırıldandı, yanına dönüp dirseğiyle kendini kaldırdı.

"Gözünü çıkarabilirlerdi!" Panik ve draması giderek artıyordu. "Boğazını kesebilirlerdi! Nasıl bıçaklı kavgaya karıştın?"

"Artık hepsi geçti, Julia." Sesi kararlıydı ve bu ona az da olsa (çok az da olsa) güven verdi.

Onun yakışıklı yüzünün yakınında keskin bir nesnenin dolaşması, hatta yüzünü kesmesi düşüncesi Julia'yı ürpertti. Tepkisini gizlemek için elini uzattı ve alnına düşen bir tutam saçı geri itti. Elini çektiği anda, saç tutamı eski yerine düştü. Julia bunu sevimli buldu ve ona dokunma hakkının olması da ona harika geldi. Yüzüne yakın bir bıçak hayal etmek yerine buna odaklanmaya karar verdi.

Yine de bir şey söylemesi gerektiğini düşündü, bu yüzden parmağıyla yarasına tekrar dokundu ve "Umarım hak ettiklerini bulmuşlardır ve kim olduklarını asla öğrenmem. Sen bıçak taşıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır, hiç bıçak taşımadım." Sesinde bir parça eğlence olduğunu yemin edebilirdi.

O ise hiç de eğlenmiyordu.

"Bazen beni korkutuyorsun, Douglas," diye fısıldayarak itiraf etti.

Bunun üzerine, Douglas birden ayağa kalktı ve onu kollarına aldı, yüzünü onun boynuna gömdü.

"Her şey bitti," diye söz verdi ve kız, dudaklarının sözleriyle birlikte cildinde hareket ettiğini hissetti.

Konuşmaya cesaret edemeyen ve kendini inanmaya zorlayan kadın başını salladı.

O gece erken saatlerde, ondan kendisini baştan çıkarmasını istedikten sonra, (tabii ki) kontrolü ele geçirmiş ve onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak yukarıdaki yatak odasına götürmüştü. Sevişmişlerdi, yani tam olarak sevişmek değil, çok ateşli, çok arzulu, çok acil, çok yoğun, "sevişmek" olarak tanımlanamayacak kadar.

Ancak *ikinci* seferinde seviştiler. Yavaş ve tatlıydı ve o, kontrol edilemez, muhteşem bir ısrar ve talepkarlık haline gelmeden önce onun vücudunu keşfetme, ona dokunma, onu kızdırma, onu tatma fırsatı buldu.

Parlak ve doygun bir şekilde, hala birbirlerine sıkı sıkıya bağılı olarak yatıyorlardı, kadının yüzü adamın güzel kaslı, erkeksi boğazındaydı ve kadının çenesinin altına fısıldadı, "Acıktım."

Yavaşça giyindiler, Douglas bir çift kot pantolon ve bordo bir kazak giydi, Julia ise elbisesini giydi. Douglas başka bir kazağını aldı, bu seferki yosun yeşiliydi. Onu Julia'nın başına geçirdi ve Julia kazakta boğuldu, ama bu soğuğu uzak tutmaya yardımcı olacaktı ve Julia onun bu jestinden çok etkilendi.

Çıplak ayakla ve el ele mutfığa indiler. Ev gece için uykuya dalmıştı ve Julia bir zamanlar burayı korkutucu ve ürkütücü bulduğuna inanamıyordu.

Artık burası sadece eviydi.

Evin köşelerini ve gölgelerini biliyordu. Halıların kenarlarının nerede olduğunu ve karanlıkta mobilyalardan nasıl kaçınacağını biliyordu. Orayı sevdiğini fark etmeye başlamıştı, orası Douglas'ın eviydi ve artık o da oraya aitti, yani Sommersgate'e aitti. Bu aidiyet duygusu onu harika hissettiriyordu.

Mutfığa girdiler ve Julia yemekleri kendilerinin pişirmesi gerektiğini düşündü.

Bunun yerine, mutfak masasında oturan Bayan K'yi buldular, elleri örgüyle meşguldü, gözleri muhtemelen Bay K tarafından aceleyle kurulmuş olan taşınabilir televizyona odaklanmıştı.

Bayan K, onlar içeri girdiğinde ayağa fırladı ve Julia'nın şaşkın yüzünü görmezden geldi.

"İlk yemeğiniz için hazır mısınız?" diye sordu, sanki geç saatlere kadar bekleyip, onların cinsel oyunlarını bitirip yemek aramaya gelmelerini beklemek onun için gayet doğal bir şeymiş gibi.

Douglas seksi, şeytani bir gülümsemeye, "Lütfen, sakıncası yoksa Bayan K." dedi.

Bunun üzerine, topuklarını döndü ve Julia'yı da yanında sürükleyerek, az önce yarattığı derin anın farkında olmadan oradan ayrıldı. Ama Julia, omzunun üzerinden arkadaşını izledi.

Julia'nın tanıdığı kadarıyla, Douglas Margaret Kilpatrick'e hiç "Bayan K." diye hitap etmemişti. Diğer kadının yüzünün zevkten kızardığını gördü ve Julia'nın midesi eridi.

Bayan K kırmızı gülleri kaldırmış ve onların yerine Douglas'ın eve getirdiği muhteşem beyaz güller koymuştu.

Akşam yemeğinde, Monique'in Sean'ı eve getirdiğini, sonra Julia'yı onun söyleyeceklerini dinlemeye ısrarla teşvik ettikten sonra ayrıldığını anlattı. Sean'ın ona, onu bırakarak hata yaptığını söylediğini ve onunla birlikte Amerika'ya taşınmasını istediğini Douglas'a anlattı. Sean'ın çocukları da getirebileceğini, velayet davası açabileceğini ve hatta tüm parasını ve bağlantılarını ona yardım etmek için kullanacağını söylediğini açıkladı.

Douglas tüm bunları sabırla dinledi, yüzünde hiçbir şey belli etmedi.

Ona zayıflığını, Kilpatrick'lerin o öğleden sonra söylediklerini duyduktan sonra duygusal olarak tükenmiş olduğunu ve Sean'ın karşısında kendini güçsüz hissettiğini, bu hissin geri gelmesine engel olamadığını söylemedi. Sean'ın akşam için heyecanla beklediği planlarını mahvedeceği için yıkıldığını ona itiraf etmedi. Kötü kalpli Monique'in ömür boyu kayınvalidesi olacağından endişelendiğini, çünkü hem babasını hem de Sean'ı geri getirmek, Monique'in onu gerçekten ve tamamen nefret ettiği anlamına geliyordu ve bu hoş *bir* duygu *değildi*. Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilmediğini, çünkü Sean'a söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını ona söylemedi. Douglas geldiği anda, Sean'dan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordu ama ona gitmesini söylediği halde Sean gitmeyi reddettiği için bir çözüm bulamıyordu.

Bunun yerine (Bayan K'nin final olarak servis ettiği lezzetli panna cotta'ya bakarak) şöyle dedi: "Ona gitmesini söyledim ama reddetti. Kendimi kapatıp, onun konuşmasına izin vermek ve senin yakında eve gelmeni ummak en iyisi olur diye düşündüm. Ne yapacağını biliyordum ve haklı çıktım." Durdu ve ona gülümsedi. "Ama itiraf etmeliyim ki, beklediğimden daha iyiydi." Gülümsemesi daha da büyüdü. "*Çok* daha iyiydi."

Bu sözlerle tatlı kesinlikle bitmişti (her ne kadar birkaç kaşık daha yemek istese de). Tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı, onu da sandalyesinden kaldırdı ve yatak odasına götürdü.

O zaman seviştiklerinde, *çok* yavaş ve *çok* tatlıydı. O, zihnini değiştiren bir saygıyla ona dokundu; sanki ona tapınıyormuş gibi hissettirdi. Sanki onu ezberliyordu ve o da ona aynı şeyi yapmasına izin vermesini zorladı. Sonunda orgazm olduğunda, zevkten vücudunun parçalanacağından emindi ve onun adını haykırdı, ama o, onun haykırışını ağızıyla emdi ve çok kısa bir süre sonra, o da onun için aynısını yaptı.

O anda, doymuş ve mutlu bir şekilde onun yanında uykuya daldı.

şimdi, onu yatağında tutuyordu, yakında *onların* yatağı olacak olan yatakta, ağız kulağının *hemen* arkasındaki *doğru noktadaydı*. Elleriyle onun kalın saçlarına dokundu.

"Seninle ne yapacağım?" diye fısıldadı geceye.

"Ne istersen," diye kulağına homurdandı ve kız, haftalar önce söylediği sözlerin tekrarlanmasıyla içini bir ürperti kapladı. Omuzlarını nazikçe itti ve başını ona doğru eğdi, dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

"Her şeyi mi?" diye sordu, gözleri parıldayarak.

Adamın ağız şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yaparsan yap, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağını bil."

O, onun şakacı tehdidine tereddüt etmedi, onu sırt üstü yatırdı ve üzerine oturdu. Parmak uçları onun karnında hafifçe dans etti ve o, kollarını kaldırıp parmaklarını başının arkasında birleştirerek ellerinin üzerine başını koyarken onu izledi.

Adam ona kaşlarını kaldırdı.

Bu kibirli tavır karşısında, kendini tutamayıp güldü. Onun kibirli tavrını sevmeye başlamıştı, bu tam *Douglas'a* yakışır bir tavidir.

Ellerini onun kaslı göğsünde gezdirdi ve öne eğilerek göğüslerini ona bastırdı ve boynuna burnunu sürttü.

"Boynunu, boğazını seviyorum," diye fısıldadı, dilini çıkarıp boynunu boydan boya yaladı. Ona verdiği kolonyanın kokusunu aldı ve titredi. "Vücudunun en sevdiğim kısmı," diye itiraf etti.

"*En* sevdiğin mi?" Sesinde eğlenceyle karışık bir arzu vardı.

Kafasını kaldırıp ona baktı.

"Şey, ilk beşte," diye kabul etti. Sessiz bir kahkaha ile vücudu titredi ve ona gülümsedi, onu güldürebildiği için daha da mutlu oldu ve tekrar başını eğdi. "Belki de ilk onda."

Adam ellerini başının arkasından çekip kadının beline doladı ve sıkıca tuttu.

Kız aniden kendini yukarı çekti ve ellerini belinden çekip nazikçe karnına, göbeğine ve sonra göğüslerine doğru itti. Ellerini onun ellerinin üzerine koydu, nazikçe sıktı ve sağ elinin parmağını kullanarak sol elinin parmağını meme ucuna doğru kaydırды.

Meme ucundan bacaklarının arasına doğru keskin bir şekilde yayılan hisler, kadının sırtını hafifçe kavrayarak düşük bir inilti çıkarmasına neden oldu.

"Tanrım," diye mırıldandı ve hızla yukarı doğru çekildi, ellerini göğüslerinden çekip uyluklarının arkasına kaydırды ve bacaklarını ona dolanacak şekilde konumlandırdı.

"Douglas!" diye bağırdı, altında onun sertliğini hissederek ve elleri tekrar hareket etti, biri onu kaldırmak için kalçasına, diğeri ise vücutlarının arasına. "Douglas!" diye tekrar haykırdı, bu sefer şaşkınlıkla, elleri kalçalarına geldi ve hızlıca, kuvvetlice onu deldi. Yarı nefes nefese, yarı iniltiyle bir ses çıkardı ve hemen kalçalarını salladı, o yüzünü boynuna gömerken ona daha da sıkı sarıldı.

"Her zaman benim için hazır olmanı seviyorum. Çok ıslaksın." Sesi boynunda yankılandı, heyecanla titriyordu ve o ses cildinde kayarken Julia titredi ve her ne kadar büyük olasılıkla bir anlamı olmasa da, Douglas'ın onunla ilgili bir şey söylerken "sevmek" kelimesini kullanmasını çok sevdi.

"Çok yaramazsın. Benimle istediğini yapman gerekiyor *seninle ne istersem yapmam gerekiyor*," diye nefes nefese alaycı bir şekilde onu azarladı.

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı, oysa Julia belki bir dakikadan az bir süredir kontrolü elinde tutmuştu.

Sonra Douglas onu uzun ve ateşli bir şekilde öptü.

Ağzını yanağından çenesine doğru kaydırдыğında, titreyerek, "İşleri hızlandırmak için ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

Ve öyle yaptı.

* * *

Aşıklar yatakta hareket ederken, odanın diğer ucunda melankolik bir kutup rüzgarı yavaşça odadan dışarı süzüldü.

Bu rüzgâr, yüz yıldan fazla bir süredir her gün, her hafta yaptığı, çok iyi bildiği yolculuğuna çıktı.

Onun en sevdiği oda olan çalışma odasında, Lady Ruby yer değiştirdi ve şekillendi, kendi hayalet görüntüsüne dönüştü, yakın zamana kadar sadece *onun* görmesine izin verdiği bir görüntüye. Dışarıda kocasının bulunduğu pencerenin önünde uçuyordu.

"*Bu aşk mı?*" diye sordu Archie ve Ruby üzgün bir şekilde başını salladı.

O, bunun orada olduğunu ama ifade edilmediğini kastettiğini bilerek başını salladı. "*Neden?*"

"*Çok fazla acı var, bunu kabul etmiyorlar.*"

Ruby ve Archie kelimeler olmadan, telepatik olarak iletişim kurdular, ağızları hareket etmedi ve hiçbir ses çıkmadı.

İkisinin de çıkarabildiği tek ses, lanet yüzünden, kızdırdığı kıskanç ve reddedilmiş talipli ve büyücülük bilen kötü niyetli annesi yüzünden, şiddetli ölümünü tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığında attığı korkunç çığlıktı. Birkaç ayda bir, bazen şanslıysa birkaç yılda bir, merdivenlerin dibinde, iradesine karşı, bu ona tekrar olurdu. Görünmez eller boynunu sıkar ve sıkar... sıkar... *sıkar* ve hayatını alırdı.

"*Umuyordum ki...*" Lord Archibald Ashton, karısına böyle dedi ve elini pencereye dayadı; milyonlarca kez denemiş olmasına rağmen, elini pencereden içeri sokamıyordu. Karısının eli de onun eline katıldı, ama ikisini sonsuza dek cam ayırıyordu, Sommersgate ayırıyordu – bu acı bir ironiydi, çünkü bu evi ona olan sevgisinden inşa etmişti.

O ise, girişin Fransız kapılarından onu her zaman görebiliyordu, tıpkı o gece olduğu gibi, hayalet gibi bedeninin tekrar tekrar boşulduğunu görebiliyordu. O, her zaman görünmez bir saldırganla şiddetle mücadele ediyordu ve o, o korkunç gece olduğu gibi, onun çığlıklarını duyabiliyordu, ama

şimdi görünmez eller tarafından, o zaman ise dört adam tarafından engellenmişti ve onu kurtaramamıştı.

Yalnız kaldığında, kapıları tırmaladı, camı kırmaya çalıştı, onun için yaptırdığı muhteşem merdivenin dibinde yatan cansız bedenine ulaşmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu bir kez daha kucaklamak istedi, ama sanki Sommersgate geçilmez bir sihirli örtüyle korunuyormuş gibiydi. Saatlerce, kemiklerine kadar üşüyen, vücudu yorgun düşen, dondurucu soğuk onu sarmış, onu halsizleştirmiş, ta ki o da hayatının tükendiğini hissedene kadar. Yıllar boyunca, bu defalarca tekrarlandıkça, ne kadar mücadele ederse etsin onu görebiliyordu ve bunu tekrar tekrar yaşamak zorunda kalıyordu, onu kurtarmayı asla başaramıyordu, sevgilisine ulaşip onu son bir kez kucaklamayı asla başaramıyordu.

"O, ona olan aşkını anlamıyor, o ise gururlu ve inatçı olduğu için aşkını itiraf edemiyor ve sadece acı getireceğini düşündüğü bir şeye kalbini açamıyor," diye cevapladı Lady Ruby ve ardından sevgilisini sakinleştirmek için hızla harekete geçti. *"Umudumuz var, oğlumuz William. O babası gibi. Sevgilim, sadece birkaç yıl beklememiz gerekiyor, o bu eve aşkı getirecek. O bizi özgürleştirecek."*

Archie alnını camın camına dayadı ve güzel hayalet karısı da aynısını yaptı. *"Douglas için aşk istedim, o..."*

"Ben de Julia için istedim, ama laneti biliyorsun, bunu kabul etmeleri, birbirlerine yüksek sesle söylemeleri gerekiyor, yoksa biz..."

"Biliyorum." Ses çıkmasa da, Archie'nin sözlerinde bir acı vardı.

"Elimizden gelen her şeyi yaptık." Lady Ruby, her zaman yatıştırıcı, her zaman ona umut aşılamaya çalışan, yine aynı şeyi yaptı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Archie, onu görebiliyor ve onunla konuşabiliyor olmasına rağmen, asla onunla birlikte olamayacaktı.

Lady Ruby cevap vermedi, ama sisli beyaz, hayalet gibi gözyaşları yanaklarından süzülerek söylenmesi gereken her şeyi söyledi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dikkate Alınmayan Uyarılar

Lord Ashton, Baron Blackbourne'un (çok yakında) Amerikalı ve baldızı olan Bayan Julia Fairfax ile evleneceğini duyuran basın açıklaması, şok edici bir sürprizle karşılandı.

Basın bülteniyle birlikte bir fotoğraf da yayınlandı. Fotoğrafta çift yan yana duruyordu, adamın kolu rahatça (ama bir şekilde sahiplenici bir şekilde) kadının beline dolanmıştı. Kadın çarpıcı (ve birçok erkeğin oldukça seksi bulduğu) yeşil-siyah bir elbise giyyordu, adam ise smokin giyyordu (ve birçok kadın onun oldukça çapkın giyindiğini düşünüyordu).

Douglas'ın çevresindeki erkekler, Blackbourne'un Amerikalı kadına aşık olmasına şaşırmadılar. İkisi yakışıklı bir çiftti. Çekilen birçok fotoğrafa bakılırsa, kadın stil sahibi ve doğuştan zarıftı ve tabii ki çok güzel bacakları vardı. Ashton, rafine zevkleri olan bir adam olarak biliniyordu ve gelin seçimi de bunu bir kez daha kanıtladı. Onunla tanışan az sayıdaki kişi, Amerikalı bir kadın için oldukça sevimli olduğunu düşünüyordu.

Douglas'ın çevresindeki kadınlar, onun Julia Fairfax'a aşık olmasına şaşırılmış ve biraz da memnun olmuşlardı. O, partner olarak pek tatlı olmayan ama kesinlikle genç kadınları tercih etmesiyle ünlüydü. Yirmili yaşlarında, dünyadan bıkmış, alaycı, yetersiz beslenmiş bir kadını değil de *bir kadını* seçmesi, yakışıklı baron hakkında çok şey söylüyordu. Onunla tanışmış olan az sayıdaki kişi, Julia'nın ünlü kadın avcısının dikkatini (ve kalbini) çekmiş olmasına pek de şaşırılmamıştı.

Monique Ashton, bu duyuruya açıkça hoşnutsuzluk gösterdi.

O gece, evini istila eden istenmeyen çöpleri temizlemesi için onu Sommersgate'e götürdüğünde, Sean Webster, Bath Spa Hotel'deki odasının kapısında belirdi. Tamamen öfkeye kapılmıştı ve ona son derece nahoş şeyler söyledi. Hatta bir an için, ona gerçekten vuracağını düşündü.

vuracağını düşündü. Ancak, otel yönetimi bağırırları duydu ve müdahale ederek Bay Webster'ı büyük bir güçle dışarı attı.

Monique ertesi gün Londra'ya geri döndü ve bir sonraki adımını belirlemeye çalışıyordu.

Yakında yeni ve (en azından kendine itiraf etmek zorunda olduğu) inanılmaz pahalı ve lüks dairesinin detaylarını kesinleştirecekti.

Londra'ya vardığında, Monique oğluyla ilgili manşetleri gördü ve arka arkaya gelen telefonlara katlanmak zorunda kaldı. Tabii ki Monique, tüm arkadaşlarına ve tanıdıklarına (ve pek dost olmadığı bazı kişilere) saf oğlunun evlenmek istediğı entrikacı küçük Amerikalı hakkında ne hissettiğini tam olarak anlattı.

Ne yazık ki, bu konuşmalar hem Oliver hem de Charlotte Forsythe'ın kulağına ulaştı (mutlu haberi duyunca, ilki arkadaşı için çok sevindi, ikincisi ise Julia ve Douglas için histerik bir şekilde sevinçten uçtu), bu da haberin çok hızlı bir şekilde Douglas'ın kulağına ulaştığı anlamına geliyordu. Her zamanki gibi, Douglas daha da hızlı bir şekilde harekete geçti.

Resmi duyurudan sadece birkaç gün sonra Monique'in telefonu tekrar çaldı. Arayan Douglas'ın asistanı Samantha'ydı, Monique'in pek sevmediğı ama yeni daire için düzenlemeler yaptığı için katlanmak zorunda olduğu bir kızdı.

Monique'in kısa selamlamasının ardından, hoşnutsuz Samantha, "Lord Ashton'ın daire sözleşmesini feshettiğini bildirmek için arıyorum. Ayrıca aylık ödeneğinizin derhal kesileceğini bilmenizi istiyor" dedi.

Bu haberi duyan Monique, şaşkınlıktan dilini yuttu.

Samantha devam etti: "Eğer nişanlısı hakkındaki yanlış izlenimlerinizi kamuoyuna açıkça ve cömertçe beyan ederseniz ve bu evliliğı resmi olarak onayladığınızı duyurursanız, size ödeneklerinizi dörtte bir oranında geri verecek ve yine bütçenizin dörtte biriyle sizin için bir daire satın alıp döşemeyi kabul edecek."

"Dörtte biri mi?" Monique'in sesi öfkeli bir inanmazlık ve hafif bir korkuyla titriyordu.

"Sana bunu kabul et ya da reddet, dediğini söylememi istedi," diye cevapladı Samantha.

Kızın ses tonu, Monique'e bunun ona büyük zevk verdiğinden şüphe bırakmadı ve Monique aşağılanmış öfkeyle titredi.

Uzun zaman önce, ebeveynlerinin ve kocasının ona bıraktığı güven fonlarını tüketmişti. Oğlunun ona her ay verdiği cömert harçlık (ve genellikle onun isteği üzerine artırılan) tek gelir kaynağıydı.

Üstelik, hayatında bir gün bile çalışmamıştı. Şimdi de kesinlikle çalışamazdı (ve çalışmayacaktı).

Monique aptal bir kadın değildi (sadece kötü bir kadındı), oğlunun bir şey söylediğinde bunu kastettiğini bilirdi.

Bu nedenle, başka seçeneği yoktu. "Kabul ediyorum," diye tersledi Monique.

Daha sonra Monique, telefonun başına oturup aramalarını yapmaya başladığında, kendine pek hanımefendiye yakışmayacak kadar fazla şeri içmek zorunda kaldı (ve şişeyi de yanında getirdi).

* * *

Sommersgate'te, yaklaşan düğün haberi karışık tepkilerle karşılandı. Lizzie sevinçten kendini kaybetmişti. Kız kardeşinin izinden giden Ruby de aynı derecede heyecanlıydı. Nick, Ronnie, Carter ve Kilpatrickler de açıkça sevinçten uçuyorlardı.

Willie ise ne yapacağını tam olarak bilemiyordu.

Douglas ve Julia, kütüphanede çocuklarla birlikte oturarak, evlenmeye karar verdikleri günün ertesi günü resmi olarak duyuruda bulundular. Lizzie ve Ruby teyzeleri ve amcalarının etrafında sevinçle dans ederken, Willie bir, iki adım geri çekildi ve sonra tek kelime etmeden odadan kaçtı.

Julia dehşete kapıldı ve hemen ona doğru koştu.

Douglas kolunu tuttu ve fısıldayarak, "Bana bırak" dedi.

Julia öyle yaptı, ama merdivenlerin altında yeni yavru kedisi Fred'i kucağında tutarak (Fred, oynamak ve mümkünse merdivenlerdeki harika halıyı tırmalamak istediği halde kucağa alınmaktan ve okşanmaktan pek memnun değildi; halı, onun küçük pençeleri için mükemmel yükseklikteydi) volta atmaktan edemedi.

Douglas merdivenlerden indiğinde, Julia endişeli gözlerle ona baktı. Douglas kollarını Julia'nın beline doladı ve gözlerine baktı.

"Ona zaman tanı," dedi sessizce.

Julia'nın duymak istediği sözler bunlar değildi ama yine de başını salladı.

İki gün sonra akşam yemeğinde, ortamdaki hava değişmemişti. Lizzie, Ruby ve evin geri kalanı hala coşkuluydu. Willie alışılmadık bir şekilde sessizdi ve hala kararsızdı.

Ana yemek kaldırıldıktan ve puding servis edilmek üzereyken, Willie boğazını temizledi ve söyleyecek bir şeyi olduğunu duyurdu.

"Teşekkür ederim, Douglas Amca," diye başladı, genç sesi ciddiydi, "beni sağdıcın olmam için davet ettiğin için. Ama düşündüm ve karar verdim, babam burada olmadığına göre, onun yerine Jewel Teyze'yi damada teslim etmeliyim."

Julia elini ağzına götürdü, gözleri hızla yaşlarla doldu ve Douglas'a baktı. Douglas, yeğenine ciddiyetle başını eğdi, yüzü bu kararın akıllıca olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

"Yani," diye devam etti Willie, gözleri teyzesine dikilmiş, "eğer isterseniz, Jewel teyze."

Teyze, "Lütfen" demekten başka bir şey söyleyemedi.

Amcasından örnek alarak, başını eğdi (Julia, biraz kibirli bir şekilde, eğlenceli bir dehşetle fark etti).

Lizzie, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını ele veren bir homurtu çıkardı. Bu sese, Julia duygularını serbest bıraktı ve kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başladı. Lizzie de onu takip etti ve Ruby, asla geride kalmak istemeyen biri olarak, dört yaşındaki bir çocuk olmasına ve neden ağladığını tam olarak bilememesine rağmen, diğer iki kadından daha yüksek sesle ağladı. Douglas ve yeni atanan Will (o akşam yemek masasında gençlik adını "Willie"yi sonsuza dek kaybetmişti) kendilerini ağlayan kadınları teselli etmek zorunda buldular. Douglas Julia'yı kollarına aldı ve Lizzie tüm vücut ağırlığını onlara attığında kendini hazırladı ve küçük kızı da teselli edici kucaklamasına dahil etti. Will ise Ruby'nin sırtını beceriksizce okşadı.

Bayan Kilpatrick pudingle bu sahneye girdi ve Julia'nın kesik kesik anlattığı hikayeyi dinledikten sonra, ağlamaya katıldı. O kadar etkilenmişti ki, Douglas Roddy Kilpatrick'i arayıp karısını görmeye gelmesini istemek zorunda kaldı.

* * *

Douglas ve Julia'nın ilk kavgası, Julia evliliği kabul ettikten yirmi dört saat geçmeden çıktı.

Aslında, ertesi sabah.

"Veronika'dan bugün eşyalarını buraya taşımasını isteyeceğim," dedi Douglas, Julia'nın dudaklarına fısıldayarak, duştan akan su ikisinin üzerine düşerken, sabunlu elleri Julia'nın vücudunda dolaşıyordu.

Julia gülümsedi ama başını salladı, dudaklarını onunkilerden ayırdı ve çenesini öpmeyi bırakıp cevap vermek için durakladı: "Sanmıyorum."

Douglas'ın kaygan elleri Julia'nın arkasına kaydı ve ıslak vücudunu kendine yaklaştırdı. "Ben öyle düşünüyorum."

Julia güldü (muhtemelen Douglas'ın niyetinin ciddiyetini fark edemeyecek kadar tahrik olmuştu). "Buraya taşınmayacağım. Çocuklar evleneceğimizi bile bilmiyorlar."

"Bugün onlara söyleriz."

Kabul ederek başını salladı ama "Evde genç, etkilenmeye açık çocuklarımız var, böyle devam edemeyiz" dedi. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Düğünden sonra taşınırım."

Elleri kayarak belini sıkıca kavradı.

"Bugün yukarı çıkacaksın," diye emretti, sesinde itiraz kabul etmeyen bir ton vardı.

Kız başını geriye attı (muhtemelen onun kibirli ses tonuna tepki olarak, ama hemen fikrini değiştirdi ve kesinlikle bu ses tonunu sevmediğini *fark etti*).

"Hayatta olmaz!" diye inatla karşılık verdi.

Onu düşün duvarına doğru itti.

"Evet," dedi sadece, parmakları (normal bir kadınsa) onun planına uymasını sağlayacak noktaları buldu.

Julia öyle değildi.

Yine de, nefesini tuttu (kendini tutamadı).

Sonra kararlı bir şekilde, "Hayır!" dedi.

"Evet," diye homurdandı, ağzıyla kulak arkasındaki, onu ikna edeceğini bildiği bölgeyi buldu.

Ne yazık ki, Douglas yine müstakbel eşini yanlış değerlendirmişti.

"Çocukların gözü önünde yasak bir ilişki yaşayamayız," diye karşılık verdi Julia (ama cevabı, nefes nefese konuşması nedeniyle

).

Douglas, adil savaşan biri olmadığı için, onu zahmetsizce kaldırdı, bacaklarını ayırdı, onu duvara bastırdı ve tek bir akıcı hareketle içine girdi, elleriyle onu havada tuttu.

Bacakları hemen ona dolandı.

"Peki, bu konuda ne yapacağız..." Yavaşça çekildi ve sonra ileri doğru hamle yaptı, kadının boğazının derinliklerinden çıkan iniltiyi duyunca memnun oldu, "bu arada?"

Kadın titreyerek nefes aldı.

"Sen... sen..." Douglas tembelce dışarı çıktı ve sonra hızla tekrar içeri girdi, kadın da bunu tatmak için bir an durdu. "Yaratıcı olmalısın," diye fısıldadı.

Douglas bu sözü çok beğendiği için uzlaşma sağlandı.

Ve o kesinlikle yaratıcıydı.

* * *

Düğünü planlamak için iki aydan az bir süre kalan Julia, Lord Ashton, Baron Blackbourne'un düğününe yakışır bir etkinlik düzenlemek zorunda kaldı.

Neyse ki, Charlotte Forsythe, Margaret Kilpatrick ve Samantha Thornton'un değerli yardımları (ve Patricia Fairfax'ın uzaktan desteği) vardı. Ayrıca, listeler konusunda oldukça yetenekli olan Julia, kısa sürede organize olup planları hazırlayabildi.

Douglas, normalden çok daha erken, *yaratıcı* bir şekilde erken (yani, çocuklar okuldan eve gelmeden saatler önce ve Veronika'nın Ruby'yi sinemaya götürdüğünü bilerek, bu bilgiyi Veronika'ya bunu yapmasını söylediği ve zahmetleri için ona iki yüz elli sterlinlik banknot verdiği gerçeğinden elde ettiği) eve geldi ve koridordan Julia'nın odasına doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında gördüğü manzara hem büyük bir sürpriz hem de biraz endişe vericiydi.

Julia, üzerinde sadece narin siyah dantellerle süslenmiş, oldukça çekici soluk pembe bir sütyen ve külot dışında hiçbir şey giymiyordu ve uzun boylu, sıska, kusursuz (ama dramatik) giyimli bir adam tarafından okşanıyordu.

bilinmeyen nedenlerden dolayı vücuduna metrelerce fildişi rengi ipek sarılmış, son derece kadınsı bir adam.

"Douglas!" diye bağırdı Julia.

"Julia," diye yanıtladı Douglas, yüzü tehlikeli bir ifadeye bürünmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve saldırgan bir duruş sergiliyordu.

Diğer adam geri adım attı ve açık avuç içini göğsüne götürdü.

"Aman Tanrım," diye Douglas'a bakarak yavaşça konuştu.

"Bu," Julia adamı işaret etti ve sonra kaşmir bornozunu alıp omuzlarına attı, "Gregory."

Douglas kıpırdamadı, sesini çıkarmadı, sadece sert bir bakış attı. "Aman Tanrım," Gregory, gözlerini Douglas'tan ayırmadan tekrarladı.

"Gregory benim gelinliğimi tasarlayacak," diye açıkladı Julia, bornozunun kemerini aceleyle bağlayarak.

Douglas yine cevap vermedi.

Sadece kaşlarını kaldırdı.

Julia devam etti. "Baloda giydiğim elbiseyi o tasarladı." Bu, Douglas'ın yüz hatlarının biraz yumuşamasına neden oldu.

Çok hafifçe.

"Ve," diye devam etti Julia anlamlı bir şekilde, "düşünde onu *Tony ile* tanıştırmayı umuyorum."

Douglas bu bilgiyi sindirdikten sonra başını salladı ve kesin bir niyetle, yakında karısı olacak kadına doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Gregory, seninle tanışmak ne kadar hoş olsa da," Douglas'ın sesi sakin ve kararlıydı, kolunu Julia'nın omzuna doladı ve direnen vücudunu kendi yanına çekti, "Bence değerli çabalarına bir ara verip biraz dinlenmenin zamanı geldi."

"Douglas!" Julia, utançtan yüksek sesle çığlık attı.

Gregory, Julia'dan Douglas'a baktı, Douglas'ın ne demek istediğini çabucak anladı ve nazikçe sordu, "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"On beş dakika," diye cevapladı Julia hemen.

"İki saat," dedi Douglas aynı anda.

"İki saat olsun." Romantik bir ruha sahip olan Gregory, belki de üç saat sonra geri dönmesi gerektiğini düşünerek hızla odadan çıktı.

Ve öyle yaptı.

* * *

Julia o kadar mutluydu ki, kendini zorlukla zapt edebiliyordu. Hayatı kesinlikle dramatik bir dönüş yapmıştı.

Hâlâ gelecek için endişeleniyordu (kendini tutamıyordu). Ayrıca, bu mutlu anları Gavin ve Tamsin ile paylaşamadığı için üzüntü duyduğu anlar da oluyordu. Dahası, günde yaklaşık altı kez (saymaya başlamıştı), Douglas'a duygularını söylemekten kendini alıkoymak zorunda kalıyordu ve bazen onun çocukluğunu bildiğini neredeyse ağzından kaçırıyordu (onunla birlikteyken, ki bu *çok* sık oluyordu, şefkat dolu anlarda boğulmak korkunç derecede kolaydı).

Tüm bunlara rağmen, Charlie, Douglas'ın ölümsüz aşkını itiraf etmese de, onunla olan hayatının daha önce yaşadığı herhangi bir hayattan daha iyi olacağını öngörüyordu.

Ve Julia bu tatlılığı tadını çıkardı.

O, yatakta ve yatak dışında, muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğu en özenli, en iştahlı, en cömert sevgilisiydi.

Gerçekten de, onu gerçekten sevseydi, bu mutluluktan ölebilirdi, çünkü bundan daha iyisi olamazdı.

Ancak, kalbinin en derinlerinde (oraya sıkı sıkıya ve inatla gömdüğü yerde), o aşk yemini dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu.

Sevgililer Günü yemeği için hazırlanırken kendi kendine mırıldanıyordu. Douglas onu Bath'ta bir yere götürecekti ve bütün akşam dışarıda kalacaklardı, sabaha kadar dönmeyeceklerdi ve o *bunun* ne anlama geldiğini (mutlulukla) biliyordu.

Kendisi de yeni bir erkek arkadaşı olan Ronnie, evinde yatak odasında randevusu için hazırlanıyordu. Carter akşam dışarı çıkmıştı. Kilpatrick ailesi çocukları curry yemeye götürmüş ve gece boyunca onlara bakacaktı.

Julia evde tek başına kalmıştı.

Douglas'ın hediyesini paketlemişti, bu sefer kolonya ya da kravat değil, Gavin'in ve aynı zamanda dedelerinin de kullandığı bir çift altın kol düğmesi.

Patricia bu hediyei onaylamıştı, aslında Douglas ile ilgili her şeyde Patricia'nın onayı vardı, özellikle de

Julia (bir anlık zayıflık ve en derin güven içinde) Kilpatrick'lerin çocukluk hikayesini anlattıktan sonra.

Julia kol düğmelerini temizletmiş ve siyah kadife astarlı, el yapımı kiraz ağacından bir kutuya koymuştu. Bu kol düğmeleri (evlilik yüzüğü hariç) Gavin'in en gurur duyduğu eşyalardı ve Julia, Will'in Douglas'ın bu kol düğmelerine sahip olmasını (umarım yaklaşık altmış yıl sonra) doğanın işleyişi gereği Will'e geçene kadar sorun etmemesini içtenlikle umuyordu.

Hazırlanmak için uzun zaman harcadı, banyo yaptı, losyon sürdü, pudra sürdü ve makyaj yaptı. Gregory'nin bu gece için özel olarak hazırladığı elbisesini giydi. Kesinlikle muhteşem bir elbiseydi, kırmızı saten, straplez ve vücudu saran, diz boyu bir elbise. Arka etek ucunda, derin bir yırtıktan dışarı fırlayan, dramatik bir siyah tül kabarık kısmı vardı. Elbiseyi, parmakları açık ve cesur bir ayak bileği kayışı olan siyah, yüksek topuklu sandaletlerle giydi.

Marilyn Monroe'nun giyeceği bir şeye benziyordu ve Julia onu çok sevdi.

Kulağına elmas küpelerini takıyor, bileğine elmas saatini takıyordu ve mırıldanmaktan Dolly Parton'un *I Will Always Love You* şarkısını söylemeye geçmişti.

Douglas'a hediyesini vermek için *sabırsızlanıyordu*. Ona onu sevdiğini *söyleyemese* de, bunu ona *göstermek* için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Elmacık kemiklerine son bir kez allık sürdü, ayak bileklerine esen rüzgarı hissetti ve şarkı söylemeyi bıraktı.

"Ee, Lady Ruby, son zamanlarda nerelerdeydin?" diye sordu, sanki cevap verecekmiş gibi.

Sürpriz bir şekilde, buz gibi esinti kutup soğuğuna dönüştü, ayak bileklerini dondurdu ve baldırlarına doğru yükseldi. Bu çok rahatsız ediciydi, Julia ondan uzaklaşmak için zıpladı.

"Şimdi, Lady Ruby, hiçbir şey akşamımı mahvedemez. Hadi şimdi git ve kedciklerle oyna. Onlara biraz korkutmak iyi gelir," dedi Julia (ama içten söylemiyordu) ve soğuktan kaçmak için giyinme odasından hızla çıkıp yatak odasına girdi.

Güneş çoktan batmıştı ama Julia saatlerdir giyinme odasında olduğu için perdeleri çekmemişti. Tırmalama sesi

her zamankinden daha yüksek sesliydi ve Archie'nin penceresinin dışında olduğunu gördü. Hayalet, çaresizce içeri girmek istercesine, iki eliyle çılgınca tırmalıyordu. Ağzı bağırıyormuş gibi hareket ediyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Julia dehşet içinde sessizce bu manzaraya bakakaldı.

Soğukluk yine ayak bileklerine çarptı, baldırlarını ve uyluklarını sardı ve Julia, çılgın Efendiden kaçmaya çalışırken Efendisinin karısından uzaklaşmaya çalıştı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Julia.

Sanki tüm ev, ürkütücü bir önseziyi dile getirmeye çalışır gibi, hareketli bir şekilde sallanıyormuş gibi hissetti.

Sonra dış ışığın aydınlattığı yerde onu gördü.

Nick, ön kapıya doğru koşuyordu. Onu görünce bir şeylerin ters *gittiğini* anladı, çünkü deli gibi koşuyordu.

Julia'nın kalbi gırtlığına kadar çıktı, kısa bir süre önce Douglas'ın Nick ile birlikte yaralı ve kanlar içinde eve geldiği bir geceyi hatırlayarak paniğe kapıldı.

Lady Ruby'nin esintisi hareket etti, onu çevreledi, neredeyse sıkıştırdı, ama o bu açık uyarıyı görmezden geldi, topuklarını döndü ve odadan kaçtı, ince topuklu ayakkabılarıyla elinden geldiğince hızlı bir şekilde ön kapıya doğru koştu.

O kapıya vardığında, Nick ağır ön kapıları zorla açmış (sadece Douglas'ın açmakta zorlanmadığı kapılar) ve koridorda koşarak ona el kol hareketleriyle işaret ediyordu.

"Koş, lanet olsun Jules, *koş!*" diye bağırdı.

Ve sonra dünya eğildi, ev uğursuz bir şekilde karardı, kendi üzerine çöktü. Sanki taş duvarlar içe doğru esniyordu, her yerde gölgeler uzadı, pençeler gibi uzanıyordu, bir silah sesi patladı ve hemen ardından garip bir "ping" sesi duyuldu ve Nick ölü ağırlığı gibi yere yığıldı, kafatası taş döşeme zemine iğrenç bir sesle çarparak çatladı.

Julia, üç adamla karşı karşıya kaldı, hepsi ona silah doğrultmuş ve onun bildiği kadarıyla Rusça konuşuyorlardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lanet

"Royal Crescent Hotel elbette onayladı," diyordu Sam, "süite vardığınızda şampanya ve çileklerle karşılanacaksınız..."

"Bu biraz sıradan değil mi?" Douglas, her şeyin mükemmel olmasını isteyen, keskin bir şekilde sözünü kesti.

"Eh, nişanlınızın tercihlerini 'basmakalıp' olarak nitelendirebilirsiniz ama ben asla böyle bir şey söylemezdim. Patty, Julia'nın şampanya ve çileği sevdiğini söylüyor."

Sessizliği, özür dilediğinin tek göstergesiydi ve Sam'in Patricia'ya "Patty" diye hitap etmesine çenesi sıkıştı. Hayatındaki tüm kadınlar, varlığının baş belası haline geliyordu.

Onların kendisine karşı birleştğini fark etti.

Charlotte, Bayan Kilpatrick, Sam ve Patricia her gün onu arayıp düğünün, o akşamki (ya da ertesi günkü) akşam yemeğinin ya da programının şu ya da bu detayını kontrol ediyorlardı. Ya da sadece Julia'nın gece yarısı çılgık atarak kaçıp kesin ölüme koşmasını sağlayacak bir şey yapmadığından emin olmak için *onu* kontrol ediyorlardı.

Ona olan güven eksiklikleri korkunçtu.

Yine de, itiraf etmek zorundaydı ki, onların flört dönemini her zamanki titiz standartlarına göre yönetmemişti. Ancak, o evet demişti (oldukça etkileyici bir şekilde), onun lanet yüzüğünü takıyordu (oldukça gururla), onun yatağını paylaşıyordu (ya da kendi yatağını ya da çalışma odasındaki kanepeyi ya da bilardo odasının duvarını, onun yaratıcılık düzeyine bağlı olarak, şimdiye kadar bilmediği, ama ihtiyaçtan dolayı bolca sahip olduğunu keşfettiği bir beceri).

"Eğer üç metrelik bir Eyfel Kulesi buz heykeli satın alıp onu lanet bahçeye dikmek istiyorsan, umurumda değil. Bundan sonra düğün resepsiyonu için bütçen sınırsız," diye (biraz kısa bir şekilde) o öğleden sonra Bayan K'ye bildirmişti.

Kadın alınmak yerine, oldukça neşeli görünüyordu.

Neredeyse yirmi yılını bir servet (dört katına çıkaran) kazanmak için harcamıştı ve küçük bir düşün ve dört tane ısrarcı, dırdırcı kadın onu bir günde iflas ettirecekti.

Neyse ki Julia bu fırtınanın ortasında sakinliğini koruyordu. Bitmek bilmeyen listeleri, annesinin dramatik davranışlarını yorumlama (ve kontrol etme) yeteneği, Charlie'yi komik bulma ve gerektiğinde Bayan K ve Sam'e görevleri dağıtma becerisiyle, tüm bunları soğukkanlılıkla üstleniyordu – bir yandan da yeni bir danışmanlık şirketi kuruyor, çocuklarla ilgileniyor ve (çok) talepkar Douglas'a boyun eğiyordu (ancak sonuncusunun, onun en sevdiği sıkıntı gibi görüldüğünü fark etmeden edemedi).

"Neden bu ayrıntıları sana telefonla bildirmiyorlar?" Douglas önceki akşam kendini söylenirken buldu (aslında *söylenmeye* indirgenmişti).

Çalışma odasındaki kanepedeydiler. Douglas bir ucunda oturmuş bazı kağıtları inceliyordu. Julia sırt üstü yatmış, ayaklarını Douglas'ın kucağına koymuş, Fred, The Cat (adı Ruby tarafından abartılı ama gereksiz bir şekilde uzatılmıştı) karnında uyuyordu ve Julia bir kitap okuyordu.

"Bence seni işkence etmekten zevk alıyorlar, sen tam olarak, şey, Julia tereddüt etti, Douglas ona gözlerini dikti ve Julia utangaç bir şekilde sırtıttı, "son otuz sekiz yıldır *yaklaşılabilir* biri olmadın."

"Şu anda yaklaşılabilir değilim," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Kiralık katil tutmayı düşünüyorum."

Kadın güldü, sesi boğuk ve seksi idi ve onu hemen arzulamasına neden oldu. Çocuklar evde oturma odasında televizyon izliyor olmasaydı, onu hemen alıp götürürdü.

Ondan ne zaman doyacağını bilmiyordu ve hiç doyabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı. Onu her aldığında daha fazlasını istiyordu, *daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu*, o lanet bir uyuşturucu gibiydi.

"Cesaret edemezsin," diye şaka yaptı Julia, onu düşüncelerinden uzaklaştırdı, sonra onun ifadesiz bakışını ve kaşlarını kaldırışını görünce gülümsemesi kayboldu.

Yüzünde endişeli bir ifade gördü ve sonra yüzünü çevirdi, onun tepkisinden memnun ama dudaklarının seğirmesini engelleyemedi.

Fred, The Cat'i bir kenara koydu ve ona atladı, nasıl savunacağını bilmediği şakacı bir saldırıydı. Hiç kimseyle *oynamamıştı*, Tamsin'le bile.

Ona zarar vermek istemediği için nazikçe güreşti, ama kısa sürede endişelenmesine gerek olmadığını fark etti, çünkü Julia başından beri aptalca kıkırdıyordu. İçini kaplayan garip hissin (arzuyla karışık) zevk olduğunu kabul etmekten kendini alamadı.

Kavga, Julia sırt üstü yatarken, Douglas üstünde, Julia'nın kolları başının üzerine çekilmiş ve Douglas'ın elleri bileklerini tutarken sona erdi. Julia hala gülüyordu, vücudu Douglas'ın altında titriyordu, Douglas ise ona gülümsüyor, Julia'nın mutluluğundan ve ona bu mutluluğu yaşatanın Douglas olmasından keyif alıyordu.

"Sen çok komiksin, tatlım," diye kıkırdadı. "Ben sadece..." Durdu, yutkundu, sonra kısa, garip, rahatsız edici bir kahkaha attı ve bitirmeden önce, "mizah anlayışını seviyorum," dedi.

Sözleri zorlama ve yanlış geliyordu ve o bunları duyduğunda vücudu dondu, ama sonra kız başını kaldırıp onu öptü ve o başka hiçbir şey düşünemedi.

Bu sefer, düşüncelerini bölen Sam'di.

"Oda, onların sözleriyle, benim değil, beyaz güllerle dolu olacak." Sam, Sevgililer Günü akşamı için planlarını anlatmaya devam ediyordu. "Saat dokuzda odanda akşam yemeğini servis edecekler."

"Tamam. Teşekkürler," diye cevapladı Douglas, artık onu dinlemiyor, kanepede olanları ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeyi tercih ediyordu.

Uzun bir tereddütten sonra Sam, "Az önce ne dedin?" diye sordu.

"Tamam," diye tekrarladı Douglas dalgın bir şekilde.

"Sonra 'teşekkürler' dedin." Sesi bir şekilde zevkten nefes nefeseydi ve Douglas ona daha önce hiç teşekkür etmediğini fark etti.

Tanrım, hep bu kadar duygusuz bir piç miydi?

Kahretsin, öyleydi.

Şimdi tanıdığı bir duygu onu sardı. Suçluluk.

"İyi iş çıkardın, her zamanki gibi," dedi, bu cümleyi önemsiz bir yorum gibi söyledi ve konuşmadan hemen rahatsız oldu. "Bitti mi?" Sesi artık keskinleşmişti.

"Evet," diye cevapladı Sam.

"İyi." Douglas, ona Sevgililer Günü'nün tadını çıkarmasını dilemek istedi ama kendini durdurdu. Kalp krizi geçirebilirdi ve onun planlaması gereken bir düşün vardı ve bunu yapmak için bir aydan az zamanı vardı ve onun hastane yatağında iyileşmesini istemiyordu.

Her zamanki gibi, veda etmeden telefonu kapattı.

Geceye olan beklentisi hissedilir derecede belirgindi. Julia'nın kollarını neredeyse hissedebiliyordu, burnunda onun kokusu, ağzında onun tadı vardı. Bu gece için ona yakutlar almıştı, Gregory'nin kendisine (daha doğrusu Sam'e) kırmızı olduğunu söylediği elbiseye uyacak bir kolye ve küpeler. Bu, abartılı bir hediye idi: yedi oval yakutla süslenmiş, elmaslarla çevrili bir kolye ve her bir küpenin saplamasından başlayan, elmaslarla süslenmiş yakutlar. Diğer hediyelerine verdiği tepkiyi düşününce, ona bu mücevherleri vermek için sabırsızlanıyordu.

Douglas hayatının büyük bir bölümünde hiçbir şey hissetmemeye çalışmış olabilir, ancak son birkaç ayda, özellikle de son birkaç haftada bu şekilde devam edemeyeceğinin farkındaydı. Duygularını artık sert bir şekilde kontrol edemediğini biliyordu, ancak yaşadığı sersemlik hissinin (her ne kadar alışık olmasa da) mutluluk olduğunu fark ettiğinden, bu gelişme konusunda endişelenmesi için pek bir neden yoktu.

Julia iyi bir kadındı, bu yüzden şaşırmamıştı. Güzel ve şık bir kadındı. Memnuniyet verici derecede duyarlı, maceracı ve duygularını açıkça gösteren bir sevgiliydi. Nazik ve düşünceliydi ve üç yaşlı çocuk, bir zamanlar uzak olan ama artık aile gibi olan hizmetçiler ve giderek azalan kendi arkadaş grubuyla mucizeler yaratmıştı.

Çocukluğu boyunca soğuk, resmi, hatta korkunç olan Sommersgate, kahkahalar, paylaşılan sırlar, sürekli neşe (çoğu kediler, çocuklar veya her ikisi tarafından kışkırtılan) ve mutlulukla doluydu.

Bu düşüncelere dalmış bir şekilde, atalarının evinin kapısından içeri girdi.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Sommersgate'in uzun yoluna girdiğinde, normalde

ama Şimdi tamamen karanlık ve őrkütőcő bir sessizlik içindeydi.

Ama fark etti.

Frene bastı, arabayı durdurdu ve başını çevirip bakmaya başladı.

Nick bu gece hiçbir yere gitmiyordu. Nick, Douglas'ın yanında "işini" bırakmış ve (artık resmi olarak) Douglas'ın (ama daha da önemlisi Julia ve çocukların) koruması olarak görevine başlamıştı.

Kurallar Őöyleydi: Douglas evde değilse ve Julia veya çocuklar evdeyse, Nick de evde olmalıydı.

Ve Douglas niŐanlısını almaya geldiğinde, Nick Gate House'da olmalıydı.

Ana evde olsa bile, ışıkları yanıyor olmalıydı.

Anlaşma böyleydi; kurallar böyleydi, Douglas eve geldiğinde her Şeyin yolunda olduğunu böyle anlardı.

Bu nedenle Douglas, her Şeyin yolunda *olmadığını* varsaymak zorundaydı.

Midesinde bir sıkıŐma hissetti ve g Đső daraldı, etrafındaki karanlık boşluğa "Sam" diye bağırdı ve araba telefonu numarayı çevirmeye başladı.

"Evet patron?" Sesi neşeliydi.

"Polisi ara," dedi ve Jaguar'ı malikanenin  nőndeki bir mil uzunluğundaki park alanından yavaşça ilerletmeye başladı ve farlarını kapattı. "Onlara Sommersgate'e gitmelerini ama dikkatli olmalarını söyle. Henőz durumu bilmiyorum ve oraya gidiyorum, geri d nőŐ yapmayacağım. Sonra SIS'i ara, kiminle konuŐacaĐını biliyorsun, ona da aynı Şeyi söyle."

Kadın tamamen işine odaklanmıştı, ancak sesinde endişe vardı.

"Anlaşıldı." Sonra Sam telefonu kapattı.

Kendini zorlayarak yavaşça (ve dolayısıyla sessizce) Jaguar'ı evine, Julia'ya doğru sőrdő.

Silahı yoktu. Sorunların (sorunlar olduğundan emindi) başladığı andan itibaren ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Çocuklar, Ronnie ve Kilpatrick'ler evden ayrılmış mıydı, bilmiyordu. Nick'in onu güvenli bir yere g tőrebilmiŐ mıydı, bilmiyordu. Nick'in arabasını Gate House'da görmemişti, bu yőzden

belki de ona ulaşmayı başarmıştı ama henüz telefon edip haber verme fırsatı bulamamıştı.

Douglas, Nick'in arabasının evden çeyrek mil uzakta yoldan çıkıp başka bir arabaya çarptığını, Nick'in iç ışığının yandığını ve sürücü kapısının açık kaldığını görünce bu düşünce anlamsız hale geldi.

"Lanet olsun," diye bağırdı Douglas.

Motoru hızlandırmamak için tüm iradesini kullanması gerekti, ama oraya dalamayacağını, onlara yaklaştığını haber veremeyeceğini biliyordu. Sürpriz avantajı kullanması gerekiyordu.

Dişlerini sıkarak, ellerini direksiyona geçirerek, gözlerini dikkatle manzarayı tarayarak öne doğru kaydı ve Julia'nın kan gölünde yatan cesedinin görüntüsüyle saldırıya uğradı, bu kan gölünü daha büyük bir meydan okuma istediği için *kendisi* yaratmıştı. Hayatından sıkılmıştı. Lanet olası zamanı geçirmek için daha ilginç bir yol bulması gerekiyordu.

Sessiz ve karanlık Bahçıvan Kulübesi'ni geçerek, Kilpatrick'lerin çocukları çoktan Hint restoranına götürdüklerini umdu. Sonra yavaşça yokuş aşağı kayarak şapelin etrafından dolaştı. Çakıllı yola varmadan önce durdu, el frenini çekip arabayı kapattı, çakıl üzerinde Jaguar çok fazla gürültü çıkarırdı. Arabadan çıktı, bir kedi gibi hızlı ve sessizdi. Julia'nın odalarından gelen ışıklar (perdeler rahatsız edici bir şekilde çekilmemişti) ve dış ışıkların aydınlatıldığı evin dışını aydınlatan geniş ışık yayının kenarlarında kalarak çömeldi.

Evin yan tarafına yakın durdu, yavaşça ilerledi ve portikonun köşesinden bir göz attı, sonunda ön kapının hafifçe aralık olduğunu gördü.

Onu bekliyordu.

Onu bekliyordu.

İçeride bir tuzak olduğunu biliyordu.

Tereddüt etmedi çünkü içeride, umarım hala hayatta olan Julia vardı. Ve onun şüphesiz yaşadığı dehşeti bir dakika daha yaşamasına izin vermektense, beyninin patlamasını tercih ederdi.

Hayatı boyunca yaşadığı evine sessizce girdiğinde, bir şeylerin ters gittiğini anladı. Sadece orada gizlenen tehlike değil, evin kendisi de.

Lanet olası evin tamamında çok yanlış bir şeyler vardı.

Sommersgate'in yabancı hissini görmezden gelerek üç adım attı, ama Rusça konuşan bir ses ona durmasını söyledi.

Soğuk çelik bir silah şakağına doğrultulmuştu.

Tereddüt etmeden ve yıldırım hızıyla Douglas başını geriye attı. Sol elini kaldırarak silahlı adamın bileğini güçlü bir şekilde kavradı. Adam tepki olarak ateş etti ama ıskaladı.

Tüm vücut ağırlığıyla sallanarak, içgüdü ve yılların tecrübesiyle hareket eden Douglas, avucunun içini adamın burun kemerine çarptı ve onu beyninin arkasına doğru itti, adam anında öldü.

Douglas pişmanlık duymadı. Bu adamların kim olduğunu ve ne yaptıklarını biliyordu. Bu hızlı ölüm bir merhamet eylemiydi. Yüzlerce insanın hayatına verdiği zarar için çok daha kötüsünü hak etmişti.

Rus adam yere düştü; Douglas, garip bir şekilde yarı otomatik değil, altı patlar bir tabanca olan silahını aldı ve hızla mermi sayısını kontrol etti. Üç el ateş edilmişti ve bu, Douglas'ın göğsünü acı bir şekilde sıkıştırdı. Kendini odaklanmaya zorlayarak, ölü adamın vücudunda başka silah olup olmadığını aradı ve ayak bileğine bağlanmış bir bıçak buldu. Bıçağı çıkardı ve kemerinin arkasına soktu.

Julia bıçaktan hoşnut olmayacaktı ama bununla daha sonra ilgilenecekti.

Tanrı'ya şükür, eğer fırsatı olursa.

Hızla ceketini çıkarıp bir kenara attı, kravatını da aynı şekilde çıkardı. İlerleyerek yakasındaki düğmeleri açtı ve salonun merdiven boşluğuna bir ışık parladığını gördü. Işık, koridorun kenarında yatan bir insan figürünü zar zor aydınlatıyordu.

Tam olarak oluşmasına izin vermediği belirsiz bir endişeyle, Douglas sessizce ilerledi ve Nick olduğunu tanıdığı kişinin yanına çömeldi. Sırtındaki kanı fark eden Douglas, parmaklarını uzatıp kontrol etti ve arkadaşının nabzının güçlü olduğunu gördü.

Ama Nick baygındı.

Douglas arkadaşına daha fazla zaman ayıramazdı. Nabzının sabit kalmasını umarak, Douglas doğruldu ve dikkatle dinleyerek yavaşça ilerledi.

Ev tamamen sessizdi, ama nedense Douglas, evin uyanık olduğunu ve her adımını izlediğini hissediyordu.

Büyük merdiven boşluğuna girdiğinde, salon gözüne çarptı.

Julia da öyle.

Kapıya bakan kanepenin arkasında duruyordu ve yanında, şakağına silah dayayan bir adam vardı. Her zamanki gibi şık ve seksi bir elbise giyyordu.

Muhteşem görünüyordu.

Kendini zorlayarak yavaşça, hatta rahat bir şekilde kapıya doğru yürüdü, ayak sesleri taştta doğaüstü bir şekilde yüksek sesle yankılanıyordu.

Rus onu görmüş ve konuşmaya başlamıştı. Douglas'ın tahmin ettiği gibi, Veronika'nın peşinde olan adamlardan biriydi. O anda onlara kendini göstermemesi gerektiğini biliyordu.

Emirleri vardı, çok tanınmış biriydi, bu onun işi değildi. Onun işi (çeşitli yollarla) bilgi toplamaktı, ama suçlularla temas kurmamalıydı.

Ama onların Ronnie'yi dövmesini seyirci kalarak izleyemezdi, onu hiç de hayat sayılmayacak bir hayata zorlamalarına da izin veremezdi.

Şimdi, o hatanın bedelini ödeyecekti.

Tanrım, *Ronnie*. Umarım onu önce onlar bulmamışlardır.

Öne çıkarken, gözleriyle Julia'nın korkularını yatıştırmaya çalıştı, ancak Rus, kendisine ait olmayan bir şeyi almakla ilgili abartılı ve tehditkar ifadelerle konuşmaya devam ederken, Douglas sonunda Julia'nın yüzüne baktı.

Ve gördüğü manzara karşısında şaşkına döndü. Nişanlısı Julia, sinirli görünüyordu.

Onun s a n d ı ğ ı gibi korkmuş ya da daha doğrusu, aklını kaçırarak kadar dehşete kapılmış değildi.

Hayır, *sinirli* görünüyordu.

Sanki onu bekletmiş ve özellikle denemek istediği bir restoranda rezervasyonlarını kaçıracaktı gibi görünüyordu.

Kendi evinin salonunda, beyaz köle ticareti yapan aşağılık bir Rus tarafından silah zoruyla alıkonulmuş gibi değildi.

Eğer saatine bakıp ayağıyla yere vurmuş olsaydı, Douglas şaşırmazdı.

Ve o anda anladı.

Ona güveniyordu. Ona *inanıyordu*. Hiç şüphesiz, onun ne yapacağını bileceğini, onu kurtaracağını, evlerini tekrar güvenli hale getireceğini *biliyordu*.

Tek yapması gereken beklemektir.

Bu gerçeğin farkına varması ona fiziksel bir darbe gibi geldi. Tamsin ona inanmıştı, ama o onun kız kardeşi idi. Başka kimse inanmamıştı. Hayatındaki hiç kimse.

Hiç kimse.

Julia hariç.

Onunla ilgili anılar saniyeler içinde zihninden geçti: Snooker masasında kulağına üflemesi; çalışma odasında Sean'ın istismarını anlatması; akşam yemeğinde ona Noel hediyesini vermesi; Nick'e gururla nişan yüzüğünü gösterip, Douglas onun içindeyken bacaklarını Douglas'ın beline tutkulu, koruyucu ve sevgiyle dolması.

"*Seninle ne yapacağım?*" diye sormuştu. "*Ne istersen,*" diye cevaplamıştı.

Lanet olsun, onu seviyordu.

Kapının bir adım ötesine geldiğinde, kadının gözleri hızlı ve anlamlı bir şekilde kapının yanına kaydı, ona kapının arkasında başka bir adam olduğunu söylüyordu.

Douglas tepki göstermedi. Sadece gülümsedi.

Rus hala konuşuyor, tehdit ediyordu, Douglas istediği gibi silahını bırakmadığı için sesi paniklemeye başlamıştı.

Douglas onu görmezden geldi.

Sakin ve dingin bir sesle sadece "Seni seviyorum Julia" dedi.

Kadının yüzü değişti, uzaktan bile gözlerinin karardığını ve yüzünde o ham, hassas ifadeyi gördü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Sonunda anladı.

"Ah Douglas," diye cevapladı kadın, tatlı, boğuk sesi korkudan değil, duygudan titriyordu. "Sevgilim, ben de seni seviyorum."

Ve sonra her şey bir anda oldu.

Ev gürledi, pencereler tehlikeli bir şekilde esnedi, sonra ev içe doğru çökmek üzereymiş gibi dışarı doğru esnedi.

Julia başını geriye doğru çekerek aynı anda dirseğini saldırganın kaburgalarına çarptı ve adamın kafası karışmış bir çığlık atmasına neden oldu. Kendini kanepenin arkasına attı ve Douglas'ın ondan son gördüğü şey, siyah bir ağ ve kanepenin arkasında kaybolan, yüksek topuklu siyah sandaletlerle biten bacaklarıydı.

Douglas hiç vakit kaybetmedi; saldırgana nişan aldı, ateş etti ve küfretti.

Adamın omzunu vurdu ama onu yere düşürmedi.

Kapı ona doğru uçtu ve o buna hazırды. Ön koluyla kapıyı yakaladı ve tüm ağırlığı ve gücüyle şiddetle geriye doğru fırlattı. Kapının arkasından gelen bir "oomph" sesi duydu ama bunu görmezden geldi.

Işıklar yanıp söndü, sonra tekrar tekrar. Avizeler tehlikeli bir şekilde sallanıyor, kristalleri tınlıyordu.

Julia'yı tutan Rus, Douglas'a bir el ateş etti ama ıskaladı ve Douglas ona bir el daha ateş etti ve onu uyluğundan vurdu ama adam yere düşmeden önce Julia, Douglas'ın annesi ve babasının düğün hediyelerinden biri olduğunu bildiği bir Waterford vazoyu havaya kaldırarak yeniden ortaya çıktı. Vazoyu Rus'a fırlattı ve vazosu adamın kafasının yan tarafına çarparak onu inlemeye ve yere ağır bir gürültüyle düşmeye neden oldu.

Işıklar hala yanıp sönüyordu, sadece salonda değil, arkasında ve muhtemelen evin her yerinde. Duvarlar, Sommersgate çökmek üzereymiş gibi gıcırdıyordu.

Douglas, atalarının evinin tuhaf bir şekilde parçalanmasından endişelenmeye vakti yoktu. Diğer adam kapıdan uzaklaştı, silahını kaldırdı ama Douglas, bunu yapmak için kendi silahını bırakmak zorunda kalarak adamın bileğini yakaladı. Adam, Douglas'ı vurmayı başardı ve sol kolunun üst kısmını yaraladı.

Douglas adamla boğuşurken, evin içinde uğursuz bir şekilde başka bir dünyadan gelen bir inilti duyuldu ve ardından başka bir cisim, bu sefer

ağır bir cam kağıt ağırlığı, havada uçarak rakibinin boynunun yan tarafına çarptı ve adam öfkeli bir acı içinde çığlık attı.

"Bir şeyler atmayı kes!" Douglas, Julia'ya emretti, elleri Douglas'ın dehşeti, Julia'nın bilinmezliği ve onun paha biçilmez cam bombaları ve çıldırmış bir evle mücadele eden adamla meşguldü. "*Beni* vurabilirsin."

"Sana vurmayacağım! Yedi yıl softbol oynadım!" diye karşılık verdi, sanki bu ölüm maçında bir anlamı varmış gibi.

Gözünün ucuyla, ellerini beline koymuş, "*Hadî başla, açım*" der gibi durduğunu fark etti.

Kadının ilk saldırganının hala silahlı olarak yavaşça ayağa kalktığını fark etmeseydi gülecekti.

"Julia, *eğil!*" diye bağırdı Douglas.

Zeki müstakbel karısı da Rus'u fark etti ve bir anda kanepenin arkasına kayboldu.

Bir saniye önce şöminede ateş yanmıyor olmasına rağmen, bu anda şömineden bir alev fışkırdı. İnleme sesi hala evin içinde yankılanıyor, pencereler sallanıyor, avizeler çılgınca bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Douglas hızla döndü, silahını doğrulttu ve saldırganın silahını kullanarak, daha önce ateş etmiş olan diğer Rus'a nişan aldı, bu sefer Julia'nın bulunduğu yere doğru.

Douglas'ın ateşi, zihni gibi kontrolsüz bir şekilde yayıldı.

Julia'yı vurursa, Douglas onu paramparça edecekti.

Öfkeyle kükredi ve yeni bulduğu öfkeyi kullanarak ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve saldırganı omzunun üzerinden yere attı. Douglas tereddüt etmeden adamın silahını elinden aldı, sakın bir şekilde nişan aldı ve ona iki el ateş etti, her iki diz kapağına birer el.

Adamın çığlıkları evin doğaüstü gürültüsüne katıldı ve Douglas, gözlerinde parlayan çılgın şiddete boyun eğerek onu vurmamaya karar veren diğer adama tekrar döndü. Bir boğa gibi ona doğru hücum eden Douglas, çarpışmaya hazırlandığında iki şey aynı anda oldu.

İlk olarak, bir av tüfeği patladı ve mermileri seraya açılan yan kapıların yanındaki tavana isabet etti.

Bu, çılgın gözlü Roddy Kilpatrick sayesinde oldu. Kilpatrick, patlamanın ardından "Burada ne *haltlar* dönüyor?" diye bağırdı, ancak üzerine sıva yağarken sakın bir şekilde durdu.

İkincisi, bir önceki daha büyük olan başka bir kağıt ağırlığı, Douglas'ın saldırganına endişe verici bir isabetle uçtu, kafasına mide bulandırıcı bir gürültüyle çarptı ve onu Douglas'tan bir metre uzağa bir taş gibi düşürmeyi başardı.

Julia kanepenin arkasında durmuş, öfkeli nefesler alıp, straplez elbisesinin yakasını akıllıca yukarı çekiyordu. Douglas, bir adam ayaklarının dibinde baygın, diğeri ise acı içinde kıvranırken (şimdi inleyerek) katliamın ortasında duruyordu.

Ruslarla olan savaş kazanılmıştı, ama Sommersgate'in kendi savaşı hâlâ devam ediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Douglas Julia'ya.

"Eve gelmen çok uzun sürdü!" diye suçladı onu öfkeyle.

O yanıtından, kadının iyi olduğunu tahmin etti.

"Tanrım, Doug. Her şeyi mahvettin. Sana hep diz kapaklarına vurma diyorum. Tanrım, bu adam bir daha yürüyemeyecek."

Nick odadaydı, biraz sendeliyordu, şakağında kocaman bir şişlik oluşmuştu ve morarma başlamıştı bile.

"Oh Nick, kafan." Julia endişeyle ona doğru koşmaya başladı. "Sana biraz buz getirmeliyiz."

"Bana bakıcılık yapmayacaksın. Tecrübelerimden biliyorum ki bu konuda pek iyi değilsin."

"Peki!" Julia, arkadaşına yarı yolda durdu, açıkça kırılmıştı.

"Kızım," Nick öfkeyle alçak sesle cevap verdi, "bir dahaki sefere bu eve girip sana kaçmanı söylediğimde, sen... *kaçsan*... iyi... *olur...*!"

"Biri bana ne *haltlar* döndüğünü anlatabilir mi?" Roddy Kilpatrick kapının yanında durduğu yerden bağırdı, oradan hiç kıpırdamamıştı, tüfeği hala tavana doğrultulmuş, saçları alçı tozuyla bembeyaz olmuştu.

Arkasından nefes nefese Margaret Kilpatrick geldi. "Aman Tanrım!" diye soluk soluğa konuştu. "Deprem mi oldu?"

Roddy hızla döndü. "Kadın! Çocukların yanında kalmanı söylemişim!" diye bağırdı, yüzü tehlikeli bir şekilde kızardı.

"Ronnie onlarla birlikte, hepsi iyi!" diye bağıarak karşılık verdi, kendi yanaklarında da öfkeli bir kızarıklık belirdi.

Douglas, evindeki tam bir kargaşaya sabır için kısa bir dua ederek gözlerini tavana çevirdi ve avizelerin tehlikeli bir şekilde sallandığını gördü.

"Julia, buraya gel," diye emretti, çünkü ev başlarına yıkılacaksa, bu kesinlikle o kollarında olduğu sırada olacaktı.

Julia tereddüt etmedi. Küçük, sevimli bir girintiden kırmızı tırnakları görünen güzel ayakkabılarıyla cesetlerin üzerinden nazikçe adım atarak, "Onun için bir şey yapmalı mıyız?" diye mırıldandı. Elini hafifçe sallayarak kıvranan Rus'u işaret etti.

"O hayatta kalır," diye homurdandı Douglas.

O, ona ulaşabileceği mesafeye geldiğinde, Douglas ona uzandı, onu öne doğru çekti ve vücudu onun vücuduna çarptı.

"İyi misin?" diye önceki sorusunu tekrarladi.

"Evet, iyiyim," diye cevapladı dalgın bir şekilde, hala adama bakarak. Sonra gözleri onun gözlerine kaydı. "Her an eve geleceğini biliyordum, bu yüzden bekledim. Ama geç kaldın. Bu biraz talihsizlikti. Vurulmuşsun."

Gözleri şimdi kanayan koluna bakıyordu ama o, kadının tamamen sakın olduğunu fark etti, sanki ev o anda yüzyıllık bir lanetten kurtulmuyormuş gibi, sanki evlerinin holü ve oturma odası cesetlerle dolu değilmiş gibi, sanki kadın her gün kötü adamlara ölümcül mermiler fırlatmıyormuş gibi.

Bu onu parçaladı. Duygular, heyecanlar, aşk, arzu, mutluluk, güvenlik, güzellik, kahkaha, Julia'nın her şeyi, onu şaşırtıcı bir güçle parçaladı ve neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Ya da daha doğrusu, onu iyileştirdi, kalbinin uzun süredir kullanılmayan pürüzlü parçalarını bir araya getirdi, tam, işlevsel ve sağlıklı hale getirdi, yaralar ise yavaş yavaş kayboldu.

Onu yeniden bir araya getirmesi gerekmemişti.

Onun bunu kendisi için yapmasına ihtiyaç duymuştu.

Kollarını ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Tanrım, seni seviyorum." Sesi duygudan boğuklaşmış, titriyordu ve kadının titrediğini hissetti.

"Çok mutluyum," diye fısıldadı, başını çevirip dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Hayatımı sana hislerimi söylemeden geçirmek istemedim. Seni seviyorum, Douglas." Sonra başını geriye eğdi, boğazı kavis çizdi ve o da başını kaldırıp hayretle onu izledi, kız gururla bağıırıyordu, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. *Douglas Ashton'ı seviyorum!*"

Onu öpmek istedi ama o, itirafını bitirir bitirmez, gece kan donduran bir çığlık ile yarıldı.

Ev tamamen sessizleşti ve odadaki herkes bir an dondu, sonra dağıldı ve büyük merdiven boşluğuna koştu.

Douglas gördüğü manzara karşısında durdu. Julia'yı da yanında sürükleyerek, elinden tutup salondan ıktı. Julia sırtına çarptı, sonra kollarını beline doladı, onun arkasından bakmaya başladı ve ikisi de, Nick ve Kilpatrick'lerle birlikte, korkunç ve önemli bir şeye tanık oldular.

Douglas gözlerine inanamıyordu.

Bir kadının hayalet gibi görüntüsü, merdivenlerin dibinde, onu boğarak öldüren görünmez bir saldırganla mücadele ediyordu.

Bu bir ölüm kalım mücadelesiydi. Ve kadın kaybediyordu.

Arkalarından öfkeli bir uluma geldi ve hepsi birden hareket ettiler. Onları gören biri olsaydı, bu durumu neredeyse komik bulurdu.

Ama bu hiç de komik değildi.

Fransız kapılarından, görünmez bir saldırganla mücadele eden bir adamın hayaleti görünüyordu (ya da Douglas'ın düşüncesine göre, vücudunun iriliği, bariz gücü ve mücadelesinin çaresizliği göz önüne alındığında, birden fazla saldırganla mücadele ediyordu).

Adamın çıkardığı uluma çok şiddetliydi, pencereleri salladı.

Sonra deri kanepelerin yanındaki ızgaradan bir alev fışkırdı, ama hayalet adam saldırganlarından kurtulup camın *önüne* doğru koşarken, onu görenler bunu fark edemediler.

bir asırdan fazla bir süredir ilk kez, sevgili karısına olan aşkını gururla sergilemek için inşa ettiği görkemli ve muhteşem evinde buldu.

Girişinde zaferini kutlamak için tereddüt etmedi, ileriye doğru koştu, saldırganı itti ve kadının vücudunu yakaladı, kadın öksürürken, boğulurken ve zayıf bir şekilde ellerini kaldırıp omuzlarına tutunurken onu salladı.

"*Ruby.*" Ağzı hareket etti ama acı dolu ses oradan gelmiyordu, her yerden geliyordu, duvarlardan, yerlerden, mobilyalardan, halılardan.

Sommersgate'den geliyordu.

"*Archie.*" Onun cevabıydı, sesindeki özlem bir okşama gibiydi ve o da oksijen gibi havayı doldurdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Bayan K ve Douglas arkasında garip bir his hissetti, Julia'nın ona sıkıca sarıldığını, kollarını beline doladığını, vücudunu ona bastırdığını ve sessizce hıçkırarak ağladığını fark etti.

Onu önüne çekti, kollarıyla onu sardı, Julia göğsüne sokuldu, yanaklarını ona dayadı ve hayaletlerin yeniden bir araya gelmesini izledi.

Douglas, dünyaya gelmeden çok önce evinde yaşayan varlıklara tekrar baktı. Tamsin'in var olduğuna yemin ettiği, ama onun hiç hissetmediği varlıklar.

Kucaklaşıyorlardı, tutkuyla öpüşüyorlardı ve bunu izlemek neredeyse utanç vericiydi, ama gözlerini onlardan ayırması imkânsızdı.

Ruhlar hala öpüşürken, sözler Sommersgate'ten, geçmişte uzun zamandır sessiz kalan seslerden geldi.

"*Douglas, Julia, teşekkür ederiz. Size...*"

Sonra yavaş yavaş kaybolmaya başladılar, hala birbirlerine sarılmış haldeydiler ama yavaş yavaş kaybolup tamamen gözden kayboldular.

"...sevgi." Bu ... bir fısıltı ve Douglas hissetti

Julia'nın titremesinin kendi vücuduna da yansıdığını hissetti.

Sommersgate hareketsizdi, sessizdi, eskiden olduğu gibi, her şey gitmişti, hayaletlerle birlikte yok olmuştu.

Geride sadece taşlar ve harç, ahşap ve cam, demir ve granit kalmıştı.

Hepsi sevgiyle inşa
edilmişti. Douglas ve
Julia'nın evi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kadeh Kaldırma

Julia katedralin arkasında duruyordu, nedimleri Lizzie ve Ruby etrafında dolaşıyorlardı ve Will gergin bir şekilde yakasını çekiyordu, ama yine de sabahlık takım elbisesiyle oldukça şık görünüyordu.

Kiliseye göz attı ve Douglas ile Oliver'ın ön sırada sıralandığını, Will'in Patricia'yı koltuğuna kadar eşlik ettiğini gördü. Patricia, fırfırları ve rozetleriyle süslü, kocaman, bebek pembesi bir şapka takıyordu. Julia, annesinin bu şapka ile koridorda nasıl yürümeyi başardığını merak etti. Yeğeni dönüp Julia'ya doğru koşmaya çalışmadı (ama kesinlikle koştu).

O gün Julia ve Douglas'ın düğün günüydü.

Monique törene katılmamıştı, grip nedeniyle ölümcül derecede hasta olduğunu haber vermişti.

Julia bu habere çok sevinmişti ama Douglas'ın yüzündeki karanlık ifadeyi görünce tepkisini gizlemeye çalıştı, ancak Douglas tek kelime etmedi.

Gururlu görünen Kilpatrick ailesi, Douglas'ın yanında, Charlotte ve Nick'in yanında, ön sırada oturuyordu. Sam ve Ronnie (ve erkek arkadaşları) ile Carter ve kızı ise arkada oturuyordu.

Julia, bunun Monique'in asla olamayacağı kadar Douglas'ın ailesini çok daha iyi temsil ettiğini düşünerek mutlu oldu.

Kilisenin her iki tarafı da tamamen doluydu. Julia konuk listesine itiraz etmişti, ama Douglas tüm iş ve sosyal tanıdıklarının orada olmasını istedi.

"Eğer yapabilseydim," diye bir gece karanlığında kulağına fısıldadı, "tüm dünyanın seni benim yaptığımı izlemesini isterdim."

Elbette bu, son derece sahiplenici bir sözdü, ama Julia buna karşı çıkacak durumda değildi.

Onun tarafında, ailesi ve arkadaşlarının çoğu oradaydı, çünkü Douglas, O'Hare'den Heathrow'a uçan ticari bir uçağın tüm koltuklarını satın almıştı. Bu jest, birçok kişi için yolculuğu çok daha uygun fiyatlı hale getirdi.

Bu montajı bitirdiğinde, dışarıda BAFTA ödülleri törenini gölgede bırakacak kadar çok paparazzi vardı.

Julia, Gregory'nin "başyapıtı" olarak nitelendirdiği bir elbise giyyordu (kısa sürede, Gregory'nin "ilham perisi" olarak tanınmaya başlamıştı).

Gelinliği, sırtı açık, kolsuz, kayık yakalı, fildişi rengi ipek bir elbiseydi ve ipek, Julia'nın şimdiye kadar dokunduğu en olağanüstü malzemeydi. Eğik kesimli elbise, ayağına kadar mükemmel bir şekilde uzanıyordu ve fildişi rengi topuklu ayakkabılarının sivri uçları görünür hale geliyordu. Arka etek ucu, bir metre uzunluğunda zarif bir kuyruk oluştuyordu. Julia, orta koluna kadar uzanan fildişi eldivenler, platin içine gömülü elmas çubuklarla ayrılmış dört sıra inciden oluşan bir gerdanlık, buna uygun bir bileklik ve güzel bir elmasın üzerine damla şeklinde bir inci asılı olan bir çift küpe takıyordu (bu, Douglas'ın "erken" düğün hediyesiydi ve Julia, "düğün sırasında" ve "sonrası" düğün hediyelerinin ne olacağını merak ediyordu - kendi adına, Douglas'ın hediyesi olan ve onun çok seveceğini umduğu bir sırrı yanında taşıyordu). Tamamen mükemmel beyaz güllerden oluşan bir buket taşıyordu.

Julia'nın hayatında her zamanki gibi, gün (en azından) sorunsuz geçmemişti.

Günü, Indiana ve İngiltere'den gelen kız arkadaşlarıyla çevrili odasında başlamıştı, herkes yardım etmek istiyordu ama hiçbir şey yapmadan sadece ayak altında dolaşıyorlardı. Charlotte, Gregory ve Patricia, Julia ve stilist Sylvie çoktan bir stil belirlemiş olmalarına rağmen, Julia'nın saçını nasıl yapacağı konusunda tartışmaya başladılar.

"Saçını yukarıya toplamalı, arkada bukleler ve boynuna bebek nefesiyle sarmaşıklar eklemeli," diye ısrar etti Patricia (Julia ise bunun bir kızın baloya giyeceği bir şey gibi geldiğini düşündü).

"Aşağı! Düz! Keskin!" Gregory, (her zamanki gibi) olabildiğince çok ünlem işareti ile biten tek kelimelik cümlelerle konuştu (Gregory, sonunda Patricia'nın dramatik tavırlarına ayak uydurdu).

"Şık, özenli bir topuz, saçlarının ön kısmı keskin bir şekilde ayrılmış, düzleştirilmiş ve içe doğru kıvrılmış..." Charlotte açıkladı ve birkaç kelime daha ekledi.

Julia, Charlotte'un kazanmasına izin verdi çünkü bu, Sylvie ve Julia'nın karar verdiklerine en yakın olanıydı ve Charlie, parlak bir moda dergisinin editörü olduğu için muhtemelen ne dediğini biliyordu.

Sonra Patricia eldivenler konusunda kararsız olduğunu söyledi.

Sonra Patricia, yüksek topuklu ayakkabıların sırtınızı mahvedeceği konusunda (sıkça duyduğumuz) nutkuna başladı.

Sonra Patricia, düğünde tek *bir* renk, yani fildişi rengi kullanmanın akıllıca olup olmadığından şüphe duydu ve son dakikada pembe gibi başka bir renk eklemeleri gerektiğini söyledi.

Ve böyle devam etti.

Hazırlıklar ciddi bir şekilde başlamadan önce, Douglas Julia'nın odasına girdi ve Patricia'nın çığlık atmasına, Gregory'nin ise solgun bir güneyle güzel gibi yüzünün önünde elini sallayarak hiperventilasyona girmesine neden oldu.

"Düğünden önce onu göremezsın!" diye bağırdı Patricia, sesi tizdi.

Douglas, yakında kayınvalidesi olacak kadını görmezden geldi ve Julia'ya, deneyimlerinden öğrendiği, görüldüğünden çok daha kötü olan yoğun bir vahşilikle baktı. Söylemek istediği şeyi söylemeden önce, Julia, yeterince katlandığından dolayı konuştu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bu çılgın yaşlı cadıyı on beş, yirmi yıl daha çekmek zorunda kalacaksın." Hayal kırıklığıyla başını annesine doğru salladı.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı

Patricia. "Keşke olsaydı!"

diye karşılık verdi Julia.

Charlie kıkırdadı.

Julia tekrar Douglas'a döndü. "Eğer çekileceksen, şimdi çekil. Henüz çok geç değil. Yeterince zenginsin, bize günah içinde yaşayabileceğimiz bir ada satın alabilir ve helikopterle gelmeye çalışırsa onu vurmak için karadan havaya füzeler kurabilirsin."

Görünüşe göre Douglas, o yoğun bakışa neden olan söylemek istediği şeyin, odadan aceleyle çıkmaktan çok daha önemli olmadığına karar verdi.

Bunu yaptı, ama önce ona kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırıp şeytani derecede seksi sırıtışlarından birini gösterdi.

Rusların Gecesi (Julia'nın artık böyle adlandırdığı) veya Archie ve Ruby'nin Serbest Bırakılması (onun sevdiği başka bir adlandırma) veya Kötü Kalpli Sevgililer Günü (onun en sevdiği adlandırmalardan biri) başladığından daha fazla dramla sona erdi.

Lady Ruby ve Archie ortadan kaybolduktan beş dakika geçmeden, polis gürültülü bir telaşla eve daldı, içlerinden biri Fransız kapılarının camını kırdı. Bu, zaten gergin olan herkesi daha da gergin hale getirdi.

Roddy Kilpatrick av tüfeğini doğrulttu.

Nick, Douglas'ın kemerinin arkasından bıçağı çıkardı ve tehditkar bir şekilde salladı.

Douglas ise "Buna 'ihtiyatlı davranmak' mı diyorsunuz?" diye bağırdı.

Neyse ki Douglas'ı tanıdılar ve daha fazla kan dökülmedi.

Kısa süre sonra, polisten daha üst düzey bir devlet kurumundan gelen bazı yüksek rütbeli yetkililer gelerek durumu kontrol altına aldı. Basın yoktu, sadece tüm ilgili kişilerle röportajlar yapıldı (ve "gizlilik anlaşmaları" kisvesi altında imzalanan susma emirleri) ve düzinelerce insan fotoğraf çekmek, kanıt toplamak, cesetleri kaldırmak veya diğerlerini hastaneye götürmek için oradan oraya koşturuyordu.

Julia'ya tüm bunlar çok tuhaf geldi, ama belli ki bu bir tür uluslararası olaydı ve Ruslar, suçluların (ya da onlardan geriye kalanların) mümkün olduğunca az gürültü patırtı ile iade edilmesini istiyorlardı ve bu süreçte ateşli özürler sunuyorlardı.

Douglas olay yerinde tedavi edildi, kolunun üst kısmındaki yüzeysel yara, geçen sefer gelen aynı doktor tarafından dikildi.

Nick, beyin sarsıntısı nedeniyle gözlem için hastaneye kaldırıldı. Uzun bir süre bilinci kapalı kalmıştı ve ilk başta reddettiği halde, Julia ve Bayan K, aşırı şımartılma nedeniyle ya gideceği ya da öleceği açık hale gelene kadar onu ikna ettiler. Dahası, onu yere seren şey, salonda bir şeyden sekip sırtına sıyıran (yine birkaç dikişten başka **b i r ş e y** gerektirmeyen) ama vücuduna girmeyen bir kurşundu.

Dikkat çekici bir şekilde, mermi bir kaburgasından sekmiş, ancak onu yere düşürüp kafasını vurmaya yetecek kadar güçlüydü.

Bu, Julia ve Douglas'ı her gördüğünde haftalarca "Çelik kemikler" diyerek kaburgalarına vurup sevinmesine neden oldu.

Carter eve geldi ve evi koruyacağına söz verdi ve Lord, çocukların av tüfeği taşıyan Roddy ile güvende olduklarını biliyordu. Kan lekeleri, kırık kapılar, kurşun delikleri ve av tüfeği patlamaları göz önüne alındığında, kimse bu evde gerçekten yaşayamazdı ve Bayan K'nin tüm hasarı düzeltmesi en az bir gün (belki iki gün) sürerdi.

Douglas kendini temizleyip kıyafetlerini değiştirdikten sonra, Sevgililer Günü kutlamalarının çoktan geçmesine rağmen Julia'yı Bath'a götürdü. O akşamki dramatik olayların *kendisi için* sıradan bir olay olabileceğini, ancak Julia için öyle olmadığını fark etmemiş gibiydi.

Bath'a giderken Douglas, kısa, keskin ve ayrıntısız bir şekilde (çünkü, ona ciddiyetle, ayrıntılara girerse onu öldürmek zorunda kalabileceğini, ya da kendisi yapmasa bile başka biri yapabileceğini söyledi) MI6 (ya da MI5, onu doğru duymamıştı ve sormaya korkmuştu) Ruslar, gizemli iki yıllık ortadan kayboluşu (eğitim ve gizli görev) ve beyaz köle ticareti hakkında bir şeyler anlattı.

Veronika hakkında kısa ve kişisel olmayan bir açıklama vardı, ancak Julia satır aralarını okuyarak onun onu ölümden daha kötü bir kaderden kurtardığını anladı (böylece Julia, Ronnie'nin Yeni Yıl Gecesi'nde Douglas'ın kahramanı olduğunu ilan etmesini anladı, bu da biraz ölümüne korkmuş, aman Tanrım hepimiz öleceğiz hissini ortadan kaldırdı, ama sadece biraz).

Nick kesinlikle bu işe karışmıştı ve bir şekilde Carter da bu işe karışmıştı (aslında, Douglas'ı *işe alan* oydu).

Douglas, kısa ve keskin bir şekilde, ne kendisinin ne Nick'in ve kesinlikle Carter'ın ("Emekli oldu," diye homurdandı Douglas) şu anda ya da gelecekte onun "iş" dediği şeye karışmayacağını garanti etti.

Bunu burada bırakması gerektiğini (doğru olarak) hissederek, ona izin verdi, ama bu çok, *çok* zordu.

Ona güvenmek zorundaydı.

Ve güvendi.

Royal Crescent Hotel'deki odalarına, çok geç kalmış olsalar da girdiklerinde, Douglas Julia'nın kıyafetlerini çıkardı, kendi kıyafetlerini çıkardı ve onu yatağa çekti.

Uyumak için.

Ona dönük olarak, bacaklarından birini kaldırıp kendi kalçasına attı ve onu kollarına çekerek başını çenesinin altına soktu.

Bu samimi pozisyona rağmen, görünürde aşk dolu niyetleri olmadan, gözlerini kapattı.

(Biraz da harika olan) aşk itiraflarına ikinci bir şey eklemedi. Çocukluğunun geçtiği evin neredeyse bir volkan gibi patladığından bahsetmedi. Ya da iki ölü sevgilinin hayaletlerinin cennete doğru kaybolduğunu gördüğünden.

"Um," diye mırıldandı kız, "ne yapıyorsun?" "Uyuyorum," diye yorgun bir cevap verdi.

Konuştuğu için uyumuyordu ama bunu belirtmemek en iyisi olduğunu düşündü.

Bunun yerine, "Şimdi mi?"

diye sordu. "Yorgunum."

Julia yerinde duramıyordu. Adrenalin hala vücudunda dolaşıyordu.

"Artık her şeyi gördüğümü söyleyebilirim. Seni hiçbir şey durduramaz gibi görünüyor, ama sanırım ölümcül bir savaş, atalarının evinin kötü bir laneti üzerinden atmasını görmek ve iki ölü sevgilinin tutkulu bir şekilde yeniden bir araya gelmesine tanık olmak, acımasız iş adamı ve gizli ajan Büyük Douglas Ashton, Baron Blackbourne'u nihayet durdurdu..."

"Sessiz ol, Julia."

"Seni seviyorum, Douglas."

Kollarını şiddetle gerdi ve onu kendine doğru çekti. Uzun bir süre onu kucakladı, sonra kollarını gevşetti ama uzaklaşmadı.

"Uyu," diye emretti, ama bu emir nazikti.

"Tamam," diye fısıldayarak itaat etti, çünkü bu bir emir *olmasına* rağmen, ses tonunu sevmiştii.

Ve bir şekilde onun sakinliği ona da yansıdı, gecenin gerginliğinin kaybolduğunu hissetti ve onun emrini yerine getirdi.

O kol düğmelerini sevmiştii, o da yakutları çok beğenmiştii.

Çocukları (ve Ronnie'yi) haberdar etmeden her şeyi gizli tutmayı başarmışlardı, çünkü çocukları düğün törenleri için elbiselerini ve sabahlık takımlarını denemeleri için okuldan almak zorunda kalmışlardı.

Döndüklerinde, sıva ve kapılar tamir edilmişti ve kan lekeleri yoktu.

Birkaç gün sonra, Julia yeni danışmanlık işindeyken, Douglas Ronnie'ye Julia'nın tüm eşyalarını odasına taşımasını emretti.

Julia normalden geç saatte eve geldiğinde, mutfakta onu bekleyen kimseyi bulamadı. Evi hızlıca kontrol ettikten sonra, sonunda kimseyi bulmayı beklemediği son yere, Douglas'ın oturma odasına girdi.

Douglas kanepede oturuyordu, çantası önündeki masanın üzerinde açıktı, kağıtlar her yere dağılmıştı ve telefonu kulağındaydı. Julia içeri girer girmez gözleri ona kaydı ve gözleri sıcaklık dolu olsa da aynı zamanda temkinliydi.

Will köşedeki masada oturmuş ödevini yapıyordu.

Bayan K ve Ronnie'nin sesleri yatak odasından geliyordu ve Julia, Douglas'tan gözlerini ayırıp sersemlemiş bir şekilde kapıdan içeri girdi.

"Başka çare yok, daha büyük bir dolap yapmamız gerekecek," dedi Bayan K'nin sesi, Julia'nın Douglas'ın giyinme odası olduğunu bildiği açık kapıdan geliyordu.

"Çok fazla ayakkabısı var," dedi Ronnie.

Ruby, Douglas'ın yatağında zıplıyordu ve Lizzie yatakta uzanmış ona durmasını söylüyordu.

"Neler olduğunu sorabilir miyim?" Julia'nın sesi hem şaşkın hem de tehlikeliydi.

Will koşarak yatağa atladı, Ruby'yi devirdi, Ruby çığlık attı ve Lizzie inledi.

Julia, Douglas'ın arkasına geldiğini hissetti ve ona dönmek üzereyken Ruby bilgili bir şekilde, "Sen de anne ve babam gibi Douglas amcanın yanına taşınyorsun. Anne ve babam *her zaman* birlikte uyurlardı," dedi.

Ne Lizzie ne de Will buna hiçbir şekilde tepki göstermedi.

O zaman Lizzie, Douglas'a döndü.

"Sen..." diye başladı.

Douglas onu belinden yakaladı, kendine çekti ve gülerek yüzünü boynuna gömdü.

"Seni seviyorum, hayatım," dedi, açık ve net bir şekilde, Bin Rus Korkusu Gecesi'nden (onun en sevdiği filmlerden biri) bu yana ilk kez ve çocukların önünde ilk kez söyledi.

Sırtı onlara dönüktü ama onların gözlerinin üzerinde ve Douglas'ın üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Ama o, bu sözleri duyunca neredeyse bayılmak üzereydi ve kendini mutlu bir kahkahaya boğulmuş hissetti.

"Nedenini bilmiyorum, çünkü sen çok kibirli, sinsi bir alçaksın, ama ben de seni seviyorum, tatlım," diye cevapladı Julia.

Bu sahne, çocukların çok aşına olduğu bir şeydi. Yatağa rahatça yerleştiler, Douglas Julia'nın boynuna burnunu sürterken birbirlerini son derece rahatsız ettiler, Ronnie ve Bayan K sonunda ayakkabılardan vazgeçtiler ve Bayan K odadan çıkıp marangozu çağırmaya gitti.

* * *

Katedralde müzik başlamıştı, orgun güzel melodileri havayı dolduruyordu.

Düğün başlamıştı.

Ruby, koridorda ilk yürüyen kişi oldu. Puf kollu, büyük tül etekli ve dantelli etek ucu olan güzel fildişi rengi elbisesini giymişti. Elbise, arkada fiyonk şeklinde bağlanmış geniş, beyaz saten bir kuşağa sahipti.

Yol boyunca beyaz gül yaprakları serpmesi gerekiyordu, ancak yolun yarısında amcasını gördü ve "Douglas amca!" diye bağırdı, sanki o gün katedralin yakınlarında, hatta ülkede olmasını beklemiyormuş gibi (ve bir aydır rolünü prova etmemiş gibi). Gül yaprakları dolu sepetini bir kenara attı ve cemaatin fısıltıları arasında amcasının üzerine atladı.

"Her şeyi mahvedecek," diye fısıldadı Will, Julia'nın yanında, sinirleri bozulmuş bir halde.

Julia, on ay önce olduğu kadar eğilmeden, gözlerine bakmak için eğildi. "O sadece Ruby gibi davranıyor ve bu günü mahvetmiyor tatlım, onu mükemmel kılıyor."

"Sen öyle diyorsan," dedi Will şüpheyle, yaklaşan sorumluluğunun ağırlığı altında, yaramaz Ruby'yi hiçbir şeyde mükemmel bulamayacak kadar bunalmış bir halde.

Lizzie ise mükemmeldi, profesyonel bir nedime gibi sakın bir şekilde koridorda ilerliyordu. O da fildişi rengi, Julia'nın elbisesinin genç kız versiyonunu giyyordu (sırtı açık olmayan versiyonu). Elbise, ayak bileklerinin hemen üstüne kadar düzgün bir şekilde uzanıyordu. Elbiseyle birlikte eldivenler ve boynuna, bileğine ve küçük damla küpelere (Douglas'ın Temmuz ayında olan Lizzie'ye "erken" doğum günü hediyesi) uyan çift sıralı inci kolye takmıştı.

Julia, Douglas'ın Ruby'yi sakınleştirmek için onu kucağına alıp, törenin en iyi manzarasını görebileceğı şekilde kalçasına oturtmaya karar verdiğini gördü. Julia bunu da sevimli buldu ve bu manzarayı görünce kalbi eridi.

Ama zaten Julia, Douglas'ın neredeyse her şeyini sevimli buluyordu.

Ancak, koridora girer girmez, Julia'yı beklenmedik bir melankoli dalgası sardı.

Böyle bir şeyin olacağından korkuyordu ve tereddütle ilerlerken, Douglas'a odaklanmaya çalıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, titreyen dudaklarını, çekiç gibi atan kalbini, jöle gibi bacaklarını ve Will'in kolunu mengene gibi sıkın elini kontrol edemiyordu, boğazı ise ateş gibi yanıyordu.

"İyi misin, Jewel teyze?" Will, kolunu sımsıkı tutan elinden yüzünü buruşturarak sordu.

Julia koridorun ortasında durdu. Kalabalığın nefesini kesen seslerini görmezden gelerek, yeğenine döndü ve elini yanağına koydu. Yine ona doğru eğildi.

"Daha önce söylemedim, ama şimdi söyleyeceğim. Bana veda edeceğini söylediğinde söylemedim, ama şimdi söyleyeceğim. Babamı tüm kalbimle özölüyorum, ama şimdi benimle birlikte olduğun için *çok gurur duyuyorum*," diye fısıldadı ona, gözleri yaşlarla dolarken.

Will bir an ona baktı, sonra duygularını bastırdı, yavaşça başını salladı ve sonunda koridora doğru yan gözle baktı.

"Douglas amca biraz kızgın görünüyor," diye fısıldadı, yüzü kıpkırmızıydı.

Julia birden dikleşti ve Douglas'ın kızgın değil, *öfkeli* olduğunu gördü. Ruby'yi yere indirmişti (Ruby şimdi şaşkın görünümlü Lizzie'nin yanında duruyordu) ve Julia'ya somurtuyordu.

Julia, Will'i de yanında sürükleyerek koridorda koşar adım ilerledi.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandı ona ulaştığında, gözlerinden kaçınarak, "bir anlık bir şey yaşadık."

"Belki gelecekte 'anlarınız' için daha uygun zamanları seçersiniz," diye cevapladı Douglas kuru bir sesle ve Julia'nın gözleri onun gözlerine kaydı.

Onun gözleri dikkatlice boş bakıyordu. Julia'nın kalbi sıkıştı.

"Ee, törene başlayayım mı?" diye sordu piskopos alçak sesle.

Douglas kaşlarını kaldırırken Julia "Evet!" diye bağırdı.

Bu uyumsuz başlangıcın ardından, Will'in onu teslim etme performansı muhteşemdi.

Julia'nın elini Douglas'ın elinde sıkıca tutarken (*çok sıkı*), piskopos töreni başlattı.

Julia, "Üzgünüm, Douglas-tatlım, Gavin'i özlediğim için biraz duygusal oldum. Birdenbire geldi." diye fısıldadı.

Onu hitap ederken ilk kez kullandığı bu sevgi dolu sözler dudaklarından döküldüğünde, Douglas'ın esnek vücudu dondu, heykel gibi hareketsiz kaldı ve Julia bunu öfke olarak yanlış yorumladı.

Babasını, annesini, ona yaptıkları korkunç muameleyi ve onun, Julia'nın koridorda ona saygısızlık ettiğini düşündüğünü düşündü.

Ona döndü ve ateşli bir şekilde (biraz histerik olsa da) yemin etti: "Sommersgate'te biri seni boğuyorsa, beni öldürse bile bütün gece oraya girmeye çalışırım, Tanrı şahidimdir!"

Bu dramatik açıklamaya karşılık, Douglas sadece başını ona doğru çevirdi ve Julia, piskoposun yine konuşmayı kestiğini fark etti.

"Hayatım, evlenebilmemiz için biraz sessiz kalabilir misin?" diye sordu Douglas kibarca.

Julia o anda yerin açılıp onu yutmasını diledi.

"Evet, evet, *kesinlikle*," diye cevapladı ve piskoposa dönerek ona cesaret verici bir şekilde başını salladı ve titrek bir gülümseme attı.

Piskopos, Douglas'a gereğinden biraz daha uzun süre baktı, ona katedralden kaçması için zaman tanıyarak, ama Douglas yerinde kaldı.

Julia, nişanlısının ne kadar öfkeli olduğunu anlamak için göz ucuyla ona baktığında, dudaklarının mizahla seğirdiğini gördü ve rahat bir nefes aldı. Ona yaslandı, vücudunu onun yanına dayadı ve başını omzuna bıraktı.

Piskopos daha hızlı konuşmaya başladı, geleneklere ve görgü kurallarına yapılan bu yeni hakaret karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama Julia kendini aptal durumuna düşürmeyi bırakmıştı ve onu çılgınca mutlu eden tek şey (ve bu onu *daha da* çılgınca mutlu etmek içindi), Douglas'ın derin sesinin katedralde yeminini ederken ve "Kabul ediyorum" derken yankılanmasıydı.

Gavin'in kullandığı neredeyse bağırma kadar yüksek bir ses değildi, ama ona çok yakındı.

Gavin, Tamsin'e karı koca ilan edildiklerinde güçlü bir öpücük vermiş olsa da, Wells Katedrali'ndeki tüm cemaat, Douglas Julia'yı öptüğünde koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

Bu, kiliseye yakışır ve uygun bir davranış değildi.

Uzun ve açgözlü bir öpücüktü, onu Tanrı'nın gözünde (kelimenin tam anlamıyla) ve herkesin gözünde kendisine ait olarak damgaladı ve Julia'yı sersemlemiş, başı dönmüş ve tamamen, heyecan verici, coşkulu, kendinden geçmiş bir mutluluk içinde bıraktı.

* * *

"Bu evin korkunç ve hayaletli olduğunu duymuştum ama bana çok hoş görünüyor." Julia'nın tanımadığı bir kadın, Sommersgate'de düzenlenen düğün resepsiyonunda onunla konuşuyordu.

Julia başını salladı ve eski girişin Fransız kapılarından bahçenin ortasında duran, gagaları birbirine değerek bir kalp oluşturan, üç metre yüksekliğindeki kuğu buz heykellerine belirsiz bir endişeyle baktı.

Buz heykelleri hakkında hiçbir şey duymamıştı.

"Biraz... *süslü* olsa da." Kadın hala konuşuyordu.

Julia gülümseyerek dikkatini kadına çevirdi ve "Burada hayalet yok..." dedi, gülümsedi ve bitirmeden önce göz kırptı, "...artık."

Kadın cevap veremeden, kadehlerin tınlaması yakında bir kadeh kaldırma töreni yapılacağını işaret ediyordu.

Julia ve Douglas, resmi bir yemek ve geleneksel kadeh kaldırma töreninden vazgeçmişlerdi. Ağır mezeler ve daha da ağır bir açık bar, iyi arkadaşlar ve iyi sohbetler sunacaklardı. Julia sadece bir parti, neşeli bir kutlama istiyordu, sıkıcı ve ciddi bir şey değil.

Bu nedenle, kadehlerin kadeh tokuşturulmasına biraz şaşırdı ve Douglas'ın altıncı basamakta durduğu merdivenlere baktı.

Konuklar sessizleştğinde, Douglas geniş salona doğru seslendi: "Eşimi yanıma alabilir miyim, lütfen?"

"Eşi" olarak anılmak Julia'nın tüylerini diken diken etti ve kadına dönerek, "İzninizle, kocam beni istiyor" diye fısıldadı.

"Elbette," diye cevapladı kadın, Julia'nın parıldayan gözlerine gülümseyerek.

Julia, gözleri Douglas'ta ve onun gözleri de onda iken kalabalığın arasından geçerek ilerledi. Merdivenlerin dibine yaklaştığında, Douglas ona doğru indi (dudaklarını onun dudaklarına hafifçe değdirdi) ve sonra merdivenleri çıkmasına yardım ederek kalabalığın üzerindeki yerine geri döndü.

Nick, elinde üç dolu şampanya kadehi ile hızla yaklaştı ve Douglas ikisini aldı, birini Julia'ya uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Julia. "Kadeh kaldırmayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"*Başka* kimsenin kadeh kaldırmayacağı konusunda anlaşmıştık, ama kendi evimde istediğimi söyleyebilirim," diye cevapladı Douglas, gözlerindeki sıcaklık onun şaka yaptığını gösteriyordu.

Bir zamanlar Douglas Ashton'ın alaycı olabileceğine inanmazdı.

Ama o bunu çok iyi yapıyordu.

Ona gülümsedi, kızgın olamayacak kadar mutluydu, sonra kalabalığa döndü ve kolunu onun koluna taktı.

"Öncelikle," Douglas'ın güçlü sesi geniş mekanda yankılandı, "eşimin listeleri çok sevdiğini söyleyeyim, bu yüzden ondan ilham alarak bir dizi kadeh kaldırma konuşması yapmaya karar verdim. Kadehlerinizi doldurmanızı rica ediyorum, çünkü konuşmamın sonuna gelene kadar birkaç kez kadeh kaldıracağız."

Julia, sesindeki sevgi dolu tondan yanaklarının kızardığını hissetti ve onun yanına yaslandı. Bazı kiralık personel (çünkü Sommersgate'in tüm müdavimleri o gün misafirdi) her biri iki şişe şampanya taşıyarak dolaşüyor ve kadehleri dolduruyordu, diğerleri ise hiç içkisi olmayanlar için dolu kadehlerin bulunduğu ağır tepsiler taşıyordu.

Sonunda Douglas konuşmaya başladı: "Bu çok özel günü kutlamak için geldiğiniz ve katıldığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Uzun zaman oldu," diye Patricia yüksek sesle mırıldandı ve insanlar güldü.

Douglas akıllıca onu görmezden gelmeye karar verdi.

"Bu fırsatı değerlendirerek, Roderick Kilpatrick ve eşine, bana ve evime yıllarca verdikleri hizmetler için teşekkür etmek istiyorum. Bana ve aileme, hak ettiğimizden çok daha fazla sadakat gösterdiler. Eşime, yeni aileme ve bana karşı son derece nazik ve misafirperver davrandılar," diye Julia'ya döndü, "onlara sahip olduğumuz için şanslıyız. Roddy ve Margaret Kilpatrick'e."

Kadehini kaldırdı ve Julia, o bir yudum içerken onun muhteşem boğazını izledi. Zaten gözyaşlarına boğulmak üzereydi, eli kocasının koluna sıkıca tutunmuştu. Hızla bir yudum aldı ve gözlerini, onun kadeh kaldırmasından açıkça etkilenen Kilpatrick'lere çevirdi (gerçekten de, Bayan K'nin gözleri yaşlarla parlıyordu).

Julia daha fazla cevap veremeden, Douglas tekrar konuşmaya başladı.

"Charlotte Forsythe'ın müdahalesini kamuoyuna açıkça kabul ediyorum, bu müdahale bugünün gelmesini büyük ölçüde hızlandırdı." Julia, Douglas'ın çenesini eğip Charlie'ye bakmasını izledi ve o konuşmasını bitirdi. "Teşekkürler, Charlie."

Son üç kelime, Charlie merdivenlerin dibinde durduğu için daha sessizce söylendi ve ona sıcak bir şekilde yöneltildi.

ona yöneltilmişti.

Julia, gözlerinin arkasında biriken gözyaşları dökülmeye başlarken, Charlie'nin de gözyaşlarının aktığını fark etti. Topluluk merakla kıkırdadı, ancak Douglas'ın Charlie'ye selam vermek için kadehini kaldırıp bir yudum almasından sonra onlar da aynısını yaptılar.

"Charlie'ye!" diye bağırdı Oliver ve herkes ona katıldı.

Charlie'nin kadeh kaldırması bittiğinde, Douglas devam etti. "Patricia Fairfax'a saygılarımı sunmalıyım, iyi bir kadın, harika bir anne ve beni ailesine kabul eden harika bir büyükanne, bu konumdan büyük onur duyuyorum. Patricia'ya," diye kadeh kaldırdı ve Julia kendini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçti, gözyaşlarını serbestçe akıtarak kolunu Douglas'ın beline doladı ve parmak uçlarına basarak kulağına fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, Douglas da kolunu onun beline dolayarak onu sıkıca sarıldı.

Onun tek cevabı, kadının şakağına bir öpücük kondurmak oldu, sonra kalabalığa dönüp konuşmasına devam etti. "Ve şimdi, son aylarda büyük cesaret ve güç gösteren Elizabeth, William ve Ruby Fairfax'a. Üçünüz lütfen teyzeniz ve benimle birlikte gelir misiniz?" Daha fazla ikna edilmeye gerek kalmadan, çocuklar kalabalığın içinden sıyrıldılar ve utangaç bir şekilde (Ruby hariç, o büyük bir coşkuyla merdivenlere koştu) merdivenlerde onlara katıldılar. "Hepinizden, yeğenlerimin cesaretine kadehlerinizi kaldırmanızı rica ediyorum."

"Şerefe!" diye bağırdı Roddy Kilpatrick.

"Lizzie, Will ve Ruby'ye!" diye bağırdı Nick.

Bayan Kilpatrick ve Ronnie yüksek sesle ağlamaya başladı.

Herkes kadeh kaldırdı ve içkilerini yudumladı, Douglas ise devam etti. "Son olarak, güzel karıma kadeh kaldırmalıyım, ama ona daha sonra tamamen farklı bir şekilde selam vereceğim." Ona seksi bir gülümsemeyle döndü ve Julia'nın zaten duygudan kızarmış yanakları alev aldı. Kalabalığa geri döndü. "Bugün burada olamayan iki kişiye kadeh kaldırarak konuşmamı bitireceğim. Gavin ve Tamsin Fairfax'a, yokluklarında çocuklarını büyütme şerefini bize bahsettikleri ve böylece beni Julia'yla tanıştırdıkları için. Minnettarlığımı ifade edecek kelimeler bulamıyorum, bu yüzden denemeyeceğim." Herkes kadehlerini kaldırıp içmeye başladığında, Douglas devam etti. "Ama özellikle her zaman bana inanan kız kardeşime..."

Her yönüyle nazik ve sevgi dolu bir ruh olan, sık sık kasvetli bir hayatın ışığı olan bana. Tamsin Fairfax'a!" Sesi yüksek sesle yankılandı ve Julia, Tammy'ye haykırıışlara katılmak için çok duygulanmış bir halde yüzünü onun boynuna gömdü.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Douglas sonunda (ve neyse ki Julia daha fazla dayanamıyordu). "Lütfen eğlenmeye devam edin..."

"Bir dakika bekleyin."

Douglas sustu ve Julia saklandığı yerden dışarı bakarak Patricia'nın kalabalığın arasından ilerlediğini gördü. Neyse ki şapkasını çıkarmıştı, yoksa birine zarar verebilirdi.

"Söyleyecek bir şeyim var," diye duyurdu merdivenlere ulaştığında.

Çocuklar rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlardı ve Julia, annesinin ağzından çıkacak dramatik açıklamaya hazırlıklı olarak gerginleşti.

Ancak Douglas, dostane tavrıyla gülümsedi yeni kayınvalidesine gerçekten (ve sıcak bir şekilde) gülümsedi.

Patricia da gülümsedi ve kalabalığa döndü.

"Bunu yapmak için on beş yıl bekledim, onun kızıma aşık olduğunu anlaması bu kadar sürdü. İş kafası ve hızlı karar verme yeteneği ile tanınıyor olabilir, ama size şunu söyleyeyim, bazı konularda *çok yavaş* olabiliyor."

Kalabalık güldü, ama Julia daha önce gerginse, şimdi kaya gibi sağlamdı. Annesinin yüzlerce konuğun önünde kocasını kötülemesine izin vermeyecekti. Annesinin sözünü kesmek üzereydi ki, annesi devam etti.

"Ama ne kadar uzun beklersek, zaferimiz o kadar tatlı olur, değil mi Douglas?" Patty gülümsedi, gözlerindeki dans eden ışık, önceki sözlerinin acılığını ortadan kaldırdı.

Douglas sadece başını eğdi.

"Ben, şahsen," diye kalabalığa seslendi, "Douglas Ashton'ı oğlum olarak görmekten kendimi çok şanslı hissediyorum. O iyi bir adam, çok zor bir dönemde torunlarımla ilgilendi ve yıllarca bunun gerçekleşeceğinden endişe ettikten sonra, sonunda kızımı inanılmaz derecede mutlu etti. Yani, kıza bakın, yüzü *ışıl ışıl*!" Kahkahalar yeniden yükseldi ve Douglas diğer kolunu Julia'nın omzuna doladı.

"Lütfen," diye devam etti Patricia, "benimle birlikte kadehlerinizi Douglas Ashton'a kaldırın, kızımın kocası, torunlarımla amcası,

yeni oğlum ve çok iyi bir adam olan Douglas'a. Douglas'a!"

"Oh anne!" diye bağırdı Julia, Douglas'ın üzerinden uzanarak annesini kucakladı ve bunu yaptıktan sonra Patricia, Douglas'ın yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

"Bilmelisin ki, evlat, seni vasiyetime yazdım," diye ona görkemli bir şekilde bildirdi.

Douglas, sanki vasiyete yazılmaya ihtiyacı varmış ve küçük bir ülke satın alacak kadar parası yokmuş gibi ciddiyetle başını salladı. Patricia, Julia'ya göz kırptı ve çocukları merdivenlerden aşağı indirdi.

Douglas karısını tuttu, kollarını gevşekçe ona doladı.

"Çok iyi yaptın," diye övdü Julia.

"Gidelim," diye cevapladı, övgüsünü tamamen görmezden gelerek.

Julia, Sommersgate'te yankılanan neşeli ve kaygısız kahkahalarla güldü.

Konuşacak kadar sakinleştiğinde, onun ciddi olduğunu fark etti ve itiraz etti: "Kendi düğünümüzden ayrılamayız."

"Gidebiliriz," diye ısrar etti.

Ve Douglas haklıydı.

Çünkü, gecikmeden, yaptılar.

Epilog

Sommersgate Evi

Julia Ashton, Baroness Blackbourne, sonunda Douglas'ı hediye verme yarışında yendi.

O akşam, düğün geceleri için The Ritz'e (beklenenden birkaç saat önce) vardılar.

Balayı için Fiji'ye giden uçakları ertesi sabah erkenden kalkacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, oda karanlıkken ve çıplak bir şekilde birbirlerinin kollarında yatarken, Douglas alçak sesle düğün hazırlıkları sırasında geldiğini açıkladı. Onun vazgeçmesini bekliyordu ve onu terk ederse onu bulup eve geri getireceğini söyleyecekti. Onun, günah içinde yaşayabilecekleri küçük bir ada satın alması gerektiğini söylediğinde, onu terk etmeyeceğini anladı.

Julia, bu itirafının karşılığında ona düğün hediyesini verdi.

Sırrını onunla paylaştı ve hamile olduğunu söyledi.

Douglas Ashton, sevinçten kendini kaybetmişti.

Kızlarına Margaret Tamsin Fairfax Ashton adını verdiler.

* * *

Birçok mutlu yılın ardından, Douglas, Roddy Kilpatrick'e karısını Sommersgate House'un arazisindeki aile mezarlığına gömmek için ısrar etti.

Gerçekten de, Bayan K'nin sonsuza kadar yatması için daha uygun bir yer düşünmek mümkün değildi.

K'nin sonsuza kadar yatacağı daha uygun bir yer düşünemiyordu.

Roddy de kısa bir süre sonra karısının yanına gitti.

Douglas hayatta olduğu sürece, her hafta onların mezarlarına ve Tamsin ile Gavin Fairfax'ın mezarlarına çiçekler gönderildi.

Ne yazık ki, Margaret ve Roddy'nin cennet anlayışı, hayaletlerinin sonsuza kadar, iyi niyetle ve çoğu zaman komik bir şekilde Sommersgate ve tüm sakinlerini rahatsız etmeleri anlamına geliyordu.

* * *

Yıllar, yıllar, yıllar sonra, Sommersgate, Douglas'ın tek erkek varisi olan William Fairfax'a miras kaldı, çünkü Douglas, kız kardeşinin sevdiği evin tek oğluna kalmasını istiyordu.

Will, babasının yumuşak başlı, dostane tavırlarını korudu, ancak Douglas ile geçirdiği yılların ardından, amcasının kibir ve otoriter tavırlarını fazlasıyla benimsedi.

Will sonunda Rebecca adında güzel bir kadınla (oldukça romantik koşullar altında) evlendi ve üç çocuğu oldu.

* * *

Elizabeth Fairfax, yıllar önce lösemiden kurtulan teyzesi Jewel'in bazı arkadaşlarının oğluyla aşk evliliği yaptı. Lizzie, Indiana'ya taşındı ve her üç yılda bir orada aile Noelini kutladı, diğer iki yılda ise giderek büyüyen ailesini Sommersgate'e getirdi.

Lizzie, başkalarının kayıplarını atlatmalarına yardımcı olmak konusunda uzmanlaşmış bir sosyal hizmet uzmanı oldu.

* * *

Ruby Fairfax, gençlik yıllarında Nick'e Lady Ruby Ashton cinayetini (çocuklara sonunda sevgililerin serbest bırakıldığı söylendi, ancak o geceyle ilgili olarak kendilerine söylenen tek şey buydu) ve Sommersgate House Laneti'ni araştırmasında yardım etti.

İzler soğuk olduğu için çok az şey buldular, ancak ikisi de bunun, içinde bulunduğu kulübesi yanarak ölen bir kadınla bir ilgisi olduğu konusunda hemfikirdi. Kasaba halkı onun bir cadı olduğunu düşünüyordu ve polis kundakçılık şüphesi taşıyordu, ancak soruşturma sonuçsuz kaldı. Ancak, kadının oğlunun kurbanlarını boğarak öldüren bir seri katil olduğu ortaya çıktı. Kurbanların çoğu duruşmada ortaya çıktı, ancak ölüm döşeğindeyken başka bir kurban daha olduğunu ima etti: onu istemeyen ve bu nedenle ölmesi gereken ilk kadın.

* * * *

Yetişkinlik döneminde Ruby, amcasının izinden (bilmeden) gitti. Ünlü bir medyum ve çok zeki bir kız olan Ruby, MI6 için çalıştı (ancak bunu teyzesi ve amcasına, kardeşlerine, Ronnie'ye veya

Kilpatrick'lere hiç söylemedi) ve sıkıntıya, hatta kalp krizine neden olabilecek çeşitli başka şeyler yaptı.

Yakışıklı bir ajanla oldukça önemli sorunlar yaşadktan sonra, onunla evlendi ve uzun yıllar boyunca onu keyifli bir şekilde çalgına çevirdi.

* * *

Ronnie (dördüncü) İngiliz erkek arkadaşıyla evlendi ve tüm tatillerinde çok seyahat ettiler, ancak o her zaman Sommersgate'te çalıştı.

Ronnie bunu daha çok ailesine bakmak olarak görüyordu.

Bayan K bu dünyadan ayrıldıktan sonra evin hizmetçiliğini üstlendi.

Yıllar sonra, William Fairfax, Baron Blackbourne, kocasına onun aile mezarlığına gömülmesi konusunda ısrar etti ve her hafta mezarına çiçekler gönderilmesini sağladı.

* * *

Nick, Gate House'dan hiç ayrılmadı, hiç evlenmedi (çok eğlenmesine rağmen), akşamlarının çoğunu ana evin yemek odasında geçirdi ve seksen yedi yaşında, özellikle güzel bir rüya görürken uykusunda ölene kadar Ashton ailesine göz kulak oldu.

* * *

Carter, Baron ve Barones'in evlendikleri yıl emekli oldu ve günlerinin geri kalanını güneşli Devon'da kızı ve torunlarının yanında geçirdi.

* * *

Charlotte ve Oliver Forsythe, Baron ve Barones ile en iyi arkadaş olarak kaldılar ve Charlie ve Jewel'in on yıllar boyunca yaptıkları şakalar, çevrelerinde ve medyada büyük bir eğlence kaynağı oldu.

Charlie, Victoria ve Albert Müzesi'nde düzenlenen ve modaya yaptığı katkırı onurlandıran retrospektif sergide, hem "Gregory" hem de Julia'nın ona çarpıcı selamlar vermesiyle yüksek sesle ve dramatik bir şekilde ağladı.

* * *

Sam Thornton, patronunun önerdiği bazı hisse senetlerine hayatının birikimlerini yatırdı, büyük bir servet kazandı, işinden ayrıldı ve dünyayı dolaştı.

Avustralyalı bir adamla tanıştı ve bu adam, eski patronu dışında, onun enerjisi, zekası ve esprisi karşısında yılmayan tek kişiydi.

Böylece onunla evlendi ve beş çocuk sahibi oldu. Bu durum, enerjisini hızla tüketti, ancak zekasını ve esprisini sevgiyle zorladı.

* * *

Patricia Fairfax, Clevedon'daki Ashton Dower House'a taşındı ve ailesi, Kilpatrickler, Veronika, Nick, Samantha ve Forsythes'lerin ve onların dar çevresinde dolaşan herkesin hayatlarına serbestçe karışmaya başladı.

Ayrıca Monique Ashton ile halka açık bir tartışma sırasında bir aile sırrını ağzından kaçırdı ve ona uygun olmayan bir anne olduğunu ve birkaç (belki de çok sayıda) başka seçkin kelimeyi söyledi.

Bu sert sözlerle tanık olan Baron ve Barones'in yüzlerinde kolayca okunabilen şaşkınlık, Patricia'nın saldırısının doğruluğunu kanıtladı.

Monique rezil oldu (zaten çoğu insan onu hiç sevmezdi) ve hayatının geri kalanını çoğunlukla yalnız geçirdi. Ta ki oğlu ve gelini (özellikle gelini) sonunda hastalanıp güçsüz düştüğünde Sommersgate'te bakılması için ısrar edene kadar.

O da hak ettiği gibi aile mezarlığına gömüldü, ancak ona gönderilen çiçekler diğerlerine göre çok daha azdı.

Mevcut sakinlerin izniyle, Patricia'nın külleri Indiana'daki eski aile çiftliğinin ön bahçesindeki göle serpildi.

Balıklar çok mutlu oldular.

* * *

Baron ve Barones'in sadece bir çocuğu vardı, çünkü evleri zaten üç çocuk, üç kedi, bir köpek (Babykins adında *olmayan* bir mastiff), altı at (tabii ki ahırdakiler) ve çok sevdikleri hizmetçilerle doluydu.

Bunun bakmak için yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Julia at binmeyi sevmeyi öğrendi.

Douglas en derin sırlarını paylaşmayı öğrendi.

Douglas karısına olan ilgisini hiç kaybetmedi, hatta her geçen yıl ona daha da çok aşık oldu.

Julia, kocası tarafından bu kadar muhteşem bir şekilde sevildiğinin mutluluğuyla her an ölmeye hazır bir hayat yaşadı ve aynı şeyi ona da yaparak hayatın tadını çıkardı.

* * *

Tamsin ve Gavin'in cennet vizyonu, gerçekten de güzel bir yerde oldukları ve ailelerini görebildikleri anlamına geliyordu. Sevdiklerini mizah ve keyifle (ve başlangıçta biraz da hayal kırıklığıyla) izlediler, Archie ve Ruby sonunda onlara katıldığında çok sevindiler.

Birisi, diğeri veya dördü birden Sommersgate House'daki ailelerinin dünyasına açılan pencereyi açar, tekrar tekrar açar ve ailelerinin mutluluk ve sevgi içinde büyümesini izlerdi.

Sommersgate House'un ilk başta inşa edilme amacı tam da buydu.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. On iki yıl yaşadığı Denver'dan İngiltere'ye geldi, ancak Indiana'nın Brownsburg kasabasında büyüdü. Ailesi ve arkadaşları (en azından) biraz tuhaf, ama yazmak istediğinizde tuhafılık iyi bir şeydir.

Kristen'in annesi, Kristen altı yaşındayken onu, erkek kardeşini ve kız kardeşini büyük anne ve babasının yanına taşıdı. Büyük anne ve babasının, annesinden çok daha küçük bir kızı vardı, bu yüzden hepsi birlikte, ülkenin kalbindeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Kristen, Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Smashwords'te Kristen Ashley'nin diğ er kitaplarını keş fedin

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluş Rock
Chick Renegade
Rock Chick İntikamı

The 'Burg Serisi:

Senin İç in
Huzur
Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar

Kristen Ashley'nin Diğ er Eserleri:

Lacybourne
Malikanesi
Penmort Kalesi
Üç Dilek

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Blogu: www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

* * *

Yazarın Notu

Kitapta Douglas ve Julia'nın evi olan Sommersgate House, National Trust mülkiyetindeki Tyntesfield'dan esinlenerek yazılmıştır. Tyntesfield, adresinde, Wraxall, North Somerset, Birleşik Krallık adresinde, an olağanüstü

güzel, gotik Viktorya dönemi konağıdır ve bildiğim kadarıyla hayaletli değildir.

National Trust, tarihi evleri, bahçeleri ve kırsal alanların ve sahil şeridinin büyük bölümlerini korumaya ve ziyaretçilere açmaya adanmış bir İngiliz hayır kurumudur.

Birleşik Krallık'ta yaşıyorsanız veya sadece ziyaret ediyorsanız, Tyntesfield'a veya halka açık birçok National Trust mülküne bir gezi planlamanızı şiddetle tavsiye ederim:
www.nationaltrust.org.uk.

Kapak Resmi ve Fotoğraf: DM Ashley

Kapak Fotoğrafı: Tyntesfield, North Somerset, Birleşik Krallık

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Birinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>	
<u>Epilog</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

